

dem impellere quempiam. Προειπεῖν, Prædicere, Prænuntiare, ἡμέραν, Præfinire diem, e Plut. Popl. ἀγῶνας, Edicere ludos, e Xen. (K. Π. 1, 6, 15.) τινὲ πόλεμον, Indicere bellum cuiquam, ex Eod. (E. 3, 4, 11.) "Πρόπιον, Vaticinium, Oraculum : Suidæ μάν-
"νευμα, qui inde θεοπρόπιον dici ait τὸ ἐκ θεῶν μάν-
"νευμα." [Vocab. Πρόπος, unde comp. θεόπροπος, deducit Ernesti a πρόεπος, i. q. προφήτης : Schn. Lex. Similiter πρόπιον, quasi προέπιον.] Προσειπεῖν, Alloqui, Affari, Compellare. Προσειπὼν ἐκάτερον νιδὸν ὀνομαστί. Greg. Τοῦτο προσειπεν ἑαυτὸν, Hoc nomine seipsum appellavit. Interdum etiam pro Salutare. ET Προσειπεν ἀνακτα, pro προσειπεν, Af-
fatus est. [* Ἀντιπροσειπεῖν, Aristid. 3. p. 512.] Συνειπεῖν, cum aliquo dicere, i. e. Alicui assentiri, patrocinari, Dem. Olymp. Ἀξιώ δὲ καὶ τῶν φίλων μοί τινα συνειπεῖν. Sic Plut. Themist. Συνείπε ταῖς πό-
λεσι. [Cf. 9, 342. Συνείπασθαι, Dionys. Hal. Ant. 5, 51.] "Υπερειπεῖν, vide "Υπεραγορεύειν." [Aristot.] Υπερειπεῖν, Subjicere, Exponere, Cam. afferens e Soph. Aj. (213.) οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις, e Dem. pro Cor. Καὶ τούτων ὑπέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπειπὼν, pro Hoc interfatus, Ubi hoc monuero. In VV. LL. exp. etiam Respondeo, in illo Soph. I. Sed et ὑπειπὼν pro προ-
ειπὼν, ex Aristoph. [Πλ. 997. * Ἐνυπειπεῖν, Eur. Bacch. 1264.]

"ΕΥΙΑ, ἢ, Suidæ ὁμιλία, Colloquium : ut et A-
pollonii Schol. ἐψίαν esse dicit διὰ λόγων παιδιάν,
"quasi ἐπεσίαν quandam, παρὰ τὸ ἔπος, quamobrem
"et ψιλοῦσθαι. Alioqui est etiam Lusus, s. παίγνιον,
"ut Nicandri Schol. exp. Θ. 880. Σπέρμ' ὀλοὸν κνί-
"δης, ἥθ' ἐψίη ἐπλετο κόρυς, Qua ludere inter se so-
"lent pueri, i. e. Qua pueri se invicem urere per lu-
"sum et jocum solent. Ubi etiam nota non ψιλοῦ-
"σθαι, sed δασύνεσθαι." ["Ruhnck. Ep. Cr. 213.
296. ad Callim. 1, 67. Jacobs. Anth. 6, 250.
Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss. Apud Schn.
Lex. deducitur h. v. a ψεῖα, ψιᾶ, i. q. ψήφος.] "Ε-
"ψια, τὰ, Etymologo τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια, quasi
"ἔπα, ἔπη. Sunt igitur Joci, Lusus, Dicta ludicra
"et jocosa. Inde derivari φιλέψιον ait : quod da-
"σύνεσθαι cum signif. φιλοπαίγμονα : ψιλοῦσθαι
"autem, cum φιλολόγον declarat : quæ ap. Suid.
"quoque leguntur." ["Εψια, Ἐψία, Toup. Opusc.
1, 542. Musgr. Cycl. 325." Schæf. Mss.] "Εψεία,
"Hesychio παίγνια, Ludicra : afferenti et Ἐψείη pro
"ἁγέλις, παιδιὰ, Risus, Lusus : pro quo supra ἐψία,
"sine diphth. : itidemque Ἐψια." ["Ruhnck. Ep. Cr.
213. 214." Schæf. Mss. * Ὀμέψιος, Anal. 1, 172.]
Ἐψιάσθαι, itidem signif. vel Colloqui, Confabulari,
"vel Ludere : ideoque modo exponemus Facetiis et
"jocis se oblectare, modo Lusu se exhilarare. Sic
"sane ap. Od. P. (530.) ubi Penelope ait, Οὔτοι δ' ἡὲ
"θύρησι καθήμενοι ἐψιάσθων, Ἡ αὐτοῦ κατὰ δώματ',
"ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἔσθρων : Schol. exp. et διαλεγέσθω-
"σαν et παιζέτωσαν. Et Schol. Apoll. Rh. 3, (117.)
"ἀμφ' ἑστραγάλουσι δὲ τῷγε Χρυσείους, ἄτε κοῦροι
"δμήτρεες, ἐψιώντο, cum ipse exposuisset ἐπαιζον,
"subjungit, Philonem interpr. ὠμλουν, derivantem
"παρὰ τὸ ἔπος. Itidem idem Apoll. Schol. 1, (457.)
"ἀμφαβὰς ἀλλήλοισι Μυθεῖνθ' οἷά τε πολλὰ νέοι
"παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ Τερπνῶς ἐψιώνται, anuotarat
"hoc ἐψιώνται esse παρὰ τὴν ἐψίαν, quæ sit διὰ λό-
"γων παιδιὰ, quasi ἐπεσία quædam, παρὰ τὸ ἔπος :
"quapropter etiam ψιλοῦσθαι : cum autem aspira-
"tur, signif. ἀκολουθοῦσι, Sequuntur. Cui loco si-
"milis hic ejusd. Apoll. Rh. 2, (811.) δαιτ' ἀμφι
"ἑσπέρημεροι ἐψιώντο, Totum diem in convivio et
"epulo sese jocis et lusu oblectabant : περὶ εὐωχίαν
"ἐτέρποντο καὶ ἐπαιζον. Callim. quoque h. v. usus
"est pro παιζειν, Ludere : ut H. in Dian. (2.) τῇ
"τόξα λαγωβολία τε μέλονται, Καὶ χορὸς ἀμφιλαφῆς,
"καὶ ἐν οὔρεσιν ἐψιάσθαι. Et iu Cer. (39.) Τῷ δ'
"ἐπὶ ταῖς νυμφαῖς περὶ τῶνδ' ἐψιώνται, [al. ποτὶ
"τῶνδ' ἐψιώντο.] "Circa meridianum tempus lu-
"dunt. Porro notandum est, in hac Ludendi signif.
"non semper reperiri tenuatum, sed aspiratum etiam,
"ut patet vel ex compos. ἐφεψιάσθαι et καθεψιάσθαι,
"significantiibus Illudo, Jocularibus diceriis et
"incommatis incesso : interdum etiam conviciis et

A "maledictis. Ἐψιώνται autem, Ionica dialysi vel
"pleonasmo dictum pro ἐψιώνται : et ἐψιάσθων pro
"ἐψιάσθων." ["Ruhnck. Ep. Cr. 213. 296. ad
"Callim. 1, 67. Ἐψιῶσα, ad Lucian. 1, 312." Schæf.
"Mss.] "Ἐψιατέον, Ludendum : παικτέον, δεῖ παί-
"ζειν. Suid. Ἐψωμένω, Hesychio παίζοντες, Luden-
"tes : a th. ἐψάσθαι." ["Ruhnck. Ep. Cr. 214." Schæf. Mss.] "Ἐφεψιάσθαι, Scommatis incesso,
"Illudo : ut Hesychio quoque ἐφεψιάσθων sunt ἐπι-
"παίζοντες, ἐπισκώπτοντες. Od. T. (330.) Τῷδε κα-
"ταρῶνται πάντες βροτοὶ ἀλγέ' ὀπίσσω Ζωῶ' ὑτάρ
"τεθνήωτί γ' ἐφεψιώνται ἄπαντες, i. e. καθάπτονται
"καὶ λοιδοροῦνται. ET Καθεψιάσθαι, (370.) Οὔτω
"πὺν κάκεινῳ ἐφεψιώντο γυναῖκες Ἑλένης τηλεδαπῶν,
"ὅτε τε [al. τε] κλυτὰ δῶμα θ' ἴκοιτο, ὧς σέθεν αἱ κύνες
"αἶδε καθεψιώνται ἅπασαι. Ubi rursum Schol. exp.
"καθῆκοντο, ἐλοιδοροῦντο, Diceriis et convitiis in-
"cessebant." ["Ἐφεψιάσθαι, Ruhnck. Ep. Cr. 214.
Valck. Anim. ad Ammon. 82. ad Od. P. 530." Schæf. Mss.] "Προσεψία, Alloquium, Hes. προσα-
"γόμενους καὶ ἡ πρὸς τινα ὁμιλία. Συνεψία, ab Hes.
"esse dicitur συμπλέκτρια vel συνομιλήτρια. Ex hoc
"autem nom. deductum VERB. συνεψιάζω, exp.
"συμπαίζω, Colludo, Simul ludo, a Suida : affe-
"rente hunc versum ex Epigr. Ἐξότε μοι πίνοντι
"συνεψιάζουσα Χαρικλῶ." ["Συνεψία, * Συνεψείη,
* Συνεψιάω, Συνεψιάζω, * Συνεψιάστρια, * Συνεψή-
"στρια, Ruhnck. Ep. Cr. 213. 214. Συνεψιάω, Jacobs.
"Anth. 11, 138. Συνεψιάζω, 139." Schæf. Mss.] "Φι-
"λέψιος, Jocorum amator," [cf. Ἐψια. "Toup. O-
"pusc. 1, 542." Schæf. Mss.] "Ἐψιάτιμον, Suidæ
"γνωστικὸν παίγνιον : afferenti ETIAM Ἐψιμον pro
"παίγνιον. Quæ, quamvis in Ms. etiam Cod. sic
"legantur, suspecta tamen alicui esse possint. Sed
"eo minus quod ap. Hes. quoque legamus, Ἐψιάτι-
"μον, γυμναστικὸν, παιγνιωδες : reponendum itaque
"pro γνωστικὸν ap. Suid. γυμναστικόν. Ab ἐψιον
"autem est plur. ἐψια, de quo supra." [* Ἐψιάσι-
"μος, Toup. Opusc. 2, 211." Schæf. Mss.] "Ἐψίω,
"Lex. meo vet. τὸ λέγω. Dico : addenti, ἀπὸ τοῦ
"ἔπω, ἔψω, ἐψίω : quæ ap. Etym. quoque leguntur.
"Sed notandum est, in Lex. illo meo vet. τῷ ἰ in
"hoc ἐψίω, superscriptum esse ei diphthongum :
"quo significetur, esse qui per diphthongum ἐψείω
"scr. censeant. Et paulo ante, Ἐψιάσθαι ὁμιλεῖν
"παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἔψω, ἐψίω, ἐψίω ἐψιάσθαι,
"ἐψίωμαι, ἐψιάσθαι, ἐψιάσθαι : quæ ap. Etym. iti-
"dem leguntur, nisi quod pro posterioribus ille habet
"ἐψιάη, ἐψίω : et initio, Ἐψιάσθαι, τὸ παίζειν ἢ
"ὁμιλεῖν."

"EPA, Terra : unde ἐνεροί et alia quædam vo-
"cab. derivari existimantur." ["Heyn. ad Apollod.
833. 1155. Jacobs. Anth. 7, 233." Schæf. Mss.]
"Ab illo nomine ἐρα est ADVERB. Ἐραζε, In ter-
"ram, Ad terram. Hesiod. (E. 2, 39.) φύλλα δ'
"ἐραζε χέει : (ibid. 91.) στάχυν νέουιεν ἐραζε. Apud
"Hom. cum eodem illo verbo χέειν, Od. X. (85.)
"ἀπὸ δ' εἶδατα χεῖεν ἐραζε. Sic O. (526.) κατὰ δὲ
"πτερά χεῖεν ἐραζε." ["Valek. Hipp. p. 244. Callim.
D 213. (1, 467.) Heyn. Hom. 6, 322." Schæf. Mss.]
"Ἐνεροι, Mortui, Manes : s. Inferi : οἱ νεκροί, οἱ
"καταχθόνιοι : ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἐρᾷ, i. e. γῇ, κεῖσθαι.
"Hesiod. (Θ. 850.) Τρέσσει δ' ἐνέροις καταφθι-
"μένοις ἀνάσσειν. Itidemque ap. Etym. ἀναξ ἐνέ-
"ρων Ἀΐδωνεῦ." ["Ad Lucian. 1, 410. Ilgen.
Hymn. 547. Fisch. Anacr. 23. Jacobs. Anim. 36.
T. H. ad Plut. p. 122." Schæf. Mss.] "INDE
"Ἐνερόχωτες dicuntur οἱ νεκρόχωτες, i. e. νεκρῶν
"χορίαν ἔχοντες, Mortuorum colorem habentes, Lu-
"ridi." ["Bergl. Alciph. 16. ad Lucian. 1, 410." Schæf. Mss.] "Ἐνέρτερος, Inferior : per sync. pro
"ἐνερότερος. Il. E. (898.) Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα
"ἐνέρτερος οὐρανίωνων, Jam pridem esses inferior
"Titanibus, i. e. Jam pridem ad imos usque Titanas
"in Tartara detrusus fores. Schol. quoque exp. κα-
"τώτερος, et Hes. quo teste ἐνέρτεροι dicuntur etiam
"οἱ Τίτᾶνες, διὰ τὸ καταρεταρῶσθαι." ["Ad Il. O.
225. Fisch. Anacr. 23. Heyn. Hom. 7, 45. 776.
* Ἐνέρτατος, 5, 168. Wolf. Prol. 212." Schæf. Mss.]

"Ενερθε, Infra, Inferius. Il. γ. 56. Διόνων δ' εβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν: N. (75.) Μαιμώ-
"ωσι δ' ἐνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθε. Hesiod. Θ.
"(720.) Τόσσον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανὸς ἔσθ' ὑπὸ
"γαίης," [al. ἔστ' ἀπὸ γαίης.] "Dicitur et Ἐνερθεν,
"sequente vocali: ut Od. I. (385.) οἱ δέ τ' ἐνερθεν
"ὑποσελουσιν" [al. ὑποσσ.] "ἱμάντι. Etym. persync.
"pro ἐνέροθεν dici ait." ["Valck. Phœn. p. 184.
Brunck. p. 322. Antip. S. 3. Heyn. Hom. 6, 161.
164. 385. 8, 21. Wakef. Alc. 1008. Jacobs. Anth.
6, 144. Conf. c. ὑπερθε, Heyn. Hom. 6, 164. Ἐνερθε,
νέρθε, 170. *Ἐνερθα, Valck. Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss.] "Ἐνερθεν, Hes. affert pro κάτωθεν, Ab
"inferiore parte. Est igitur hic poet. ἔκτασι τοῦ ε."
"Νέρθε, et Νέρθεν, Subter, Infra: quod et ἐνερθε.
"Od. γ. (352.) κεφαλὴ τε πρόσωπά τε, νέρθε τε γούνα.
"Apoll. Rh. (1, 155.) νέρθε κατὰ χθονός, Infra sub
"terra. Sic Phocyl. (68.) χθὼν νέρθεν ἐοῦσα." ["Νέρ-
"θεν, Æsch. Pr. 152. ad Lucian. 1, 420. Νέρθε, Wolf.
Prol. 246. Markl. Iph. p. 174. Wakef. Alc. 891.
Heyn. Hom. 5, 344." Schæf. Mss.] "INDE Nεrθέ-
"ριος, Infernus: ut νερθέριος κενθμών ex Epigr.
"de Latibulo inferorum. Est inde et COMPAR.
"Νέρτερος, Inferior: κατώτερος, Suidæ: qui per
"apoc. pro ἐνέρτερος dici tradit. Hes. habet non
"solum νέρτεροι, sed ET Νεrτέριοι, ita dici scribens
"τοὺς Τιτάνες, διὰ τὸ καταταρταρωσθαι, Quæ ad
"ima Tartara detrusi sint: item τοὺς χθονίους νε-
"κρούς, Manes inferos, s. Mortuos qui sub terra sunt.
"Itidemque νέρτερος Eid. est et κατώτερος et νεκρός
"ὑπὸ γῆν, καταχθόνιος. Sic Eur. () νέρτεροι θεοί,
"Infernales dii, Dii qui ap. inferos estis. Item inde
"est SUPERL. Νέρτατος, Infimus, Imus. Hes. νέρ-
"τατα exp. ἔσχατα, Ultima." ["Νέρτερος, Νεrτέριοι,
Jacobs. Anim. in Eur. 13. ad Il. O. 225. Valck.
Hipp. p. 291. ad Charit. 255. Fisch. Anacr. 23.
Porson. Or. 401. 1017. 1315. T. H. ad Plutum p. 121.
Heyn. Hom. 5, 168. 7, 45. Νέρτεροι θεοί, ad Charit.
367." Schæf. Mss. * Νεrτερόμαντις, Theod. Prodr.
Ep. 31. * Νεrτερόμορφος, Manetho 4, 555.]

"Ἡρίον, τὸ, Monumentum, Sepulcrum: Suidæ τὸ
"ἐν τῇ γῇ μνήμα, alludenti ad etymon. Sunt enim
"qui dictum velint παρὰ τὴν ἐπιχειρομένην τοῖς νεκροῖς
"γαῖαν," [ἔραν]: "ad differentiam itaque dici τῶν
"μὴ ἐν ὑφει φιλοδομημένων. Sic sane in Epigr. δυσδά-
"κρυτα κατὰ χθονὸς ἡρία τεύχων, Ὡς ἂν ἀπεφθιμένου
"κεῖθι δέμας κτερίσω. Et rursum, Ἡρίον ἐκ βόλῳ
"δαίδα ἐκτισάμην, Ὅφρα σε καὶ φθίμενον Διοῦς στα-
"χυοτρήσει ἀλάξ Ὀδύγη ἀροτραίη κείμενον ἐν καλῇ μῃ.
"Legitur et Il. γ. 126. Suid. paroxylonon ἡρίον, Ecce
"dicit ταφον: at ἡρίον, proparoxylonon, nom. Loci.
"Affertur et ἡρίον pro Lana: sed perperam pro
"εἶριον." ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 33. 34.
Toup. Opusc. 1, 376. 2, 129. 216. ad Callim. 1,
530. 2, 6. ad Lucian. 1, 518. (ubi et de confus.
cum ἱερά, ὄρια, ἡρῶα,) Jacobs. Anth. 8, 55. 9, 108.
Heyn. Hom. 7, 808. 8, 384." Schæf. Mss.] "Ἡρι-
"εργῆς, Hesychio τυμβωρύχος, Qui sepulcra conficit:
"δὲ τὰ ἡρία ἐργαζόμενος. NAM Ἡρία, Eod. teste
"sunt μνημεῖα, Monumenta, Sepulcra, Conditoria
"mortuorum. ET Ἡριεύς, Eid. νεκρός, Defunctus."
"Ἡροικάαι, Cavernæ in terra: κοιλώματα τῆς γῆς,
"Hes." "Κενήριον, τὸ, i. q. κενοτάφιον, Vacuum se-
"pulcrum, Monumentum inane. Nonn. ἔδρακεν ἐν-
"δοθι τύμβον Ἀντωποῖς βλεφάροισι κενήριον." [Ly-
cophr. 370.]

[* α' ΕΡΑΩ, Fundo, (Depleo,) T. H. ad Plutum
p. 217. Vomo, Hgen. Hymn. p. 405." Schæf. Mss.
Εράσαι, Hesychio κενῶσαι. Apud Schn. Lex. thema
est ῥάω, unde ῥάζω, ῥάνω, ῥαίνω, ῥαθαίνω, ῥαθάσσω,
ῥαθαμίζω. INDE *Εραμα, τὸ, Vomitus, Hes. ET
*Απεράω, Theophr. C. Pl. 1, 17, 10. τῆς ὑγρότητος
ἀπερασθείσης, ubi erat ἀπελαθείσης: Alciphr. 3, 7.
*Απεράσαι, Theophr. C. Pl. 2, 8, 4. *Διεράω, Percolo,
unde *Διέραμα, Plut. 10, 478.] "Ἐξεράω, Evacuo,
"Educo, Expromo, Exhaustio. Aristoph. A. (341.)
"Τοὺς νῦν μοι λίθους πρῶτον ἐξεράσατε, Si vultis me
"plane loqui, exhaurite prius e sinibus lapides et
"ejicite, quos ad me obruendum tenetis: ἐκκενώ-

α' "σατε, ἐκβάλλετε, Schol. Et Synes. Ep. 130. Ὡς γὰρ
"νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία,
"Educere et expromere libros. Et Hermolitus ar.
"Diog. L. medicos interrogat εἰ τις δύναται ἐντερα
"ταπεινώσας ὑγρὸν ἐξεράσαι, Evacuare et educere
"s. exhaurire aquam? laborabat enim aqua inter-
"cute. Itidem ap. Diosc. 6, 19. de Phario, ἡ δὲ
"δὲ μετὰ τὸ ἐξεράσαι αὐτοὺς, ποτίζειν ὄνον ἀφ' αὐ-
"τῶν, Ruell. vertit, Post vacationes: alii Post edu-
"ctiones. Et ap. Aristot. Probl. 32, 5. de spongia-
"riis urinatoribus, Πονεῖν γὰρ δὴ φασι μάστιγι αὐτοὺς
"ἐν τῇ δυσπνοίᾳ, τῷ μὴ δύνασθαι προιεσθαι θύραζε
"ὅταν δὲ ὥσπερ ἐξεράσῃ, κομψίζονται, Bud. interpr.
"Cum vero veluti exhaurerint collectum spiritum,
"Rursum ap. Aristoph. Σφ. (993.) Φέρ' ἐξεράσαι
"sc. τὰς ψήφους, interpr. In terram fundam: Schol.
"eis τὴν γῆν μεταβαλῶ, qui etiam ἀπὸ τῆς ἔρας i. e.
"τῆς γῆς, ait factum esse hoc verb." ["Abresch.
Æsch. 2, 106. T. H. ad Plutum p. 218. ad Dionys.
H. 1, 384." Schæf. Mss. Demosth. 963.] "ΕΡΑΩ
B "Ἐξέραμα, τὸ, Id quod evacuatum s. educatum est.
"Pro Vomitus, i. e. Cibus qui vomitu rejectus et
"evacuatus est, legitur in 2 Petri 2, (32.) e Prov.
"26, (11.) Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέρασεν
"Canis reversus ad proprium vomitum. Ubi qui-
"dam Codd. habent ἐξέρασμα, cum σ. Sed Prov. I. e.
"habetur, κύων ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἐμετόν."
["Herodian. Epimer. p. 31." Boiss. Mss. Loban. Phryn.
65. * Κατεράω, Arrian. Epict. 3, 13. Κα-
"εράσαι, vide alibi.] "Ἐπικατεράσαι, e verbo ἐράσαι,
"præfixis præpp. ἐπὶ et κατὰ. Nam ἐράσαι est De-
"plere, Columellæ: μετεράσαι autem et κατεράσαι
"Decapulare et Elutriare, Plinio: quod et Transva-
"sare dicitur, i. e. μεταγγιζεῖν, Dioscoridi s. Trans-
"fundere. Hinc ἐπικατεράσαι, Decapulatum et elu-
"triatum superponere, et indere compositioni, ap.
"Gal. κ. Τόπ. 7. Λειοτριβοῦσιν αὐτὰ συν ὀλίγῳ γλῆν-
"κεί, καὶ ἐπικατεράσω. VV. LL." [Μετεράω, vide alibi.]

ΕΡΑΩ, Amo: ea signif., qua dicitur ars amandi a
c Nasone. Xen. K. Π. 5, (1, 5.) Τῶν δὲ καλῶν, τῶν μὲν
ἐρῶσι, τῶν δ' οὐ. Et statim post, Οὐκ ἐρῶν ἰάδελφός
ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρὸς. Quibus subjungit. Καὶ
γὰρ φόβος καὶ νόμος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύειν. Plato au-
tem in Symp. dixit, Ἐρῶν ἔρωτα καλόν. Interdum
vero, et sæpe quidem, ἐρῶν dicitur sine adjectione
ut Lat. Amare, pro Amore captum esse s. teneri.
Sic Mosch. (7, 8.) Ἀλλ' ἐρῶν καλὸν δέ τ' ἐρασσε-
μένῳ συνερᾶσθαι. Hinc partic. ἐρῶν, ut Lat. Amans.
|| Utuntur autem et pass. in ead. signif., Athen. 233
(=603.) de Alexandro, Οὕτως Βαγῶνος ἠρᾶσθαι [al.
ἠτᾶσθαι] φησι. Sic Ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος Μβδαν;
Lucian. (1, 815.) At vero Ἐρώμενον pass. signif.
Amasius: sitque nomen, unde et dicitur ἐρώμενος
τοῦτον. Significat vero et Amicum scorti, Bud. "Ἐρῶν
"μενος, Qui amatur, Amicus, Amasius: et in bonam
"et in malam partem, nam et de scorti ac meritori
"pueri Amasio dicitur." Et ἐρωμένη, ἡ, "Quæ
"amatur, Amica," Amasia, "interdum Meretrix;
"ἐταῖρα." Athen. (128.) Λαμτα ἡ ἐρωμένη τοῦ ἀμμή-
"τρίον. || Ἐρῶν, Amare, i. e. Cupere, Appetere: ut
Ἐρῶ λογογραφίας, Plato. Et cum infin. Ἐρωτῶντες ἀνα-
σῶσασθαι τὴν πατρίαν δόξαν. Bud. 857. ["Ammon.
59. Eran. Ph. 167. Brunck. ad Anacr. 102. Ed. 2.
ad CEd. T. 601. Valck. Callim. 217. ad Phal. 210.
211. Phryn. Ecl. 176. Thom. M. 368. 715. Markl.
Iph. p. 292. Abresch. Æsch. 2, 109. Archiloch. 35.
Marcus Arg. 15. Cupio, Valck. Phœn. p. 201. Plus
quam φιλῶ, Villos. ad Long. 98. cf. Heind. ad Plat.
Phædr. 202. Conf. c. ὀρῶ, Boiss. Philostr. 600. Seq.
inf., Valck. Phœn. p. 208. Jacobs. Anth. 8, 372.
Porson. Hec. 1270. Ed. 2. Musgr. Hec. 775. De
constr., Hipp. 347. Tro. 727. ad Herod. 477. Fisch.
Anacr. 23. Villos. ad Long. 98. Zeun. ad Xen. Mem.
1, 2, 15. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 127. Jacobs.
Anim. 98. Anth. 8, 143. 12, 464. Potter. ad Lycophr.
p. 2. Müller. p. 372. Ἐκ του ὀρῶν τὸ ἐρῶν; Boiss.
Philostr. 640. Cum duplici gen., Xen. Hier. 1, 33.
Ἐρῶ ἔρωτα, Valck. Hipp. p. 166. Xen. Eph. 20.
Boiss. Philostr. 382. Ἀντὸν, ἑαυτοῦ ἐρῶν, Koppier.

Oba. 28. Ἐρᾶν μήλοισι, Villosis. ad Long. 207. Ἐράομαι, Bergl. Aloiphr. 198. 202. Brunck. Leett. in Anal. 14. Budak. Ep. Cr. 298. ad Xen. Eph. 240. Ἐρᾶν, ἠρώμενοι, ad Charit. 214. Bergl. Alciph. 128. Ἐρασθήσομαι, Aesch. Eum. 855. Ἐρασθῆναι ὑπό τινος, ad Lucian. 2, 242. Plut. 6, 254. Hutt. Ἐρασθῆς, Longus 2. Ἡράσατο, ad Lucian. 3, 464. Heyn. Hom. 6, 591. 7, 173. Schæf. Mss.] “Ἐράζω, et Ἐράζομαι, Amo. Unde ἠρασάμην, et poet. ἠρασάμην, non præfixo incremento. Hesiod. Θ. (915.) Μνημοσύνης δ’ ἑαυτὶς ἠράσσατο. Sed thematum illorum nulla exempla afferuntur.” [* Ἐρωμένως, Athen. 472. Ἐρωμένος, (Amasius,) ad Anton. Lib. 234. Verh., ad Diod. S. 2, 581. Boiss. Philostr. 363. Ἐρωμένη, (Amica,) ad Anton. Lib. 235. Thom. M. 270. Steph. Dial. 53. Subaud., Bergl. Alciph. 302. * Ἐρωμένιον, (Sarcutulum,) Lucret. 4, 1160. Antiphanes 4. Schæf. Mss. * Ἐρωμεναγοράστης, * Ἐρωμενοπάροχος, * Ἐρωμενοφάλης, Diomedes Grammat. p. 313. Putsch.] ἠρασάμην, Amo, quod poet. est, Il. Ε. (328.) Ὡς σέο ἠρασάμην, καὶ με γλυκὺς ἔμερος αἰρεῖ. De diversa formatione lege Eust. [“ * Ἐρασμός, Bekk. Anecd. 412. Boiss. Mss.] Ἐράσμιος, δ, ἡ, Amabilis, Lucian. (1, 266.) Ὁ δ’ ἡμερός σοι περιχυθεὶς—ἡμερόν τε θήσῃ καὶ ἐ. Plut. de Pompeio adolescente, Τὸ γὰρ ἐ. ἡμερικόν ἦν φιλανθρώπως. [Aesch. Ag. 614. * Ἐρασμία, ἡ, Libido, Cupido, Anacr. ap. Athen. 177, e Casauboni emend., haud utique certa quidem.” Schw. Mss. * Ἐρασμότης, Epiph. 1, 64. * Ἐρασις, Tzetz. Exeg. in Il. 65, 22. Schæf. Mss. * Ἐρατίμολπος, Pind. O. 14, 21. * Ἐρασιπλόκαμος, Il. 4, 242. * Ἐρασιπτερος, Nonn. D. 10, 256. * Ἐρασιπράτειος, Athen. 87.] Ἐρασιχρήματος, Pecuniae amans, avidus, Xen. [A. 1, 2, 5.] Ἐραστός, Amabilis: [“ vocem nihili puto. Legitur in Edd. Heliodori ante Corianam 7, 10. p. 319=271. Cor. Γλαυκῶν τὸ πλέγμα, καὶ ἠραστόν ἄμα καὶ γοργὸν προσβλέπων. Cornius dedit ἠεραστόν. Ego semper conjeci ἠεράτόν. Non dicunt ἠεραστός, sed composita ἠεραστος et ἀνέραστος.” Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Oxon. “Valck. Phœn. p. 50. 760. ad Theocr. 284. Strato Epigr. 39. Boiss. Philostr. 514. Lobeck. Aj. p. 274. Ἐραστὴν γυναῖκα, ib. Lucian. 3, 43.” Schæf. Mss.] Et Ἐρατός, amissio σ, unde Ἐρατεινός, Amabilis: pro quibus in prosa ἠράσμιος. Il. Γ. (64.) δῶρ’ ἠρατὰ — Ἀφροδίτης. Hesiod. Θ. 259.) φνὴν τ’ ἠρατὴ, καὶ εἶδος ἄμωμος. Il. B. (583.) καὶ Ἀνγείας ἠρατεινὰς, Amœnas. [* Ἐρατοπλόκαμος, Orph. H. 42, 2. * Ἐρατόστομος, Musgr. Bacch. 404.” Schæf. Mss.] Ἐρατόχροος, Epigr. Amabili corpore prædita. [Anthol. 7, 616. * Ἐρατώπις, Homeri Epigr. 1. * Ἐράτης, Aret. 50.] Ἐρατίζω, Amo, Cupio, cum gen. [Il. A. 550.] Ἐρατὴ, Una Musarum: de qua vel potius ad quam Ovid., nam tu nomen Amoris habes. [Hesiod. Θ. 78. * Ἐρατὴς, Jacobs. Anth. 12, 238.” Schæf. Mss.] “Ἐπήρατος, Amabilis, Optabilis, Jucundus, ap. Hom. (Od. Δ. 606.) et alios poetas. Apud Xen. (E. 2, 3, 7.) est etiam nom. propr.” [* Πανεπήρατος, Anal. 3, 309. * Εὐήρατος, Pind. O. 5, 20.] Ἐμεπήρατος, Admodum amabilis, Peramabilis. Hesiod. Θ. (240.) μεπήρατα τέκνα θεῶν. Ubi tamen “sunt qui leg. existiment μεπήριτα, Nimis potentia “et validiora quam ut cum eis contendatur. Πολυνήρατος, verso e in η, q. d. Multiamabilis, Perjucundus, Peramabilis: ut γάμος, Od. O. (126.) Sic dicitur ἠεπήρατος, ad Ven. 226.] Ἐπηνός, Amabilis, Jucundus: ut Καλυνδωνός ἠεπηνός, Hom.” [Il. I. 527. 573.] Ἐπῆρατος itidem pro Jucundo hinc factum videri potest, mntato τ in π. [Athen. 447., var. l. Od. T. 343. * Ἐπῆρατος, Dionys. P. 617.] Ex hoc autem quidam putarunt ἠπῆρα esse factum: ut sc. dicatur ἠπῆρανα. Il. A. (572.) Μητρί φιλῶν ἠπῆρα φέρων, pro Gratum s. Jucundum obsequium deferens; uno verbo, Gratificans. Eust. Ceterum ἠεράτος illud, a quo ista omnia derivantur, sunt qui pro ἠεραστός dici velint: alii ἠεράτος quidem ab ἠράω, at ἠεραστός tanquam ab ἠεράζω esse tradunt. “Ἡρα, interdum quidem singul. numeri, accus. casus, pro ἠέρα, teste Hes.: per sync. procul dubio factum ex ἠέρα. Interdum vero plur.

A “numeri, signif. κεχαρισμένα, derivatum ex ἠράω, et “ἠερασίν habens τοῦ ε: unde comp. ἠπῆρα. Od. Π. 375. Λαοὶ δ’ οὐκέτι πάμπαν ἐφ’ ἡμῖν ἦρα φέρονσι. “Ibi enim Eust. exp. οὐδεμίαν χάριν ἡμῖν ἔχουσιν, “ὃς κεχαρισμένοι εἰσὶν ἡμῖν, οἷα τὸ βασιλικὸν γένος “φιλοῦντες εὐνοϊκῶς. Itidem Il. Ε. θυμῷ ἦρα φέροντες “exp. χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, ut et brevium Schol. auctor, χαριζόμενοι τῇ ψυχῇ: in h. l., v. 131. οὐ τὸ “πάρσπερ θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶς, οὐδὲ μάχον- “ται. Ubi Eust. in dubio relinquit sitne ἦρα accus. “sing. an plur.: notandum enim esse dicit, ἦρα hic “a poeta vocari τὴν χάριν καὶ τὸ ἠεραστόν: idque vo- “cab, fieri e nom. sing. ἦρ, signif. χάρις: vel potius “ex ἠρῷ q. e. ἐπιθυμῶ, fieri ἠρανον, ut τρύπανον a “τρυνῶ, ἠερανὸν a ξῶ: e cujus plur. ἠρανα esse ἦρα, “per apoc.: ut τὰ θυμῷ ἦρα hic sint quæ alibi θυμῆ- “ρη appellat voce compos. Eadem fere tradit p. 152. “ubi etiam addit, Herodian. hoc ἦρα derivare ex “oxytono nominativo ἦρ signif. ἐπικουρία, Auxilium: “quomodo et brevium Schol. auctor ἠπῆρα accipit “pro μετ’ ἐπικουρίας χάριν, Il. A. 574. Τοῖσιν δ’ ἠ- “φαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ’ ἀγορεύει, Μητρί φιλῶν ἠπῆ- “ρα φέρων λευκώλενος Ἡρῆ. Paulo post tamen ἠπῆρα “φέρειν liquido constat poni pro κεχαρισμένως προσ- “φέρεσθαι, ubi nimirum Vulcanus dicit, Μητρί δ’ ἐγὼ “παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοσοῦσῃ, Πετρί φιλῶν ἠπῆρα “φέρειν Διὶ, ὅφρα μὴ αὐτὲ Νευκείῃσι πατὴρ, σὺν δ’ ἡμῖν “δαῖτα ταραξῇ: nam mox subjungit, Ἀλλὰ σὺ τὸν γ’ “ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν, Αὐτίς’ ἐπειθ’ ἴλαος “ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν. Ita ut ἠπῆρα φέρειν sit non “solum Auxilium et opem ferre, sed etiam lenibus “animoque gratis verbis alloqui: quod poeta vocat “ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Itidemque ἦρα “φέρειν accipere possumus et pro Gratum facere, “Beneficiis afficere, et pro Opem ferre, Auxiliari et “Opitulari, in hoc oraculo Herculi reddito. Ἡρα γὰρ “ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἀφθιτον ἔξει: nisi conjun- “ctim ἦρα esse velis τὴν μετ’ ἐπικουρίας χάριν, ut et “Schol. Homeri et Etym. exp.” “Ἐπῆρος, Gra- “tus. Item Auxiliator, Adjutor. Vide et alias si- “gnif. ap. Hes.” [Schol. Lycophr. 1263. Empedocles Aristot. de Anima 1, 5. * Ἐπῆρ, Nonn. J. 8, 135.” Wakef. Mss.] “Ἡρανένος Hesychio βοη- “θῶν, χαριζόμενος, Opitulans, Gratificans, παρὰ τὴν “ἦρα signif. χάριν et βοήθειαν.” [Schol. Il. Δ. 419.] “Ἀτ’ Ἡρανος, Eid. est βασιλεὺς, ἄρχων, φύλαξ, Rex, “Præfectus, Custos: Etymologo βασιλεὺς ἢ βοηθός, “Rex vel Opitulator: παρὰ τὴν ἦρα, τὴν μετ’ ἐπικου- “ρίας χάριν. Quomodo Paul. Silent. ἐν τῇ ἐκφράσει “τῆς ἀγίας σοφίας ad Justiu. Imp. dicit, Ἰλαδί τολ- “μήντι μεγασθενὲς ἠρανε γαίης. Suid.” [Apoll. Rh. 2, 513.] “Ἡρος, Hesychio συνθήκη, ἐκεχειρία, Pa- “ctum, Fœdus, Induciæ: qui paulo ante daséws at- “tulerat ἦρον pro εἰρήνῃ, Pacem. Alioqui ἦρος est “etiam pro ἠαρος, gen. a nom. ἦρ.” “Μεγῆρη, Hes. “τὰ τίμια, μεγαλόχαρτα, Pretiosa, Ob quæ magno- “pere lætandum est.” Ἀνέραστος, Inamabilis, Invi- “sus, ut, Ἀ. τοῖς πολλοῖς χρήμα. [Lucian. 2, 220. * Ἀνεραστία, Themist. Or. 13. p. 168.] Ἀξίεραστος, Amari dignus, Xen. (K. Π. 4, 2, 5.) τέκνα, Plut. Ro- “mulo, Ἀ. αὐτὴν θεῶ γεγονέναι. [* Ἀνσεραστος, Max. Tyr. Diss. 3, 5.] “Ἐπέραστος, Suidæ ἠράσμιος, Α- “mabilis,” [Lucian. Dial. Mort. 22.] “Πολυεραστος, “Qui vel quæ a multis amatur, Multis amatus s. “amata: aut Multum amabilis. Apud J. Poll. (3, “72.) ἐπὶ τοῦ ἠρωμένου, ut ἀξίεραστος et ἠέραστος. “Act. etiam exp. Multos s. multas amans, Multo- “rum s. multarum amoribus implicitus: sed nullum “ejus signif. affertur exemplum.” [Xen. Ages. 6, 8. * Τρισεραστος, Const. Manass. Chron. p. 45.” Boiss. Mss.] “Φιλέραστος pro Cupido Amoris, affer- “tur ex Epigr.” [Meleager 98.] Ἐραστής, Amator: ut ἠρώμενος, Amasius. Plut. (9, 50.) Ἐραστοῦ δὲ καὶ ἠρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε δι- “εξῆλθε πολέμιος. Item pro Amicus. Bud. 857. Et cum gen. ἠεραστὴς αὐτῆς, αὐτοῦ. Item generaliter pro Amatore et studioso rei cujuslibet: ut Ἐραστὴς ἐπαίνου, Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) δόξης καὶ τιμῆς, Plut. Camillo, σοφίας, Numa. Et cum infin. obtinente lo- cum gen. cum artic. Aristoph. (Πλ. 254.) τοῦ πονεῖν.

Sed et in malam partem N. (1459.) *πονηρῶν πραγμάτων*. 'Εράστρια, Amatrix, J. Poll. [3, 70. Schol. Aristoph. Θ. 399. * 'Εραστεύω, Æsch. Pr. 892. * "Σωμεραστής, Aster. Hom. 74. R." Boiss. Mss.] * Οίνεραστής, Ælian. V. H. 2, 41.] Φιλεραστής, Qui diligit amatorem s. amatores, Plato Symp. (191, 27. Bas. 1.) Πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φ. γίνεται. Φιλεραστής, Amor, quo amasius suum amatorem complectitur, Bud. ex Eod. Symp. Ὡς ἐγὼ τοῦτον τὴν μανίαν τε καὶ φ. ὀρέωδω. [Aristæn. 1, 18. * Φιλεράστρια, Brunck. Anal. 2, 87.] Φιλεραστῆν, Dilige amatorem. [J. Poll. 3, 68.]

[* 'Ανεράσμαι, Andocid. de Myster. 63. * 'Ανέραμαι, Schn. ad Xen. Mem. 3, 5, 7.] 'Αντεράω, Vicissim amo, Mutuo amore prosequor, In amore respondeo, cum gen. Budæo Redamo: ut ἐρωμένη redamat ἐραστήν. Lucian. (1, 291.) 'Αντερώμε αὐτοῦ. Sic pass. ἀντερώμαι, Redamor, ut ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, Quæ vicissim ab illo amabatur, redamabatur. || At cum dat. ἀντερῶν τινί, Rivalem esse. Et pass. ὥς, signif. act., Lucian. (3, 97.) 'Αντερασθῆναι τῇ σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρωσιν τοῦ 'Ενδυμίωνος, Rivales fuisse Lunæ in amore Endymionis, q. d. Adversus Luam amasse Endymionem, Adversantes Lunæ, Adversarias Lunæ fuisse in amore Endymionis. [" Ad Xen. Mem. 3, 5, 7. ad Xen. Eph. 87. 240. 'Αντερωσα, Koppiers. Obs. 19. 26. Pass., Lucian. 2, 245." Schæf. Mss.] 'Αντεραστής, Rivalis, Æmulus alicujus in amore. Xen. appellat Procos, de Atalanta loquens: [K. 1, 7. "Alciph. 26. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 31. Heind. ad Plat. Phædr. 234. Heyn. Hom. 6, 647. * 'Αντεράστρια, Koppiers. Obs. 19." Schæf. Mss. Gl. Pellex.] Συνεράω, Simul amo, In amore junvō: ut accipi videtur συνεράσθαι a Moscho (7, 8.) καλὸν δὲ τ' ἐρασσάμενω συνεράσθαι. Sic Ovid. Flumina deherent juvenes in amore junvare. [* "Συνεραστής, Amoris socius, In amore adjutor, Timocles Comicus Athen. 237." Schw. Mss. * Ὑπερεράω, Vehementer amo, Ælian. V. H.]

¶ Ἔρως, ὅς, Amor: Ὁ τῶν καλῶν ἔρως, Lucian. Amor, quo prosequimur pulcras. Plut. (10, 96.) Ἡ δὲ πρὸς τὸν Ἰασέα παῖδα τοῦ δελφίνος εὐνοία καὶ φιλία, δι' ὑπερβολὴν ἔ. ἔδοξε. || Amor, Cupido, Deus, qui amorem immittere fingitur. Item plur. Amores, Cupidines, Xen. (Ap. 1, 3, 13.) Ἴσως δὲ καὶ Ἔ. τοῖσιν διὰ τοῦτο καλοῦνται. UNDE Ἀντέρως, Cupido illi Cupidini contrarius: de quo Cic. Item, Deus ultor eorum, qui amantes spernunt, e Paus. [1, 30. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 212.] || Ἔρως, generaliter pro Quovis amore s. desiderio alicujus rei: unde dicitur Ἔ. ἔχω τοῦτον, Hujus rei desiderio teneor, τοῦ καταμαθεῖν, Plato. Item Ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως, Lucian. [1, 38. "Ammon. 59. Musgr. Or. 971. Phryn. Ecl. 179. Thom. M. 318. ad Charit. 431. 593. Wakef. Trach. 660. Jacobs. Anth. 6, 166. Pro ἐρώμενος, Fisch. Palæph. 189. Corona quædam, ad Lucian. 1, 519. Cnpiditas, Koppiers. Obs. 128. Brunck. CEd. T. 601. Res expedita, Abresch. Lectt. Arist. 234. Res amata, Villos. ad Long. 180. Nom. propr., Jacobs. Anth. 8, 417. Loci, 11, 200. Epigr. adesp. 346. An Homericum? Heyn. Hom. 4, 546. Conf. c. ἐρῶν, ad Charit. 431. Cum inf., ad Diouys. H. 1, 193. Aristoph. "O. 413. "Ἔρως alatus, Valck. Hipp. p. 301. Ἔ. παίδων, ad Phalar. 211. Ἐρωτες, Zeun. ad Xen. K. Π. 430." Schæf. Mss.] Ἐρωτοδιδάσκαλος, Amoris præcepta s. Artem amandi tradens, Amandi præceptor. Ovid. amoris etiam præceptorum se vocat. [" Athen. 220. Ἐρωτοδ. ἔχων τὴν Μιλησίαν (Ἀσπασίαν)." Schw. Mss. * "Ἐρωτοκράτης, Const. Manass. Chron. p. 73. Meurs." Schæf. Mss.] Ἐρωτοληψία, Perditus amor, quo quis captus est. E Gaza de Senect. pro Flagitiosa libidine et perditā. Ἐρωτοληπτος, Perdito amore captus, e Suida in Κάτοχοι. [* "Ἐρωτοληπτῶ, Phile in Thorlacii Opusc. 3, 66. Const. Manass. Chron. p. 22. Meurs." Schæf. Mss.] Ἐρωτομανής, ET Ἐρωμανής, Insane s. Perditē amans, Athen. (599.) Ἄλλ' ἐρωτικὸς μὲν εἶναι ὁμολογῶ, ἔ. δ' οὐ. [" Bast. Specim. 40. Brunck. A-

ET Ἐρωμανία in Epigr. Insanus: Ep. Cr. 81." Schæf. Mss.] Ἐρ. amore captus sum. [* Ἐρωμανέω, "Ἐρωτοπαίγιον, τὸ, esse dicitur] "sus." [A. Gell. 2, 24. Priscian. 922. * Ἐρωτοπλάνος, Meleager 11 In amore navigare, ex Epigr., VV. ctum sit ut ab Ovid. Si quis amat, feliciter ardet: Gaudeat, et vento [Meleager 69. * Ἐρωτοπολέω, Jus 125.] Ἐρωτοπόκος σαρξ ex Apoll. alliciens. [Musæus 159.] Ἐρωτοφῆρις, i. e. Mater, Veneris epith. [Or. * "Ἐρωτόφρωνος, Const. Manass. Boiss. Mss.]

[* Ἀντέρως, Theod. Prodr. Ep. 1 infelici aut etiam pernicioso amoris amans, Theocr. (1, 85.) δ. τῆς ἀ ἐσοί, Bud. 833. Et cum gen. e Οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δ. ὄντα te amantes. Xen. autem (Ec. 12, esse δ. τῶν ἀφροδισίων, pro Amore reæ captum. Item ipse ἔρως dicitur a Plut. Pericle. HINC Δυσερώρι Perdito amore captum esse, infeliciter Meleager 72." Wakef. Mss. * Δ Tat. 5. p. 277. * Δυσερωτικός, "Ἰδέρωι, Hesychio et Suidæ [et "Ἰδεῖν ἔρῶν, Qui primo statim intratur: ut Leander ille Musæi, e "κούρη, πυρκαϊεύσσοι δάμν' ἄδδ' etiam accipiunt illud Theocr. (2, "ἐμάνην, ὥς μὲν περὶ θυμὸς ἰαφθ' interpr. Ut vidi, ut perii, ut "error!" [* "Κατέρως, Herod. Boiss. Mss. * Κολοσσέως, Salmas Barkeri Ep. Cr. ad Boiss. 205. * Ἰνέρος, Herodian. Epimer. 206." I ἔρως, Meleager 64. Barker. l. c. 23 "Ἀπερωπός, Hesychio ἀπ' ἀνδρι "ut Etym. quoque ἀπερωπὸν dici "ἀπηνῆ, seu σκληρὸν, δυσπαραίτητο "πειστον, Ferum, Immitem, Durum "Horrendum, Persuasionem non flectit: tamen Hes. rursum affert pro "τως, mutato simul accentu." [* Choeph. 596. στυγνὸς καὶ ὑπερήφανος "Ἐρώεις, ὁ ὑποχωρῶν: ἐρώεις a "Ita ap. Suid. in Ms. cod., sed nō apicione. In VV. LL. exp. ἐρώεις "dens, sed etiam Fluens, Desiderans "ibi sine ullo ea exemplo." [" 206." Boiss. Mss.]

Ἐρωτικός, Ad amorem pertinentem amatorem proficiens, Δεήσεις, Plutarchos, Theopbyl. Τοῦτο — ἥκιστα ἔ. e 865.) Minime amatori conveniens cens. Et τὰ ἔ., Res amatoris, Aristian. (1, 555.) Παιδεραστής εἰμι, κὶ Ἐρωτικὰ ap. Plut. pro Festo, quæ batur: de quo vide paulo post. Aliquis pro In amorem valde propius amorem pertinentium peritus. Χεῖρος δ' ἂν τὶ σοὶ κάγθ' συλλαβεῖν εἰ κάγαθων θήραν ἔχοιμι, διὰ τὸ ἔ. εἶναι matorie. Et ἔ. ἔχω, διακείμαι, Am sum. Et cum gen. Ἔ. ἔχω τῶν ἡδ' ptatum desiderio teneor. [Cf. K * Ἐρωτιάς, Anal. 2, 513. * Ἐρωτ 4, 3.]

Ἐρώτιον, Parvus Cupido, Imaginatio Nom. propr. meretricis, Epigr. [Anthol. 2, 221. * Ἐρωτίς, Theocr. Festum Amoris Thespiensibus, At Plut. Ἐρωτικά vocatur. [* Ἐρωτίδης * Ἐρωτόλος, Theocr. 3, 7. * Ἐρωτίς Epim. 206." Boiss. Mss.]

"Ἐρος, Æol. pro ἔρως dici fer

“ἡμεῖς δὲ δάμασσε. Hesiod. Θ. (910.) Τῶν καὶ ἀπὸ
 “βλεφάρων ἔρος εἰβέτο δερκομενάων Λυσιμελῆς· καλὸν
 “δὲ θ’ ὑπ’ ὀφρύσι δερκιδιώνται: de tribus Gratiis.
 “Rursum II. N. (638.) Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλ-
 “δεταί ἐξ ἔρον εἶναι ἢ πολέμον. Et alibi sæpe, Αὐ-
 “τὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, postquam
 “vero cibi et potus desiderium exemerunt sibi, i. e.
 “Explerunt. Pro quo Virgil. dicit, Postquam exemta
 “fames epulis. INDE Ἐρώεις, (εσσα, εν,) Amabilis,
 “Gratiosus, Venustus. Hesiod. (Θ. 245.) Θαλίη τ’
 “Ἐρώεσσα: cujus sc. ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἰβεται δερ-
 “κομένης, utpote καλὸν ὑπ’ ὀφρύσι δερκιδιώνται. Sic
 “ex Epigr. affertur ἐρώεις τύπος pro Amabilis effi-
 “gies. [* “Μελάνερος, Const. Manass. Chron. p.
 “102.” Boiss. Mas.] “Περίερον, Hesychio περιττόν:
 “ἴσμεν στρεβλόν. Σύνερος, Coniux, VV. LL.”

EPFON, τὸ, Opus, Factum, Res: ἐποιέσθαι, Od.
 P. 227.) Lat. Opus facere: ἢ ἐπεὶ ἢ ἐργῷ aliquoties
 ap. Hom., quod Lat. Aut dicto, aut facto. Et πολέ-
 μῳ, Od. M. (116.) Facta bellica, Res bellicæ. Sic
 variis in ll. vocabulo Res reddi debet: ut ὅπως ἔσται
 ταῖς ἐργῶ, quod sæpe occurrit: et μέγα, Res ma-
 gna. Sed et alicubi Ministeria, Negotia aptius veni-
 unt, quæ ego lectoris iudicio relinquo; exempla
 enim omnium afferre longum esset. Venio igitur ad
 solutam orationem. Cic. in Plat. Timæo, ἐργον et
 ἔργα Opus et Opera interpr. Et ap. Eund. de LL.
 12. Ὅσον δὲ μὴ πλέον ἐργον γυναικὸς μᾶς ἐμνηνον,
 vertit, Textile ne operosius quam mulieris opus men-
 tionem. Et ibid. Χῶμα δὲ μὴ χωννύναι ὑψηλότερον ἢ
 πέντε ἀνδρῶν ἐργον ἐν πένθ’ ἡμέραις ἀποτελούμενον,
 reddit, Extrui sepulcrum altius quam quod quinque
 diebus homines quinque absoluerint. Cic. Ἐργα καὶ
 ἐπιμέλειαν vertit Operam et diligentiam in Xen. Cæc.
 (7, 22.) Apud Thuc. ἐργον ἔχεσθαι, quod Lat. Rem
 gerere, 2, (2.) Ὅστε εὖδους ἐργον ἔχεσθαι, καὶ ἰέναι ἐς
 τὰς οἰκίας τῶν ἐχθρῶν. At Dem. ἐργῷ et πράξει copu-
 lavit. Passim vero ἐργον opp. λόγῳ: quod tamen
 ap. Thuc. potissimum observavi, includiturque ali-
 eubi ἐργῷ veritatis quædam signif. ut 1, (69.) Καίτοι
 ἐλέγεσθε ἀσφαλεῖς εἶναι ὧν ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἐργον
 ἀπάται: q. d. Sed hæc sane prædicatio supra rem
 ipsam, supraque verum erat. || Ἐργον peculiariter
 interdum de Bello, ut et Lat. Res gerere. Sic et
 Thuc. Ἐν τῷ ἐργῳ, In re gerenda, In ipso conflictu.
 Et Eis ἐργον καθίστασθαι ap. Eund. Quinetiam τὸ
 ἔργον ἐργον Arrian. (1, 11, 12.) Trojanum bellum
 ὁλῶναι. Sed affertur et τὰ ἐργα e Polyb. (5, 3, 6.)
 Προτάγειν ἐργα τῷ τείχει καὶ μηχανὰς, in ea signif.,
 qua Opus dixit Liv. Opere demum ac vineis injun-
 ctis muro cepit. || Alia signif. peculiari de Opere,
 quod fit ruri, ut exp. Od. E. (222.) ἐργον δέ μοι οὐ
 φίλον ἔσκεν. At vero ἐργα plur. utrique Scriptt. vo-
 cant Terram, in qua opus factum est, i. e. cultam.
 Lat. Culta neutro itidem gen. vocant et Arva. Et
 quod Virg. dixit, hominumque boumque labores,
 possumus ex Hom. reddere βοῶν καὶ ἀνδρῶν ἐργα.
 Ἐπιῶνι autem his ἐργαῖς ὀργάδα docet Bud. 274. Ce-
 terum ἐργον inde esse, unde et ἐργμα, facile credi-
 derim: qua tamen de re nihil ap. Gramm. reperio.
 || Ἐργον ποιῶμαι, seq. infin. pro Contendo, Laboro,
 Bud. 274, e Plat. et Xen. || Ἄλλ’ οὐδὲν ἐργον ταῦτα
 ἐπιτελεῖσθαι μάτην, Soph. Aj. (852.) ut Lat. dicitur,
 Nihil opus est, seq. infin. || Cum gen. ex Aristoph.
 Pl. (1154.) οὐκ ἐργον ἐστ’ οὐδὲν στροφῶν, Nihil opus
 est strophis. || Σὺν ἐργον μηδὲνα τούτων ἀφιέναι,
 Tuum officium est, Tuæ sunt partes, Tui est mu-
 neri. Sub. autem ἐστὶ, quod et additur aliquando.
 Bud. 176. Ἐργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν, Xen. (Ἀπ. 2, 10,
 5.) Mei muneris est hoc perpendere. || At vero ex
 Ἀριστοφ. affertur οὐχ ἡμῖν ἐργον ἐστάναι, pro Non
 standum est nobis: [cf. A. 424.] || Ἐργον τούτων τῶν
 χρημάτων, Dem. in Aphob. Quæstus et usura: [cf.
 816.] Bud. 271. || Fortasse autem huc referri po-
 teret et is unus, qui extat in Synes. Κακὸς κακῶς ἀπό-
 λουτο Κεράλλιος ὡς ἀξίως γε τὴν ἐργον γεγενέναι τοῦ
 πρώην χειμῶνος, Dignus erat, qui tempestate proxima
 confectus et perderetur, Bud. Ideo autem ad
 præced. signif. referri hanc posse suspicor, quod

vulgo unusquisque in lucro deputare soleat hostis
 sui profligationem. Fieri tamen etiam potest, ut
 simpl. dicatur aliquis ἐργον esse illius, a quo perditur
 et profligatur, quod sc. hoc illi tanquam opus propo-
 situm sit, in quo se exerceat. Synes. Ἐργον γενέσθαι
 συκοφαντῶν alibi dixisse videtur pro Obnoxium esse
 sycophantis. || Ἐργον ἐστὶ, Difficile est, Operosum
 est: aut etiam Hoc opus est, ut Virg. Hoc opus, hic
 labor est. Xen. (K. Π. 3, 3, 14.) Ἐργον μὲν νυκτὸς
 λύσαι ἵππους, ἐργον δὲ χαλινῶσαι, ἐργον δὲ ἐπιστάει.

[“Ἐργον, ad Cornel. Nep. 90. 242. Stav. Valck.
 Phæn. p. 221. ad Herod. 165. 704. Muagr. Med.
 215. Jacobs. Anim. 108. Anth. 6, 287. 7, 353. 382.
 8, 293. 10, 29. 11, 418. Wakef. S. Cr. 4, 133. Heyn.
 Hom. 5, 206. 7, 635. Toup. Opusc. 2, 86. Wolf. ad
 Hesiod. 128. Labor in agro, Agricultura, Markl.
 Suppl. 420. ad Charit. 574. 732. Jacobs. Anth. 7,
 102. 104. 9, 103. 183. Heind. ad Plat. Charm. 83.
 ad Callim. 1, 117. Græv. Lectt. Hes. 554. Mitsch.
 H. in Cer. 143. De Cæde, Plut. Alex. p. 31. Schm.
 T. 4. p. 49. Cor. Aubertus ad Cyrill. 2, 23. (in calce
 volum.) Liber, Agathias 70. Pugna, ad Charit. 628.
 719. Jacobs. Anth. 6, 127. Simonid. 40. ad Diod. S.
 1, 482. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. fin., ad Luc-
 cian. 2, 33. Paus. 1, 406. (sic Action Gallorum.) Dif-
 ficultas, Wakef. Herc. F. 571. Heind. ad Plat.
 Phædr. 324. Lucrum, Jacobs. Anth. 6, 378. Fœnus,
 Græv. Lectt. Hes. 535. ad Herod. 631. Opus illi-
 berale, Wyttenb. Select. 373. De apibus, Burm. ad
 Phædr. 186. Mit. Cum inf., Solere, Jacobs. Anth.
 11, 48. Opp. λόγος, ὄνομα, Porson. Phæn. 512.
 Valck. p. 184. Dionys. H. 2, 1228. Sculptoris, Valck.
 Diatr. 215. Toup. Opusc. 2, 219. ad Diod. S. 1, 56.
 Cum gen., Abresch. Lectt. Arist. 233. Suppl., Valck.
 Phæn. p. 272. De accentu compos. ex ἐργον, Heu-
 sing. Ind. Æsop. v. Φιλεργός. Μανίας ε., seq. inf.,
 Dionys. H. 5, 101. Οὐδὲν ε., pro οὐδὲν ὄφελος,
 Brunck. Soph. 3, 524. Plut. 6, 216. Hutt. Ἐστὶ δ’
 οὐδὲν ε., seq. inf., Lucian. 3, 505. Πολὺν ε. ἐστὶ, seq.
 inf., Dionys. H. 1, 249. Ἐ. ἐστὶ, seq. gen., Brunck.
 Aristoph. 3, 160. Ἐ. γενέσθαι τινός, Ab aliquo con-
 fici, interfici, Antip. S. 101. Abresch. Diluc. 231.
 Ἡμῶν, ἡμῖν οὐδὲν ε. ἐστὶ, quid differat, Wyt. ad Plut.
 de S. N. V. 10. Ἐ. ἐστὶ, Difficile est, de constr., ad
 Xen. Mem. 4, 7, 9. Ἐργῳ, ad Diod. S. 1, 439. Ἐν ε.,
 Markl. Iph. p. 378. Μέγα ε., Heyn. Hom. 5, 58. Τὸ
 ἔργον ε., Heind. ad Plat. Hipp. 137. Τόδε ε., τὰδε ε.,
 Heyn. Hom. 6, 518. 533. Χθονὸς ε., Epigr. adesp.
 487. Ἐ. ποιέσθαι, ad Lucian. 2, 279. Schneid. ad
 Xen. Hier. 258. Σὺν ε., Heind. ad Plat. Gorg. 44.
 Τί ε., τί ἐργῳ, Heyn. Hom. 4, 104. Τοῦ ε. τοῦ πρὸς
 Ἡλίδε, Paus. 349. Ἐργον τὸν πρὸς Ἰλῖν, 358. Λόγον
 ἀποφαίνειν ε., ad Charit. 707. Νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς ε.
 χερὸς, Eur. Herc. F. 566. Lobeck. Aj. p. 314. Ἐμὸν
 ε., Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 342. Valck. ad Xen.
 Mem. 245. (3, 3, 3.) Phæn. p. 165. Τῷ μὲν ἀκούσαι,
 τῷ δ’ ε., Demosth. 623, 26. Τῷ μὲν δοκεῖν, τῷ δ’ ε.,
 Diod. S. 2, 491. Φησὶ μὲν ἐκδοῦναι, πέπρακε δὲ τῷ ε.,
 Demosth. 763, 13. Φειδίων ε., Callim. 1, 478. Ἐ.
 ἐστὶν ἐμοί, Wyt. Sel. 319. Ἐ. ἔχω, Zeun. ad Xen.
 K. Π. 764. Ἐ. ἐπ’ ἐργῳ, Ilgen. Hymn. 395. Ἐ. μαχαί-
 ρας γενέσθαι, Gibbon’s History 13, 344. Ἐ. πολεμι-
 κόν, ἐργον, ad Diod. S. 1, 262. Οὐ σεμνότητος ε.,
 Valck. Phæn. p. 430. Ἐ. χειρὸς, Jacobs. Exerc. 1,
 178. Ἐργον ἔχεσθαι, ad Xen. Eph. 177. Ἐ. εἶναι τινος,
 Eurip. 3. p. 281. Ἐργα, Villos. ad Long. 70. 265.
 Fisch. ad Anacr. 5. Fabric. ad Dion. Cass. 1, 149.
 Agri, Heyn. Hom. 4, 391. 6, 233. Schneid. ad Ari-
 stot. H. A. 352. Liberi, Weisk. ad Longin. 355. De
 piscatu, Wakef. S. Cr. 3, 190. Τὰ ἐργα, τὸ ε., Coitus,
 Achill. Tat. 35. I. q. ε. πολεμικά, ad Charit. 203.
 Segetes, Arbores, ad Il. E. 92. Periphrast., Jacobs.
 Anth. 10, 305. Ἐργα γάμον, δαιτὸς, Heyn. Hom. 5,
 579. ἀνθρώπων, 5, 707. 7, 635. βοῶν, Lennep. ad
 Phal. 22. (Facta hominum, bouni, Ovid. Heroid. 10,
 60.) μητρὸς, πολεμίων, γυναικῶν, Villos. ad Long.
 278. ἀρετῆς, Lobeck. Aj. p. 314. Κύπριδος, Jacobs.
 Anth. 7, 194. 9, 168. T. H. ad Plutum p. 217. Bast
 Lettre 111. Toup. Emendd. 2, 362. Κυπρογενεὺς,
 Solon. 2, 1. cf. T. H. ad Lucian. 1, 246. Ἀφροδίτης,
 Anton. Lib. 246. Verh. (Ἐργον Ἀφροδίτου, ib. 256.

cf. Munck. 258. Sic legam in Xen. Eph. 16, 15.) "E. θαλάσσια, Jacobs. Anth. 7, 250. ἀργύρια ad Diod. S. 1, 504. σιδήρεα, Valek. Callim. 147. Πίονα ξ., ad Od. Δ. 318. "E. καὶ πάθη, Toup. ad Longin. 358. Ἔργα παρέχειν, Jacobs. Anth. 9, 282. ἀποδείξασθαι, Paus. 1, 375. διδάσκειν, Ruhnck. ad H. in Cer. 144." Schæf. Mss.]

ΑΤ Προὔργον dicitur pro πρό ἔργον, quod et ipsum alicubi legitur, pro Quod operæpretium est et prævertendum. Aristoph. Πλ. (623.) διακωλύσῃ τι τῶν προὔργων ποιεῖν, Aliquid eorum, quæ in rem præcipue sunt: Προὔργον τὸ καὶ ἀναγκαῖον, Lucian. Dicitur etiam aliquid προὔργον esse eis, πρὸς τοῦτο. Plato de Rep. 2. Ἐγώ γε προσδοκῶ πρ. εἶναι eis τοῦτο ταύτην τὴν σκέψιν. Ibid. Καὶ ἄρα τι πρ. ἡμῖν ἐστὶν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδεῖν. Confert nobis, Utile est. Item cum infin. e Dem. (57.) Καὶ μηδὲν εἶναι πρ. περὶ αὐτῶν εὖ λέγειν, Non esse conducibile. Bud. 714-5. [Eur. Iph. T. 309. Hel. 1395.] Πρὸ ἔργον autem Aristot. Metaph. 6. Ἔσται γὰρ πρὸ ἔργον πρὸς τὴν παρούσαν σκέψιν. Προυργιατερον, Potius, Antiquius, Polyb. Οὐδὲν ἐποίησαντο πρ., Nihil potius aut antiquius duxerunt, Bud. 714. ["Plut. Mor. 1, 19. ad Herod. 254. Heind. ad Plat. Gorg. 41." Schæf. Mss. * Ἐργοβατέω, unde * Ἐνεργοβατέω, Lucian. Philop. 3.]

Ἐργοδιώκτης, ὁ, Qui urget opus. [LXX. Exod. 3, 7. alibi. Greg. Naz. Carm. 29, 3.] Ἐργοδιωκτέω, Urgeo opus, ex LXX. Interpret. [2 Par. 8, 10.] Ἐργοδότης, Qui opera distribuit, pensum dat, Greg. Naz. Καὶ Φαραὼ τὸν ἀάρατον τύραννον, καὶ τοὺς πικροὺς ἔργ. A Bud. exp. etiam Operis locator, sicut ἔργολάβος Operis conductor. [Xen. K. Π. 8, 2, 5.] Ἐργοδοτεῖν, Opus locare. ["Phryu. Ecl. 152. Casaub. 50." Schæf. Mss.] Ἐργοεπιστάτης, Qui operi s. operibus præest, J. Poll. ex Epicbarino, [7, 183. * "Ἐργοεπιστάτης, ad Diod. S. 2, 415. ad Charit. 369." Schæf. Mss. * Ἐργοεπιστάτω, Schol. Aristoph. Eip. 605. Inscr. Gr. in Præf. ad Gudii Inscr. no. 57. 62. et Muratorii Inscr. p. 559. no. 3. ubi et * Ἐργοεπιστάσις, Chandler. 1. p. 31. no. 79. * Ἐργοκηδεστής, Cyrill. Alex. ad Esai. 61. p. 884.] Ἐργολάβος, Qui opus faciendum suscipit s. conducit, Redemptor, Plut. Pericle, Ἐργολάβος μὲν ἦν τοῦ ἀγάλματος. Item ἔργολάβοι, Sycophantæ et quadruplatores. Bud. 228. [Themist. 260.] ET Ἐργολαβία, Operis faciendi susceptio, Redemptura, ut quidam interpr. e Liv. [Diod. S. 2, 29. * Ἐργολάβεια, Alciph. 1, 34. Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐργολαβέω, Opus faciendum suscipio, Redempturas facio, ut mancipēs et conductores solent, Xen. (Ἀπ. 3, 1, 2.) Εἰ τις ἀνδριάντας ἔργολαβοίη, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριάντας ποιεῖν. Dicebantur ἔργολαβεῖν interpretes etiam et sequestres, qui iudiciis corrumpendis aut ejusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabant. Bud. 80. 228. "Ἀντεργολαβέω, Cum alio contendens " ἔργολαβέω, Æmulus alicui sum in operis faciendi " redemptura. Posidippus ap. Athen. (662.) de co- " quorum inter se invidia et æmulatione, Ἀντεργο- " λαβοῦντος, ἐλέγομεν ὡς οὐκ ἔχει Πίνα Κρητικὴν πρὸς " τοῦτον. " Ἐνεργολαβέω, i. q. ἔργολαβέω ἐν τινι, " Quæstum aliqua in re facio. Vide Ἐνεπωρέω. ["Orig. c. Cels. 2. p. 94." Seager. Mss. * Ἐπεργο- " λαβέω, Philo J. 1, 541." Wakef. Mss. * Συνεργο- " λάβος, Strabo 8. p. 543.] " Ἐργολήπτης, i. q. ἔργο- " λάβος, J. Poll. 7. ["Ἐργόμοχος, Pisid. 416. * Ἐρ- " γόμοκος, Gl. Adulator, Ambitiosus, Ancillula, Stila- " otarius, Sclattarius, Fucos, παιδίσκη, Ancilla, Assenta- " tor: * Ἐργομωκία Adulatio: * Ἐργομωκεῖν Ancil- " lor, Adsecto, Adulor.] " Ἐργομωκῶν, Illudens, Irri- " dens: ἐμπαίζων, Hes. ["Ἐργομωκῶ, Gl. Assentior. * " Ἐργοπαρέκτης, Clem. Rom." Wakef. Mss. * Ἐρ- " γοποιῶ, Gl. Opificium. * Ἐργοπόνος, Opp. K. 1, 148. Coluth. 192. * Ἐργοπονέομαι, Artem. 167. * " Ἐργοσκόπος, Pallad. V. Chrys. 51." Boiss. Mss. * Ἐργοστόλος, i. q. ἐργεπιστάτης, Chariton 4, 2.] " Ἐργότρος, Inspector operum, Hes. Existimarem " alioqui convenire cum Ἐργοδιώκτης et ἐργεπιστάτης: " tanquam ex ἔργον et ἐργάσθαι factum." [Lobeck. Phryn. 612. * Ἐργοφόρος, Ælian. H. A. 5, 42.] " Ἐρ- " γώδης, Operosus, Difficilis, Laboriosus, Molestus.

" Plato, Τῆς ἐπιμελείας ἐργῶδες τοῦτ' ἐστίν. Crantor, " teste Diog. L., dicebat esse ἐργῶδες ἐν τῷ κυρίῳ τρα- " γικῶς ἅμα καὶ συμπαθῶς γράφαι. " Ἐργῶδες, Dif- " ficulter. Theophr. H. Pl. 9, 16. Τοὺς γὰρ ἐγγυρίους " ἀνασώζειν τινὰς μέλει καὶ οἴνῳ, καὶ τοσούτοις τιπ- " σπανίως δὲ καὶ τούτοις καὶ ἐργῶδες. Item SUBST. " Ἐργῶδια, Difficultas, Molestia, Negotium, ap. " Greg. Naz. [Nicet. Ann. 1, 7. * " Ἐργῶνη, Thom. M. 654." Schæf. Mss.] " Ἐργωνία, Redemptio metal- " lorum, vel sartorum tectorum, Bud. Legitur " autem ap. Polyb. (6, 17, 5.) Καὶ τοπαράται ἀδ- " νάτον τινὸς συμβάντος ἀπολῶσαι τῆς ἐργωνίας. " Ubi " quidam interpr. Remittere elocationis pretium.

Ἀεργός, ὁ, ἡ, Qui feriat ab omni opere, Nullam opus agens, Il. I. (320.) τῷ ἀεργῷ opp. ὁ πολλὰ ἐρ- γῶς, Qui multa egit, laboravit. Od. T. (27.) οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέχομαι ὅς κεν ἐμῆς γε Χοῖνικος ἀπτηται, Non patiar otiosi, otiosum esse, Cessare, Ab omni opere ferari. || Ἀεργός, Iners, Piger, Deses, Hesiod. E. (301.) ὅς κεν ἀεργὸς Ζῶη, κηφήνησσι κοθύβορ' εἰκέλει ὄρμη, [al. ὄρην.] Idem ibid. Λιμὴς γὰρ τοι πάμπαν ἀεργῷ συμφορὸς ἀνδρῶ. || Non cultus, aratus, Inaratus, ut γῆ, χώρα: cui opp. ἡ ἐργασμένη, κατεργασμένη, κάτεργος. Sic ap. Theophr. C. Pl. 1. τὰ ἀεργὰ s. ἀργὰ opp. τοῖς ἐργασμένοις, Bud. Sciendum est autem pro Pigro dici potius a poetis ἀεργός, in prosa autem ἀργός. [* Ἀνάεργος, pro ἀεργός, Lobeck. Phryn. 728. * " Ἀεργῶς, ad Diod. S. 2, 221." Schæf. Mss.] Ἀεργῆς, pro eod. dici annotatur, sed rarius. [Inde * Ἀεργεία, "Valck. ad Bion. 323." Schæf. Mss.] " Παναεργῆς, Omnino non confectus, " Adhuc prorsus incoctus et crudus: πάντως ἀκατέρ- " γαστος s. ἀδιάπεπτος. Nicand. A. (66.) Εὐτ' ἂν ἐπ' ἐκ " φάρυγγος χεύῃ παναεργέα δόρπον. Schol. ibi exp. etiam " ἀργόν, ut signif. et Prorsus inefficax. Terminatio " tamen hanc signif. non videtur admittere. Ἀερ- γία, Cessatio ab opere, Alciph. Ep. 1. Ἀ. παναεργῆς ἦν, Cessabatur ab omni opere. || Apud Hom. ἀεργίαν vult Eust. signif. etiam Inertiam, i. e. Artis igno- rationem, s. Artis imperitiam: in Od. Ω. (250.) Ὁ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ' ἐνεκ' οὐ σε κομίζει. Item, Inertia, Desidia, Pigrity, Hesiod. E. (1, 309.) Ἐργῶν δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὄνειδος. || Ἀεργία χώρα, Re- gionis cessatio ab aratione. Ad verbum Terræ ina- ratio: si dici posset eo modo, quo Regio inarata, ἀεργὸς χώρα. Æsch. (69.) Καὶ τὴν χώραν—ἀνεργεῖται τοῖς θεοῖς ἐπὶ πάσῃ ἄ., Ita ut omnino non araretur, coleretur. Ἀεργέω, Cesso ab omni opere, Otior, Otiosus sum, Sum deses, piger. Vide Ἀργεῖα paulo post. [Hes. * Ἀεργήτος, Cyrill. Dial. 6. p. 621.] Ἀεργηλὸς pro ἀεργός, Iners, citatur e Nonno, Πάντας ἀεργηλασιν ἐπέτρεπον ἔργον ἀκάνθαις. Videtur ex ipso v. ἀεργῷ formatum. [Maximi Karas. 469. 482. 526.]

¶ Ἀργός, ὁ, ἡ, i. q. ἀεργός, et factum per crāsin ex isto, Qui cessat ab opere, Ab opere immunis, Otiosus, Bildæo Cessans, Immunis ab opere. Nonnunquam absolute ponitur, et sine casu. Plut. Pericle, Οὐκ ἐλ- λαμβάνειν ἀργὸν καὶ σχολάζοντα. Xen. K. Π. 1, (6, 14.) Στρατιὰν ἀργὸν τρέφειν, Sic Ἀργὸν δὲ τὸν δαίτασθαι, Iuers vitæ genus traducere. Ἀργὸν ἔτος ap. Judæos Annus septimus, quasi Cessator, Feri- tus annus. Ἀργὸς χρόνος Plut. Cor. Tempus cessa- tionis, quo cessatur: λόγος, Ignava ratio, Cic. Fato, Ratio sc. eorum, qui omnia fieri fato contende- bant. Cui, addit Cic., si pareamus, nihil omnino agamus in vita: ostendens unde dicta sit ἀργός. Ex- etiam Interrogationem ignavam et inertem. Interdum cum gen., ut ἀργοὶ πόνοι, Plato de LL. 7. Non la- borantes, Vacui laboribus. Expertes laborum. Apud Eur. (Iph. A. 1000.) τῶν οἰκοθεν, Rerum domestica- rum negligens: κλήρου, Plato, Sua sorte privatus, vulgo exp. Apud Lucian. autem Ἀργός ἐἰς ἀπαντα, exp. Rei nulli vacans. Sed malim interpretari, Pi- ger ad omnia, Segnis. || Γῆ, χώρα, Inculta terra, s. regio: cui opp. ἐργασμένη, κάτεργος. Apud Æsch. (K. Π. 3, 2; 9.) ἀργὸς γῆ et ἐνεργὸς opp. Dicitur Ἀρ- γὸς γῆ etiam uno verbo χέρσος. Plut. Poplic. Ἀργὸν χωρίον καὶ ἀκαρπον, Incultus locus et infrugiter. || Ἀργὸς ἀργυρός, Argentum infectum, Bud. e Paus. i. e. ἀνέργαστος. || Χρήματα, Pecuniæ, quæ com-

pendium nullum usurarum afferunt, quibus opp. ἐν-
εργα, Bud. Notandum est autem dici τὰ μὴ ἐργαζόμε-
να. Item Ἄργον ἐργαστήριον vel ἀργῆσαι, Quod nihil
questus fecit, Dem. (819.) cui ἐνεργὸν opp. Bud.

|| Ἀργότερος, compar., ut Ἀ. τῷ βίῳ μειράκιον, Gal.
ad 31.

Ἀργολογέω, Supervacanea verba scribo, dico, i. e.
παρολοῦντα. Basil. Ἄλλ' οὐκ ἀργ. ἢ γραφή, Bud.

Ἀργολογία, ap. Cyrill., Otiosus sermo, Bud. [Hes.]

Ἀργοποιός, Inertem et segnem reddens, Inertiam af-
ferens. ["Plut. Numa fin." Wakef. Mss. * Ἀργό-

πρακτος, Ignavus ad agendum, Paul. Alex. Apote-

lesm. 4. Ἀργοτροφέω, Cyrill. Ep. ad Colos. 366.

* Ἀργοφάγος, Pallad. Laus. c. 26. p. 65. * "Xel-

ργος, ad Hesych. 2, 304. n. 22." Dahler. Mss.]

Ἀργῶς, Otiose, Segniter, Dem. (66.) Παντελῶς ἀρ-
γῶς ἔχετε. Plut. Pericle, Καί περ οὐ παντάπασιν ἀργῶς

ἔχων πρὸς χρηματισμὸν. Apud Xen. (Ἀπ. 2, 4, 7.)

Ἀργῶς καὶ ἀνεμμένως, Segniter et remisse. Et in
superl. gradu ἀργότατα: ut διακεῖσθαι, Dem. (144.)

|| Item ἀργῶς, inquit Bud., Temere, i. e. Sine causa, B

Ἰστρία, Nulla nota ratione: ut illud, Οὐκ ἀργῶς

τοῦτο κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ, Non otiose, non sine ali-

cujus rei signif. Ἀργία, Otium, Otiositas, Dem.

(1808.) Ἀργίας νόμος, ὃ ἐνοχοὶ οἱ μὴ ἐργαζόμενοι.

Plut. Apophth. Ἀλόντος τινὸς γραφὴν ἀργίας: So-

lone, Ἀργίας ἀλόντες. Gal. γυμνασίαν et ἀργίαν

opp. Apud Plat. ἀργία cum gen., sicut et ἀργὸν cum

eo poni diximus: Ἀργία τῶν ἔργων, Cessatio ab ope-

ribus. || Segnities, Inertia, Plut. (6, 722.) Πολεμίου

δὲ οἱ λαοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς ρείχεσιν ἐγκαθεύδουσιν,

Hostes, quorum in muris dormiunt lepores, ob eorum

inertiam. Isocr. autem reprehendit Lacedæmonio-

rum ἀργίαν, i. e. eo nomine Lacedæmonios repre-

hendit, quod non colerent solum. [* "Ἀργεία, pro

ἀργία, Dionys. H. de Comp. Verb. 24. Athanas. 1,

761." Kall. Mss.] Ἀργέω, i. q. ἀεργέω, Cesso, Ab

opere cesso, Ferior, Otior, Dem. (38.) Οὐδ' αὐτοὺς

μὲν ἀργεῖν καὶ σχολάζειν. Xen. ἐργάζεσθαι et ἀργεῖν

inter se opp., K. Π. 1, (6, 5.) Aristoteli autem opp.

κονεῖν et ἀργεῖν. Plut. Cam. Ἀργῶν ταῖς πράξεσι.

Cum gen. Plato Pol. 2. Ἀργήσας οὖν γεωργὸς τῆς αὐ-

τοῦ δημιουργίας. || Pass. Xen. K. Π. 2, (3, 2.) Οὐδὲν

γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πράττεσθαι δεομένων, Nihil

per cessationem transmittitur, per inertiam negligitur

perfectum, infectum remanet, otio transmissum. Bud.

Xen. Iep. (9, 9.) Οὐδὲ αὐτῇ ἀν' ἡ σκέψις ἀργοῖτο, Ne-

gleretur, Transmitteretur, Cessare siueretur, Bud.

Ἐπαρηγία, Toup. in Suid. 160.] "Ἐξαργέω,

"Otiosus sum: vel Obtorpesco. Aristot. Pol. 5. Διὰ

"τὸ ἐξαργηκεῖν τὴν αὐτοῦ δύναμιν. Affertur et pass.

"ἐξαργηθεῖς, pro Omissus negligentia," [Soph. Phil.

556. ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα, Schol. ἀναβο-

λὴν ἔχοντα.] "Καταργέω, Reddo ἀεργὸν et ineffi-

"cacem, Facio cessare ab opere suo, Tollo, Aboleo.

"Crebro in usu est h. v. ap. Scriptt. N. T., et pe-

"culiariter ap. Paulum: ut, ad Rom. 3, (3, 3.) Μὴ

"ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει;

"Ibid. Νόμον οὖν καταργούμεν διὰ τῆς πίστεως; 1

"Cor. 1, (28.) "Ἰνα τὰ ὄντα καταργήσῃ: et 15, (24.)

"Ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν

"καὶ δυνάμιν. Et ad Hebr. 2, (14.) Καταργήσῃ τὸν

"τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου. Itidem voce et si-

"gnif. pass. ad Rom. 6, (6.) "Ἰνα καταργηθῇ τὸ

"σῶμα τῆς ἁμαρτίας: 1 Cor. 13, (8.) Εἰ τε γλῶσ-

"σαι παύσονται, εἰ τε γινώσκεις καταργηθήσεται: et 15,

"(26.) "Ἐσχάτος ἐχθρὸς καταργεῖται, ὁ θάνατος. Iti-

"dem Basil. accepisse καταργεῖν pro Frangere et

"debilitare: et καταργημένος pro Fracto, testatur

"Bud., qui ap. Paul. καταργεῖν interpr. Antiquare,

"ἀπορροῖν. Rursum Paul. dicit καταργεῖσθαι ἀπὸ

"pro Liberari et separari ab: ad Rom. 7, 2. Ἡ γὰρ

"ὑπαρξὶς γυνὴ τῷ ὄντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ: εἰ δὲ

"ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, καθήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀν-

"δρός: Et 6. Νυνὶ δὲ καθήργηθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου,

"ἀποθανόντες ἐν ᾧ κατερχόμεθα, Liberi sumus a Legge:

"At ad Galat. 5, 4. Κατήργηθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ

"οἵτινες ἐν νόμῳ δίκαιοῦσθε: τῆς χάριτος ἐξεπέσατε,

"Facti estis inanes Christi quicunque per Legem

"justificamini: a gratia excidistis: s. Separati estis

"a Christo et facti tanquam aliquid prorsus inane

"et nihili. Signif. καταργέω etiam Inutilem reddo,

"s. Inutiliter occupo. Luc. 13, (7.) de ficu infru-

"gifera, Ἐκκοψον αὐτήν: ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ;

"nam dum terram occupat, impedit eam, efficitque

"ut sit otiosa, h. e. sterilis et inutilis. Apud Diosc.

"autem in Præf. libri 6. Τοῖς καταργουμένοις φαρμά-

"κοις, interpretes verterunt Medicamentis purga-

"toriis. ["Ἄλλ' εἰμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα,

"Eur. Phœn. 760. ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν

"ἔργον, τουτέστι τὸν πόλεμον, Schol. * Κατάργησις,

"Abolitio, Sbnlatio, q. d. Desuefactio, Chrys. περὶ

Ἀκαταλήπτου, 1. T. 6. p. 390." Seager. Mss.] Ἀρ-

"a Christo et facti tanquam aliquid prorsus inane

"et nihili. Signif. καταργέω etiam Inutilem reddo,

"s. Inutiliter occupo. Luc. 13, (7.) de ficu infru-

"gifera, Ἐκκοψον αὐτήν: ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ;

"nam dum terram occupat, impedit eam, efficitque

"ut sit otiosa, h. e. sterilis et inutilis. Apud Diosc.

"autem in Præf. libri 6. Τοῖς καταργουμένοις φαρμά-

"κοις, interpretes verterunt Medicamentis purga-

"toriis. ["Ἄλλ' εἰμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα,

"Eur. Phœn. 760. ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν

"ἔργον, τουτέστι τὸν πόλεμον, Schol. * Κατάργησις,

"Abolitio, Sbnlatio, q. d. Desuefactio, Chrys. περὶ

Ἀκαταλήπτου, 1. T. 6. p. 390." Seager. Mss.] Ἀρ-

γενομαι, ap. Xen. i. q. ἀργῶ, In otio vivo, Otiosam

vitam ago, [A. 5, 3. al. ἀργεῖν. Gal. Comm. 1. in

3 Epidem., Foes. p. 1206.]

"Ἀμφιέργος γῆ, Amphiergum solum: quod nimi-

"rum dimidia ex parte irrigatur aquis celestibus,

"et dimidia ex parte solaribus incalescit radiis,

"velut utrumque naturæ opus expertum. Ita enim

"Theophr. C. Pl. 3, (23, 1.) Μήθ' ἡμιβραχὴ καὶ ἡμί-

"ειλον' ἦν δὲ καλοῦσι τινες ἀμφιέργον." [* Ἀνεργος,

"Eur. Hel. 366. * Ἀνεργίη, Bion 15, 6.] "Ἀνέργη-

"τος, Non operans, Inefficax, VV. LL. perperam

"pro ἀνενέργητος. Ἀπεργός, Hesychio ἀργός, Qui ab

"opere et labore alienum gerit animum, Piger, Igna-

"vus." [Artemid. 1, 42. p. 63. * "Ἀσλοεργός, Clem.

"Alex. p. 20." Kall. Mss. * Βαθυεργέω, Geop. 2, 23,

14. * Βαρνεργίη, Appian. 2, 115. et n. * Βαρνεργέω,

var. lect. Geop. 1. c. * Δοροεργίη, Manetho 4, 320.]

Δύσεργος, ET Δυσεργίη, Operosus, Difficilis, Plut.

Symp. 4. Παγχάλεπον, ὡ ἐταῖρε, καὶ δ., Valde diffi-

cile est et magni operis: δύσεργος πᾶγμα, Appiano

Res difficilis factu. Theophr. δύσεργος ὕλη, Materia

difficilis ad fabricam, VV. LL. [Δύσεργον χεῖμα,

Bruma iners, Bion 6, 5. "Wakef. ib. Δυσεργίη, ad

Timæi Lex. 270." Schæf. Mss. * Δυσέργως, Plut.

Demetr. 5. p. 52.] Δυσεργία, Difficultas. Exp. et

aliter a Suida: sed δυσεργία Hes. habet in illa

signif., sicut et εὐεργία: de quibus et ipsum Suid.

lege in Εὐεργία. ["Clem. Alex. 623." Wakef. Mss.

* Δυσέργεια, Mathem. Vett. 268. * Δυσεργέω, unde]

"Δυσέργημα, τὸ, exp. Molestia: sed sine exemplo."

[Diosc. 7. Præf.] CONTR. Εὐεργός, ὁ, ἡ, Facilis: et

Εὐεργὸν ξύλον τῆς πεύκης, Theophr. (H. Pl. 3, 9, 2.)

Circa quod non multum est laboris. Idem Theophr.

"Ἡ φιλόρα τὸ ὅλον εὐεργόν, Tilia cuicunque operi fa-

cilis, Plin. || Apud Od. O. (420.) τὰ τε φρένας ἡπερο-

πνεύει Θηλυτέρησι γυναιξί, καὶ εἰ κ' εὐεργὸς ἔσῃ, Schol.

exp. σώφρων, καλὰ ἔργα πράσσουσα, Proba et honeste

casteque se gerens: quæ ejus exp. videtur conveni-

entior, quam quæ in VV. LL. est, Bene operans,

i. e. Actuosa. Eust. exp. ἀγαθοεργός. Observandum

est autem εὐεργός scribi, non εὐεργος, ut δύσεργος.

AT Εὐεργίη, navis, domus, Benefabricata, Affabre-

facta, Bene compacta, Hom. Sic λῶπη, δίφρος, ap.

Eund. πηδάλιον, Hesiod. ("E. 2, 247.) AT χρυσός Od.

I. (202.) opp. τῷ ἀργῷ, Eust., qui dicit εὐεργὴ δίδο-

σθαι χρυσόν, ἐπεὶ οὐκ ἦν τίμιον τοῖς τότε χρυσίον

ἀργόν. || Beneficus, Bene meritis de aliquo, Od. Δ.

(695.) οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, h. e.

εὐεργετῶν. [* Εὐεργέστερος, Theophr. H. Pl. 3, 9, 6.

Diosc. 1, 2. * Εὐεργέστατος, 18. * Εὐεργῶς, Aristot.

Meteor. 3, 6. * "Εὐεργέω, ad Hesych. 1519, 3."

Dahler. Mss.] "Εὐεργία, Felix rerum successus:

"cui opp. δυσεργία. Ita VV. LL. e Suida, ap. quem

"tamen scriptum δυσεργία. Vide et Εὐεργίη." [He-

sychio εὐπιστία. I. q. εὐεργεσία, Joseph. Aut. 6, 11,

2. si locus sanus.] Εὐεργεσία, ἡ, Beneficentia, Od. X.

(374.) Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μέγ' ἀμείνων. Isocr.

etiam ad Dem. κακοεργίαν εἰ opp. Αἰσχροὺς νόμιζε

τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιαῖς, καὶ τῶν φίλων

ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις. Et ap. Longin. (1, 2.) quæ-

renti cuidam qua re proxime ad deos accedamus,

respondet alter εὐεργεσία καὶ ἀληθεία. || Multo fre-

quentius pro Beneficium, Thuc. 1, (137.) Καί μοι

εὐεργεσία ὀφείλεται, Mihi beneficium debetur: (129.)

Κεῖσεται σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἑσσεὶ ἀνά-

γραφτος. Beneficii illius domi nostræ æterna me-

moriam conservabitur. Sic dicitur ἀνταλλάσσασθαι τὰς

εὐεργεσίας, Compensare s. Referre beneficium: et εὐεργεσίας ἐκτείνειν pro eod. ap. Herod. Herodian. (6, 9, 2.) Εἰς ἐκεῖνον εὐεργεσίας καταθείσας πρὸς αὐτοῦ, Beneficia ap. eum a se collocata. Hesiod. Θ. (503.) Οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάνων. Et Dem. (316.) Τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομνήσκειν. Notandum vero in illis Thuc. II. posse reddi etiam Gratia, quemadmodum et Schol. in priori exp. ἀντίχαρις: ut sit, Mili gratia debetur; et, Habetur tibi gratia nunquam domi nostræ delenda. ET Εὐεργέτης, Qui beneficium confert, benefacit, Dein. (240.) Φίλον, εὐεργέτην, σωτήρα, τὸν Φίλιππον ἡγουντο. Nonnunquam additur gen. ejus, in quem beneficium confertur. Thuc. I, (136.) Ὡς αὐτῶν εὐεργέτης, Cum de iis esset benemeritus. Isocr. Hel. Enc. Τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος. Synes. Ep. 127. Ἦκε μετά-πεμπτος ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων. Lucian. Anach. Εὐεργέτης ἡμῶν. FEM. Εὐεργέτις, Quæ benefacit, benemeretur de aliquo. Plato de LL. Synes. Ep. 123. Περὶ σοῦ τῆς φιλατίας τε καὶ εὐεργ. κεφαλῆς, De me benemerito capite. [Heliod. Æth. 277. Cor. "Ad Charit. 694. Toup. Opusc. 2, 287. Emendd. 2, 222. Valck. Callim. 35. * Εὐεργετῶς, Wesscl. ad Herod. 206." Schæf. Mss.] AT Εὐεργετικός, Ad benefaciendum proclivis, Beneficus. Interdum additur gen., sicut in εὐεργέτης: ut δύναμις εὐεργ. πολλῶν καὶ μεγάλων, Vis multis et magnis beneficiis juvandi. ET τὸ εὐεργ. neutr. Beneficentia, Ad benefaciendum proclivitas. Herodian. 6, (9, 16.) Εἰς τε τὸ φιλόανθρωπον καὶ εὐεργετικώτερον ἐπιρρέπης. Dicitur vero et εὐεργετητικός pro eod. [* "Εὐεργετικῶς, Inscr. Rosett." Boiss. Mss. * Ἀντεεργέτης, Schol. Apoll. Rh. 2, 321.] Ἀντεεργετικός, Ad beneficium reddendum pronus, Qui vicissim promptus est ad benefaciendum, Habetque itidem adjunctum gen. ut εὐεργετικός. Aristot. Eth. 4, (3.) περὶ μεγαλοψύχου loquens, Ἀντεεργετικός πλειόνων, Ad beneficium cum additamento reddendum promptus. [* Παντεεργέτης, Euseb. H. E. 312. * Παντεεργέτης, Greg. Naz. 2, 256.] Ab Εὐεργέτης, derivatur ET Εὐεργετώ, Benefacio, Benemereor. Xen. K. Π. 8, (2, 1.) Ἔως μὲν οὖν χρήμασιν ἀδυνατώτερος ἢν εὐεργετῇν. Aliquando additur accus. ejus, qui benefit. Aristot. Pol. 5. Εὐεργετῇ τὴν πόλιν, Beneficia in civitatem confert. Aristoph. Πλ. (834.) οὗς τέως Εὐεργέτησα δεομένους. Nonnunquam accus. rei additur. Xen. K. Π. 8, (2, 7.) Μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετῇν, Magna pro parvis conferre beneficia. Est ubi duplicem habet accus., et pers. et rei. Plato Pol. 1. Οὐτὶ κακῶς σοι κείσεται ὁ, τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσης, Non male collocabis, quod in me contuleris beneficium. Sic ap. Dem. c. Lept. Πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν ὅσα εὐεργέτηκεν ὑμᾶς οὗτος, ἀνὴρ. Citatur vero et Εὐεργετῶ σε eis χρήματα, e Phalar. Epist. || Εὐεργετοῦμαι, Beneficio afficio, Aristot. Eth. 4, 3. περὶ μεγαλοκινδύνου loquens, Εὐεργετοῦμενος δ' αἰσχύνεται. Interdum additur et accus. rei, ut in act. Xen. (Ap. 2, 2, 3.) Μείζονα εὐεργετημένος, Majoribus beneficiis affectus. Herodian. 4, (13, 5.) Πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντι. Εὐεργέτημα, Benefactum, Benemeritum, Beneficium (in aliquem) collatum, Xen. K. Π. 8, (2, 2.) Εὐεργέτημα ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους οὐδέν ἐστιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς δαπάνης ἐπεχαριτώτερον, ἢ σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. "Εὐεργετητέον, Benefaciendum," [Xen. 'Ap. 2, 1, 28.] Εὐεργετητικός, Ad benefaciendum s. benemerendum promptus. Pro quo εὐεργετικός dici Bud. Comm. annotat, sicut pro ὑπηρετητικός dicitur ὑπηρετικός et pro φιλητικός, φιλικός. Ἀντεεργετώ, Beneficium reddo s. compenso, Vicissim benefacio. Xen. Μηδὲν φροντίζων τοῦ ἀντεεργετῇν, Nihil laborans de gratia referenda, [Ap. 2, 6, 4. * "Ἀντεεργέτημα, ad Hesych. 1, 382. n. 23." Dahler. Mss. * Διεεργετέω, Schol. Æsch. Pers. 856. * "Κατεεργετέω, Tzetz. Chil. 10, 821." Elberling. Mss. * Προεεργετέω, Schol. Pind. Π, 2, 32. * Προεεργετέω, Diod. S. 13. p. 342.]

Ἐνεργός, Qui in opere est, quasi ἐν ἔργῳ ὢν, Qui aliquid agit, ut contra ἀέργος, s. ἀργός, Qui velut ab opere renotus est. Lucian. (1, 739.) Ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγεις, ἀλλ' ἐ. εἴης. Sed est etiam

Actuosus, Strenuus, Acer, ut, Ἀννίβας ἰ. ἐπὶ τὴν πολιορκίαν, Polyb. 3, (17, 4.) Quo Plut. modo ἰ. et δραστήριον pro eod. ponit de Demetrio loquens. Ex Ejusd. Pericle affertur Ἐνεργότατος τεχνίτης pro Laboriosissimo artifice. Dicitur vero et πορεῖα ἐνεργὸς a Polyb. (5, 8, 3.) Iter, quod acriter et magna virium conteutione conficitur, Contentum iter. Sed et res quæpiam dicitur ἐνεργὸς a Theophr., Efficax. Quod autem dicit Thuc. (3, 17.) ναὺς ἐνεργὴν κάλλει, si mendosum non est, crediderim apte reddi posse Operosæ cujusdam elegantiae. Denique ut ἐνεργὸς pro Eo, qui in opere est, opp. ἀργός s. ἀργός, sic etiam ἐνεργὸς γῆ opp. τῇ ἀργῇ: dicitur enim a Xen. (K. Π. 3, 2, 9.) ἐνεργὸς terra, Quæ colitur s. culta: ut ἀργός, Inculta. Sicque et Plut. Casare. Πεδίον πολλὰς ἐ. ἀνθρώπων μυριάς, Quod multis millibus ad agriculturam sufficeret, Bud. Quæ consule 271. et de ἐ. χρήματα, Pecunia fenora occupata, quibus itidem opp. ἀργά, ["Boiss. Philostr. 415. Toup. Opusc. 1, 116. Emendd. 1, 176. P. Abresch. Paraphr. 268. Diod. S. 1, 361. ad Herod. 631. Ἐνεργος γῆ, Fac. ad Paus. 2, 414. Phalar. 224." Schæf. Mss.] Ἐνεργὴς, quoque pro Efficax, aliquoties in N. T. Item ἐνεργεστέρα χώρα e Plut. pro Cultior regio. ["Ad Diod. S. 2, 194. 533. Wakef. Trach. 11. ad Xen. Mem. 3, 4, 11. Toup. Opusc. 2, 218. Emendd. 3, 90." Schæf. Mss.] "Ἀνεργός, Effectu carens, Inefficax, Iners, VV. LL." [Theophr. H. Pl. 9, 18.] Ἐνεργὴς pro Actuose, Strenue, Actiter, Polyb. Ἐ. προσέκειτο τῇ πολιορκίᾳ. [Cf. 2, 54, 7. "Ad Diod. S. 2, 212. ad Xen. Mem. 3, 4, 11." Schæf. Mss.] Ἐνεργεια, Actio, Actus, Aristot. Εὐδαιμονία, ἐνεργεία τίς ἐστιν. Et ap. Eund. e virtutibus κατ' εἶν, aliæ κατ' ἐνεργειαν. Item Efficacia, Vis efficax, quæ in aliquo agit. Chrys., Ἀμήχανος ἀνθρώπου δυνήθηναι θέαν ἐνεργεῖν ὁμιλίαν ἀνευ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος. Est etiam Figura s. Ornamentum orationis, de quo Fabius, περὶ τῆς ἐνεργασίας et ἐπεξεργασίας locutus, Ἐνεργεια confinis est iis, ab agendo dicta, et cujus propria sit virtus, non esse quæ dicuntur, otiosa. Ubi ego pro Et cujus rependendum puto Ut cujus. ["Wakef. S. Cr. 4, 248. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 317. ad Palaph. 131. Toup. Cur. Post. in Theocr. 3. Ammon. 91." Schæf. Mss.] Ἐνεργέω, In opere sum, Operor, Efficio, ad Phil. 2, 13. Ὁ Θεὸς γὰρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. Sic autem et in aliis N. T. II. Polyb. ἐνεργήσασθαι φόβον simpl. pro Facere metum dixit, quod et Afferre et Injicere et Incutere metum Lat. dicunt, 2, (6, 7.) Οὐ μικρὰν αὐτὴ τὴν τυχοῦσαν κατάπληξιν καὶ φόβον ἐνεργήσασθαι τοῖς τὰς παραλίας οἰκοῦσι τῶν Ἑλλήνων. Vexare tamen, ne ἐνεργασάμενοι potius leg. sit. Apud Aristot. autem ἐνεργεῖν Bud. e quorundam interpr. sententia, veritū Actū esse: ut, Πάν γὰρ οὐκ δυνατόν, οὐκ αἰετὶ ἐνεργεῖν. Ex eod. tamen Aristot. affertur ἐνεργουμένη, Ade Mundo in vulg. signif. Invenitur autem in N. T. ἐνεργεῖσθαι signif. etiam act.: et in Jacobi. Ep. (5, 16.) ἐνεργουμένη δέησις, exp. Efficax. Bud. vero ἐνεργεῖσθαι, a Paulo ad Rom. positum etiam videtur dicit pro Actū esse, ut Aristot. utitur τῷ ἐνεργεῖν ei contr. esse καταργεῖσθαι. || Ἐνεργεῖν, Afficere, Permove, Bud. e Chrys. 77. Et ex 2 ad Cor. 29. affert pro Miracula facere. Ἰερεὶ ἐνεργεῖσθαι pro δαίμονibus vexari, e Diopys. Areop. citat, sicut et ἐνεργούντες Dæmones, ex Eod. Rursus, ἐνεργουμένη inquit, δαίμονιο correpti, ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν δίστουν, i. e. operationibus dæmonum, quæ in ipsis conspicuæ sunt. Et ex Aretha in Apoc. 6. Ἀλλὰ καὶ προφήταις εἶναι ὑποκρίνεται, πονηρῷ πνεύματι ἐνεργουμένη, i. e. κατεχομένη, inquit. Sed et simpl. pro Cieor s. Moveor, ex Eod. affert in c. 5. Τῇ φωνῇ ζωῇ ἐνεργούμενα. Jam vero et in bonam partem pro Agi spiritu, et Afflatum esse, ex Eod. affert in c. 3. item e Greg. Ceterum has signif. ac præsertim illam, qua pro Miracula facere ponitur a Chrys., e Matth. et Marco manasse puto, scribentibus de Joanne, Αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ. ["Wakef. Trach. 1146. S. Cr. 4, 42. Cattier. 19. Jacobs. Anth. 8, 255. Diod. S. 2, 475. Boiss. Philostr. 561. ad Il. B. 409.

1. 282. De coitu, Bergl. Alciph. 189. 412. ad Lucian. 1, 246. Villos. ad Long. 191. Valck. ad Theocr. 1. Id. p. 91. Toup. Add. in Theocr. 391. p. 10. et Ind. Cuni accus., Append. l. c. Schæf. Mss.] *Ἐνέργημα*, Effectus; Quod e vi quā et efficacia prodit, Vexatio dæmonum; in botan. p. 10. Afflatio spiritus, Bud. sequendo signif. p. 10. *Ἐνέργειά* data modo fuit. ["Toup. ad Longin. 359. ad Diod. S. 1, 294." Schæf. Mss. *Ἐνέργησις*, Gl. Efficax.] *Ἐνέργησις*, Agendi vim habens, Efficacia præditus. Gramm. *ἐνέργησις* vocant *ῥήματα*, quæ Lat. Activa verba. ["Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 292. Ammon. 109. Conf. c. *ἐνικός*, Bast. Lettre 81." Schæf. Mss. * *Ἐνέργησις*, Phrynichus Bekkeri p. 7.] *Ἀντενέργησις*, Ipse per se efficiens: ut *αὐτοκίνητος*: Dionys. A. 1. 10. ["de D. N. 14, 14." Kall. Mss. "Procl. in Alcib. p. 18. ubi v. Creuzer." Boiss. Mss.] *Ἀντενέργησις*, Verbum quod pass. vocem et act. signif. habet, ut *μάχομαι*. *Ἀντενέργησις*, Inefficax, Inutilis, Græc. *τὸ γὰρ ἡμέτερον ὑπνοῦν ἄ. τε καὶ ἀπραγματοῦν*. ["Schol. Pind. O. 2, 31." Boiss. Mss. * *Ἀντενέργησις*, Sext. Emp. 719.] *Ἀντενέργησις*, Efficaciam efficacem habeo adv. aliquid, ut *ἀντενέργειν* *ἀντιμαρτυρεῖ* Diosc. ubi exp. Resistere. Malim *Ἐfficaciter resistere*: [Notha 461. *ἰπποῦς χαλεπὸς*. * *Ἀντενέργησις*, Stob. Serm. 3. p. 91." Kall. Mss. * *Προενέργησις*, Clem. Alex. Str. 4. p. 634.] *Ἐπεργος*, Stob. Serm. 6. p. 167. Sch. ["Ἐπεργος", Operatio penes alios, VV. LL." ["Igen. Hymn. 592." Schæf. Mss. * *Εἰδυεργός*, Lucian. 4. p. 190.] *Ἡμεργος*, q. d. Semifactus, Imperfectus, *ἠελοατος*, Aristot. Ec. 2. *Ἀναθήματα ἐν τοῖς ἐργασίαις*. [Herod. 4, 124. *τεῖχεα*. * *Ἡμεργός*, Athen. 486.] *Καλλιέργων* vocat Plato hunc mun-
danum, ut testatur Philo de Mundo, i. e. Pulcre factum, Affabre factum. In libello autem Ejusd. *περὶ Ἀσθαρίας Κόσμου* scriptum oxytonus *καλλιέργων*, p. 646, Ed. Turn. *Καλλιέργων*, Pulcre fabricor, Affabre facio. Dionys. Areop. Καὶ τὴν μίαν *τοῦ παντὸς σύμπνοιαν καὶ ἀρμονίαν καλλιέργουσα*. ["Plut. Ecl. 82." Schæf. Mss. * *Καλλιουργέω*, Theophr. 231. *Ἐαλλιουργεῖτο καὶ εὐ ἡσκητό*. * *Καλλιέργημα*, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 141. * *Καλλιέργια*, Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 4, 362." Boiss. Mss.] *Κάτεργος*, Laborando exultans, Cultus, κατεργασμένος s. κατεργασθείς. ["Theocr. C. Pl. 5, 20. *Ἐπεὶ ἡ χώρα πᾶσα κάτεργος γέγονεν*: pro quo paulo post dicit, *διὰ τὸ κατεργάσθαι τὴν χώραν*: huic τῇ *κάτεργω* *χώρα* opponens τὴν ἀργόν. At τὸ *κάτεργον* τῆς σκητῆς ex Exodi 30, (16.) affertur pro Opus tabernaculi. *Κάτεργον* verò Hesychio *πεπαλαιωμένον*, Antiquatum, *Inveteratum*."] * *Μίσεργος*, J. Poll. 6, 172.] *Ἡμπεργος*, Quæ est præter susceptum opus, Ad susceptum opus accedens. Plato Timæo, *Ὁ λόγος π. ὧν*, vide Lex. Cic. Et *ἀνάλωμα*, Impendia, quæ præter destinatam impensam fiunt. Aristot. Pol. 7. *Ἐπεὶ μὲν γὰρ, π. ἂν εἴη τοῦτο δὲ, ἔργον τῆς μεθόδου ταύτης*, Illud enim, accessio esse possit hujus tractatus, hoc verò, præcipua ejus intentio princepsque actio, Bud. Hinc *ἐν παρέργον* *χώρα*, *μέρει, ὁδοῦ παρέργον, ἐν παρέργω* *τίθεσθαι*, *ποιεῖσθαι*: quæ vidē ap. Bud. 842-3. ["Apud Athen. 545. vulgo quidem legitur *ἐν παρέργω* *τίθεσθαι* *χώρα*, sed rectius videtur, quod Bud. l. c. ex sua, puto, emend. posuit, *ἐν παρέργον* *τίθεσθαι* *χώρα*, quemadmodum Plato de Rep. 2. *ἐν παρέργον* *μέρει* dixit, citante eod. Bud. Notandum verò et illud Agathonis dictum ap. Athen. init. lib. 5. *Τὸ μὲν παρέργον, ἔργον ὡς, ποιούμεθα*. Τὸ δ' *ἔργον, ὡς παρέργον, ἐκπονούμεθα*." Schw. Mss. *Πάρεργος*, ad Lucian. 1, 337. 535. 802. Wakef. S. Cr. 2, 22. ad Diod. S. 1, 7. Brunck. Phil. 473. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 291. *Πάρεργον*, ib. ad Lucian. 1, 336. Thom. M. 813. Markl. Suppl. 426. ad Charit. 579. Wakef. Herc. F. 1343. El. 63. 509. Phil. 473. 482. Huschk. Anal. 265. Eur. Iph. T. 514. Hel. 931. ad Paus. 409. Jacobs. Anth. 11, 250. Diod. S. 2, 630. Plato Phædro 338. *Ὁδοῦ π.*, Lucian. 3, 172. II. *ἡνίοδα*, *τῆς*; Ab aliquo præter alios, quasi obi-

ter, trucidari, Bibl. Crit. 3, 2. p. 17. ad Charit. 579. *Πάρεργα*, Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip. Schæf. Mss.] *Πάρεργος*, Obiter, Perfunctorie, Non accurate, Synes. *Ὡς καὶ π. ἡρώσασμην*, Tanquam aliud agens, *ἔχειν*, Bud. ibid. ["Villos. ad Long. 261." Schæf. Mss.]

Περίεργος, Curiosus, Anxiam diligentiam aliqua in re adhibens, Xen. (Ap. 1, 3, 1.) *Τοὺς δ' ἄλλως πως ποιοῦντας, π. καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶναι*. Isocr. Epist. *Δέδοικα μὴ λαν ἀτόπος δόξω καὶ π.* Herodian. 4, (12, 5.) *Περίεργότερος ὢν, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἠθέλεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ δαιμόνια πολυπράγμονεῖν*. || De re etiam dicitur frequentissime, pro Curiose accuratus, Nimis exquisitus, Supervacaneus, Aristot. *Ἐπεὶ δ' οὐθὲν ποιεῖ π. οὐδὲ μάτην ἡ φύσις*. Plut. Symp. 4. *Καὶ τῆς τροφῆς πᾶσαν ἡδονὴν ἐπιθετόν καὶ π. ἀφελόντες*. Isocr. (ad Dem. 4.) *Ἔστι δὲ φιλοκάλου τὸ μεγαλοπρεπὲς, καλλωπιστοῦ δὲ τὸ π.* Greg. dixit etiam *Στρέβλας περιεργότερας*, pro Exquisitioribus tormentis. Et Diosc. *Περίεργος οἶνος*, Vina exquiritiore diligentia confecta. ["Ad Charit. 700. Dawes. M. Cr. 355. Jacobs. Anth. 7, 170. 8, 215. Cattier. 86. Villos. ad Long. 182. Aristoph. Fr. 250. Mær. 224. Abresch. Lectt. Arist. 286. Valck. Hipp. p. 234. Wakef. S. Cr. 2, 143. ad Herod. 373. * *Περίεργονένης*, Albert. ad Hesych. Epist. ad Eulog. n. 18." Schæf. Mss.] *Περίεργος*, Curiose, Nimis accurate. [Athen. 227. 456.] *Περίεργος* affertur "pro Curiosus sum: sed sine exemplo." *Περίεργια*, Curiositas, Plut. *Τῇ δὲ π. τὴν κακολογίαν ἀνάγκη συνακολουθεῖν*. Item Nimis accurata diligentia, et quam Fab. Extremam anxietatem appellasse videtur. ["Ad Charit. 406. Coray Theophr. 235. 239. Jacobs. Anth. 8, 215. Villos. ad Long. 182. Brunck. Aj. 1286." Schæf. Mss. * *Περίεργος*, Tzetz. Carm. II. 54. * *Περίεργεια*, Schleusn. Lex. in V. T. "Ad Charit. 406." Schæf. Mss.] *Ἐπὶ Περιεργάζομαι*, Curiositate utor, Curiose ago, Plato Apol. Socr. (3.). *Περίεργάζεται* *ζῴων τὰ τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια*. Item Curiose nimium et inaniter contendo et laboro, inquiri, ut Bud. interpr. in Dem. (248.) *Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἔχρην (ταῦτα ποιεῖν,) περιεργασμαὶ μὲν ἐγὼ περὶ τούτων εἰπὼν, περιεργασταὶ δ' ἡ πόλις ἡ πεισθεῖσα ἐμολ.* Sic Plut. in Plat. Quæst. 610. et Synes. 81. Item pro Curiose observo, Chrys. ad Rom. 6. *Ἄν μὲν γὰρ περιεργάσῃ κάλλος ἀλλοτρίον, ὅπλιν ἀδικίας γέγονεν ὁ ὀφθαλμός.* ["Jacobs. Anth. 9, 364. Larcher Herod. 3, 295. Villos. ad Long. 264. Diod. S. 2, 620. Heyn. Hom. 5, 74. Toup. ad Longin. 282. Opusc. 1, 341. Emendd. 2, 52. ad Herod. 219. ad Lucian. 1, 429. Hesych. Epist. ad Eulog. inter not. 20. et 21. an Stipem corrogare?" Schæf. Mss.] *Ἀπερίεργος*, Non exquisitus: vel Non superfluous et supervacaneus. Athen. (274.) *Βρώτὰ καὶ ποτὰ πάντων ἀπερίεργότατα*. Itidemque alibi, *ἀπερίεργος δίσαιτα* pro λιτὴ καὶ ἀφελής. Unde Adv. *Ἀπερίεργος*, Nou exquisite, Non superflue: ut ap. Ceb. Theb. *Ἀπ. κεκοσμημένος*, Ornatus cultu corporis "non exquisito sed simplici." ["Schol. Dem. c. Ctes. 329. Bekk." Boiss. Mss. * *Ἀπερίεργια*, Stob. Serm. 83. p. 486.] *Πολυεργός* ex Epigr. pro *La- boriosus*. [Anthol. 3, 302.] *Ἀφαιρῶ* *ἔργον* pro *Operosus*, Semper aliquid agens: ut *φιλεργός*. [Theocr. 25, 27. * *Πολυεργία*, Philo 1. p. 112. P. falsa l. pro *περίεργια*. * *Προεργέω*, Hes. 787. * *Πρόσεργος*, Anal. 1, 222.]

Συνεργός, q. d. Cooperator, In opere faciendo juvans, Adjutor, Plut. Pericle, *Μένωνά τινα τῶν Φειδίου σ. πείσαντες*. Philo de Mundo, *Σ. ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὀρατῶν ἀντιληψίν*. Sæpe vero cum gen. generaliter pro Adjutore: Xen. K. Π. 3, (3, 7.) *τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ*: 2, (4, 8.) *Σ. ποιεῖσθαι ὁποιοῦντοσούν πράγματος*. ["Thom. M. 822. Jacobs. Anth. 9, 37. 206. ad Lucian. 1, 399. *Συνεργός*, *Συνεργος*, Bast. Lettre 172. Reiz. de Acc. 110. ad Mær. 358. Ammon. 131. Abresch. Lectt. Arist. 14. Plut. Mor. 1, 17. Heyn. ad Apollod. 17. *Συνεργὸν ποιεῖσθαι*, Boiss. Philostr. 322. * *Συνεργία*, Diod. S. 2, 143. (Demosth. 1285.) * *Συνέργεια*, *Συνεργία*, ad Diod. S. 1, 165. 2, 530." Schæf. Mss. * *Συνεργεῖον*, * *Συνέργιον*, Gl.

Officina. "Glossator Bibl. Gr. 12, 527. n. 64." A Boiss. Mss. * Ἀσύνεργος, *Ælian. H. A.* 11, 40. *Συνεργέω*, Adjuvo, Prosum, Confero, Theophr. C. Pl. πρὸς εὐτροφίαν, Plut. (8, 615.) πρὸς εὐτοκίαν. Et cum eis, Philo de Mundo, Οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον σ. Rursum Plut. βοηθεῖν et σ. copulavit in Coriol. ["Callim. 1, 469. Valck. Adoniaz. p. 403. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 20. ad Diod. S. 1, 363. Heyn. ad Apollod. 893." Schæf. Mss. * *Συνεργήμα*, Theol. Arithm. 7. * *Συνεργήτης*, * *Συνεργέτης*, Jacobs. Anth. 7, 144. 8, 373." Schæf. Mss. * *Συνεργητικός*, M. Anton. 6, 42. * *Ἀσυνεργήτος*, Theophyl. 3, 691. * *Ἀποσυνεργέω*, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 212. * *Ἀποσυνεργήσις*, Ptol. ap. Fabric. Bibl. Gr. 4, 431." Kall. Mss. * *Ἐπισυνεργέω*, Procl. Par. Ptol. 3, 16. p. 202. * *Ταυτοεργέω*, Cyrill. c. Nest. 103. * *Ταυτοεργία*, Idem in Jo. p. 531. * *Ταχυνεργός*, Appian. 1, 360. * *Ταχυνεργία*, Xen. K. Π. 7, 1, 10. * *Τραχυνεργός*, Polemo Phys. 1, 6. falsa l. pro *ταχυνεργός*.]

Φιλεργός, Operis amans, Operi deditus, Sedulus. Φιλεργός μέλισσα, Greg. Naz. Apis laboriosa, quæ et sedula dicitur Lat. ["Toup. Opusc. 2, 290." Schæf. Mss. * *Φιλέργως*, *Ælian. V. H.* 12, 45.] Φιλεργία, Sedulitas, e Xen. Ec. [20, 26.] Φιλεργέω, Sedulus sum, Sedulitate utor. [Cyrill. in Jo. 15, 22. * *Ἀφιλεργέω*, Cyrill. in Haggæi 2. p. 648. * *Ἀφιλεργία*, in Isaïæ 27. p. 374. * *Φονεργός*, Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss.]

[* *Ἀμπελακοεργός*, Theod. Prodr. Ep. 45. * *Ἀποεργός*, Orpb. Lap. Jasp. 5.] "Ἀποουργοὶ γυνῆαι, Suidæ εὐτελεῖς, εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνήγον, Anguli viles et contemti, in quos purgamenta sordesque scopis corrasas conjiciebant. Hes. eod. modo exp., sed subst. esse innuit, ἀποουργοὺς nimirum expouens γυνῆας εὐτελεῖς καὶ ὅπου τὰ σαρώματα συνάγεται. Videtur tamen adj. potius esse, et ex eo nominatum hoc vocab. quoniam ibi nemo ἐργάζεται." [Anecd. Bekk. 1, 434. ubi male ἀποουργός. * *Ἀποουργός*, i. q. ἀποποιός, Tzetz. Chil. 5, 535." Elberling. Mss.] *Αὐτουργός*, Qui per se facit, s. operatur, non aliena opera utens. Unde exp. etiam Qui manu victum sibi quæritat; necnon generaliter Opifex. Plut. (6, 657.) *Αὐτουργός ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης*. Aristot. de Deo, Οὐ μὴν αὐτουργοῦ καὶ ἐπιπόνου κάματος ὑπομένειν. Et *Αὐτουργοὶ γεωργοὶ* Xen. (Ec. 5, 4.) Qui ipsi terram colunt: Bud. 812. Sed a Thuc. (1, 141.) αὐτουργοὶ vocantur Peloponnesi, non addito γεωργοί, ubi exp. Rusticani. Dicitur et αὐτουργός βίος a Dionys. H. 10. qualis est horum αὐτουργων, *Αὐτουργὸν βίον ἔζη*. Greg. autem dixit etiam *Αὐτουργὸν στρατηγίαν*. || Qui sua manu cædit, pulsatur, pugnat, Bud. 812. ex Herodiano [7, 2, 17. * *Αὐτουργότευκτος*, Lycophr. 746.] *Αὐτουργία*, Operatio ejus, qui per se facit, Bud. e Theodor. H. E. 5. ubi dicit uxor Theodosii, Ἐγὼ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς βασιλείας τὴν αὐτουργίαν τῷ δαδωκότι προσφέρω: quæ interpret. ille, Manuum operam Deo offero pro regno, quod mihi dedit. Ei, i. e. pauperibus, ministro. [Æsch. Eum. 335. * *Αὐτουργικός*, M. Anton. 1, 5. * *Αὐτουργικῶς*, Clem. Alex. 283.] *Αὐτουργέω*, Per me facio, etc. Lucian. (1, 302.) Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει. Aristot. de Mundo scribit non decere Deum αὐτουργεῖν τὰ ἐπὶ γῆς: quod exp. Ipsum per se operari, non per ministros, vel Ipsummet operi manum admove. Bud. 812. [Themist. 108. * *Αὐτούργημα*, Justin. M. Dial. 193.] *Αὐτούργητος*, quod ex Epigr. affertur pro Extemporalis, Inelaboratus. [Anal. 2, 283.] "Ἰσουργὰ Ἡεσυχίο Ἰσα ἐν ἐργοῖς, Ἰσα ἐργαζόμενα." [Ἰσουργός, Cyrill. Alex. 184. * *Ἰσουργέω*, 493. * *Καθαραουργικός*, Geop. 20, 35. * *Κακοεργής*, Manetho 1, 315.] "Κακοεργός, Hesychio ὁ τὰ κακὰ ἐργαζόμενος, Maleficus. Phocyl. (125.) χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπᾶσθαι, Maleficum et improbum aversari oportet. Et in Epigr. κακοεργὸς μάχαιρα, Maleficus gladius: ut Od. Σ. (54.) ἀλλὰ με γαστήρ Ὀτρύνει κακοεργός, Improbis venter. INDE Κακοεργέω, Maleficus sum. Aristoph. N. (994.) μὴ περὶ σαντοῦ γονέας κακοεργεῖν, Ne maleficus sis in parentes tuos, Nullo maleficio afficias tuos parentes. ET Κακοεργία. n.

Maleficium, Improbitas. Hom. Od. X. 374. "Ὁ κακοεργὴς εὐεργεσίῃ μέγ' ἀμείνων. Contracte dicitur κακοῦργος, κακοεργέω, et κακοεργία." [Lobeck. Phryn. 675. * *Κακοεργής*, Jo. Mauropus in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 3. vel nott. ad Marin. 132." Boiss. Mss.] "Κακοεργός, contr. e κακοεργός est, et eand. retinet signif., sc. Maleficus: item Improbus, Facinorosus, Scelestus. Dem. Phil. 1. Κακοεργὸς μὲν γὰρ ἐστὶ κριθέντα ἀποθανεῖν, στρατηγὸς δὲ, μάχόμενον τοῖς πολεμίοις. Thuc. 1. de carcere Laconico, Οὐπερ τοὺς κακοῦργους ἐμβάλλειν εἰσέδειται." Dem. Τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ἄλλους κακοῦργους τὰς ἐπὶ θανάτῳ εἰσάγονσι. Sic Herodian. 7, (12, 15.) Ἐγκαταμιζάντων ἑαυτοὺς τοῖς στρατιώταις, πρὸς τὸ ἀρπάζειν κακοῦργων, Improbis et facinorosis hominibus. Ut plurimum vero Prædones solent κακοεργοῖ νομιῦναι et Latrones, ut qui homines et bonis et vita exuant. Thuc. Οἱ γὰρ ἐκ τῶν νῆσων κακοεργοῖ γοὶ ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ. In generali signifi. pro Malo damnoque afficiens, Noxius, const. etiam cum gen. patientis. Xen. (Ap. 1, 5, 3.) Κακοῦργος, μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακοεργάτερος, Cui alijs tum sibi magis nocens." [Κακοεργότατος, Dio Cass. 733. * *Ἀκάκοεργος*, Cyrill. Alex. in cap. II. Sophoniæ. * *Παγκάκοεργος*, Hesych. 724. Phav. 570. * *Φιλοκάκοεργος*, Cyrill. Alex. in Jo. p. 1110. * *Κακοεργίως*, Id. Hom. Pasch. 279.] "Κακοεργία, Malefice, Improbe, Scelerate." ["Chrys. in Jo. Hom. 57. T. 2. p. 791." Seager. Mss.] "Κακοεργία, Maleficium, Improbitas, Scelus: sed plerumque dicitur de Tecto et occulto maleficio, ideoque rediditur Subdolum maleficium, Astus, Dolus. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἡ οὐ γινώσκεις, ὅτι πάντα κακοεργίαι τινὲς, καὶ ἀπάται καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι; Sunt et in pharmacis κακοεργίαι, Maleficia i. e. Venena. Diosc. 1, 120. de rhamno, Λέγετε ἀποκορνεῖν τὰς τῶν φαρμάκων κακοεργίας, Venæ depellere, Malefica pharmaca depellere. Est modo et VERB. Κακοεργέω, Maleficus sum, Improbe et sceleratus sum. || Malitiose ago, Malitiosissimum et fraudulentus. Plato de Rep. 1. Ἐξ ἐπιβουλῆς τοῖς λόγοις κακοεργεῖν, pro Malitiose agere iurisputando. Ibid. Πρὸς ταῦτα κακοεργεῖ καὶ συκοφαντεῖ εἴ τι δύνασαι. Ibid. cum accus. Ταύτη ὑπὸ λαμβάνεις ἢ ἂν κακοεργήσαις μάλιστα τὸν λόγον, Malefice et malitiose depraves. In pharmacia etiam aliquis κακοεργεῖ, pro Malitiose agit, Maleficus est. Herodian. 3, (15, 4.) Ἀνέπειθέ τε τοὺς ἰατροὺς καὶ ὑπηρετὰς κακοεργήσαι τι περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος, ὡς ἂν θάπτον αὐτοῦ ἀπαλλαγεῖν: et (8.) Τοὺς τε ἰατροὺς ἀνελὼν, οἱ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῷ κελεύσαντι κακοεργήσαι, καὶ τὸν θάνατον ἐπέβηκε τοῦ γέροντος. Diosc. cum accus. in Præf. libri 6. Φαρμάκων πόσεις ἂς εἰσφέρουσιν οἱ κακοεργούντες τὰ δηλητήρια, Quas offerunt improbi maleficique venenorum artifices. || Malo afficio, Incommodo, Noceo. Xen. (Ap. 1, 4, 6.) Ὡς μὲν δ' ἐκ τῆς κεφαλῆς ἰδρὼς κακοεργῇ, Noceat, Incommodet. Thuc. 2, (22.) Ἰππέας μέντοι ἐξέπεμπεν ἀεὶ, τοῦ μὴ προδρόμου ἀπὸ τῆς στρατιᾶς, ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγρούς τοὺς ἐγγυὲς τῆς πόλεως, κακοεργεῖν. Plut. Symp. Πλὴν δὲ τὰ ἐν δικτύοις γεγόμενοι κακοεργοῦσι περὶ τὴν ἀγρὰν, Noceant prædæ et capturæ piscium. Cum accus. constr. in hac etiam signif., peculiariterque de prædonibus et hostibus dicitur. Thuc. 2, (32.) Τοῦ μὴ ληστὰς ἐκπλέοντας ἐξ Ὀπούντος καὶ τῆς ἄλλης Λοκῆδος, κακοεργεῖν τὴν Εὐβοίαν, Damno afficerent vastarentque Eubœam. Sic 3. Τὰ ἐγγυὲς τῆς πόλεως κακοεργεῖν. Et 4. p. 138. voce simul ac signif. act. Καὶ ληστὰς ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἥσπον ἐδυνάμην ἐκ τῆς θαλάσσης, ἥπερ μόνον οἶόν τ' ἦν κακοεργεῖσθαι. Qua sola parte poterat ei noceri incommodarique prædationibus et incursionibus: ut Scholiastes quoque exp. ληστεύεσθαι. [* *Κεκακοεργημένος*, Schol. Æschinis 248. Bekk. Boiss. Mss.] "Κακοεργήμα, Maleficium, Facinus maleficum, Scelus. Auctor Axiochi, Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακοεργημάτων ἡλάθη, Quibus vita acta est per scelus, Qui improbe et scelerateque vivere. Exp. etiam Dolus malus, Frans. Cum anis dolose in suo munere versatur."

[Demosth. 727. 749.] "Ἀκακούργητος, A malefica manu intactus, In quod nihil maleficii admissum est. Greg. pro Nullo maleficio depravatus, "Ἰνα μὴδὲ τοῦτο ἀκακούρητον μένη." [Etyim. M. Hes. * Ἀκακούρητος, Epiph. Auctor. s. 56." Kall. Mss. * Ἀκακούργης, Plato Crit. 1, 49. 54. * "Προσκακούρη, Synes. 114." Wakef. Mss.] "Συγκάκουργος, Simul cum alio malitiose aliquid facio. Dicitur autem peculiariter Συγκάκουργος, sicut et κατακακούρη, de iis qui colludunt. Liban. ἐλὼν αὐτὸν ἐκόντα καὶ συγκακούρηγοντα." ["Dio Cass. 53." Wakef. Mss.] "Et res per collusionem actoris et rei transacta, Συγκάκουρημα dicitur: e quo genere est Prævaricatio, i. e. καθύπευς. Sic etiam κατακακούρημα est quæ Collusio a JCtis dicitur. Bud." [* Καλοεργός, Manetho 1, 156. * Κλυτοεργός, i. q. κλυτοτέχνης, Od. 8, 345. Agathias 65. τῆς.] "Λειουργός, Reddo leion, Lævigo, Expolio, Compulso, [Clem. Alex. * "Λεπτοεργός, Subtiliter, Tenuiter factus, Nicander Athenæi 133." Schw. Mss.] "Λεπτοεργός, Subtilium operum artifex, Qui exquisitissimo et subtilissimo artificio opus aliquod conficit: ut Callicrates et Myrmecides ap. Plin. 7, 21. Diod. S. in descriptione funeris Hephæstionis. Ἀρχιτέκτονας ἀθροίσας καὶ λεπτοεργῶν πλῆθος." [Covai. ad Plut. 2, 418.] "UNDE Λεπτοεργία, Confectio operis subtilis: vel etiam Opus exquisitum et subtili artificio factum: [Joseph. Ant. 3, 6, 4.] "quod tamen λεπτοεργία potius dici potest, a λεπτο Λεπτοεργός, Subtilia opera conficio artificio-exquisito: ut cælatores et sculptores, et similes alii artifices. Plut. Εὐφύης ἐν τῷ τορνεύειν καὶ λεπτοεργεῖν. E Plat. autem pro Subtiliter partiri et distinguere, metaph. a subtilibus artificibus: "Ἀλλὰ γὰρ λεπτοεργεῖν οὐκ ἀσφαλές." [I. q. λεπτοεργεῖν, Eur. Hipp. 934. * Ἐλεπτοεργός, Synes. de Regno p. 21. * Ματαιοεργία, Epiphan. 1, 131. * Μεγαλοεργός, Gl. Magnificus: * Μεγαλοεργός, Magnopere: * Μεγαλοεργία, Magnificum, "Polyb. Athenæi 194." Schw. Mss.] "Μεγαλοεργία, Magnificus, [Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.] "Μεγαλοεργία, Magnificentia. Plut. Fabio fin., de templis et aliis operibus magnifice structis, "Ἐρχόν τι πρὸς ἐκεῖνα καὶ ἀσύγκριτον ἢ τούτων ἔσχε ἡ μεγαλοεργία μεγαλοπρέπεια πρωτεῖον. Hes. μεγάλας exp. μεγάλας ἐργασίας." [Lucian. 3, 35.] "Affertur et Μεγαλοεργός, τὸ, pro Grandium rerum elaboratus." [* Μεγαλοεργός affertur et Philone, unde Μεγαλοεργία, Nectar. Hom. p. 5. Μισοεργία, Basil. Seleuc. V. Thecl. 267." Boiss. Mss.] "Νεοεργός, Recens elaboratus s. factus: νεωστὶ ἐργασμένος, Hes. Neοργός, Recens factus: νεωστὶ ἐργασμένος, Hes." [* Neοργός, Julian. 2. p. 71. * Νεοεργός, Theodoret. in Ep. ad Rom. 12, 2. p. 93. * Νεοεργία, Theoph. 3, 505. * "Νεοεργία, Reformatio, Instauratio, Chrys. in Ps. 101. T. 1. p. 935." Seager. Mss.] "Ὀλοεργός, Maleficus: κακούργος Hesychio." [* Ὀλοεργός, Manetho 6, 722. * Ὀλοεργός, Epiphan. 1, 437. * Παλαιουργός, J. Epll. 7, 82.] "Παλαιουργός, Veteramentarius, [V. LL.] Πανούργος, q. d. Ad quodlibet opus promptus, Qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet opandum: Sed usus obtinuit, ut hoc nomine declaratur Callidus, Vafer, Versipellis, Veteratorius. Aristot. Eth. 6, (12.) Διὸ καὶ τοὺς φρονίμους, δεινούς, καὶ πάλιν οὐ πανούργους φημὲν εἶναι. Sic et πανουργία ab eo dicitur δεινότης, sed οὐκ ἐπαινετή. Dem. (10.) οὐκ Π. et δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι. || At in bonam partem pro Solerti, e Solom. Prov. [15, 5. ubi compar. Πανουργία, Aristoph. A. 603. * "Ἀπανουργός, Const. Manass. Amat. 8, 35. * Ἀπανουργός, Basil. Schol. Greg. Naz. 88." Boiss. Mss.] Πανούργος, Callide, Vafre. [Athen. 407. * Πανουργοτάτης, Πανουργοτάτα, Suid. 2, 480. ex Aristoph. I. 56.] Πανουργία, Calliditas, Vafrities. Merà π. ἢ δόλου, Hierodan. (2, 9, 15.) Et πανουργία laudabilis ap. Basil., de qua Bud. 126. [* "Πανουργικός, Veteratorius, Chrys. Hom. 98. T. 5. p. 646." Seager. Mss. * Πανουργικός, Schol. Aristoph. Πλ. 1064.] Πανουργός, Callide s. Vafre scelus aliquod admitto: ut

Α πανανουργηκότε τι, et ἂ πανανούργηκας, Aristoph. Πλ. (368. 876.) Bud. 126. Πανούρημα, q. d. Vafrementum, Vafrum aliquod factum, Scelus aliquod vafre admissum. [Judith. 11, 8.] "Συμπανουργός, Colludo et contechnor, συγκακούργω, VV. LL." [Plut. 428.] Πανουργέομαι [1 Sam. 23, 22.] ἁς Πανούργημα, [Schol. Aristoph. I. 414.] pro πανουργῶ et πανούρημα. "Καταπανουργέω, Malitiose ago contra, Dolis utor adversum. Suid. cum gen. construi tradit." [* Συμπανουργέω, Schol. Aristoph. Θ. 927. * Πανοθενουργός, David in Bandini Anecd. v. 238. * Παντοεργός, Const. Manass. Chron. p. 6." Boiss. Mss. * Παντοεργός, Soph. Aj. 445. * Παντοεργός, Aristæn. 2, 7. 32. * Παντοεργία, Pisid. Opif. 430. * Παντοεργικός, Cyrill. in Jo. 493. * Ποικιλοεργός, Paul. Sil. Ecphr. 376.] "Πρωτοεργός, Primas in opere aliquo partes obtinens, Primario efficiens. Plato de LL. 10. Πρωτοεργοὶ κινήσεις καὶ δευτεροεργοὶ: quod et simpl. Motiones primariæ et secundariæ." [Iambli. Adhort. p. 32. * "Σχαιοεργός, Herodian. Epimer. 122. * Σχεδοεργός, Tzet. Chil. 11, 577. * Σχεδοεργία, 9, 711. * Ταχοεργός, Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss.] Ὑπουργός, Adjutor, Qui operam navat, officium aliquod s. obsequium præstat. Apud Lucian. (2, 213.) Minister. Sic et ap. Philon. Πάντα τὰ τῶν δημιουργῶν καὶ τὰ τῶν ὑ. δρῶν ἀναγκαζόμενοι. [Xen. X. A. 5, 8, 15.] ET Ὑποεργός, poet.: e Phocyl. (59.) pro Damnosus, Ζηλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλός, φάτω δ' ὑποεργός, ubi mendum esse puto: [Br. δέ, κακούργος. Ὑποεργός Ἀθήνης, Dionys. P. 342. Minister. * "Ὑπουργός, Obsecundanter, Aristæn. 1, 3. Abresch. Lectt. 14." Elberling. Mss.] Ὑπουργία, Adjumentum, quod præstat alicui, Officium, Ministerium, Plut. Symp. 4. [Cf. 6, 183. Thes. c. 31. * "Ὑπουργικός, Nicet. Eugen. 1, 19. 6, 115." Boiss. Mss. * Ὑπουργικός, Eust. II. A. 757.] Ὑπουργός, Operam navo, Adjuvo, Inservio, Obsequor, Thuc. 1. Φίλον τε γὰρ ἡγοῦνται τὸν ὑπουργόντα. Dicitur etiam ὑπουργῶ σοι τοῦτο. Plut. Romulo, Ὑ. τοῖς ἀνθρώποις τὰ περὶ τὴν θαλάσσιαν, Viris operam navant in iis, quæ ad lanificium pertinent. Thuc. autem cum solo accus. 7, (62.) Ἦν τὰ ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑ., pro Exequantur. [Æsch. Pr. 635. * Ὑπουργητόν, Lucian. Charon. p. 95. Ed. Seyb.] Ὑπουργία, ["Officium præstitum, Herod. 1, 137." Schw. Mss.] ET Ὑπουργίς, [Præstatio officii,] Ministerium, Obsequium. [Joseph.] Ἀνθυπουργός, Vicissim operam navo, inservio, officium, mutuum officium, præsto. [Eur. Hipp. 998. Herod. 3, 133.] Ἀνθυπουργία ET Ἀνθυπουργίς, Officium, quod vicissim præstat, Mutuum officium, [Hes. 104. Phav. 88. * "Καθυπουργός, Eumath. 17. 138, 150." Boiss. Mss.] Προσυνπουργεῖσθαι Hes. simpl. exp. ὑπηρετεῖσθαι. "Συνυπουργέω, Una subservio, Una operam confero, "2 ad Cor. 1," [11. Lucian. 2, 224.] "Φαυλοεργός, "Malus artifex: κακὸς τεχνίτης." [Const. Manass. Amat. 4, 48. Chron. p. 9. 46. * Φιλοεργός, p. 101." Boiss. Mss. * Ἀφιλοεργός, Cyrill. in Exod. 2. p. 288. * Ψευδοεργία, Clem. Alex. Pæd. 229. * Ψευδοεργία, 269.]

[* Ἐργίδιον, Gl. Opusculum.]

Ἐργάζομαι, Operor, Opus facio, Hesiod. (E. 1, 297.) Ἐργάζεω. Πέρση: (43.) Ῥηίδως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσσοιο. Aristot. de apibus, Συνεχῶς ἐργάζονται. Pro quo Plin. Nullus otio perit dies apibus. Et ἐργάζεσθαι ἔργα ap. Hesiod. (E. 1, 380.) pariter et (Od. X. 422.) ἐργάζεσθαι et ἀργεῖν opp. Xen. (K. Π. 1, 6, 5.) et Lucian. [2, 5.: 1, 529.] Πλινθεύοντες καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος. Cum accus. Ἐργάζεσθαι γῆν, Terram colere, Xen. (K. Π. 5, 4, 12.) Quod et ἐργάζεσθαι sine adjectione, ut ab Eust. annotatur. Item Ἐργάζεσθαι τέχνας, Exercere artes, Plato de Rep. 2.: unde Ἐργάζεσθαι ῥητορικὴν et φιλοσοφίαν, Synes. At vero ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δυσπέμφελον, Hesiod. (Θ. 440.) exp. Secare mare s. sulcare. Ceterum quoniam διὰ τοῦ ἐργάζεσθαι, Opus faciendo, victus quaeritur, ideo et ἐργάζεσθαι τὸν βίον ab Andocide dicitur pro Victum quaerere: quod tamen Bud. 271. ad eam τοῦ ἔργου si-

gnif. refert, qua pro Lucro ponitur. Herod. 1, (24.) A in Instrumento etiam oratorio enumeratur: qua se. astruitur et efficitur, quod ἐπιχειρήμα conatur et aggredditur. De qua Bud. Comm. 272. 693. prolixè ex Hermog. || Ἔργασία τροφῆς, item et κατεργασία, dicitur ἡ πέψις, Concoctio, Aristot. de Part. Anim. 3. Ταῦτα γὰρ μεμηχανήται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἀρροφύσσας ἐργ. περὶ τὴν τροφήν. || Τέχνης, Artis factitatio et exercitium, Synes. Ep. 3. de Laide, Καὶ πρὸς τῇ τῆς τέχνης ἥς ἐπειδὴ τὴν ἐργ. ὑπὸ χαλαρῆς ὀντίδι κατέλυσε, τὰ ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ. || Quæstus, Lucrum, Bud. 270. Aristot. Eth. 4. Οἱ τὰς ἀνελευθέρων ἐργ. ἐργασάμενοι, Qui ingenio homine indignos quæstus faciunt, ut sunt lenones, fœneratores, sycophantæ. Dem. (946.) Μισθοῦται τὴν ἐργ. τῆς τραπέζης, Mensam exercendam conduxit; (1283.) Ἐχων τότε δάνειον τὴν ἐργ., Quæstui tum habebat pecuniam fœneratitiam, [al. τό τε δάν. καὶ τὴν ἐργ.] Bud. Idem ap. Dem. (1357.) Ὡς αὐτῇ ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργ. σὺν ἰκάνῃν ἐμπορίαν παρεῖχεν, interpr. Lucrum meritorium, et quæstus fornicis. || Apud Dem. c. Apatūr, B Ἐπὶ τῇ ἐργ. ὦν, idem Bud. interpr. Negotiatio vivens, [cf. 953.] || Τῶν χρημάτων, Pecuniarum acquisitio, VV. LL. ex Aristot. Eth. 8. || At nunc dictum Luc. 12, (58.) Δὸς ἐργ. ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, pro Da operam, ut ab eo libereris. ["Jacobs. Anth. 9, 303. 10, 30. 330. 11, 121. 151. ad Phalar. 303. Diod. S. 1, 446. Alpheus 2. De meretice, ad Herod. 48. Fœnns, Græv. Lectt. Hes. 514. Quæstus, Valck. Oratt. 389." Schæf. Mss. * "Ἔργασια, Liban. 4, 628. Δηλὸς ἦν ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων, ἡ ἀκρὺν τῶν ὀνύχων βαδίζων. Cod. Par. 3017. τὰ τῶν ἐργασίων, quod nihili censeo. Ἔργασία occurrit sensu mihi ignoto ap. Vilhoison. Anecd. 2, 84. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, φοβουμαι περὶ ἀποτυχίας" τῆς εἰς τὸ μέλλον ἐργασίας ἀγωνιῶ λέγουσιν." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Oxou. * Κακοεργασία, Lesbonax Λογ. Προτρ. 25. Ed. Reisk." Seager. Mss.] "Ἔργασίον, ὡς, ὁ, Agricola. Aristoph. Σφ. (1271.) "Ὁ" ἐργασίονος τὰς χάρακας ὑφειλόμην. Ibi Schol. C "exp. γέωργου." [* "Ἔργασίτερος, vox nihili. Phot. Lex. Ms. laud. ab Albert. ad Hes. 1, 1417. Ἔργασια Ἀθηνᾶ, παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπιστατεῖν, ταύτης εὐρυμέτης τὰς τέχνας, ἐργασίτερον καλοῦσι. Corai. ad Elian. V. H. 283, emendat ἐργάτιν ἕτεροι καλοῦσιν. Cod. Phot. Paris. habet ἐργασίτερον." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Ox.] Ἔργασίμα, ὁ, ἡ, Qui elaborari potest: ξύλα, Lignæ operi fabrilis idoneæ, quæ elaborari possunt. || Τῶν χωρτίων ὀπὸς ἐργασίμα, Cic. ap. Plat. de LL. 15. interpr. Ex agtō culto, eove, qui coli possit, Lex. Cic. 40. Ut plurimum vero plur. dicuntur Culta, s. Loca culta. Diosc. Φύεται δὲ ἐν τοῖς ἐργ. σπανίως: pro quibus habet Plin. Incultis amica. Theophr. (H. Pl. 3, 8, 2.) de Glandibus, Ἡμερον καλοῦσι—τῇ μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργ. φύεσθαι, i. e., eod. Plut. interpr., Placidiores, quæ culta obtinent. || Ἔργασίμη ἡμέρα, Dies, qua operari licet, VV. LL. ex 1 Reg. 20, (19.) Sic dicitur et δικάσιμος ἡμέρα. Habet tamen Complut. Ed., τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐργ., in l. illō. || Ἔργασίαν, Myrrhæ quædam species, omnium pessima, de qua Diosc. 1, 78. ["Ἔργασίμα, Loca culta, Xen. K. Π. 1, 4, 16." Schw. Mss. * "Ἔργασίμη, Toup. Opusc. 2, 292." Schæf. Mss.] Ἔργασείω, q. d. Facturio, Soph. Tr. (1234.) Ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὦν λέγω, θροεῖς, Ita loqueris ut nihil facturarius, i. e. facere cupiens, eorum, quæ dico. ["Piers. ad Mær. 14." Schæf. Mss.] "Ἔργασίνα, Quæ peplum texunt, Hes." [* Ἔργασίον, Xen. Cæc. 7, 35. * "Ἔργασίης, Jacobs. Anth. 7, 67. Boiss. Philostr. 555. * Ἔργασίη, Const. Manass. Chron. p. 15. Meurs. (leg. ἐργασίη.)" Schæf. Mss.] Ἔργασίη, Operarius, ἐργασίητες et ἐργάται, inquit Bud., Operarii rustici, Cultores, Fossores. Xen. (Cæc. 20, 16.) quos J. Poll. ab Hom. ἐρίθους vocari annotat. Idem Poll. 7, (7.) scribit βαναύστους, secundum Xen. posse dici etiam ἐργασίητας. Apud Suid. adespoton hoc citatur, Ἔργασίητας ἐκ τῶν ἀγγρῶν ἐπανόνοται. [* "Ἔργασίης, Callim. 1, 556. Valck. ad II. 22. p. 62. * Ἔργασίητος, Schol. Soph. Trach. 844. Erf." Schæf. Mss.] Ἔργασίηριον, Officina, Plut. (8; 362.)

gnif. refert, qua pro Lucro ponitur. Herod. 1, (24.) A in Instrumento etiam oratorio enumeratur: qua se. astruitur et efficitur, quod ἐπιχειρήμα conatur et aggredditur. De qua Bud. Comm. 272. 693. prolixè ex Hermog. || Ἔργασία τροφῆς, item et κατεργασία, dicitur ἡ πέψις, Concoctio, Aristot. de Part. Anim. 3. Ταῦτα γὰρ μεμηχανήται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἀρροφύσσας ἐργ. περὶ τὴν τροφήν. || Τέχνης, Artis factitatio et exercitium, Synes. Ep. 3. de Laide, Καὶ πρὸς τῇ τῆς τέχνης ἥς ἐπειδὴ τὴν ἐργ. ὑπὸ χαλαρῆς ὀντίδι κατέλυσε, τὰ ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ. || Quæstus, Lucrum, Bud. 270. Aristot. Eth. 4. Οἱ τὰς ἀνελευθέρων ἐργ. ἐργασάμενοι, Qui ingenio homine indignos quæstus faciunt, ut sunt lenones, fœneratores, sycophantæ. Dem. (946.) Μισθοῦται τὴν ἐργ. τῆς τραπέζης, Mensam exercendam conduxit; (1283.) Ἐχων τότε δάνειον τὴν ἐργ., Quæstui tum habebat pecuniam fœneratitiam, [al. τό τε δάν. καὶ τὴν ἐργ.] Bud. Idem ap. Dem. (1357.) Ὡς αὐτῇ ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργ. σὺν ἰκάνῃν ἐμπορίαν παρεῖχεν, interpr. Lucrum meritorium, et quæstus fornicis. || Apud Dem. c. Apatūr, B Ἐπὶ τῇ ἐργ. ὦν, idem Bud. interpr. Negotiatio vivens, [cf. 953.] || Τῶν χρημάτων, Pecuniarum acquisitio, VV. LL. ex Aristot. Eth. 8. || At nunc dictum Luc. 12, (58.) Δὸς ἐργ. ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, pro Da operam, ut ab eo libereris. ["Jacobs. Anth. 9, 303. 10, 30. 330. 11, 121. 151. ad Phalar. 303. Diod. S. 1, 446. Alpheus 2. De meretice, ad Herod. 48. Fœnns, Græv. Lectt. Hes. 514. Quæstus, Valck. Oratt. 389." Schæf. Mss. * "Ἔργασια, Liban. 4, 628. Δηλὸς ἦν ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων, ἡ ἀκρὺν τῶν ὀνύχων βαδίζων. Cod. Par. 3017. τὰ τῶν ἐργασίων, quod nihili censeo. Ἔργασία occurrit sensu mihi ignoto ap. Vilhoison. Anecd. 2, 84. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, φοβουμαι περὶ ἀποτυχίας" τῆς εἰς τὸ μέλλον ἐργασίας ἀγωνιῶ λέγουσιν." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Oxou. * Κακοεργασία, Lesbonax Λογ. Προτρ. 25. Ed. Reisk." Seager. Mss.] "Ἔργασίον, ὡς, ὁ, Agricola. Aristoph. Σφ. (1271.) "Ὁ" ἐργασίονος τὰς χάρακας ὑφειλόμην. Ibi Schol. C "exp. γέωργου." [* "Ἔργασίτερος, vox nihili. Phot. Lex. Ms. laud. ab Albert. ad Hes. 1, 1417. Ἔργασια Ἀθηνᾶ, παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπιστατεῖν, ταύτης εὐρυμέτης τὰς τέχνας, ἐργασίτερον καλοῦσι. Corai. ad Elian. V. H. 283, emendat ἐργάτιν ἕτεροι καλοῦσιν. Cod. Phot. Paris. habet ἐργασίτερον." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Ox.] Ἔργασίμα, ὁ, ἡ, Qui elaborari potest: ξύλα, Lignæ operi fabrilis idoneæ, quæ elaborari possunt. || Τῶν χωρτίων ὀπὸς ἐργασίμα, Cic. ap. Plat. de LL. 15. interpr. Ex agtō culto, eove, qui coli possit, Lex. Cic. 40. Ut plurimum vero plur. dicuntur Culta, s. Loca culta. Diosc. Φύεται δὲ ἐν τοῖς ἐργ. σπανίως: pro quibus habet Plin. Incultis amica. Theophr. (H. Pl. 3, 8, 2.) de Glandibus, Ἡμερον καλοῦσι—τῇ μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργ. φύεσθαι, i. e., eod. Plut. interpr., Placidiores, quæ culta obtinent. || Ἔργασίμη ἡμέρα, Dies, qua operari licet, VV. LL. ex 1 Reg. 20, (19.) Sic dicitur et δικάσιμος ἡμέρα. Habet tamen Complut. Ed., τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐργ., in l. illō. || Ἔργασίαν, Myrrhæ quædam species, omnium pessima, de qua Diosc. 1, 78. ["Ἔργασίμα, Loca culta, Xen. K. Π. 1, 4, 16." Schw. Mss. * "Ἔργασίμη, Toup. Opusc. 2, 292." Schæf. Mss.] Ἔργασείω, q. d. Facturio, Soph. Tr. (1234.) Ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὦν λέγω, θροεῖς, Ita loqueris ut nihil facturarius, i. e. facere cupiens, eorum, quæ dico. ["Piers. ad Mær. 14." Schæf. Mss.] "Ἔργασίνα, Quæ peplum texunt, Hes." [* Ἔργασίον, Xen. Cæc. 7, 35. * "Ἔργασίης, Jacobs. Anth. 7, 67. Boiss. Philostr. 555. * Ἔργασίη, Const. Manass. Chron. p. 15. Meurs. (leg. ἐργασίη.)" Schæf. Mss.] Ἔργασίη, Operarius, ἐργασίητες et ἐργάται, inquit Bud., Operarii rustici, Cultores, Fossores. Xen. (Cæc. 20, 16.) quos J. Poll. ab Hom. ἐρίθους vocari annotat. Idem Poll. 7, (7.) scribit βαναύστους, secundum Xen. posse dici etiam ἐργασίητας. Apud Suid. adespoton hoc citatur, Ἔργασίητας ἐκ τῶν ἀγγρῶν ἐπανόνοται. [* "Ἔργασίης, Callim. 1, 556. Valck. ad II. 22. p. 62. * Ἔργασίητος, Schol. Soph. Trach. 844. Erf." Schæf. Mss.] Ἔργασίηριον, Officina, Plut. (8; 362.)

ἡγεμονοποιῶν, Xen. 'E. 3, (4, 17.) Πάντες πολέμια κατεσκεύαζον, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως αἰεσθαι πολέμων ἐργ. εἶναι, Dem. (995.) dicit etiam συγκοφαντῶν. Idem (1367.) pro Meritoria domo et Fornice posuit, Bud.: Νόμος οὐκ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν ὀπίσαι ἀν' ἐπ' ἐργαστηρίον κάθονται, in officina Venetis, Bud. Vide et Comm. 270. 'Εργαστηριάρχης, Mithras officinæ, Bud. [Gl. Tabernarius, Instit. Officinæ.] * 'Εργαστηριακός, Polyb. 38, 4.] 'Εργαστικός, Operosus, Efficax. Unde in superl. ἐργαστικώτατος, Admodum operosus. Accipiendum vero hic Operosus act. signif., quemadmodum Statius dicit Brachia operosa Cyclopium, Ovid. Operosam herbam. Dicitur vero et ἐργατικός. ["Ad Dionys. H. 5, 405. Schw. Emendd. in Suid. 51. ad Diod. S. 1, 186." Schæf. Mss.] 'Ανέργαστος, ὁ, ἡ, Incultus, Inelaboratus, Rudis, Lucian. (1, 194.) Γῆν ἄλλως οὖσαν, αἱ Budæo ὁ τόπος, est ὄργας, Locus incultus. || Qui factus s. fabrefactus non fuit, Herodian. 5, (3, 11.) Εἰκόνα ἡλίου ὁ εἶναι θέλουσι, i. e. διοπετῆ, οὐ χειροποίητον, Bud. 'Ανέργαστος, Factu difficilis. [Cyrill. Alex. in Haggæi 11. p. 644. * 'Ενέργαστος, Clem. Alex. Præd. 1. p. 109.] 'Επεργάζομαι, Molior, Efficio, VV. LL. sed sine exemplo. ["J. Poll. 9, 109. sed lect. dub." Kall. Mss.] * 'Ενανέργαστος, affertur pro Indigestus. ["Aret. 3, 16. falsa l. pro ἀνεξέργ." Schn. Lex.] 'Απεργάζομαι, Efficio, Plato Tim. "Εν ἐξ ἀπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον, Cic. Unum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam Facio s. Conficio, Fingo: ut Οἱ ἀπεργαζόμενοι εἰδωλα, Xen. ('Απ. 1, 4, 4.) Itidem Cic. rursus ap. Plat. ἀπεργαζομένην εἰσίνερα. Interdum pass. signif. ut 'Απεργαστο τέλεως, Plut. Effectus erat omnino, pro Absolutus erat. "Απεργάζω autem pro Delego, nescio unde Irrepserit in VV. LL." 'Απεργασία, Effectus. Plato Πρωτογενεῖα, Absolutio, Bud. [Alcib. 2, 4. * 'Απεργασίως, de Rep. 7, 527.] "Εναπεργάζομαι, Facio s. efficio in: ut ap. Isocr. Areop. Τροσούτον ἀπὸ τοῦ φόβου τοῖς ποτηροῖς ἐναπεργάζαντο, Tantum in malis effecerunt metum, i. e. Tantum improbis metum incusserunt, s. Effecerunt, ut improbi tantum sibi metuerent. Exp. etiam Fabrico, Conficio, sed sine exemplo. [Plato Timæo 9. p. 427. * Προσπεργάζομαι, Appian. B. M. 307.] "Συναπεργάζομαι, Una cum alio vel aliis efficio, s. conficio, In re aliqua efficienda juvo. In VV. LL. exp. In re conficienda meam operam accommo- modo, Actioni subservio: ut fabularum actores ἀπρίστορες συναπεργάζεσθαι dicuntur cum gestu, habitu, totaque actione, rem quæ geritur, ita representant et imitatione repræsentant, ut hæc subjecta oculis appareat, nec narrari sed fieri videatur. Aristot. Poet. Δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάσαι, καὶ τῇ λέξει ἀποκατεργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα πρὸ ὁμμάτων τοῦ θεοῦ: ubi tamen interpret. τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι vertit, Elocutione construere. Ibid. "Ὅσα δὲ ἀνθρώπων καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν. Affertur vero Συναπεργαζόμενος ex Eod. et pass. signif. Rhet. 2. (p. 99.) 'Ανάγκη τοὺς συναπεργαζόμενους, σχήμασι καὶ φωναῖς καὶ ἐσθῆτι καὶ ὅλως τῇ ἡλικίᾳ ἐλευνοτέρους εἶναι. Sed act. signif. con- venire fortasse possit." Διεργάζομαι, Elaboro, Excolo, Et Διεργάζομαι γῆν, pro Colo terram, Subigo, Theophr. (C. Pl. 5, 13, 1.) E quo et διεργασμένη γῆ, Culta terra. || Corrumpro, Vitio, Bud. e Paus. 199. Et pass. Διέργαστο ἀν' τὰ Περσέων πρήγματα, ex Herod. pro Actum fuisse de rebus Persarum. || In- genio, Plut. de Lucretia, 'Εαυτὴν διεργασμένη. Bud. 765. ["Interficio, Herod. 1, 213. 5, 20. 95. Perdo, 7, 10." Schw. Mss.] 'Αδιέργαστος, ὁ, ἡ, Inelaboratus, Isocr. ad Phil. (46.) 'Εγὼ δὲ ὁρῶ μὲν τόπον ἰὼν καὶ παντάσιν ἄ., Inexplicatum, Absolutu diffi- cilem, Bud. ["'Αδιέργαστος, J. Poll. 6, 144." Kall. Mss.] Προδιεργάζομαι, Ante elaboro, Pass. Πρωτοπροδιεργάζεται in l. Aristot. ap. Bud. 274. [Aret. 10, 9.] 'Ενεργάζομαι, Facio in: ut γλώσσαν τῷ στόματι, Facere linguam in ore. Sic Xen. ('Απ. 1, 4, 5.) 'Αλλοσα τούτων γνώμων ἐνεργάσθη, ubi ta- men signif. pass. habet. Sæpe autem redditur Inge-

nero. Plut. Τοῦτο δὲ ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ πιθανὰς φαντασίας, pro Ingenerat, Efficit, Bud. Idem, Τρωπὴν αὐταῖς καὶ παραφορὰν τῆς διανοίας ἐνεργάζεσθαι. Idem Numa, 'Ενεργάζεται ταύτην τὴν διάθεσιν ὑπηκόοις: Lycurgo, itemque Polyb. 'Ενεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός: [5, 64, 7. " 'Ενεργάζεσθαι, nempe ἐργάζεσθαι ἀργύριον ἐν οἰκίᾳ, dicuntur etiam puellæ, corpore quæstum facientes in lupanari, Herod. 1, 93." Schw. Mss.] 'Εξεργάζομαι, Perficio, Absolvo, Effectum reddo. Xen. ἐξεργάζεσθαι et κατεργάζεσθαι pro eod. dixit, inquit Bud., Effectum reddere, Efficere, Per- ficere, Absolvere. ["Ταῦτα ἐξεργάσατο, Herod. 3, 35. 5, 27. ἐξεργασθῆ ἡ 'Αργὴ, 4, 79. ἐξεργασαὶ σφι νηὸς, 3, 20. μέγιστα ἐξεργασμένα, 60. χώρα ἐξεργα- σμένη, 6, 137. κακὰ ἐξεργάσασθαι τινα, Male ali- cui facere, Flagitium in aliquem patrare, 3, 30. 31." Schw. Mss.] Idem Perpetrare interpr. ap. Paus. (Cor. 18, 2.) de Atreo, 'Αλλὰ τῶν Θυέστον παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ἀδόμιστα δειπνα ἐξεργάσατο. In VV. LL. 'Εξεργασμένος τὰ κάλλιστα, Qui confecit faci- nora pulcherrima. || Everto, Destruo, Occido, [quod alias κατεργ.] Bud. ex Herod. ["4, 134. τὸ ἡμέας οἰόντε ἐστὶ ἐξεργάσασθαι, Quod nos perdere possit: 5, 19. μὴ ἐξεργάσῃ ἡμᾶς, Ne nos perdas." Schw. Mss.] Pass. etiam sæpe sumitur: ut 'Εξεργάσθη ὑπὸ Αἰ- μυλίου, Plut. Numa. Sic τοῦξεργασμένου, Soph. Aj. (315.) Item ἐξεργάσμεθα, pro Actum est de nobis, Perimus, ex Eur. [Hipp. 565. * 'Εξεργαστέον, Æsch. Choeph. 296. * 'Εξεργασμένως, Plut. Alex. 4, 5.] 'Εξεργασία, Absolutio, Fab. 8, 3. de ornatu loquens: 'Εξεργασία est in efficiendo opere proposito: cui adjicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis ejusdem, et cumulus ex abundantia. [Dionys. H. 2, 137. τῆς γῆς, Cultura terræ, Appian. B. C. 1, 11.] 'Εξεργα- στικός, Ad perficiendum idoneus. Et, Τὸ ἐξεργαστι- κὸν τῆς πραγμάτων ex 2 Macc. 2, (31.) Effectio rei. [Xen. Mem. 4, 1, 4. * 'Εξεργαστικώτερος, Phurnut. de N. D. c. 35. p. 236. * 'Ανεξέργαστος, Lucian. 1015. * 'Ανσεξέργαστος, Eust. Od. A. p. 24. * 'Απ- εξεργάζομαι, Schol. Lycophr. 177. * Διεξεργάζομαι, Plato de LL. 7, 798.] 'Επεξεργάζομαι, q. d. Super- efficio, Effectum opus expolio: pro Absolvo, Bud. 732. e Basil. Sed et pro Præterea efficio, e Dem. (274.) affert alibi. [Soph. Ant. 1298. * "Επεξερ- γασμένως, Plut. Alex. 1." Boiss. Mss.] 'Επεξεργασία, Operis consummatio et expolitio. De qua v. vide et in præc. verbo. [Schol. Aristoph. N. 130. * 'Επ- εξεργαστής, Tzet. Exeg. in Il. p. 18. 21. * 'Επεξεργα- στικός, Eust. Il. A. p. 78.] 'Επεξεργαστικῶς, Cum quadam operis expolitione: unde ἐπεξεργαστικώτερον exp. ap. Basil. itidem Exactius, Perfectius. Προσ- επεξεργάζομαι, Ad expolitionem operis aliam addo, Insuper expolio, Exactissime tracto. ["Dionys. A- lex. in Routhii Reliq. SS. 4, 359." Boiss. Mss.] Προσπεξεργασία, ap. Rhetores, Expolitio secunda. Bud. ["Heyn. Hom. 7, 298. 8, 343." Schæf. Mss.] Προσεργάζομαι, Aristot. Soph. Elench. 1, 314.] " Προσεργάζομαι, Insuper conficio et absolvo, De- " mosth." [549. 550.] 'Επεργάζομαι, Colo, Aro, Subigo, Lucian. (1, 149.) Τουρανὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνησεν ἐπεργαζόμενος. Sic Paus. 261. Ab Æschine (69.) poni ait Bud. pro Colere, Iterum colere. Idem scribit sibi videri Plat. uti τῷ ἐπεργάζεσθαι pro Plus æquo arare pro suo, Plus agro suo arare, et ejus terminos egredi. Affert præterea e Paus. 34. 77. pro Scul- pere, s. In summo sculpere. Sed et ἐπεργασμένον pro Affabrefacto ex Eod. oitat, in Comm. In VV. LL. e Naz. 'Επεργασθῆναι τὸ γάλακτον pro Exerceat talentum. ["Pass., Schol. Dem. 2, 54. Reisk." Boiss. Mss.] 'Επεργασία, Jus arandi inter se, Communio culturæ inter duos populos: ea forma, qua dicitur ἐπινομία et ἐπιγαμία. Item Aratio, quæ fit ultra ter- migos. Plato ap. Bud. 732. Sed simpl. pro Aratione s. Cultura, sicut. ἐπεργάζομαι simpl. pro Aro, Colo, ap. Thuc. 1, (139.) p. 45. 'Επικαλοῦντες ἑ, Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, Objicientes Megarensibus culturam agri sacri. Non ignoro tamen, in vulg. Eddi atque adeo in mea etiam legi ἐπ' ἐργ.: sed nullo hanc scri- pturam modo defendi posse arbitror: quis enim un- quam ἐπικαλοῦμαι σοι ἐπὶ τοῦτο, pro ἐπικαλοῦμαι σοι

τοῦτο dixit? Nec vero dubito quin Schol., cum ait supervacaneam esse præp., intelligat de præp., quæ verbali ἐργασία per compositionem adhæret, ut et in ἐπεργάζομαι significante simpl. Aro, sicuti dixi, otiosam illam esse fateamur necesse est. [Xen. K. Π. 3, 2, 23.] Κατεργάζομαι, Conficio, Effectum reddo, Perficio, Perago: unde et κατεργασταὶ θυσία, Eur. (Iph. T. 1081.) pass. Sacrificium est peractum. Sæpe vero sonat i. prope q. κατορθῶ, Xen. 'Απ. 4, (2, 7.) Καίτοι γε τοσούτῃ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα φαίνεται, ὅσῃ περ, πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων, ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίνονται: ut si Gall. dicas, Qui en viennent à bout, Qui s'en acquittent, Qui ita in iis administrandis suo officio fungantur, ut nihil desiderari possit. Ex eod. Xen. ('Απ. 2, 3, 11.) εἰ τινα — βούλοιο κατεργάσασθαι — καλεῖν σε ἐπὶ δειπνον, pro Si efficere velis, ut quispiam te vocet: ut sit pro κατεργάσασθαι ὥστε τινα καλεῖν σε. Herod. Κατεργασμένοι τὴν ἡγεμονίην. Plato Gorgia, 'Ο κατεργασμένος τὴν τυραννίδα ἀδικῶν, pro Qui sibi comparavit, effecit ut potiretur, sibi anbjecit. Nam accipitur et pro Subjicio mihi, Supero: unde et Thuc. κατεργάσασθαι et κρατῆσαι alicubi pro eod. dixit, [cf. 4, 85.] Sic Herod. Κατεργαστο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, Gens a Cyro subacta erat. Affertur autem e Plut. Fabio, 'Εκπεῖσαι καὶ κατεργάσασθαι τὸν ἄνθρωπον: quod hic fortasse pertinet, ut dicatur ea metaph. qua et Lat. dicitur Vincere s. potius Expugnare aliquem s. animum alicujus. Exp. tamen in VV. LL. Conciliare. || Conficio, i. e. Concoquo, Bud. 275. e Theophr. Item Conficio, i. e. Consumo, Profligo, et Interficio. Herodian. 3, (11, 15.) 'Ραδίως κατεργασάμενος πρεσβύτην τε καὶ παιδάριον. || Κατεργαζόμεναι τὴν θλὴν τέχνην, VV. LL. e Plut. Pericle, pro Tractantes, Exercentes. || Pro simpl. ἐργάζομαι, ut Andoc. 21. "Ὅσοι στρατηγοὶ γινόμενοι καλὸν τι τὴν πόλιν κατεργάζονται. Et Κατεργαζομένη γῆ, Theophr. Terra culta, sicut et ἐργαζομένη γῆ. ["Comedo, s. potius Dentibus commolo, Diod. S. 3, 16, 21, 24." Brunck. Mss. "Markl. Suppl. 324. ad Charit. 660. Wakef. Trach. 695. Longus 93. Vill. Fac. ad Paus. 2, 34. ad Xen. Mem. 2, 3, 16. Abresch. Lectt. Arist. 27. Wytt. ad Plut. 1, 135. Xen. K. Π. 391. ad Diod. S. 1, 186. 190. ad Herod. 433. 610. De tritura, Dionys. H. 2, 875. Κατεργασμαι, Valck. Phœn. p. 381. 'Επὶ κατεργασμένοις, ad Paus. 392." Schæf. Mss.] "Κατεργαστόν, Conciendum," [Diosc. "Κατεργασμα, Aqu. Prov. 8, 22.] Κατεργασία, Confectio, Opificium, Bud. Κατεργασία γῆς, Theophr. Aratio, Subactio. Κατεργασία τροφῆς, Concoctio. ["Dicitur etiam de Coctione et Elixatione, tam ciborum, quam ipsius per se aquæ. Mnesitheus Medicus ap. Athen. 59. "Ὅσα εὐφώνως διάκεινται πρὸς τὴν τοῦ πυρὸς κ., Quæcunque ab igne facile coquuntur, ac velut conficiuntur: 42. Τὸ ἀλυκὸν ὕδωρ πλείονος δεῖται κ., Aqua salsa diligentius indiget coctione, vel elixatione." Schw. Mss.] "Κατεργαστικός, Conciendi vim habens," ["Hes. v. Στόμα." Boiss. Mss. *Κατεργαστος, unde] "Ἀκατεργαστος, Inelaboratus, Impolitus, ideoque Rudis. Longin. (15, 5.) Ἀκατεργαστους καὶ οἶονεὶ ποκοειδεῖς τὰς ἐννοίας καὶ ἀμαλὰκτους: "metaph. a fullonibus." Εὐκατεργαστος, ὁ, ἡ, Qui facile confici s. effici potest, Effectu facilis, Superatu facilis. At γῆ dicitur εὐκ., Terra, quæ facile subigitur. Concoctu facilis, Bud. 276. [Theophr. C. Pl. 4, 8. Xen. Mem. 4, 3, 6.] CONTR. Δυσκατεργαστος, Qui non facile confici s. effici potest, etc. ["Concoctu difficilis, Athen. 42. ubi compar. δυσκατεργαστότερος." Schw. Mss. *Πολυεργαστος, Schol. Nicandri 'Α. 178. *Εὐκατεργάζομαι, verbum nihili, Hippocr. 765.] "Προκατεργάζομαι, Prius conficio "vel præparo," [Diod. S. 1, 34. *Προσκατεργάζομαι, Dio Cass. 84.] Συγκατεργάζομαι, Una conficio, Adjuvo in conficiendo s. efficiendo: ut Σ. σοὶ τὴν ἀρχὴν ex Herod. Te adjuvo ad regnum occupandum: [Xen. K. 'Α. 7, 7, 15. Συσπαραγεύεσθαι te καὶ κατεργάσασθαι σοὶ ἀρχήν, Cod. Eton. συγκατεργάσασθαι. Eur. Herc. F. 1027. *Παρεργασία, Plut. 10, 316., Schn. conjicit γὰρ ἐργασία] Περιεργάζομαι,

A vide! Περιεργος. [* Περιεργασία, Gl. Angaria, "Longin. s. 3. Σχολαστικὴ νόησις, ὑπὸ περιεργασίας λήγονσα εἰς ψυχρότητα, Sensus scholiasticus, eo quod nimis eleboratus sit, in frigidum desinens. Schol. Eur. Hipp. 521." Seager. Mss. *Ἀπεριεργαστος, Basil. 3, 55. *Ἀπεριεργάστως, Hierocl. 268. *Προσπεριεργάζομαι, Dio Cass. 257.] Προεργάζομαι, Prius s. Ante conficio, Thuc. 8, (65.) pass. Καὶ καταλαμβάνουσι τὰ πλεῖστα τοῖς ἐταίροις προεργασμένα. Apud Eund. ibid. Λόγος προεργαστο exp. ἐκ παρασκευῆς ἐλέγγο, ["Sed προεργάζεσθαι tibi ap. Herod. 1, 158. est Pro aliquo et in illius commodum laborare." Schw. Mss.] Προσεργάζομαι, Præterea facio s. efficio, Aliquid operis addo. [Herod. 6, 61.] Συνεργάζομαι, Conficio, Subigo, Bud. 530. e Theophr. Οἱ συνεργασμένοι λίθοι, e Thuc. (1, 93.) Lapides non coagmentati, politi, VV. LL. [* Συνεργασία, Ergastulum, Diod. S. 20, 13. * "Συνεργαστρος, Alciphro 3, 18. et n." Boiss. Mss.] Ὑπεργάζομαι, Clam facio s. efficio, Plut. Galba 745. Et pro προεργάζομαι, ut Xen. (Ec. 16, 10.) Τῷ σπάρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι: quod sibi προεργάζεσθαι. Et pro Subigere, de terra dictum, e Philone de Mundo, Τὴν σκληρόγεον ὑπεργάζεσθαι [l. q. ὑπηρετέω, Eur. Med. 870.] Προὑπεργάζομαι, Ante efficio clam. [Diod. S. 3, 16.] Προὑπεργασία ap. Rhetores, quæ e Rufin. (de Figuris 219. Ed. Ruhnk.) exp. Præmunio, qua ante utimur, ut confirmetur id, quod subjecturi sumus: ut si testem producturi, ante ei fidem habendam esse docemus, [Ernesti Lex. Rhet. p. 247. ubi male proep. * Προὑπεργάζομαι, Plut. Solone 12. Reisk. corrigat προὑπεργάζομαι.] [* "Ἐργαδεὺς, Lobeck. Aj. p. 367. Ἐργαδεὺς, ib. Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss. Ἐργάδευς, i. q. ἐργάται, Plut. Solone 23.]

¶ Ἐργῶμαι, i. q. ἐργάζομαι, s. potius ἐργάζομαι: ut enim ἐλγῶν pro ἐλάσειν dicitur, sic etiam ἐργῶ pro ἐργάσει. Usus vero affertur tantum e LXX. Interpr. Exodi 20, (9.) "Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, Sex dies operaberis, s. opus facies. 2 Reg. 9, (10.) Καὶ ἐργᾶ αὐτῇ τὴν γῆν, Et agrum ipsius coles: quemadmodum γῆν ἐργάζεσθαι supra. Es. 5, (10.) Ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν. Ubi tamen per præp. exp. Operantur. "Ἐργᾶω, pro Operor, in VV. LL. "e LXX. Interpr. Ac primum ex 2 Reg. 9. Ἐργᾶ αὐτῇ τὴν γῆν, pro Operare ei terram. Et e Exod. 20. "Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, pro Operaberis sex diebus. Sed quicunque in VV. LL. inseruit, considerare debuit, ἐργᾶ imperativum simul et fut. esse non posse: vel potius imperativum quidem dici posse ἐργᾶ, constituendo th. ἐργᾶω: at fut. nequaquam. Cum tamen alioqui de fut. tempore accipiendum esse in illo Exodi l. constet, quid de scriptura illa dicendum est? Eam in ἐργᾶ mutari potius debere, litera a circumflexa, ut sit pro ἐργάσει. Confirmatur autem hæc scriptura ἐργᾶ Complutensis Ed. auctoritate: neque tamen hoc in l. solum, sed et in illo alitero. Nec certe minus ibi consentaneum est in fut. verbum illud intelligi, cum aliud fut. itidem sequitur sc. εἰσολσεις: sed ἐργᾶ τὴν γῆν potius Coles terram quam Operaberis reddendum fuerit. Suspiciamus tem. ἐργᾶ, cujus meminit Hes., hoc ipsum esse, nam et ex illis interpr. deprompta quædam affert, et pro ἐργάσει, quo ipsum exp., reponi debere ἐργάσει. At vero pass. habemus Esaiæ 5. Οἱ γὰρ ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν, ποιήσῃ κεράμιον ἓν."

Ἐργάτης, Operarius, Qui opus aliquod facit, Matth. 10, (10.) Ἀξίος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστίν. Passim vero in N. T. pro Operario rustico accipitur, sicut ἐργαστήρ. Interdum vero gen. ei additur, distinctionis gratia: ut γῆς, Agricola, Qui terram colit, Plut. Numa. Sic etiam J. Poll. γεωργόυς et γῆς ἐργάτας synonyma ponit, dicens idem esse ἐργαστήρας ap. Xen. Idem Xen. (K. Π. 4, 1, 2.) Ἐργάτης τῶν πολεμικῶν, καὶ φρόνιμον, In rebus bellicis: operosum, et strenuum, s. Optimum operum bellicorum s. rerum bellicarum opificem: Horat. Optimus operis opifex: Ἐργάτης τῆς τέχνης, Artifex. Idem Xen. Ec. (4, 1.) Et τῆς ἀδικίας Luc. 13, (27.) Qui facitis quod injustum est: sicut Matth. 7, (23.) Οἱ ἐργαζόμενοι

την ἀγοράν. || Ergata ap. Vitruv. est Suculae genus, erectum, suis fulcimentis et sua veluti basi nitentem, quod ambientibus machinam vectariis ac brachiis et pectoribus connitentibus versatur. Bud. Pandect. Id ἐνυγόν etiam ab Aristot. vocatur, VV. LL. FEM. Ἐργάτις, Operosa, Aristot. de apibus, Χρήσιμοι γὰρ οὗτω καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐργάτιδες, Munifices, Opifices, Labori sufficientes, Bud. Dixit vero et Varro de apibus sylvestribus, esse illas magis opifices. Apud Lucian. adjuncto gen. μέλιττα, vocatur θέλου μέλιτος ἐργάτις, Divini mellis opifex. Ἐργάτιδες ap. Suid. est etiam substant. sicut ἐργάτης. || Ἐργάτις γυνή dicitur etiam Meritoria; quæ et φορβὰς, ὑπόθησιλαύρα, χαμαιτίπη, Eust. ["Antip. Th. 23. et Jacobs. Epigr. adesp. 412. Jacobs. Anth. 7, 58. 11, 133. 215. Exerc. 2, 133. Callim. 1, 456. ad Charit. 217. Toup. Opusc. 1, 417. ad Diod. S. 1, 390. Musgr. Andr. 477. Meretrix, Jacobs. Anth. 6, 168. 7, 389. 9, 169. Toup. Opusc. 2, 68. Valck. ad Herod. 48." Schæf. Mss. * Ἐργατοκλίνδριος, Matthem. Vett. 109.] Ἐργατικός, Operarius, Operosus: act. sc. accipiendo, ut in Ἐργαστικός dixi, ut ζῶον ἐργασκόν δ ταύρος, Animal operosum. Operarium Pecus dicit Colum. Aristot. Ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελισσῶν γένος καὶ τὸ τῶν μυρμήκων, Operosissimum genus est apum, Sedulum in opere faciendo: Apes sedulæ operis opifices, Horat. Optimus operis opifex: et Varro quoque sylvestres apes dicit esse opifices magis. Lucian. Ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργ. καὶ ἀνδρική καὶ ἀνὴρ πρὸς τὴν κόμην, [1, 8. "Ad Dionys. H. 5, 405. Sch. Palæph. 182. Lennep. ad Phal. 22." Schæf. Mss.] Ἐργατικός, Plut. (1, 136.) Πόλεις κατασκευαστέας πρὸς τὸν χρηματισμὸν ἐργ. καὶ πρὸς δαίταν ἡγευκῶς, exp. Ad quæstum artificiose extractas. Ἀρδριαντοεργάτης, Tzetz. Chil. 10, 269." Elmsl. Mss. * Ἐφευρεργάτης, ibid. 2, 82. * Κακεργάτης, Nicet. Eugen. 4, 164. * Κακοεργάτης, Const. Manass. Amat. 4, 65." Boiss. Mss. De Κακεργάτης, Κακεργάτις, v. Matthæi ad Syntipæ Fab. Præf. p. 9. * Ὀλεθρεργάτης, Idem Chron. p. 79." Boiss. Mss. * Ὀμματεργάτης, Theod. Prodr. Ep. 57. * Παντεργάτης, Psellus in Cantic. Cant. 1, 6. Const. Manass. Chron. p. 2." Boiss. Mss.] Παρεργάτης λόγων, Artifex orationum, VV. LL. ex Eur. [Suppl. 426.] Συνεργάτης, Operis socius, Adjutor: ἔκτος, Eur. [Hipp. 417. * Συνεργάτις, Eur. El. 100. Φιλεργάτης, unde * Φιλεργάτις, Pisd. Opif. 418. * Ξυρεργάτης, Tzetz. Chil. 10, 780." Boiss. Mss. * Κατήσιος, Plut. Cat. Maj. 21. χῶραν ἐργασίαν. * Κατεύομαι, Diod. S. 20, 92. * Ἐργασία, Sapient. 7, 17.] Ἐργάτις, Operarius, Theocr. 10, (1) Ἐργάτις βουκαίε, τί νῦν οἰζυρὲ πέπόνθεις [al. φέρει πέπονθης;] Eust. dicit esse Operarium rusticum, et eund., qui Soph. ἐργάτης dicitur. Epigr. Ἀνέρες ἐργάται. In iisd. Epigr. dicitur βοὺς ἐργατίνης, Operarius bos: ut Colum. dicit Pecus operarium. Apoll. Rh. 3, (1323.) snbst. posuit pro Operario s. agricola, Ἐργατίνης ὡς τίς τε Πελασγίδι νύσσειν ἀκαλῆς. [* Συνεργατίνης, Jacobs. Anth. 7, 32. Leon. Tar. 91." Schæf. Mss.] Ἐργάτρες et Ἐργάτρες, Loci in agris ubi servi cubant. Atticorum autem esse hoc Ἐργάτρες tradit Hes. ["Ἐργατῶν, Koen. ad Greg. Cor. 102." Schæf. Mss.] Ἐργέτις, Hesychio ἐργασία. "Κακεργέτης, Mattheas: ut Suid. quoque κακεργέτης exp. κακοεργός. Et fem. κακεργέτις πληθύς, ap. Dionys. de dæmonibus." [* Πανεργέτης, Æsch. Ag. 1462.] Ἐργεῖται, Servi quorum opera in agris utitur: mur: οἱ ἐπ' ἀγρῶν θιέται. Infra ἐρκῆται. [* Ἐργάνη, ἡ, Minervæ cognom., ut in Attic. (24, 3.) ἔκβητ Paus.: Plut. (6, 374.) Τὴν γὰρ Ἐργάνην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν αἱ τέχναι παρέδρον, οὐ τύχην, ἔχουσιν: paulo ante vero citarat hos iambos, Βά τ' εἰς ἔδον δὴ πᾶς δ' χειρώναξ λεῶς, Οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς Αἰκνοῖσι προστρέπεσθε. [" Jacobs. Anth. 7, 133. 11, 321. Græv. Lectt. Hes. 558. Valck. Adonias. p. 373. ad Corn. Nep. 90. Stav. Aristot. ad Stob. 546. ad Diod. S. 1, 389. Bergl. Alaphr. 364. Musgr. Andr. 1014." Schæf. Mss.] Ὀργάνη dicitur ἡ Ἀθηνᾶ, quæ et Ἐργάνη, ἀπὸ

PARS XIII.

A "τῶν ἐργῶν. Hes." ["Musgr. l. c. Ilgen. Hymn. 326." Schæf. Mss.]

Ἐργαλεῖον, Instrumentum, quo sc. ad opus faciendum utimur: γεωργικά, Instrumenta rustica ap. J. Poll. Herodian. 7, (11, 15.) de populo in milites accenso, Πᾶν τὸ ἐμπέπτον ὕλης ἀξιωμαχοῦ ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο. [Ἐργαλῆιον, Herod. 3, 131.]

"Ἐργίζω, Operor, VV. LL."

["Ἐργω, Facio, Eur. El. 1058. Soph. Trach. 935. 1201. Wakef. Phil. 684. 1406. Luzac. Exerc. 77. ad Lucian. 2, 33. Alpheus 1. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 43. Heyn. Hom. 5, 118. 626. 650. 6, 533. 7, 604. 8, 169. 194. Valck. Diatr. 265. Græv. Lectt. Hes. 543. Mitsch. H. in Cer. 181. ad Herod. 510. ad Charit. 749. De spiritu, Heyn. Hom. 4, 265. De constr., Dawes. M. Cr. 184. ad Od. 5. 289. Ἐρξαν, ad Charit. 293. cf. Koen. ad Greg. Cor. 187. Ἐργα, Heyn. Hom. 4, 249. 522. Ἐργῶς, 5, 593. De ἔωργει, Dawes. M. Cr. 179. 284. ad Od. 5. 289." Schæf. Mss. Cf. Ἐρέζω. Ἐοργαν pro ἔοργασι, Batrach. 178.] "Ἐώργειν, Feceram: præf. plusquam. med. e præf. ἔοργα, a th. ἐργω, ut in Ἄνομ. docui. Interdum pro præf. imperf. Faciebam. Od. 5. (289.) ὅς δὲ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἔώργει." ["Ἐργμα, Opus, Hesiod. Θ. (823.) Οὗ χεῖρες μὲν ἔσιν ἐπ' ἰσχυρί ἔργματ' ἔχουσαι, Cujus manus ob robur semper operantur, nam ibi ἔργματα ἔχειν est ἐργάζεσθαι." Brunck. Mss. * Ἐρκτός, i. q. ῥεκτός, Arrian. Ind. 20. lect. dnb.] "Εὐέρκτης, pro εὐεργέτης, Be-nefactor, Epigr." [Anal. 2, 116.] "Ἀπέργω, ab ἔργω, Facio, ῥέζω, est Conficio. Affertur enim ex Herod. ἀπέρξαντες ἱερῆια ἄλλα, pro Ubi cetera so-lennia confecerint."

"ΕΟΡΓΗ, ης, ἡ, Cochleare vel Tudicula. UNDE "Ἐοργῆσαι, Cochleari agitare, Tudicula commovere: quod Varro Tudiculare dicit, Titinnius Trua confutare. Ainbo leguntur ap. J. Poll. Is enim 6, (38.) c. 13. in culinariorum instrumentorum censu, scribit τορύνην nominatam fuisse etiam ἐτέργην et ἐόργην: et τὸ τορυνῆσαι dictum fuisse etiam ἐοργῆσαι. Apud Hes. legitur Ἐοργίζεται, expos. itidem dem τορυνᾶται: cui subjungit, ὄργις γὰρ ἡ τορύνη: sed suspectum hoc ὄργις, cum ejus sua serie nullam faciat mentionem: nec dubito quin pro eo reponendum sit, si non ἐόργη, saltem ἐοργίς. Eust. sane p. 219. (Il. 166.) afferens ἐόργη pro τορύνη, inde esse dicit τὸ ἐοργίζεται, e Paus. et Æl. Dionys. exponens τορυνᾶται: et potius ab ἐοργάζω quam ab ἔοργα derivari dicens: nam ut ἐοργάζεται, inquit, πηλὸν κυκῶν καὶ ἀναταράττων, ita quodam modo et ἐοργίζεται, i. e. τορυνᾶται." ["Ἐοργίς, Cattier. 54." Schæf. Mss.] "Ἐτέργη, et Ἐόργη, dicta a nonnullis ἡ τορύνη, teste J. Poll. 6, 13. i. e. Tudicula. Hes. Ἐτέργη affert pro τορύνη: exponens etiam ἐπιστία."

ΟΡΓΑΝΟΝ, Organum, Instrumentum, quo ad opus faciendum utimur, q. d. ἔργανον. Aristot. Eth. 8, 11. dicit ὄργανον esse δοῦλον ἀψυχον, at δοῦλον esse ὄργανον ἐμψυχον: ut ὄργανον sit Quo quasi servo ad perficiendum id, quod volumus, utimur: ὄργανα πολέμων, Duelli instrumenta, Cic. apud Plat. Ὀργανα λατροῦ, Xen. (K. Π. 5, 3, 17.) μουσικῶν, Musica instrumenta, Herodian. 4, (8, 19.) μουσικόν, Philo. Plerumque vero absolute positum reperitur pro Instrumento musico. Plut. Ὀργάνων χαίρουσι τοῖς ἐκτερεπὲς ἡχοῦσι. Athen. 13. Παντοίοις ὄργανοις καὶ εὐφώνιαις παρέπεμπε τὸ σῶμα. Et Τρίγωνον καλούμενον ὄργανον ap. Eund.: sic dicuntur ὄργανα ἐντατά, ἐμπνευστὰ, κρονόμενα, ἐπιψαλλόμενα, πρόσχορδα, ἔγχχορδα. Lat. etiam Organa dicunt. Galli autem certum instrumentum musici genus appellant Orgues. || Vocab. architectonicum et bellicum. Inter organa vero et machinas id discriminis ponit Vitruv., quod machinæ pluribus operibus in majores coguntur effectus, ut balistæ torculariumque prela: organa autem unius operæ prudenti tractu perficiunt, quod propositum est, uti scorpionis et aniscyclorum versationes. Athen. 5. Μερξήννηλσε πάλιν τὴν θάλασσαν ὄργανοις. || Sed et ὄργανον in

11 I

ipso corpore animato dicitur Pars illa, quæ perfectam actionem edere potest: ut ὄργανον non amplius sit Res inanima motuque carens, sed Animatum quippiam et quod movetur: ut cerebrum, cor, jecur, testes; oculus, auris, pulmo, thorax, venter, manus, pedes; musculus, venæ, arteriæ, nervi, et pleræque aliæ similes partes. De his prolixius Gorr. Metaph. vero ad alia transfertur tam inanima, quam animata; ὄργανα enim χρόνον Plato in Tim. vocavit Sidera: ap. Plut. Ψυχὴ δὲ ὄργανον θεοῦ γέγονεν. Apud Eund. Pol. Præc. οἱ φίλοι dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονούντα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Et in malam partem ap. Soph. Aj. (379.) de Ulysse, ἀπάντων αἰεὶ Κακῶν ὄργανον τέκνον Λαέρτιον. || Quamvis autem revera Illud sit, ὃ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον, Plut.: reperitur tamen a poetis usurpatum pro Ipso etiam opere, ἀντὶ τοῦ ἔργου. Soph. Εὐνοῦ μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, Cereum ap. opus. Sic ap. Eur. Phœn. Schol. accipi vult illud (114.) Ἄρα πύλαι χλεῖθροι Χαλκιδεῖς τ' ἐμβόλα Λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ὄργάνους ἤρωσται: ut λαϊνέοις τοῦ τεύχους ὄργάνους i. sit q. τεύχεσιν ὑπ' Ἀμφίονος κατασκευασθεῖσι. ["Jacobs. Antb. 7, 66. 8, 244. 9, 457. 10, 189. 258. Brunck. Sopb. 3, 440. ad Diod. S. 1, 675. 2, 497. Valck. Phœn. p. 40. 66. 622. Ilgen. Hymn. 326. (ubi et de *Ὀργανος.) Toup. ad Longin. 359. ψυχῆς, Wytt. ad Plut. S. N. V. 94." Schæf. Mss.] *Ὀργανοποίητορ, Manetho 4, 438.] Ὀργανοποιός, Organarius faber, Qui organa s. instrumenta fabricat. Lat. Organarius et Organicus dicuntur pro iis, qui organa, i. e. musica instrumenta, vel conficiunt, vel iis ludunt. [Diod. S. 17. p. 585.] Ὀργανοποιία, Instrumentorum fabricatio, Machinatio veluti per instrumentum, Philo V. M. 3. Γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιία, reliqua vocis machinatio. [Plato Tim. 3, 101. *Ὀργανοποιέω, unde *Ὀργανοποιητική, ἢ, sc. τέχνη, Instrumentorum effectrix, Schneideri et alia Lexx. ἀμαρτύρω.] Ὀργανικός, Instrumentalis, Organicus, Vitruv. Ὀργ. καὶ μηχανικαὶ κατασκευαί, Plut. Symp. et ἀρχαί, ibid. [Cat. Min. 4.] Aristot. Pol. 1. Ἀρετὴ τις δούλου παρὰ τὰς ὀργ. καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμωτέρα τούτων. Et μέρη ap. Eund. Eth. 3, (1.) Ὀργανικὸν σῶμα, in corpore, τὸ πρὸς τι ἐσκευασμένον, ut oculus, et cetera corporis organa, de quibus paulo ante dictum est: de qua re et Diog. L. Aristotele. ["Phryn. Ecl. 66. Jacobs. Anth. 7, 316." Schæf. Mss.] Ὀργανικός, Organice, Organorum s. Instrumentorum more, Aristot. Eth. 1, 9. dicit quædam (ἀγαθὰ) σύνεργα καὶ χρήσιμα πεφυκέναι ὀργ., Quasi per instrumenta. Ἀνόργανος, ὁ, ἢ, Instrumentorum expers, Plut. Pericle, (16.) Ἀν. βίος τοῦ φιλοσόφου καὶ τῶν ἐκτὸς ἀπροσδεῖς. [*Ὀργανώ, Sext. Emp. adv. Logio. 7. s. 126. *Ὀργάνωσις, Porph. de Abstin. *Διοργάνω, Quasi organis instruo, In corpus formo vitalibus organis aptum, Anon. V. Chrys. 296, 34." Seager. Mss.] Διοργάνωσις, Partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium, Bud. e Philop. in Procl. 48. [Iambli. V. P. 67. *Ἀδιοργάνωτος, Porph. V. P. 31. *Ὀργανίζω, Hippocr. de sept. Lib. Spur. T. 1. p. 165. Lind. *Κατοργανίζω, Brunck. Anal. 2, 138. *Ὀργάνιον, M. Anton. 10. p. 316. Meleager. 103.]

ὈΡΓΑΣ, ἄδος, ἢ, Locus Deo sacer, et quem colere nefas est, ut sunt luci et saltus, et campi iuncti, qualem esse vult ἄτομον λειμῶνα Schol. Soph. Tr. Et J. Poll. 1, (10.) scribit τὴν ἀνετον θεοῖς γῆν, vocari ἱερὰν et ὀργάδα. Plut. Pericle, Ἀποτέμνεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα. Xen. K. (10, 19.) Ἰστανται μὲν — αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν ναπῶν, εἰς τοὺς δρυμοὺς, τὰ ἄγκη τὰ τραχεῖα εἰσβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἔλη, καὶ τὰ ὕδατα. || Ponitur tamen et pro Agro arabili; pro Vineâ s. Arbusto, Epigr., VV. LL. Videtur autem dici ὀργὰς quasi ὀργὰς, et in Etym. Παρὰ τὸ ἄργη τις εἶναι καὶ ἀνέργαστος, leg. esse ἄργη pro ἄργη. Cetera autem, quæ ab eo adduntur, ut futilia relinquo. ["Thom. M. 485. Wakef. Trach. 280. Jacobs. Anim. 117. Anih. 9, 303. 11, 73. 233. Callim. 1, 551. ad Timæi Lex. 180. 195. ad Charit. 240. Fac. ad Paus. 1, 343. Pascuum, Dionys. H. 1, 205." Schæf. Mss.]

ἈΡΓΑΛΕΟΣ, Difficilis, Molestus, Qui alicui quasi opërosus est; nam ab. ἔργον quidam Gramm. derivant, ἀργαλέον. exp. δύσκολον, δύσεργον, ἐργάδες: quanquam alii sunt, qui ab ἀργος deductum malint, verso sc. λ in ρ, euphoniæ gratia. Il. A. (3.) Ζεὺς δ' ἐρίδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἀργαλέην: O. (121.) μείζων τε καὶ ἀργαλέωτερος ἄλλος — χόλος καὶ μῆνις: Π. (109.) ἀργαλέω ἔχει ἄσθματι: Od. O. (232.) Δεσμῶ ἐν ἀργαλέω δέδετα: Il. N. (667.) Νόστος ὑπ' ἀργαλέω φθίσθαι: A. (811.) ἔλκεος ἀργαλέοιο: N. (795.) ἀργαλέων ἀνέμων. Ἀργαλέος et Ἀργαλέω ab. solute aliquando ponitur cum infin. pro ἀργαλέω, ἀργαλέον ἐστὶ. Il. A. (589.) ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπῳ ἀντιφέρεσθαι. Eur. Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἀφροὶ πόλλ' ἀγορεύειν, Difficile est, ἔργον ἐστὶ, Apud Aristoph. autem Σφ. (1279.) Τὴν δ' ὑποκρίτην ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν, exp. Immane dictu quam intelligentem artis suæ. De rebus etiam animatis dicitur tam ap. quosdam prosæ scriptt. quam poetas. Plut. (7, 372.) cum dixisset Athenas ποιήσεως οὐκ ἐσχηκέναι ἐνδοξον δημιουργὸν οὐδὲ μελικῆς, addit, Ὁ γὰρ Κινέσιος ἀργαλέος εἶκε ποιητῆς γεγονέναι διθυράμβου, Philo de Mundo ἀνάγκην dicit esse χαλεπὴν καὶ ἀργαλεωτάτην δέσποιναν, Gravem et perquam molestam dominam: V. M. 1. loquens de culicibus, quibus Egyptii a Deo puniebantur, Τὸ δὲ ζῶον, εἰ καὶ βραχύτατον, ὅμως ἀργαλεώτατον, Quanquam pusilla, importunissima tamen bestiola. Opp. K. 3. Ὑπὸ γὰρ δ' οὕτω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην ῥίγιόν εἰσι δέμας οὐτ' ἀργαλεώτερον ἄλλο, Neque infestius quicquam. At Od. A. (288.) δὲ μὴ ἔλκεος βόας εὐρυμετώπων, Ex Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληΐης Ἀργαλέας, Eust. exp. δυσκόλους καὶ ἐργάδεις κτηθῆναι καὶ ἀπελαθεῖν, Abactu difficiles, Quas abigere et in suam potestatem redigere opërosum et laboriosum est. ["Ad Charit. 730. Wakef. Trach. 948. Heyn. Hom. 6, 286. 345. 510. Ruhnck. Ep. Cr. 259. Fisch. Ind. Palæph. Valck. Anim. ad Ammon. 148. Bergl. Alciph. 323. Quasi ἀλγαλέος, Steph. Dial. 19. 57. Conf. c. χαλεπός, Schneid. ad Xen. Hier. 246." Schæf. Mss.] Ἀργαλέως, Difficulter. ["Jacobs. Antb. 12, 124." Schæf. Mss.]

ΕΡΓΩ, Includo: UNDE Ἐέργω, Ε ΟΥΟ. Εἶργω. Od. E. (411.) Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἡθεα κοιμηθῆναι. Est etiam Prohibeo, Excludo: unde ἐργάω ex Herod. pro Prohibeo, Excludo. HINC Ἐάργω, ut dixi, quod itidem sonat Includo, Contineo, Complector: unde ἐντὸς ἐέργειν dicunt Hom. (Il. B. 617.) Hesiod. ("E. 1, 267.) At ἐέργειν μῦθον παῖδος Il. Δ. (131.) Arcere, Prohibere. Utitur vero et cum præp. ἀπὸ hac in signif. Apud Hesiod. ("E. 1, 333.) τῶν μὲν πᾶμπαν ἔργ' ἀεσίφρονα θυμὸν exp. Averte. Item ἐργω pro διείργω, de quo vide Eust. Et partis ἐεργμένος pro ἡσφαλισμένος ap. Eund., ut ἐεργμένον γέφυραι: cum alioqui ἐεργμένος sit Inclusus, Sensus. ["Ἐργω, Wakef. Alc. 211. Phil. 142. Heyn. Hom. 4, 466. 5, 453. 6, 595. 373. 474. Jacobs. Anth. 6, 125. 11, 274. Brunck. Apoll. Rh. 118. Sylb. ad Paus. 187. Koen. ad Greg. Cor. 201. Brunck. CEd. T. 893. ad Herod. 664. Ἐργεσθαι, ad 354. 363. 741. Ἐεργεν et ἔλασεν conf., Heyn. Hom. 4, 612. Ἐρχεται, 7, 224. Ἐεργμένος, 5, 18. 6, 281. *Ἐργω, ἔρχεται, ἔρχατο, 7, 344. Ἐέργω, 4, 341. 466. 6, 309. 466. ad Charit. 727. Wakef. Ion. 88. Musgr. El. 445. Apoll. Rh. 4, 309. Callim. 1, 501. Ruhnck. Ep. Cr. 8. 177. 270. ad Il. Ψ. 71." Schæf. Mss.] "Ἐργάω, "Faciam. (Il. B. 364.) Εἰ δὲ κεν ὡς ἐρξῆς... Hesiod. ("E. 1, 325.) ὅς τε ξείνον κατὰν ἔρξει, Qui hospitem "malo afficiet. Sic Eur. (Med. 1299.) ἐρξονται κακῶς. "In imper. ἔρξον dicitur: in subj. ἐρξῆς: in inf. ἔρξαι. Quæ tria posteriora sunt aor. 1. omnia autem a th. ἐργω, sive, ut alii malunt, ῥέζω, ἔολ, με- "tathesi et mutatione spiritus. || Ἐρξαι est etiam "Arcere, Prohibere: itidem a th. ἐργω: unde παρὰ "ἐρξεται ap. Soph. (Ced. T. 890.) || At ἔρξαι est "Claudere, Concludere, ab ἐργω, synonymo τὸν εἶναι "γνῆμι. Od. E. (411.) Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν. "Ἐργάω, i. q. ἐργω, s. εἶργω. Hes. exp. κρύπτω, κατα- "κλείω, Abscondo, Includo." ["Ἐργνυμι, Dawes.

M. Cr. 183." Schæf. Mss.] DICITUR et 'Εἰργνυμι
 pro ἔργω: unde Od. K. (238.) μετὰ συφεοῖσιν ἔερ-
 γνυ· "Εἰρχατο, itidem pro ἔρχατο: hoc autem Ion.
 "pro ἔργμῃνοι ἦσαν, Conclusi erant, ab ἔργνυμι s.
 ἔργω: Od. K. (241.) "Οἱ οἱ μὲν κλαίοντες ἔρχατο:
 "nam eos Circe 'Ράβδω πεπληγυῖα μετὰ συφεοῖσιν
 ἔργνυ." Εἰργω, Includo, ut ἔρξαν in præced. Hom.
 pro ἐνέκλεισαν, sed ut plurimum Includo carcere,
 ἔρξατο in carcerem, Plut. Καὶ γὰρ εἰρξαι τῷ Δι-
 τὰτωρι πρὸ δίκης καὶ θανατώσαι ἐξεστὶ. Sic Εἰρξῃ ὡς
 ἰδίχον, et εἰρχθῆναι ap. Dem. (1367.) Bud. 279.
 Bud. scribit Atticos εἰργω scripsisse cum tenui pro
 πῶλῳ, unde esse ἀπεῖρξεν: at pro ἐκκλείω scribere
 ἔρξαι εἰργω cum aspero, quod probari e καθεῖρξεν,
 εἰρξῇ. Hæc ille. Priorem autem ego l. huic τοῦ
 ἔργου, i. e. Includendi, signif. dedi, quod eam
 definita retineant. || Εἰργω igitur in altera signif.
 est πῶλῳ, Arceo, Prohibeo, Veto, Xen. (Ap. 1, 2,
 20.) Τους νείεις οἱ πατέρες — εἰργουσιν ἀπὸ τῶν πονη-
 ρῶν ἀνθρώπων, Plut. Lycurgo, Εἰργεν ἀπὸ τῶν γά-
 των ἀταξίαν: Camillo, sine præp. Εἰργεν τῆς θαλάσ-
 σης. Sic Gal. Εἰργεν οἶνον. Ex Aristoph. (Σφ. 334.)
 cum duobus accus., εἰργω σε ταῦτα. Interdum etiam
 εἰργω cum accus. personæ, pro Inhibeo eum, qui ali-
 quid agere cœpit. Bud. 278-9. ["Εἰργω, Thom. M.
 272.] Wakef. Phil. 1407. Jacobs. Anth. 6, 125. ad
 Diod. S. 2, 267. 491. ad Dionys. H. 1, 292. Boiss.
 Philostr. 543. 595. Heyn. Hom. 4, 466. 7, 373. 8,
 168. 369. Koen. ad Greg. Cor. 202. ad Od. O. 459.
 Sylb. ad Paus. 187. Ruhn. Ep. Cr. 270. ad Herod.
 664. Hgen. Hymn. 223. ad Il. Ψ. 71. De spiritu, T.
 H. ad Plut. p. 229. Lobeck. Aj. p. 335. Hinc
 ἔρχεται, Il. Π. 481. Εἰργηται, H. in Cer. 102. Δό-
 ρον εἰργεσθαι, T. H. ad Lucian. 1, 219. Εἰργουσι
 χρῆσθαι μὴ —, Eur. Hec. 861. Εἰργω, Heyn. Hom.
 8, 168. ad Corn. Nep. 56. Stav." Schæf. Mss.]
 LEGITUR et Εἰργνυμι pro eod. "Εργνύειν, Hesy-
 "chio κρύπτειν, κατακλείειν: in qua posteriore si-
 "gnif. dicitur etiam εἰργνύειν." "Εργετος, Sepes,
 ἔρπητον: φραγμός, Hes. Est autem a v. εἰρ-
 "γεν, vel potius ἐργεῖν, quod vicinus est, ex
 "tatque ap. Eund., qui exp. καλύειν." Εργμα,
 Septum, Clastrum, περιφράγμα, ut Soph. Schol.
 exp. Antig. (848.) πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον "Ερχο-
 μαί τῳ πόταινόν. || Impedimentum, κῶλυμα, Hes.
 Sed invenitur cum tenui pro altera signif. [Hip-
 pocrr. 675.] "Ερξίης, Coercitor, VV. LL. ex He-
 rod. [6, 98. Ion. pro ἐρξίας, *ῥεξίας, i. e. πρακτι-
 κος, Etym. M.] "Ερκῆ, Carcer, i. q. εἰρκῆ. Herod.
 [4, 146.] "Αερκτος, Non septus, Nullo septo cin-
 "ctus: ἄφρακτος. Lys. (283.) "Αερκτον δὲ καὶ παντα-
 "χον κάτοπον τὸ χωρίον ἐστὶ, Non septum et undi-
 "que obtutui patens, nusquam impediēte obsta-
 "culo. "Αέρκτον, ap. Hes. οὐ περιεργόμενον: per-
 "peram pro αέρκτον, ut alphabetica etiam series
 "indicat." Εἰργμός, Inclusio, In carcerem conjectio,
 Adulteri deprehensi detentio, Bud. Conim. 279. || Vi-
 detur sumi et pro Carcere: ut ostendit comp. Εἰργ-
 μόφλαξ, Carceris custos, Xen. 'E. 5, (4, 8.) "Ἦλθε
 πρὸς τὸ ἀναγκαῖον, καὶ εἶπε τῷ εἰργμοφύλακι, ὅτι ἀνδρα
 ἀγεί παρα πόλεμάρχου, ὃν εἰρξαι δέοι. "Ἰρμοφύλαξ
 "κέρτετο pro Carceris præfectus; qui itidem εἰρμο-
 "φύλαξ s. εἰργμ." [* Εἰργμα, Εἰργμός, Abresch.
 "Esch. 2, 77." Schæf. Mss. Alian. H. A. 17, 37.]
 "Ἰρμάτεον, Arcendum, Prohibendum. Soph. (Aj.
 "1260.) "Ἄλλ' εἰρκτέον γὰρ ἐστὶ, Prohibenda et ve-
 "tanda hæc sunt." Εἰρκῆ, Carcer, Locus, in quo
 santes concluduntur. Plut. Camillo, Εἰς τὴν εἰρκτὴν
 ἐνέβαλε τὸν Μάλλιον, In carcerem conjecit Manlium.
 Thuc. 1, Εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐσπίπτει, In carcerem conji-
 citur. Plut. "Ex τῆς εἰρκτῆς ἀφεῖναι, E custodia di-
 mitti, Carcere liberari. Et metaph. Xen. K. Π. 3,
 (4, 11.) "Α ἐρόμιζεν εαυτῷ ἐχρὰ χωρία ἀποκεῖσθαι,
 ταῦτα εἰρκτὰς αὐτῷ ἐλαβε προκατασκευάσας, Ea sibi
 imprudens carcerem et claustra præparavit. || Po-
 nitur et pro Conclavi, Gynecæo; ut annot. in VV.
 LL., Xen. Οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἰρκτὰς, εἰδότες
 ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι. [Ap. 2, 1, 5. * Εἰρκτο-
 φύλαξ, Joseph. Ant. 17, 7. * Εἰρκτοφυλάκῳ, Philo
 2, p. 436. * Εἰρκτικός, Gl. Carcerarius, πωλυτικός, Ar-

civus. * Εἰρκτός, unde * " Εἰρκτώσει, Incarceratio,
 Constrictio, Pseudo-Chrys. Serm. 51. T. 7. p. 392." Seager. Mss.]

|| Ερκος, Septum, φραγμός: ut ἔρκος κήπου, καὶ
 οἴκου, καὶ ἐτέρων, Eust. Sic Od. H. (112.) de Alcinoi
 ædibus, "Εκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 Τετράγνος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαθε ἀμφοτέρωθεν, Circum
 autem utrimque ducta erat sepes s. septum. Il. E.
 (89.) de torrente impetuoso, Τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι
 ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν, Οὐτ' ἄρα ἔρκα ἴσχει ἀλώων
 ἐριθιλέων, Sepes s. Septa locorum vitibus consito-
 rum, quibus ea, quæ extrinsecus irruunt, arcen-
 tur, Eust. Dicitur vero et metaph. ἔρκος ὀδόντων,
 Septum dentium, seu, ut Aulus Gell. interpr., Val-
 lum dentium; i. e. Labia. Il. E. (83.) "Αρτεῖδῃ, ποῖόν
 σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὀδόντων; Quo respiciens Ælian.
 dixit, "Ἀδελφὰ εἶναι τὰ ἀνθρώπινα ἕως ἂν ἐκάστω ἡ ψυχὴ
 εἴσω τοῦ τῶν ὀδόντων ἔρκους ᾗ, Dum spiritus s. anima
 intra dentium septum continetur, Dum spiramus et
 vivimus. "Ερκος ἀκόντων, Septum et murus contra
 vim telorum: Il. O. (646.) de clypeo, Τὴν αὐτὸς φο-
 ρέσκε ποδηγετὲς ἔρκος ἀκόντων. Intelligenda vero est
 ἀσπίς ἀνδρόμῆκης, ut sit Scutum oblongum, quod in-
 star muri a pedibus veluti fundamento ad ipsum
 usque capitis verticem exurgat. E. (315.) de Venere,
 quæ pepulum Æneæ contra jaculorum impetum præ-
 tendebat, Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαινοῦ πτύγι· ἐκά-
 λυνεν "Ερκος ἔμεν βελέων. || Murus, O. (566.) φρά-
 ξαντο δὲ νῆας "Ερκεῖ χαλκείῳ, Muro aheneo: unde
 Eust. suspicatur acceptum Oraculum illud de ligneo
 muro ab Apoll. Atheniensibus redditum, et quod
 ap. Herod. est de viris æneis, i. e. ære cataphractis.
 Il. A. (383.) de Achille, ὅς μέγα πᾶσιν "Ερκος Ἀχαι-
 οῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, Murus et πυργοειδὲς
 ἔρμα contra hostes: quomodo dicitur et πύργος
 αὐτῆς a Theocr. (22, 220.) idem Achilles. Il. Z. (5.)
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος, ἔρχος Ἀχαιῶν. Sic et
 Cic. dicit ad omnes suos impetus quasi murum quen-
 dam boni nomen imperatoris opponi. || "Ερκος ἀγεί-
 στρου ap. Oppian. Eust. esse dicit τὸ ἄνω αὐτοῦ χάλ-
 κωμα, μεθ' ὃ ἡ ὀρμιά. || "Ερκος dicitur etiam τὸ περὶ
 αὐλῆν τεῖχιον, Aulam anibiens murus, περὶ δ. πύλαι·
 μετὰ δὲ τὸ ἔρκιον, αὐλὴ· μεθ' ἣν αἰθουσα· εἶτα πρό-
 δος, δόμος καὶ θάλαμος, Eust. (Od. Π. 341.) Βῆ ῥ'
 ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκα ἡ μέγαρον τε. Soph.
 Tr. (606.) Μῆδ' ὄψεσθαι νιν μῆτε φέγγος ἡλίου, Μῆδ'
 ἔρκος ἱερὸν, μῆτ' ἐφέστιον σέλας: ubi tamen Schol.
 intelligit βωμόν, ἱερὸν. UNDE "Ερκεῖος Jupiter dictus,
 cui ibi sacrificia fiebant tanquam ejus loci præsi-
 di et ἐφόρῳ, et a quo conservarentur omnes, qui intra
 idem ἔρκος habitarent: quemadmodum ἐν τῇ κατ'
 οἶκον ἐστὶ sacrificabatur Jovi ἐφέστιῳ. Od. X. (334.)
 "Ἦ ἐκδὺς μέγαροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν "Ερκελον
 ἐζοῖτο. Existimat autem Eust. aram hanc fuisse extra
 αὐλῆν, sub dio, quales multæ conspicerentur: dici
 vero ἐρκεῖος synæresi facta ex ἐρκέος, ut Κεῖος e
 Κεῖος. Ovid. Græco vocabulo servato Hercei Jovis
 aram dixit. Sunt qui Penetrale Lat. nomine ap-
 pellent. Soph. alicubi per "Ερκεῖον Δία intelligit
 Omnes, qui in ædibus sunt, Eust. || "Ερκῆ ap. Comicos
 dicuntur etiam πλεκτά τινα ἐκ τριῶν: ut ex Æl. Dio-
 nys. tradit Eust. At Od. X. (468.) "Οἱ δ' ἔταν ἡ κίχλαι
 γανυσσάπτεροι ἢ πέλειαι "Ερκεῖ ἐνιπλήξωσι, Eust. scribit
 videri esse σχοῖνον μακρὰν, ἥς βρόχοι ἀπηώρηται πρὸς
 ἰσότηρα σύμμετρον: proprie autem ἔρκος esse δι-
 κτυῶδες τι μηχανήμα: quemadmodum et Hes. ἔρκεσι
 pro δικτύοις citat e Soph. Athamante. || Apud
 Soph. El. (836.) Οἶδα γὰρ ἀνακτ' Ἀμφιάρεων Χρυσό-
 δέτοις "Ερκεσι κρυφθέντα, Schol. annotat intelligi vel
 Currum auratum, e quo Amphiarus veluti e claustro
 et septo effugere nequiverit; vel Torquem aureum,
 quo constrictus teneretur. || Nicander Θ. (795.) de
 inurium latibulis s. cavernis, ἵνα τέκνα κακόφθορα τῶνδε
 θανόντων Σάορτιοι ἐξεγέροντο καθ' ἔρκα λωβητῆρες.
 || "Ερκῆ pro δπλα citat Hes. e Soph. Troilo. ["Ερκος,
 Thom. M. 364. Wakef. Trach. 614. Jacobs. Anth.
 Proleg. 58. 7, 195. 8, 408. 11, 274. Exerc. 1, 106.
 194. 2, 173. Merrick. Tryph. Angl. p. 131. Heyn.
 Hom. 4, 467. 612. 5, 240. 634. 636. 6, 258. 7, 94.
 108. 235. Valck. Phœn. p. 291. Oratt. 386. Anim.

ad Aminon. 154. Eran. Philo 166. ad Il. Ω. 161. Ilgen. Hymn. 602. ad Herod. 469. 500. 545. Musgr. Med. 986. ὀδόντων, Heyn. Hom. 4, 621. 6, 537. Porson's Tracts p. 207. De Labiis etiam Dammius intelligit. Τα ἔ, Retia, Brunck. Soph. 3, 511. Aj. 60. El. 835. Ἐρκεῖος, ad Charit. 747. Musgr. Tro. 17. 483. Merrick. l. c. Jacobs. Anth. 9, 22. Fac. ad Paus. 1, 516. Kuhn. 165. T. H. ad Plutum p. 478. Aristoph. Fr. 242. ad Dionys. H. 1, 169. Heyn. Hom. 7, 181. ad Lucian. 1, 322. Wessel. Obs. 21. *Ἐρκιος, Musgr. El. 252. T. H. l. c." Schæf. Mss. Soph. Ant. 487. *Ἐρκοθηρικὸς, Plato Soph. 1, 220. *Ἐρκοθηρευτική, sc. τέχνη, J. Poll. 1, 97.] "Ἐρκό-περα, Hesychio sunt τὰ τῶν νεῶν ἐξωθεν περιτιθέμενα, πρὸς τὸ μὴ ὑπερβατὰ εἶναι, ἀκανθώδη ξύλα, "Ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur "templis extrinsecus, quo minus transcendendi queant." [*Ἐρκοῦρος, Meleager 129. *Ἄερκῆς, Quiut. Sm. 5, 605. *Ἀνερκῆς, 3, 493." Kall. Mss. *Ἀμφορκῆς, Hes.] Ἐνερκῆς, ὁ, ἡ, Bene septus, Bonum pulcrumve (aulæ) septum habens, respiciendo ad ἔρκος, quod circum αὐλὴν est. (Il. I. 471.) οὐδέποτε ἔσβη Πύρ, ἔτερον μὲν ὑπ' αἰθοῦσῃ ἐνερκέος αὐλῆς. || Bene munitus s. septus, Plato, Ἐνερκῆς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολέμους. Ἐνερκῶς, Munite, Bono septo, Plut. Ἐνερκῶς κεχαράμικε, [8, 5.] Ἐνερκεία, ἡ, sive Ἐνερκία, Munitionis, s. Bona munitio, Plato. [de LL. 6, p. 304.] "Μεσέρκιος, epith. Jovis, teste Hes. forsan quod in "medio τῷ ἔρκει statui et coli antiquitus soleret." "Ὀμοερκὲς, J. Poll. (6, 156.) e Solone affert, sed "durum esse ait. Videtur autem τὸ Ὀμοερκὲς signif. "Unis iisdemque septis contineri, Contubernium." [Bekk. Anecd. 286. *Ἐρκεῖον, Lobeck. Aj. p. 234." Schæf. Mss.] Ἐρκίον, τὸ, Septum, s. Murus, proprie vero Quod αὐλὴν ambit, Od. Σ. (101.) καὶ μιν ποτὶ ἔρκιον αὐλῆς Εἰσεν ἀνακλίνας, Eust. τὸ τεῖχος, addens, ὃ ἐστὶν ἐπικεῖσθαι καὶ τὸν θρηγκόν. Soph. Aj. (108.) δεθεῖς πρὸς κλόν' ἔρκιον στέγης: Schol. intelligit itidem Septum circa aulam, circa domum accipiendo ἔρκιον pro δῶμα. Scribitur vero ap. Soph. ἔρκιον accentu in penultima, ut et alicubi ap. Eust.: scribit tamen l. c. ἔρκιον, ut τεῖχιον a τεῖχος. Apoll. Rh. 2, (1074.) κεράμῳ κατερέψεται ἔρκιον. Ἐρκεῖαι, Hesychio φραγμοί, τεῖχη, σκηναί, οἰκίαι. "Ἐρκεῖται, Hesychio οἱ ἐν ἀργῷ οἰκεῖται. Supra Ἐργεῖται. ["Rectius Ἐρκεῖται, ut ex Ameria citat Athen. 267. Sed et de h. v., sicut de plurimis aliis consulendus Albert. ad Hes." Schw. Mss.] "Ἐρκίτης, Suidæ ὁ φύλαξ, Custos. Ἐρκατῇ, Hesychio φυλακῇ, Custodia: eadem "forsan quæ εἰρκτή." "Ἐρκος, eos, τὸ, Murus, Septum, Sepes. Hes. "euim ἐρίκεος affert pro φραγμον, et ἐρίκεα pro φράγματα: quæ et ἔρκεα: et forsitan hic τὸ ἔ est pleonasticum. Ἐρκιάνην Hes. dici scribit φραγμόν, Sepem. Ὀρκιάνην, Hes. δεσμωτήριον, Carcerem: alii φραγμόν, alii σαργάνην aut σκήπτρον. Infra Ὀρκιάνην." ¶ Ἐρκάνη, ἡ, Sepes, Septum, φραγμός, Eust. ex Æl. Dionysio. [Themist. Or. 23.] Alibi vero ap. Eund. Eust. scriptum reperitur ET Ὀρκάνη, exp. ἔρκος τι, ὡς ἀκανθῶδες περίφραγμα. "Hesychio ὀρκάνη est εἰρκτή, δεσμωτήριον: aliis φραγμός, aliis σαργάνη, quibusdam κρεμάθρα, teste Eod. Supra ὀρκάνη. Pro ἔρκος, φραγμός, Septum, accepit Schol. Theocr. (4, 61.) cum μάνδραν esse dicit τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην, Septum quo clauduntur oves. Pro Sagena et reti ap. Æsch. S. c. Th. (338.) accipiunt, ubi dicit ποτὶ πτόλιν ὀρκάνη πυργώτις: ibi enim et Schol. exp. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον, σαργάνη. Harpocr. quoque annotat, Lycurgum Or. 2 in Lycophr. videri ὀρκάνην dixisse τὸν φραγμόν, b. e. "τὸ περίφραγμα καὶ τὴν αἰμασίαν." [Eur. Bacch. 611. Etym. M. 632, 41. Eust. Il. B. p. 233. *Ὀρκανός, ad Charit. 424. Jacobs. Anth. 8, 396." Schæf. Mss.] "Ἐρχανήντα πυλῶνα Hes. dici tradit τὸν πεπνυκνωμένον καὶ συνεχόμενον." [Schneider. tamen in Lexico suo citat ex Hesychio *ἐρχανόντα πυλῶνα, i. e. πεπνυκνωμένον, συνεχόμενον.] "Ἐρκάζειν, Hesychio σκόπτειν, Scommatis incessere." ¶ Ἐρχατος, ὁ, Sepes, Septum, φραγμός, Hes. Apud

A Eund. vero est ET Ἐρκατῆς, itidem pro φραγμόν, τεῖχος. Ἐρχατός, Obseprio, Concludo, Conclusum teneo, Od. Σ. (14.) ἐν δὲ ἐκάστῳ Πεντήκοντα αἶας χαμαιεννάδες ἐρχατόωντο: vult autem Eust. factum esse ab ἐρχατο, 3 pers. plur. præst. plusquamperfecti esseque mere poet.

"Ὀρκμαν, Hes. φράγμα, Septum, quod et ὀρκάμα. ["Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.]

"Ὀρκάθους, Hes. esse dicit ἐφ' ὧν τὰ σύκα ψύχονται.

"Ὀρχας, Hesychio περίβολος, αἰμασία, Septum,

"Sepes: item εἶδος ἐλαίας, Species oleæ, forsan tecticularis, ὀρχίτις. Ὀρχατῆς, ου, ὁ, dicitur ἡ ἐπι-

"στοιχος φυτεία, ut ὄγμος, Plantæ ordine positæ

"Plantarum ordines: ut in vinetis et hortis. Od. H.

"(112.) Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἀγχιθά-

"ράων Τετράγνος. Sunt qui ab ἐρχομαι, derivant, quoniam δι' αὐτοῦ ἐστὶν ἐρχεσθαι: alii ἀπὸ τῆς

"ὀρχήσεως. Infra ὄρχος pro eodem. Ὀρχος, ὁ, i. q.

"ὄρχατος, h. e. φυτῶν στίχος, s. ἐπίστιχος, φυτεία,

"Plantæ ordine positæ, Plantarum ordo: ἰτακ κή-

"Hortus, teste Hes. Itidem ὄρχον pro στίχον ἀμπε-

"λων accipiunt ap. Od. H. (127.) Ἐνθα δὲ ποσὶ καὶ

"πρασιαὶ παρὰ νεῖματον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπη-

"ετανὸν γανύσσαι. Et ap. Hesiod. A. (294.) ἐφόρ-

"βότρυνας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων Βριδομένων φύλλων

"καὶ ἀργυρέης ἐλίκεσσι. Sic Theophr. H. Pl. 4, 2

"Φυτεύουσι δὲ ἐν τοῖς πεδίοις αὐτὰ κατ' ὄρχων δι-

"καὶ πόρρωθεν ἀφορῶσιν ἀμπελοὶ φαίνονται. Per ordi-

"nes, Ordinatim. Et quod Cic. de Senect. dicit,

"Mei sunt ordines, Gaza vertit, ἐμοὶ εἰσιν οἱ ὄρχοι

"Schol. Theocr. παρὰ τὸ ὀρύσσεσθαι derivatur, vult

"quasi ὄρχος, ideoque esse dicit βότρυς εἰς ὃν ἐνέ-

"θεταὶ τὸ φυτὸν πρὸς μοσχέαν, Foveam in quam in-

"ponitur planta ut pullulet. Ὀρχμαί, Hesychio

"φραγμοί, καλαμῶνες, Septa, Arundinetæ. Itē

"φάραγγες, σπήλυνγες, Specus."

"Ἀνεργήσῃ, Suidæ ἀναρτήσῃ καὶ οἶον κολάσῃ:

"sed suspectum." [Timæi Gloss.]

Composita ab ἔργω.

Ἀτέργω, Abarceo, Excludo, i. q. ἀπείργω: unde

pass. ἀπερχθῆ, Hippocr., quod Gal. exp. ἀποκατα-

|| Ἀτέργων ἐξ εὐωνύμου χειρὸς, Sinistrorsum relin-

quens, VV. LL. ex Herod. Ibid. Ἀτέργει Κιππαδό-

κας, Perstringit Cappadocas. Vide Ἀπείργω. [Hom. 5, 454. ad Timæi Lex. 35. Koen. ad Græc. Cor. 202. ad Herod. 309. 531. 635. 784." Schæf. Mss.]

ET Ἀπείργω pro eod. ap. poetas. [Il. Θ. 325. Apoll. Rh. 1, 865. *Ἀφεργας, Æsch. Choeph. 445. *Ἐνέργω, Heyn. Hom. 7, 398." Schæf. Mss.]

Ἐνεργμός, Hesychio κρούσμα μουσικόν, quod et

Ἐνεργίς dicitur, teste Eod. Etym. quoque ἐνεργ-

et ἐνεργῆν dictum fuisse tradit κρούμα κιθαριστικόν

Euphronius vero τὸν ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσ-

κον δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρηται. Quæ refert et Lex.

meum vet. sed habens δῦπται. Κατέργω, Repello,

Vasto, VV. LL. ex Herod. [6, 102. Codd. κατεργάζοντες.] Περιέργω, Circumseprio, Circumcludo, Thuc.

5, (11.) Περιεργάζαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, i. e. περιεργάζαντες, Schol. [*Περιεργός, J. Poll. 10, p. 124.]

Προεέργω, Prohibeo, Abarceo: vel Prior arceo.

[Il. 11, 568.] Συνεέργω, Concludo, In unum con-

cludo, Budæo Copulo ap. Plat. Tim. 149. Οὐ γὰρ

ἀρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου συνέργειν, i. e. Animam mundi ab ipso corpore regi nōbit,

cum animam condito mundo misceret. [Soph. Aj. 593.]

Σύνεργις, Copulatio, Plato Tim. de copula-

tione viri et uxoris in nuptiis, 142. Ἀρ' οὐ μνημεῖον

ὡς τοὺς ἀρχοντας ἔφαμεν δεῖν εἶναι τῶν γάμων, συνέργειν

λάβρα μηχανᾶσθαι κλήρας τισίν; pro quo ibid. σὺν

λεξιν dicit. Bud. Citat idem Bud. et e de Rep. 50

[p. 25. Diq Cass. 50.] Συνεέργω, poet. pro eod., Od.

I. (427.) de ovibus, Τοὺς ἀκίων συνέργον ἐστραφέν-

εσσι λόγοις, i. e. συνέργον, *συνεδράμας, Eust. τοῖς

Composita ab εἰργω, s. εἰργνύω.

*Ἐσείργνυμι, Herod. 2, 86.] Ἐνείργω, sive

Ἐναίργνυμι, sive Ἐνείργνυμι, Includo, Phaleg. Ἐν-

εἰρξαι τῷ ταύρῳ. [Lenuer. 165. ad Lucian. 1,

319. Fac. ad Paus. 1, 518." Schæf. Mss.] Καθ-

είργω, SED Καθείργνυμι, sive Καθαίργνυμι, Concludo,

Tanquam in carcere cohibeo, Paus. Τούτον Ἀλέξανδρος ποτε λέοντι ὄμον καθεῖρξεν ἐς οἶκμα, Plut. Lycurgo, καθεῖργοντο εἰς οἶκμα. Idem, Ἐνιοὶ δὲ τρεῖσθαι μὲν ἐν ὄβριά ἀσπίδα καθειργμένην φάσκουσι. ["Ad Lucian. 1, 319, 2, 97. Monthly Review, Jan. 1799. p. 101. ad Herod. 402. De hac forma, Fisch. Palæph. 64. Καθεῖργονμι, καθειργνῶ, ad Od. O. 459." Schæf. Mss.] Κάθειρξαι, Conclusio et Coercitio, Bud. ["Toup. Emendd. 1, 92." Schæf. Mss.] Ἐγκαθεῖργω, ET Ἐγκαθειργνῶ, SIVE Ἐγκαθειργονμι, Includo, Plut. de Pr. Frig. Ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη καὶ ἀποστρεφόμενη θερμότητα παρέχει τοῖς διὰ βάθους ὑγροῖς, Quæ (exhalatio) inclusa et reclusa humorem in fundo calore afficit, Turn. ["Xen. Eph. 40." Schæf. Mss. * "Ἐγκαθειρκτος, Σκύριπας 17." Boiss. Mss.] Συγκαθεῖργω, SIVE Συγκαθειργνυμι, Una (cum alio) concludo tanquam in carcerem, Lucian. Λέοντι συγκαθεῖρχθη, [3, 149. * Περιεργνῶ, Suid. 3, 156. * Συνεῖργονμι, Dio Cass. 1361.]

Ἐργάθω, i. q. ἔργω, ab eoque derivatum, ut εἰκάθω ab εἰκω [Apoll. Rh. 3, 1171.] ET Εἰργάθω pro eod., sicut ἔργω et εἰργω idem sunt. [Soph. El. 1271.] Ἐργάθεν, poet. pleonasmo τοῦ ε pro ἐργάθεν. s. ἔργαθεν, Prohibebat, Arcebat: a th. ἐργάθω. [H. E. 146.] Ἀποεργάθω, SEU Ἀπεργάθω, ET Ἀπεργνῶ, i. q. ἀπείργω s. ἀπέργω, Il. Φ. (599.) Αὐτὰρ ἠλπίονα δόλῳ ἀποεργάθε λαοῦ: Od. Φ. (221.) Ἐς εἰπῶν, ῥάκεα μεγάλης ἀποεργάθεν οὐλῆς. Ubi ἀποεργάθω est ἀπαγαγεῖν, Remove, Amovere. || Item ἀπεργνῶ, Dirimo, Separo. Il. E. (146.) Τὸν δ' ἐπεὶ κλέϊ μεγάλη κληῖδα παρ' ὄμον Ἰλῆϊ, ἀπὸ δ' ἀργῆος ὄμον ἐεργάθεν, ἡδ' ἀπὸ νῶτον, Eust. διεγώρισεν ἐκ τοῦ αὐχένος τὸν τε ὄμον καὶ τὸν νῶτον. [* Κατεργάθω, Æsch. Eum. 563. * Συνεργάθω, Il. Ξ. 36. συνεργάθεν.]

Composita ab εἰργω.

Ἀνείργω, Arceo, Propello, Repello, Eum, qui aliquid cœpit agere, inhibeo, Bud. Cujus hoc ap. Suidam exemplum est, Ἀργύριον αἰτοῦντα, ἀπειλοῦντά τε πολέμῳ, εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνείρξαν, i. e. ἀπεκάλυσαν. Et ἀνείργεσθαι τῆς ἀπάτης, pro Exhibere a fraude, signif. act., VV. LL. Quomodo autem ab ἀπείργω proxime sequenti distinguatur, ibi videmus. ["Heyn. Hom. 4, 466. 6, 308. Dionys. H. 3, 1670. Diod. S. 1, 682. 684. 2, 460. Fac. ad Paus. 1, 518." Schæf. Mss.] Ἀνεργεῖς, ἡ, Inhibitio, Plut. (8, 311.) Ἀποκόπτειν αὐτὰς (τὰς ἐπιθυμίας) ἀνείρξει καὶ κατὰ τοῦ λόγου, κολαζομένας: paulo post, Φιλοπολιτῶν κολούσαι καὶ φιλοδοξίαν, ἀποχαῖς ὧν ἐφίενται καὶ ἀνείρξουσιν, εἰς τέλος καταλυθείσας. [* Ἀνείργω, Man. Philes. 8, 241. p. 282.] Συνανείργω, Unanhibeo. [Aristot.] Αἱ Ἀνείργω pro ἀνείργω, poet. Ἀρceo, Propello, Repello, Submoveo, Il. Γ. (77.) Η. (551.) Καὶ ῥ' ἐς μέσον ἰὼν Τρώων ἀνείργει φάλαγγα: P. (752.) Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνείργον ὄπισσα. Ἀνείργω, Arceo, Excludo, Prohibeo. Cum accus. et gen., ut, Ἀπείργω σε τῶν ποτημάτων, ap. Plut. (6, 51.) Isocr. Archid. (2.) Καλῶς ἂν εἶχεν ἀπεργεῖν ἡμᾶς τοῦ συμβουλευεῖν. In ead. oratione et in eod. loquendi genere præp. ἀπὸ addidit: Ἀπαρταῖς ἀπεργεῖν ἀπὸ τοῦ συμβουλευεῖν. Bud. exp. Deleto, Abigo, in Dem. (458.) Πάντας ἀπείρξατε τοῦ φιλομειβεσθαι. Ead. constr. et ap. Soph. Aj. (51.) Ἐγὼ σὺν ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμασι Γνώμας βαλὼν, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Nam ita est construenda oratio: ἐγὼ σὺν ἀπείργω τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Unde postea exponendum hic ἀπείργω, Excludo, quam Compesco, ut vulgo interpr., non considerantes jungi cum gen. χαρᾶς. Potest autem utcunque tolerari hæc phrasis, Excludo a gaudio. Sed melius, Illi a gaudio expello. Alibi (Aj. 428.) cum solo accus., Ὅς τοι σ' ἀπείργων, οὐδ' ὅπως ἐγὼ λέγειν ἔχω, κακοῖς τοιαῖσδε συμπεπνυκῶτα. Ubi Schol. observat, ita differre ἀπείργω ab ἀνείργω, quod dicamur ἀπείργω eum, qui aliquid vult aggredi; ἀνείργω autem eum, qui jam aggressus est, et aliquantum in opere aequo s. negotio promovit. Jungitur autem h. v. etiam cum infin. pro Inhibeo, Prohibeo, i. e. Impe-

diō ne quid fiat: ut (69.) ἐγὼ γὰρ ὁμμάτων ἀποστρέφω. Αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσσω ἐλπίδιν. Sic ἀπείργω ἐκείσθαι dictum putatur. Citatur item e Plat. de LL. cum infin., μὴ particula præcedente, Ἀπείργω μὴ γίνεσθαι. Itidem vero cum accus. Τίς ταῦτ' ἀπείρξε; pro Quis hæc inhibuit? Et suppresso accus. Ἀλλ' ἀπείργοι θεός, Sed prohibeat Deus, inhibeat. Sed Lat. potius dicunt, Deus avertat. || Dirimo, Arrian. (1, 3, 1.): et ἀποτέμνομαι, pro eod. Bud. Exp. et Divido ap. Herod. (1, 174.) Item pro Relinquo, i. e. Prætereo, 7, (109.) Ταύτας μὲν δὴ τὰς πόλεις — ἐξ εὐωνύμων χειρὸς ἀπέργων παρέξῃε, Pass. vox est Ἀπείργομαι, et ap. Herod. ἀπέργομαι, sicut ἀπέργω dicit pro ἀπείργω, unde partic. ἀπεργμένος pro ἀπειργμένος citatur ex Eod. positum pro Divisus s. Diremtus, Inhibitus, Cohibitus, Coercitus, [1, 154. "Musgr. Hel. 1284. Piera. Veris. 135. Valck. Diatr. 219. Seq. μὴ, Plut. Mor. 1, 908." Schæf. Mss. * Ἀπείρκτης, Schol. Aristoph. Θ. 588. * Ἀπείρκτης, Anal. 2, 237. lect. dub. * Διαιπείργω, Const. Manass. Chron. 74, 492." Kall. Mss.] Διείργω, Diduco, Dirimo, Intersepio, Dispesco, Bud. Thuc. 3, (107.) Χαράδρα αὐτοῖς μεγάλη διείργε, Dirimebat eorum castra, i. e. Intersepiebat et a se invicem distinguebat, Polyb. (5, 55, 7.) Παράκειται μὲν τῇ Μηδίᾳ, διειργούσης αὐτὴν τῆς ἀνὰ μέσον κειμένης ὀρεινῆς, Dispescente et disteminante ipsam. Plut. Them. Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, Brevi freto insula distinguitur ab Attica. Ἐξείργω, Arceo, Excludo, Æsch. Τούτους οὖν ὁ νόμος ἐξείργει τὸν βήματος, Thuc. 3. Τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, Arcebantur, Prohibebantur: 2, (13.) Ἦν πάνυ ἐξείργονται πάντων, Si excluderentur his omnibus. Apud Plut. Rom. Ἐξείργομαι δίκης νομίμου, Spe legitimarum pœnarum destituor, VV. LL. ["Ion. ἐξείργω, ap. Herod., non modo Arceo, Prohibeo, ut 3, 51. ἐξείργειν, sc. τῆς οἰκῆς, Prohibere domo; verum etiam Astringo, Cogō. Certe in Pass. ut ἀναγκαῖα ἐξείργομαι, Necessitate cogor, 7, 96. et 139. ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξεργόμενος, 9, 111. Lege coactus; nempe Prohibitus aliter facere." Schw. Mss. * Διεξείργω, Apoll. Rh. 4, 409.] Κατείργω, Subigo, Compello, Thuc. 1. Οὐδ' αὖ πρῶτοι τοῦ τοιοῦτου ὑπάρξαντες, ἀλλ' αἰεὶ καθεστῶτος τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, Neque hujus instituti auctores sumus; quippe cum ita semper moribus constitutum sit, inferiore a potentiore cogi, et ad parendi necessitatem adigi. Bud. || Veto et Arceo, Paus. Ἐκ τῆς θαλάσσης κατείργεν, Liberum com meatum adimebat. || Alibi στρατεῖα κατείργειν, pro Intra fines continere exitumque adimere dixit, Bud. Comm. ["Dionys. H. 2, 1006. 1039. Musgr. Alc. 256. Fisch. Palæph. 64. 164. ad Herod. 402." Schæf. Mss. * Ἐγκατείργω, Stob. Phys. 952.] Πάρεργον, "Hes. ἐκάλυσαν, Prohibuerunt: a πατείργω vel πατεργῶ." Περιείργω, Circumquaque arceo et prohibeo, ingressu sc. aut egressu. Thuc. 2. Χωρίον ὅ ἐτυχεν ὄρημα μέγα περιείργον, καὶ οὐκ ἦν ἐξοδος: "ubi Schol. exp. περικλεῖον τοὺς ἐμβάντας, Circum claudens et exitu prohibens ingressos." [Dionys. H. 1, 12.] Συνείργω, Concludo, Cohibeo, Coerceo, In custodia teneo, act. cum accus., VV. LL. Eustathio est Colligo, * συνδεσμέω. Vide Συνείργω. [* Σύνεργε, Aster. Hom. 71.] Boiss. Mss. "In loco a Stephano (v. Συνεργικός,) ex Aristoph. (I. 1378.) citato, Brunck. scribi vult ξυνεργικός, a ξυνείργω. Sed derivatur a ξυνείργω, et sensus alter (est enim obscena ambiguitas) Qui amplexu aroto comprimere solet, esse videtur." Seager. Mss.]

ΟΡΚΟΣ, ὁ, Jusjurandum, Juramentum, Od. T. (395.) ἀνθρώπους ἐκέαστο Κλεπτὸς δὴν δρῶν τε. Variæ autem loquendi formulæ huc pertinentes et in prosa et ap. poetas reperiuntur. Od. Δ. (253.) Ἔμοσα καρτερὸν ὄρκον: ut ap. Athen. 10. Φρικτότατον ὄρκον ὀμνύουσα. Thuc. Ὀρκον ὀμῶσαι τινί, Jurejurando idem dare. Dicitur et λαβεῖν, δοῦναι ὄρκον, sicut λαβεῖν, δοῦναι πίστιν, Accipere, Dare jusjurandum, i. e. Exigere jusjurandum, et Affirmare jurejurando. Xen. E. 1, (3, 7.) Ὀρκους ἔλαβον καὶ ἔδωσαν παρὰ Φαρναβάδην, ὑποτελεῖν τὸν φόρον Χαλκηδονίους. Eur. (Iph. T. 735.) Ὀρκον δότω μοι, Juret mihi. Dem. (234.) Τοὺς ὄρκους τὴν ταχίστην ἀπολαμβάνειν, Jusju-

randum quæprimū exigere, Jurejurando obligare. Dicitur vero et "Ορκους καθ'αμβάνειν τινά, pro eod. ap. Thuc. (4, 86.) Quo pertinet et illud Od. Δ. (746.) ἐμεῖ δ' ἔλετο μέγαν ὅρκον Μὴ πρὶν σοὶ ἔρρειν, Jurejuranti a me accepit, i. e. Jurejurando me obstrinxit. Dem. tamen ὅρκον δίδοναι non semel dixit pro Jusjurandum deferre, h. e. προκαλεῖσθαι εἰς ὀρκισμόν. Bud. Aristoph. B., δέχομαι τὸν ὅρκον. Isocr. ad Dem. (4.) "Ορκὸν ἐπακτὸν προσδέχου, διὰ δὴν προφάσεις. Polyb. (6, 58, 4.) Νομίζων — τετηρημέναι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον, i. e., ut Cic. duobus in II. interpr., Jurejurando se solum putabat, Liberatum se esse jurejurando interpretabatur. Plut. Lyc. Καὶ τῶν ὀρκῶν λελυμένων. Sic dicitur et παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, Jusjurandum violare. Dem. Δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν υπερβεβηκότων ὀρκῶν. Σὺν ὀρκῷ λέγειν, Jurejurando confirmare. Od. Ε. (151.) οὐκ αὐτῶς μνησσομαι, ἀλλὰ σὺν ὀρκῷ, Ὡς νείτῃ Ὀδυσσεύς. Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Σὺν θεῶν ὀρκῷ λέγω, Per deos juro. Et Od. O. (435.) "Ορκῷ πιστωθῆναι, Jurejurando firmatum esse. Herod. (6, 62.) "Ορκους ἐπὶ τοῖσι ἐπὶ λασαῖ. In eam rem jusjurandum interposuerunt. Deducitur autem ὀρκος inde, unde ἔρκος, i. e. ab εἶργω: quoniam ὁ ὁμνῶν καθ'εἰργυγναι πῶς οἷς ὁμολογεῖ, Eust. addens tamen, vett. quosdam ab ὅρος deducere, quoniam ὁρίζονται τὶ οἱ * ὁμολογητικῶς ὁμνῶντες. ΑΤ "Ορκος, Filius "Εριδος, Hesiod. Est et Bithyniæ fluvius Arriano, qui perjurum vorticibus involutum rapere credebatur, VV. LL. ["Xen. Mem. 1, 1, 18, ad Diod. S. 1, 88. Toup. Emendd. 1, 324. Græv. Léctt. Hes. 594. T. H. ad Plutum p. 441. Duker. Præf. Thuc. p. 6. Æsch. Eum. 492. Stanl. 218. Jacobs. Anth. 6, 146. 9, 22. Huschk. Anal. 298. Conf. c. ὅπλον, ad Diod. S. 2, 120.; cum οἶκος, Crus. ad Plat. Ages. p. 74. "Ορκος, δαίμων, Ruhnk. Ep. Cr. 90. Wolf. ad Hesiod. 88. ad Herod. 478. "Ορκον παῖς, Jacobs. Anth. 11, 282. Heyn. Hom. 5, 641. Ἀπάτη καὶ ὁ, Schneid. Anab. 126. Οἱ θεῶν ὁ, Xen. K. A. 2, 5, 7. 3, 1, 22. 3, 2, 10. K. Π. 2, 3, 12. Δὲ ὀρκῶν, Eur. Hipp. 1320. Musgr. "Ο. κατά τινος, Toup. ad Lugin. 317. Ἐν ὁ, Theocr. 22, 148. "Ο. ἀφροδίσιος, Toup. Emendd. 1, 170. Διδόναι ὁ, Markl. Suppl. 1232. Wakef. Eum. 432. Abresch. Æsch. 2, 63. T. H. ad Plutum p. 247. ad Diod. S. 2, 438. "Ορκους δίδοναι, ad Herod. 448. ad Phalar. 221. "Ορκον δοῦναι, Demosth. 1204, 4. 21. 1366, 18. λαμβάνειν, ποιεῖσθαι τινά (hominem) ὀρκον, T. H. ad Plutum p. 31. "Ορκος, Lennep. ad Phal. 21." Schæf. Mss. ["Hesychio ὀρκοὶ sunt etiam δεσμοὶ, σφραγίδες." ["* Ὀρκοπέδεω, Pallad. H. Laus. 7. * Ὀρκοφαλῆς, Tzetz. Carm. II. 69. * Ὀρκοτόμος, Schn. Lex. v. Ὀρκοτόμος.] ["* Ὀρκαπτήν, Suid. χλευαστὴν δι' ὀρκῶν, "Qui jusjurandum fallit, s. Qui jurejurando fallit, "ut Lysander." ["Paul. Sil. 5. * Ὀρκουρος, Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.] Ὀρκωμότης, ὁ, Jurejurando astrictus, VV. LL. [Phot. Lex. * Ὀρκώματος, Lycophr. 707.] Ὀρκωμοτικός, ut ἐπιβήματα ap. Gramm. Adverbia jurandi s. affirmandi adhibito juramento, ut νῆ μά, ναὶ μά, νῆ τὸν Δία. [Eust. l. c. II. A. p. 69. * Ὀρκωμοτικός, ibid. p. 40.] Ὀρκωμότης, Juro in sanciendo fœderibus, Bud. e Luciano [2, 556.] Ὀρκωμόσιον, τὸ, Jusjurandum, Bud. e Plat. Phædro (p. 241.) Comm. 121. || Ὀρκωμόσια, τὰ, Sacrificia, in quibus fiebant fœdera, VV. LL. [Plut. Thes. 26.] Ὀρκωμοσία, ἡ, i. q. ὀρκωμόσιον, ibid. [Ad Hebr. 7, 20. * Ὀρκωμοσιάζω, Cod. Voss. J. Poll. 1, 38.] Ἀμφορκία, ἡ, Utrisque datum jusjurandum: ἀμφορκία, ὅταν οἱ δικαζόμενοι ἀλλήλοις ὁμνῶσι, Hes. [J. Poll. 8, 122.] ["* Ἀμφορκία, i. q. ἀμφομοσία, teste "Hes." ["* Ἀνορκος, J. Poll. 1, 39." Kall. Mss. * Δι-ορκέω, Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐνὸρκος, ὁ, ἡ, Jurejurando obstrictus, Juratus, Æschin. (66.) εἰμὶ, Jurejurando teneor. Idem, "Ε. λαβεῖν τὸν δῆμον, Juramento populum obstringere. Plut. Rom. Τῶν ἀγιοτάτων ὀρκῶν ἱερῶν ἀψάμενον. Jurejurando comprobatus, firmatus, Plut. Theseo, "Ε. φίλιαν ἐποίησαντο. [Ποι-εῖσθαι ἔνορκον, Plato Phæd. 38.] Ἐνὸρκος, Jurejurando, Interposito juramento. [Athen. 274.] In VV. LL. ponitur ET Ἐνὸρκος pro ἐνὸρκος: ut λόγος, Sermo jurejurando confirmatus. || At Num. 5, (21.)

A Δι-ορκέω Κύριος ἐν ἀρχῇ καὶ ἐνὸρκιον ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου, exp. vulgo, Det te Deus in maledictionem exemplumque cunctorum in populo tuo. ["* Ἐνορκέω, ad Lucian. 1, 645." Schæf. Mss. * Ἐνορκος, pro ὀρκος, Pind. O. 13, 140. lect. duh.] Ἐνορκέω, Ἐνορκίζω, "et Ἐνορκῶ, Adigo ad jusjurandum, Jurisjuranti "verba præeo. Secundo usus est Plut. OI Αἰγυπτίων βασιλεῖς κατὰ νόμων ἐαυτῶν τοὺς δικαστὰς ἐξέλεον ὅτι κὰν βασιλεὺς τι προστάξῃ κρίναι τῶν μὴ δικαίων, οὐ κρινούσι. Primo, Herod. dicens ἐνορκέω μιν, Jurejurando eum astringit. Sic Demosth. Ὅταν ἐνορκῇ τὰς γεραίρας. Tertio usus est Idem in Nεω-ram, p. 238 (= 528.) Ἐξορκώσῃτε τὰς γεραίρας τῶν ὑπηρετούσας τοῖς ἱεροῖς. At participi ἐνορκῶν et ad ἐνορκέω et ad ἐνορκῶ referri potest. Utitur autem eo Idem in Mid. p. 223. Ὅντε καλουμένων τῶν πρὸ τῶν παρεστηκότα, οὐδ' ὅταν ὁμνῶσιν ἐνορκῶντα. Itidem affertur ἐνορκῶν τὸ στοιχὸς ἔδω, pro Adigena, ad jusjurandum per aquam Stygis. Utitur et Thuc. (5, 47.) gen. plur. ἐνορκούντων, sed Att. more positum pro imperat. Ὁμνούντων δὲ Ἀθηναῖοι μὲν ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἐν δῆμῳ ἀρχαὶ ἐνορκούντων δὲ οἱ πρυτάνεις. Jusjurandum præeant, Ad jusjurandum adigant, Sallust. mento adigant, Adigant in verba. Bud. || Ἐνορκέω, Ζεῖν est etiam Obtestari, quod nonnulli Adjurare dicunt, Bud. Ἐπιορκος, ὁ, ἡ, Perjurus, Hesiod. (H. 40.) τέκε πῆμ' ἐπιορκίος. Et ἐπιορκον adv. II. K. (332.) Ὡς φασί, καὶ ῥ' ἐπιορκον ἀπώμοσε. Hesiod. "Ε. (280.) ἐκὼν ἐπιορκον ὁμῶσας ἔψεται. Ἐπιορκέω, Perjure, Perfide, Violato Jusjurando. Ἐπιορκία, Perjuria, Greg. Naz. Ὁ ὀρκος ἐπιορκίαν ποιεῖ. ["Jacobs. Anim. 244. Luzac. Exerc. 151." Schæf. Mss.] Ἐπιορκιον, pro eod., VV. LL. ["* Ἐπιορκία, Anal. 2, 379.] Ἐπιορκέω, Pejoro, II. T. (188.) Ὁδὲ ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Æschin. (83.) Ἐπιορκεῖ δὲ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων. Ἐπιορκητικός, Ad "perjuria propensus, Qui talis est ut facile pejus "ret." Κατεπιορκέω, Dem. (1269.) Οὐ κατεπιορκήσας ὁμνῶν τὰ πρᾶγμα, Perjuria causam justam non subversurus, s. potius Judicium obtenturus, Bud. C ["* Ἐπιορκος, Phav. 335. Lobeck. Phryn. 513. * Ἐπιορκέω, 308. * Ἐφορκέω, Chishull. 136.] Ἐφορκία, ἡ, Qui jusjurandum religiose colit, Hesiod. "Ε. (1, 283.) Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετ' ἐπισθεν ἀμείνων. Xen. "Ε. 2, (4, 29.) Εὐορκοὶ καὶ θεοὶ ἐστε. Εὐορκος de re etiam aliqua dicitur. Dem. (522.) Δικαίαν καὶ εὐόρκου θέσθαι τὴν ψήφον, Religiosum suffragium et quod jurejurando adhibito fit: (525.) Καὶ γὰρ εὐορκα ταυτ' ἵστα ἐστὶ καὶ ἄλλως δίκαια. Thuc. 5, (18.) Εὐορκον εἶναι ἀμφοτέροις ταύτῃ μεταθεῖναι ὅπῃ ἂν κ. τ. λ.: sunt verba e Formula Fœderis: i. e. Juramenti religiose firmatum esse et stabilitum. Εὐόρκος, Religiosus jusjurandum servando, Interposito sacramento. Herodian. 5, (4, 18.) Ἀμνηστίαν εὐόρκως ὑποσχόμεθα. Jurejurando pollicetur, [al. ἐνὸρκως. Æsch. Choeph. 979.] Εὐορκία, Jurisjurandi sancta observatio, Xen. [Aπ. 1, 1, 18. al. εὐορκία.] Εὐορκέω, Non pejorari Religiose juro, Sancte juro, Isocr. Μηδένα θεὸν ὀφείσθαι, μηδ' ἂν εὐορκῇ μέλλης. Secundum juramentum conventis sto, promissis. Bud. e Dem. de justitia non corruptis: dicens ei opp. ἐπιορκεῖν ap. Eund. Item, Religiose juro. Sic accipit istud Xen. (Aπ. 1, 1, 18.) Περὶ πλεονος ἐποίησατο εὐορκεῖν ἢ χαρισθῆναι τῷ δῆμῳ, de Socrate judicante loquens: Ὡς τὸν νόμον εὐσεβοῦντες καὶ εὐορκῶντες κρινέται. [E. 1, 7, 10.] Εὐορκησία, ἡ, Religiosa juramentis interpositio, Sanctum jusjurandum, Eur. [Hipp. 1039.] falsa l. pro εὐοργησία. Bekk. Anecd. 1, 90.] Κατεπιορκῶ, idem, ut videtur; nam κατεπιορκήσαντες VV. LL. exp. Probi. Παρορκεῖν, Contra jusjurandum "agere, Juramentum transgredi s. violare: i. tere "q. παρασπονδεῖν. Appian. Εὐδὸς ἡρέθισαν τοὺς Βρεττανοὺς παρορκήσαι. ["Philostr. 219." Wakef. Mss. * Παρορκία, Greg. Naz. 2, 225. * Παρορκία, Basil. 3, 134.] Πολύορκος, Multum jurans. [Strab. 23, 10. 27, 14. * Πολυορκία, Schn. Lex. ἀμαρτάνουσι. Ψεύδορκος, ὁ, ἡ, Perjurus, Qui falso jurat, i. q. ἐπιορκος, [Eur. Med. 1392. * Ψεύδορκος, subst., Phocyl. 15.] Ψεύδορκος pro eod., VV. LL. ex Herod. [1, 165. * Ψεύδορκία, Schol. Lycophr. 932. * Ψε-

δόκιον, i. q. ψευδορκία, Lexx. Gr. ἀμαρτήρως.] Ψευδορκέω, Falsum juro, Pejero, Aristoph. [Ἐκ. 603.]

Ὀρκῶν, Caveo ab aliquo jurejurando, ut Bud. interpr. Thuc. (8, 75.) Ὀρκώσαν τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὀρκους, Ad maximum jusjurandum adegerunt: (4, 74.) Ὀρκώσαντες πίστεσι μεγάλας, Schol. eis ὀρκους ἐμβαλόντες. Plut. Popl. Ἐβούλετο διὰ σφαγῶν ὀρκῶσαι τὴν βουλὴν, Jurejurando seuatum astringere. UNDE Ὀρκῶται, Legati, qui ad exigendum jusjurandum mittuntur, Xen. Ἐ. 6, (5, 3.) Ἐξέπεμψαν τοὺς ὀρκώτας, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστη πόλει ὀρκῶσαι, Maximos quosque magistratus civitatum ad jusjurandum adigere, Bud. [*Ὀρκῶμα, Esch. Eum. 489. *Ὀρκώτας, Gl. Juratus, J. Poll. 1, 38. ὀρκώτους, pro quo in Cod. Voss. ὀρκώτας. *Ὀρκῶν, Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐξορκῶ, i. q. ὀρκῶν, [Herod. 3, 133. Vide Ἐξορκέω. *Ἐξορκῶσις, 4, 154. *Ἐνορκῶν, unde *Ἐνορκῶμα, Esch. Choëph. 898. *Ἐνορκῶτος, J. Poll. 1, 39. *Μεθορκῶ, Appian. B. C. 4. p. 625.]

Ὀρκίζω, i. q. ὀρκῶ, i. e. Jurejurando obstringo, Dem. (235.) Οὐκ ἂν ὀρκίζομεν αὐτὸν, ut ipse alibi, οὐκ ἂν ὀρκους παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν. Jusjurandum exigere dicit Quintil.; Ad jusjurandum adigere, Cæs.; Adigere jurejurando et sacramento, Tac. et Liv., qui et adigere jusjurandum. Construitur alicubi cum jamino accus., et personæ et rei, per quam adjuramus. Orpheus, Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, Cælo teste et sacramento te sacramento astringo. Marc. 5, (7.) Ὀρκίζω σε τὸν Θεόν, Adjuro te per Deum; sic enim Adjurare accepisse Liv. quidam tradunt; alii, Adigo te in verba Dei. [Lobeck. Phryn. 561. *Ὀρκίδδω, Valck. ad Rōv. 78. Koen. ad Greg. Cor. 67." Schæf. Mss.] *Ὀρκίζει, Hesychio ὀρκον ποιεῖ, ὀμνύει, Jurat. *Ὀρκισμός, Juramenti exactio, Per jusjurandum obstringitio. [Lobeck. l. c. ubi et de *Ὀρκιστής. *Ἀφορκίζω, unde *Ἀφορκισμός, Euchologium p. 96. 97. 98. citat. a Suicero in Thes. Eccles. *Ἀιορκίζω, ad Hes. 1, 1003. n. 2." Dahler. Mss. *Ἀιορκισμός, Polyb. 16, 26. *Ἐνορκίζω, unde *Ἐνορκισμός, Synes. p. 209.] Ἐξορκίζω in Eccles. præsertim Scriptt. i. q. Ἐξορκῶ, Adjuro. [Vide Ἐξορκέω. Matth. 26, 63. et Schleusn. Lex. in N. T. Ἐξορκισμός, Adjuratio. *Ἐξορκιστής, Adjurator, Exorcista, Is qui ἐξορκίζει." [Jacobs. Anth. 9, 420." Schæf. Mss.] Ἐπορκίζω, idem, Exorciso, VV. LL. e Can. 27. Concil. Laod. [*Ἐπορκισμός, Cyrill. Hieros. Præf. ad Catech. 4. 5.] Ἐπορκιστής, Adjurator, Exorcista, VV. LL. e Can. 10. Concil. Antioch. [Procli Paraphr. 253. *Ἐπορκιστής, Exorcistas, Cyrill. Hieros. 231. *Ἐφορκίζω, Epiph. 1, 132. *Κατενορκίζω, Gorgias ap. Aristot. Rhet. 3, 3.]

[*Ὀρκίαι, Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss.] Ὀρκίαι, δ, (ῥ,) Qui jurijurando adhibetur: ὀρκίαι δὲ, Deus, per cujus nomen jusjurandum solenne conicitur. A Bud. vertitur ap. Philostr. Deus, per quem quis juravit. Ego malim, Deus jurisjurandi arbiter. Thuc. (2, 71.) Θεοὺς τοὺς ὀρκίους μάρτυρας ποιούμενοι. Sic Eschin. (16, 16.) Ἐπομόσας τοὺς ὀρκίους θεοὺς. Et Ὀρκίαι Zeus e Paus. (5, 24, 2.) p. 135. Volunt autem dici ὀρκίον, eo modo, quo ἱκέσιον et παραιτίον, ὃν οἱ συμφωνίας ἐνόρκους ποιοῦντες προτιμῶσι. Ut vero dicitur Zeus Ὀρκίαι, sic ἔδωρ τοῦ Διὸς ὀρκίον, sc. Stygis aqua, de qua ap. Hom. et ceteros poetas. Affertur et ὀρκίον ὁμολογιῶν e Plut. Lycuro, Γενομένων τῶν ὀρκίων ὁμολογιῶν, pro Firmamento jurejurando fœderibus. At Ὀρκίον, quod non νομιματικὸν esse, sed παρωνομάσθαι annotat Eust., Fœcus jurejurando sancitum, Il. B. (123.) Ὀρκία πιστὰ γαμόντες, Icto fœdere fido et firmo. Sic Thuc. 6, (52.) Λέγοντες σφίσι τὰ ὀρκία εἶναι, μᾶ ῥῆ κατὰ πλεόντων Ἀθηναίων δέχεσθαι. Sic Herod. Ὀρκία πρὸς ἐκείνους. Sed in isto l. Il. Γ. (245.) Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὀρκία πιστὰ, Ἄρνε δύναι, καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης, annotat Eust. dici non solum τοὺς ἐνόρκους λόγους, verumetiam τὰ ἐν ὀρκίαις χρεώδη. || Alicubi et pro ὀρκος, Jusjurandum; atque ita accipiendum videtur Il. B. (339.) Ποῦ δὲ συνθεαίαι τε καὶ ὀρκία βήσεται ἡμῖν; licet alioqui pos-

sint et ἐκ τοῦ παραλλήλου duo illa posita videri. Sic Thuc. ponit pro ὀρκος 6. Καὶ ὁμόσαι αὐτοῖς τὸ ὀρκίον. Sic et Lucian. [*Ὀρκισμός, *Ὀρκιστόμος, J. Poll. 1, 38. Bast. Ep. Cr. 16. et ad Greg. Cor. 717. *Ὀρκιστομέω, Schol. Ven. Il. T. 197. *Ὀρκισφόρος, Apoll. Dysc. de Advv. 602. *Ὀρκικός, Etym. M. 416, 49." Schæf. Mss. Ὀρκικόν, adv., Schol. Ven. Il. A. 77.]

“EPEBINΘΟΣ, δ, Cicer. Legumen radice surculosa, “eademque altissima: caule lignoso, obliquo, foliis “circinatis: siliqua rotunda: semine vario, tum colore, tum sapore, tum forma. Ejus genera sunt, “arietinum: κριὸς Gr. dictum, quod arietino capiti “simile sit: columbinum, idemque venerium, erui “similitudine: ὀροβιαῖον ob id appellatum, a Columella Punicum. Iis generibus sylvestre adjicitur a “Diosc., Galeno, Pauloque: cujus vis alia duo excadat: ὀροβίας calidior arietino, subamarusque ut “ervum: unde nomen. In columbio et ὀροβιαῖον “et sylvestre contineri putamus. Hæc Gorr. Legimus autem Arietinum cicer ap. Colum. pro eo “quod ἐρέβινθος κριὸς a Diosc. dicitur. Fuisse “autem vocatum ἐρέβινθον et Pudendum virile, testatur Aristoph. Schol. Ἀ. (801.) τῶν γοῖς ἂν ἐρέβινθους; hic, inquit, ἐπαίξε πρὸς τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀκρότος ἐπεὶ καὶ ἐρέβινθον αὐτὸ καλοῦσι. Idem B. (545.) ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων, τοῦ ῥεβινθον δραττόμην, τοῦ ἐρέβινθον exp. τοῦ αἰδοῖου. Audacter igitur ap. “Hes. ἐρέβινθος pro ἐρέαινθος reponere possumus: “ubi hanc τοῦ αἰδοῖου signif. habere dicit.” [Jacobs. Auth. 8, 168. Toup. Opusc. 2, 105. Emendd. 2, 561. ad Lucian. 2, 503. Brunck. Aj. 1268. Causaub. Athen. 110." Schæf. Mss.] “Ἐρέβινθινος, δ, “ἡ, Cicerinus, E cicer factus. Ἐρέβινθινος Διόνυσος, Cicerinus Bacchus: Proverb. cujus meminerunt Hes. et Suid. Affertur etiam Ἐρέβινθειος, “pro eod.: necnon Ἐρέβινθιαῖος, e Diosc. μέγεθος, “Magnitudo quanta est ciceris. His additur Ἐρέβινθώδης: ut φύλλον e Theophr. H. Pl. 6. pro “folio ciceris. Est tamen ἐρέβινθώδης Ciceri similis, “Ciceris speciem præ se ferens.” [Omnino vide Schneid. Ind. Theophr.]

“EPEBOS, eos, τὸ, Erebus, Orcus, Inferi, Orci “tenebræ s. caligo: ab ἔρα, ut opinor, potius quam “ab ἐρέφω, Tego. Hinc autem deduci quidam “existimant, quod a terra tegatur. Od. K. (528.) “Ἐἰς ἔρεβος στρέψας. Il. Θ. (368.) Ἐξ ἐρέβους ἄγοντα “κύνα στυγερῶ ἀΐδαι: alioqui cum adjectione participii “culæ φιν (I. 572.) Ἐκλινεν ἐξ ἐρέβενσφιν. Hesiodo “teste ἐρεβος et nox ἐκ τοῦ χάεος ortum habent: Θ. (123.) Ἐκ Χάεος δ' Ἐρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο.” [Wakef. Eum. 69. Jacobs. Anth. 7, 184. 12, 154. Heyn. Hom. 5, 479." Schæf. Mss.] “Ἐρεβοδιφῶ, Orci tenebris abscondita scrutor. Redditur alioqui simplicius, Subterranea scrutor, ap. “Aristoph. N. (192.) οὔτοι δ' ἐρεβοδιφῶνιν ὑπὸ τὸν τάρταρον.” [*Ἐρεβοφοῖτις, Schol. Victor. Il. 19, 87. p. 106. Heyn. *Ἐρεβοφύης, Tzetz. Exeg. in Il. 56." Schæf. Mss. *Ἐρεβώδης, Apoll. Bibl. 3. Plut. 2, 169." Wakef. Mss. *Ἐρεβῶπις, Orph. Lap. 15, 35. Ἐρέβενσφιν, Hesiod. Θ. 668. *Ἐρέβεσφιν, Buttmann. A. Gr. 1, 206. coll. στήθεσφιν, ὄρεσφιν, ὄχεσφιν.] “Ἐρεβόθεν, Ex erebo, Ex orco, Ex orci tenebris, aut etiam simpl. In tenebris.” [Eur. Or. 174.] “Ἐρεβεννός, Tenebrosus, Caliginosus, ut νεφέων, Il. X. (309.) Et νύξ, Hesiod.” [E. 1, 17. Heyn. Hom. 5, 500. *Ἐρεβεῖνός, ἐρεβεννός, Valck. Adoniaz. p. 363." Schæf. Mss.] “Ἐρεβνός, dici “existimatur quasi ἐρεβεννός, pro Tenebrosus, Caliginosus, Niger. Il. Δ. (167.) Ζεὺς δὲ σφί Κρονίδης “ὑψίζυγος, αἰθέρι ναιῶν, Αἰτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν “αἰγίδα πᾶσι: ubi Eust. ἐρεμνὴν exp. σκοτεινὴν; a “nom. ἐρεβος: addens, eod. modo e σέβω fieri σεμνός, vertendo β in μ. Item ἐρεμνὸν αἷμα, i. q. κελαῖνόν Homero: τὰ κελαῖνόν αἷμα, δ ἐρεμνόν ἡ τραγῳδία φησὶ, Eust. Cum autem dicit ἐρεμνόν in “ap. quem legimus in Aj. (376.) Ἐρεμνὸν αἷμα ἔδεν-

“σα : nec dubium est quia et alibi idem adj. cum
“eod. subst. usurpaverit. Sic ap. Apoll. Rh. 2,
“(32.) ἐρεμνὴν διπτυχα λώπην legimus pro μέλαιναν.
“|| Interpr. etiam Terribilis, Horrendus. Atque
“adeo illi ipsi uomini αἰγίς adjunctum ἐρεμνὴ, non
“σκοτεινὴ vel μέλαινα exp. quidam ex veteribus, sed
“καταπληκτικὴ, vel φοβερά. Utramque expos. ap.
“Hes. habemus : ἐρεμνὴ, σκοτεινὴ, μέλαινα· οἱ δὲ,
“ἐρεβεννὴ, παρὰ τὸ ἔρεβος καταπληκτικὴ.” [“Musgr.
Heracl. 219. Jacobs. Anth. 7, 6. 12, 156. Anim. in
Eur. p. 8. ad Herod. 121. Gesn. Ind. Orph. Anton.
Lib. 132. Verh. Valck. Adonias. p. 360.” Schæf. Mss.]

‘ΕΡΕΙΔΩ, Figo, Firmo, Fulcio : ut ἴχνος ἐρείδειν,
Epigr. ἐπ’ ἐμοὶ ἐρείδω ἴχνος : ἴχνος ὑπὲρ νηῶν τείχος
ἐρεισάμενον : κεινὴς ταρασὴν ἐρεῖσαν ἐπὶ κλάδον, ubi
exp. Fulcias. Apoll. Rh. 1, (1010.) πόδας δ’ εἰς βέν-
θος ἐρεῖδον. Sed dicitur sæpe et de oculis, sicut et
Lat. illos in terram figere dicunt. Apoll. Rh. 1,
(784.) ἐπὶ χθονὸς ὄμματ’ ἐρεῖσας. Est tamen regula-
rior hæc constr., ἐρείδειν εἰς γῆν : ut Eur. (Iph. A.
1023.) ‘Ες γῆν δ’ ἐρεῖσας ὄμμα. Gal. autem ἐρείδειν
τὴν σικύαν dixit, quod alibi προσβάλλειν. Pass. quoque
interdum pro Pedem figere, Firmari, Sistere se, Bud.
afferens e Greg. Οὐ δὲ γὰρ ὁ λόγος ἔχει, ἐφ’ ὃ ἐρεῖσθῃ
πλὴν τοῦ θέλου θελήματος. At ἐρεισάμενος pro In-
nixus, Il. B. (109.) Τῷ ὄγ’ ἐρεισάμενος, Cui sceptro
innixus, Quo nixus ; In quod incumbens : Apoll. Rh.
1, (670.) Βάκτρον ἐρεῖδομένη. Sic interdum et act.
ἐρείδειν accipitur neutr. pro Incumbere, paulo tamen
aliam habente signif., s. Decumbere, itemque pro
Ingruere. Gal. ad Gl. 1, Εἰ δὲ ὅλης αὐτῆς ἐντέταται τὸ
ἀλγῆμα πυθόμενος, ἢ κατὰ τινὰ τῶν μορίων ἐρεῖδει σφο-
δρότερον. Plut. Numa, Νέφους ἐπὶ τὴν γῆν ἐρεῖσαντος
ἄμα ῥάλη, male VV. LL. Nimbo terram operiente.
Idem Plut. Crasso, Πνεῦμα δὲ νέφει καὶ πρηστήρι με-
μιγμένον ἐρεῖσαν αὐτοῦ κατὰ τῆς σχεδίας. || At pass.
ἐρεῖσθαι ap. Hom. cum dat. οὐδὲ redditur vulgo
Stratus est, sicut et ἤρεσαντο γαλῆ ap. Hesiod. (A.
362.) ego vero malim Allisus est : Il. H. (145.) ὁ δ’
ὑπτιος οὐδὲ ἐρεῖσθαι. Vide tamen et Bud. 701. || ‘Ε-
ρείδειν κρημνοὺς ex Aristoph. [I. 628. Br. ἐρεῖπειν]
pro Ejaculari. Item ἐρείδειν pro Congredi cum mu-
liere, ex Eod. (Ex. 616.) Denique ἐρείδειν et pro
συντόμως τι ποιεῖν : v. Schol. [“Kuster. Aristoph.
63. Fr. 223. Jacobs. Anth. 8, 139. 11, 226. 12, 352.
Heyn. Hom. 4, 576. 681. 5, 59. 6, 148. 7, 159. 8,
412. 423. 503. Thom. M. 464. Markl. Suppl. 702.
Wakef. Ion. 1. 756. Jacobs. Anim. 133. Exerc. 2,
158. Eratosth. 2. Boiss. Philostr. 485. ad Phalar.
243. Valck. Hipp. p. 292. Diatr. 196. ad Charit.
304. ad Diod. S. 1, 258. Il. E. 309. Ernest. ad P.
52. ad Od. 7, 86. ad Mær. 87. Piers. Veris. 237.
Abresch. Lectt. Arist. 309. Toup. Opusc. 1, 333.
416. 2, 199. Xeu. Eph. 78. Calco. Bibl. Crit. 2, 2.
p. 7. cf. T. H. ad Lucian. Dial. 92. Depono pignus,
Harles. ad Theocr. 85. De coltu, ad Herod. 331.
Kuster. Aristoph. 212. Fr. 277. Conf. c. ἐρίῳ, Ku-
ster. Aristoph. 110. Ἠρήρειστο, Heyn. Hom. 4, 523.
5, 351. Ruhnck. Ep. Cr. 81. Ἐρεῖσαντο—γαλῆ, Il. 11,
355. Ἐρ. ἴχνος, Jacobs. Anth. 9, 28. De augm., Ari-
stoph. Ἐκκλ. 150. (an διερεῖσαμένη ?) Heyn. Hom. 5,
59. Scribitur et ἐρίδω, Jacobs. Anth. 10, 174.” Schæf.
Mss. Ἐρηρέδαται, Ion. pro ἐρηρέλαται, ἐρηρέαται, vel
ἐρηρείσμενοι εἰσι, Il. Ψ. 284. Ἐρήρεινται, Apoll. Rh.
2, 320. * Ἐρεῖσαι, Dionys. H. 2, 38.] Ἐρεῖσμα, τό,
Firmamentum, Fulcimentum, Fultura. Bud. vertit. et
Columen ap. Lucian. (1, 162.) Τὸ ἔρεῖσμα τῶν Ἀθη-
ναίων. Existimo autem hic Alluisse Lucian. ad Pind.
dictum Ἑλλάδος ἔρεῖσμα Ἀθῆναι, de quo Plut. (7,
379.) p. 203. accipit autem pro Basi. [“Ἐρεῖσμα
etiam i. q. ἔρμα, vox nautica, Theocr. 21, (12.) γέ-
ρων δ’ ἐπ’ ἐρεῖσμασι λέμβος.” Brunck. Mss. * Ἐρεῖ-
σμός, Aqu. Esai. 3, 1.] “Ἐρεῖσμα, i. q. ἐρεῖσματα.
“Nam e Vitruvio erismæ et erismata pro eod. affe-
“runtur.”

[* Ἀμπερείδω, Lycophr. 504. * Ἀνπερείδω, Aristan.
1, 22. 45. * Ἀνέρειστος, Epiphan. 1, 627.] Ἀνπε-
ρείδω, Contra fulcio, Ex adverso fulcio. || Bud.
Obnitor : ut exp. in Luciano (1, 437.) Καὶ ἐπὶ τρά-

A χηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἐρμού, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ
ὑπτιος ἀντερείδοντες. Est etiam Renitor, Non cedo ;
ut quæ præ duritie non cedunt tactui : quod proprie
dicitur ἀντιπῶ. Xen. K. II. 8, (8, 8.) Ὅπως μὴ ἀν-
τερεῖδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ’ ὑπείκωσιν αἱ τάξεις. Sic vero
et Plat. ἀντερείδειν et ὑπείκειν inter se opp., de Adulat.
Disc. Ἀλλὰ ταυτὸν τοῖς τῶν γυναικῶν προσηγορίαις
δρῶσαν, ἃ δοκοῦντα ταῖς κεφαλαῖς ἀντερείδειν καὶ ἀντέ-
χειν, ἐνδίδωσι καὶ ὑπείκει μάλλον. || Citatur etiam e
Plut. Ἀντερείδει τοῖς βαρβάρους, pro Barbaris resi-
stit : ἀντερείδειν, ἀντιβαίνειν. Eust. Ἀντέρεισμα, ἔν
Ἀντέρεισι, quod e Celso vertitur Renixus. A Bud.
redditur etiam Obnixa firmitas. [Hippocr. 817.]
“Ἀντέρεισμα, αἶος, τό, Fundamentum, Sedes, VV.
“LL. perperam pro ἀντέρεισμα : nam ἀντέρεισμα
“esset potius Contentio e contraria parte.” “Ἀντι-
“ρεῖσι, εὖς, ἡ, Renixus : ἀντηρότης, ἀντίστασις. In
“Epit. Polybii, Ἐρερεῖ δὲ παραπλησίως ἐν ταῖς πόρεσι
“ἐξερείδοντες ταῖς ἀντίρσι, ἀσφαλίζουσι τὴν ἀρεν
“τοῦ μηχανήματος, Elatam machinam renixu obfir-
“mant rudentibus distimeutes. Ita quidam, qui et
“ἀντέρεισιν legi posse ait. Ego contra nec ἀντέρεισιν
“nec ἀντέρεισιν leg. dico, sed ἀντήρεισιν, a nom. plur.
“ἀντήριδες : falsumque aio th. esse ἀντήρεισι, ficti-
“tium itidem ἀντηρότης, nec minus suspectum ἀντι-
“καλος. Si enim ab ἀντήρεισι esset, dicendum foret
“ἀντηρίσεισιν : at ἀντέρεισιν quomodo cum articulo
“ταῖς jungi posset ?” [* “Ἀντερεῖσιν, Bekk. 368.
Stob. Flor. p. 10. * Ἀντερεῖδω, Heron. Belop. p.
130.” Kall. Mss.]

Ἀντήρις, Lignum, Pila structuram inclinātam ful-
ciens, Tibicen. Ἀντηρίδες, Structuræ lapideæ ædificia
editoria utrimque fulciantes : vulgo Arcs-boutans.
Bud. 701. Thuc. (7, 36.) Ἀντηρίδας ὑπέρεσαν, ubi
Valla, Sublicas prætenderunt. Habetur et Ἀντήρις
ac Ἀντήρις, εἶδος, ap. Eust. [Suid. * Ἀντέρεισμα, Il.
Obices.] Ἀντήρις πληγὴ, Plaga, quæ alicui in corpore
firmata manu adv. eum, Eust. Apud Soph. Iamem
El. (89.) ἀντήρις πληγαὶ sunt quæ dictas, pectus
sumta metaph. a remigibus æquali connixæ navem
impellentibus. Et ita fuerit ab ἐρέσει, “Ἀντήρις,
“Hesychio στήμων καὶ ὁ κανὼν προσκελευσμένη ὁρμή :
“quem nonnulli καλυπτῆρα vocant, inquit. Idem :
“quod interpr. Stamen, et Regula, quæ a tergo
“ostii posita, ipsum apertum renixu suo repellit et
“claudit. Ἀντηρότης, ἡ, Renixus, Luctatio.
“Conflictus. Ita quidam, qui in Theophr. C. Pl. 1,
“c. ult. Οὐκ ἂν τις φαῖη θερμότητος ἀλλ’ ἀντηρότης
“εἶναι σημεῖον, reponit ἀντηρότης pro illa ἀντηρό-
“τητος. Sed bonus vir dum voluit διορθώσασθαι, εἰσε-
“παράδιορθώσας. Quis enim usquam ἀντηρότης
“usurpatum pro Renitens, Reluctans ?” Ἀπερεῖσθαι,
vel Ἀπερεῖδομαι, Firmiter figo : ut τὴν βάσιν, ἢ
“μιτοῖς ἀδικοῦ, Infigo, Impingo, Incutio. Plut. de rege
Cæsaris, Εἰς ἐν ἀπερεῖδομένοι σῶμα πληγὰς τοσαύτας :
Amat. Narr. Οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὅπως
τὸν θυμὸν ἀπερεῖσανται : quod Pol. interpr. In quo
iram effunderent. Et ab Eod. τύχη dicitur ἀπερεῖ-
σαμένη εἰς τὸν οἶκον τῶν εὐνυχμάτων τῆς νέμεσιν. Ex
Ejusd. Pericle in VV. LL. Ἀπερεῖδομένοι ἐν ἡερο-
κλέα τὴν ὑπόνοιαν. At e Luciano (2, 765.) Ἀπηρεῖσθαι
μὴν τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀνέρες, q. d. Obfirmavi oculorum
aciem. Ita enim exprimi posse hic vim Gr. verbi
existimo. Ibid. e Diosc. Ἀπερεῖσας ἐπ’ ἀνθρώπων
ἀπερεῖσάμενος ἀνθραξί pro Superponens carbonem.
|| Ἀπερεῖδομαι, Incumbo, Innitor, Synes. de Ins. Καὶ
τὸ τοῦ δακτύλου κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερεῖσθαι.
Polyb. metaph. Ἀπηρεῖδοντο ἐπὶ τὰς τελευτάς, ἢ
“θήκας, pro Incumbebant in fœdera, In fœderibus
præcipue defensionis vim ponebant. Bud. 700. Idem
vero p. seq. ex Eod. Ἀπηρεῖσται πᾶσαι τὴν προ-
“μειαν αὐτῆς εἰς ὅμας interpr. In vobis nixam habet,
incumbentem. Sed fortasse act. etiam sumi potest
pro Firmavit et velut stabilivit, aut Fundavit. || Ἀ-
“περεῖσασθαι τὸν βίον, Effundere vitam et præcitere,
Bud. 701. e Phalar. [Callim. H. in Del. 120. Ἀπηρε-
“ρήρειστο, Orph. Arg. 397. * Ἀπερεῖδομαι, Schleus.
Lex. in V. T.] Ἀπερεῖσις, Innixus, Actio ipsa in-
tendi, incumbendi : Reptantis vestigium, VV. LL.
[“Valck. Opposc. 2, 105. Inflicto penna, Wytt. Præf.]

"necnon ἐρηγμᾶ dictum est, ita pro hoc ἐρεκτός, A
 "non solum ἐρεκτός sed et ἐρηκτός inveniri sciendum
 "est. Nam ἐρηκτά Levit. 2, (14.) quædam exem-
 "plaria habent. Sed Complutensis Ed. ἐρεκτά ha-
 "bet per i: 'Εάν δὲ προσφέρῃς θυσίαν πρωτογεννημά-
 "των τῷ Κυρίῳ, νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρεκτά τῷ Κυ-
 "ρίῳ. Atque adeo quarta etiam lectio extat, ἐρεκτόν,
 "ap. Schol. Aristoph. Σφ. (648.) Πρὸς ταῦτα, μύλην
 "ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον, Ἦν μὴ τι λέ-
 "γῃς ἢ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι. Hic
 "enim ille annotat, κατερεῖξαι esse καταθραύσαι:
 "unde quosdam velle ἐρεκτόν deduci ἀπὸ τῶν ἐρεκτο-
 "μένων ὁσπρίων: unde etiam ἐρεκόμενος περὶ δουρί.
 "In alio tamen ejus l. legi puto ἐρεκτόν. Utut se
 "res habeat, non dubium est quā vera scripturā
 "sit ἐρεκτά: itidemque ἐρεκτός scribi debeat, ut
 "ap. Eust. et Suid. legitur. Interim autem illud
 "comp. Κατερεῖξαι a Κατερεῖκω observandum est,
 "quod redditur Contundere." ["Ἐρεκῶ, T. H. ad
 "Plutum p. 225." Schæf. Mss.] "Ἐρεκτά, eadem
 "quæ ἐρεκτά, Fresca. Hes. ita dici tradit σίτον πε-
 "φρυγμένον καὶ κοπτόμενον, ὡς ἀλφειά, σχιστὰ ἀλευ-
 "ρα. Itidemque ἐρεκτόν exp. κοπανιστόν. Levit.
 "2, (14.) Νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρεκτά τῷ Κυρίῳ προσ-
 "φέρῃς, Farra nova, tosta et confracta. Ubi quidam
 "Codd. perperam habent ἐρηκτά, alii ἐλακτά, recte
 "Complutensis, ἐρεκτά. Sic ap. Hippocr. Γυναικ.
 "2. Χρησθαὶ δὲ ἄρω σιτῶδεϊ ἢ ἐρεκτοῖσι. Ἀνέρεκτος,
 "s. Ἀνέρεκτος, dicitur ὁ μὴ ἐρεκτός s. ἡρεγμένος,
 "Qui fresus fractusque non est, mola nimirum aut
 "pistillo. Apud Hippocr. περὶ Παιδῶν (825, 36.)
 "est etiam ἀνέρεκτος ἄρτος, Qui nimirum est e tri-
 "tico s. frumento ἀνερεκτός: ideoque ei opp. ibid.
 "ἄρτος ὁ καθαρὸς τῶν ἀλεύρων, Qui e pura farina est.
 "Dicitur autem pura farina, quæ incerniculo s. cri-
 "bro perpurgata est et a furfuribus secreta. Itaque
 "in Lex. Galeni Hippocrateo leg. Ἀνερεκτών, vel
 "Ἀνερεκτών, ἀδιασείστων, Non cribratorum, Non
 "perpurgatorum incerniculo: e consequente enim
 "ἀνέρεκτος accipitur etiam pro Non cribratus per-
 "purgatusque incerniculo: quia cribrari nequit
 "quod fresum fractumque mola aut pistillo non
 "est. Ἀνέρεκτος, i. q. ἀνέρεκτος, Non fresus s.
 "fractus mola aut pistillo: ut Gal. quoque in Lex.
 "Hippocr. ἀνέρεκτός exp. μὴ διρηγμένῳ eis λεπτά,
 "ἀλλ' ἐξ ἁκρῶν κρίμων συγκειμένῳ. Sed ap. eum
 "sine diphth. scriptum ἀνέρεκτός. ["Κατερεῖκω,
 "Æsch. Pers. 537. Discerpo, Herod. 3, 66. Τὰ γὰρ
 "ἐσθῆτος ἐνέμενα εἶχον, ταῦτα κατήρεικοντο." Schw.
 "Mss. * Κατερεῖκτος, Phrynichus Bekkeri p. 10.
 "* Κατερεῖκτος, Aristoph. B. 505.]
 "'Ἐρεγμός, ὁ, simpl. quidem et absolute Faba fresca
 "fractaque: ut sit ἐρεγμός in faba quod πρισσάνη
 "in hordeo, et χόνδρος in alica. Quod si faba mo-
 "lam experta sit, et in farinam redacta, jam non
 "ἐρεγμός, sed vel κνάμιον ἀλευρον, vel ἀλευρον ἐρε-
 "γμινον dicitur. Quamvis autem de Faba sæpis-
 "sime ἐρεγμός usurpetur, observatum tamen est
 "etiam de aliis Leguminibus itemque radicibus eo-
 "dem modo fractis dici: non simpl. quidem, sed
 "nomine ipsorum apposito: ut κριθῆς ἐρεγμός, et
 "ῖρεως aut πρισσάνης aut ὀρόβου ἐρεγμός. Neque
 "est i. q. ἔρνος, neque quod λέκυθος. Nam ἐρεγμός,
 "ut dictum est, Fabam ipsam aut aliā leguminem
 "genus fresum fractumque signif., sed crudum ad-
 "huc incoctumque: ἔρνος vero et λέκυθος, ipsum jam
 "elixatum ita ut mandi possit. Dicitur ἐρεγμός
 "a verbo ἐρεκεῖν, ut ait Gal., quod Frangere si-
 "gnif.: unde et alicubi ἐρεγμός invenitur scriptam.
 "Hæc Gorr. Sed pro ἐρεκεῖν scr. censeo ἐρεκεῖν,
 "et istam alteram lectionem ἐρεγμός suspectam ha-
 "beo. Apud Eust. certe ἐρεκεῖν duntaxat legi-
 "tur: itidemque ἐρεκεῖν, per ei, et ἐρεκεῖν ὁσπρία,
 "ac ἐρεκεῖν πυρός. Sed de his derivatis simulque
 "de illa per ei scriptura, vide Ἐρεκῶ. Exponi
 "autem et aliter ἐρεγμός, docebo in Ἐρεκίδες."
 "['Ἐρεγμός, * Ἐρεγμία, Ἐρεγμα, Mær. 158. et n."
 "Schæf. Mss.] "Ἐρεγμα, ατος, τὸ, i. q. ἐρεγμός,
 "Faba fresca et fracta, Plinio. Theophr. C. Pl. 4,
 "14. Τὰ γὰρ ἐρέγματα διηλιθθέντα, μᾶλλον διακεί-
 "σθαι. Sed pro ἐρέγματα perperam scriptum est

"ἐρέγματα. Verum invenitur et ἐρεγμά ap. Hippocr.,
 "ut infra docebo. Quinetiam auctor brevium in Hom.
 "Scholiorum scripturam istam habet, Il. P. (295.)
 "'Ἡρκε δ' ἰπποδάσκειά κόρυς περὶ δουρὸς ἄκικη. Ibi
 "enim ἦρκε exp. διεσχίσθη: addens, Unde et ἐρκεῖν:
 "et τὰ ὁσπρία, ἐρέγματα, παρὰ τὸ καταθραύειν. Verum
 "quædam exempli. cum ἐρέγματα ibi habeant per i
 "simplex, habent tamen ἐρεκεῖν per ei. Dicitur et
 "in Ἐρεκτός de tribus diversis scripturis. Vile
 "præterea in Ἐρεκίδες aliam τὸ ἐρεγμα expos.
 "'Ἐρεγμός, adh.: ut ἀλειροί, Diosc. Farina ex
 "fabis fesis. Quidam interpr. Fabæ lomentum.
 "[Lamenti farina, Cornar. p. 549.] "Ἐρεγμός, i. q.
 "ἐρεγμα, Faba s. alia legumina fresca et confracta,
 "Hippocr. Γυναικ. 2. Κόρυς καὶ φαῖα σὺν ἐρεγμῷ
 "ἐρέγματα. Et in Conc. Progn. Τὸ χολώδες πλεονέ-
 "κον ἐν ἐννέῳ φακῶν ἢ ἐρεβίνθων ἐρέγμασι παραπλεονέ-
 "σκει. Schol. Hom. ἐρέγματα esse dicit ὁσπρία: intel-
 "ligunt autem ὁσπρία ἐρεκτά. Vide Ἐρεγμα. Ἐρεγμία κα-
 "μοι, affertur pro Fabæ fresæ: pro ἐρεγμῷ vide
 "Ἐρεκῶ. ITEM Ἐρέγη ex Aristoph. pfo Gorr.
 "pulmenti e leguminibus confecti. Vide Ἐρεγμία.
 "'Ἐρεκεῖν, Erice. Arbor est fruticosa, bis annis flo-
 "rens: prima se. et ultima sylvestrium. Plin. ait
 "non multum a myrice differre, colore roris
 "et pene folio: multo tamen quam myrice minor
 "est. Athenienses τὴν ἐρεκεῖν, auctore eod. Plin.,
 "appellant Tetradicem, vel, ut habetur ap. Theo-
 "phr., nisi mendosus sit Cod., Tetralicem: Eubolus
 "Sisaron: vel, ut Vatro habet, Sisaram. Vnde ha-
 "bitur apes ejus flore: unde mel ἐρεκαίων vocatur
 "sylvestre, improbum et simile arenoso facit.
 "'Ἐρεκεῖν vi pollet discutiente citra rosionem: sed
 "flore ejus potissimum et foliis utendum. Sane
 "qui putant esse eam quam officina Gemmarum
 "nuncupant. Hæc Gorr.: nisi quod ἐρεκεῖν ubique
 "scribit, et ἐρεκαίων: de qua scriptura paulo post
 "seram. In VV. LL. annotatur, Columellam ama-
 "ricem et amaricum atque amaricinos flores com-
 "memorantem, Palladiumque tamariscum, quæ pro-
 "prie myrica est, videri ἐρεκεῖν intellexisse. Sed
 "Dioscoridem I, 18. scribere fruticosam esse arbo-
 "rem, i. e. δένδρον θαμνώδες: (quod ita attulit
 "dum esse quasi dixisset θαμνὸς φρυγανόειος
 "quoniam erica, quæ myrica est humilis Virgilia et
 "fragilis ac tenuis Ovidio dicta, Plinioque Brya syl-
 "vestris: virgultum est fruticosum, sive sarculo-
 "sum, et sarmentosum: ἑλῆμα καὶ θαμνίσκος) my-
 "ricæ, i. e. tamarici, similem, longe minorem, etc.
 "Additur, Theophr. roris marini folia ericæ tribue-
 "re, et corin ericam foliis æmulari, teste Diosc.:
 "tametsi Nicandri Schol. O. (610.) Ἀλδεο δ' ἀνθε-
 "μύεσσιν ἄρ' ἀρ' τανύφυλλον ἐρεκεῖν, Hæc μελάνθη
 "περιβόσκειται ὀδλαμὸς ἔρκεων, scripserit, ἐρεκεῖν ha-
 "bere folia τῷ κισσῷ similia, sed μακρότερα et τὰ
 "χύνερα. Hujus meminit Plut. de Is. et Os. Qui-
 "bus adjungunt, herbariorum consensu ericam esse
 "virgultum illud quo scopæ parantur: vulgo Bruyère
 "Quod autem ad scripturam attinet, sciendum
 "est inveniri etiam ἐρεκεῖν, et quidem ap. Hes. quo-
 "que, sicut ἐρεκτόν et ἐρεκτόν scribi dictum est:
 "sed si ab ἐρεκῶ deduci verum est, ut vult Eust.,
 "quin ut ἐρεκτός, ita etiam ἐρεκεῖν, per ei, vera scri-
 "ptura sit, dubitari nequaquam potest." ["Tour.
 "Opusc. 2, 13. Valck. Adontaz. p. 316. Ruhnck. Ep.
 "Gr. 126. Jædobs. Anth. 9, 219. Schol. Aristoph.
 "Il. p. 186. H. Callim. 1, 439." Schæf. Mss.]
 "'Ἐρεκεῖν, i. q. ἐρεκεῖν, Erica. Item nom. f. Anauri.
 "Hes." ["Valck. Phœn. p. 250. ad Diod. S. 1,
 "335." Schæf. Mss.] "Ἐρεκίδες, ὁ, ἢ, Erica abun-
 "dans: unde quædam insula hoc nomine dicta fuit,
 "ut mox docebo in Ἐρεκίδες. Sed VV. LL. ha-
 "bent Ἐρεκίδες et Ἐρεκίδες, quæ exp. Disruptas:
 "tamquam ab ipso v. ἐρεκεῖν. Ἐρεκίδες, Suidæ δ'
 "διεργηγμένους τόπους, Locus disruptus ac æcclus: for-
 "sitan παρὰ τὸ ἐρεκεῖν, q. e. ῥηγνύειν, σχίζειν.
 "[Ἐρεκίδες, εσσα, contr.] "Ἐρεκίδες, s. Ἐρεκίδες,
 "nna ex insulis Eoli: quæ sic Ἐρεκίδες dicitur
 "ἀπὸ τῆς ἐρεκεῖν, ut etiam quædam Δοινακίδες voca-
 "tur ἀπὸ τῆς ῥοινακός. Apud Steph. scriptum est
 "'Ἐρεκίδες per i: quamvis et ipse ἀπὸ αὐτοῦ no-

“*men istud habere tradat. Apud Schol. Aristoph. Πλ. (p. 186. H.) legitur Ἐπεικούσα, cum ei, et uni-
“*co. s. Etiam Ἐπεικούσα dicitur, inquit, διὰ τὰς ἐν
“*αὐτῇ ἐπεικας. Sic Κερασούς Ποιτικά, ἀπὸ τῶν φαντα-
“*σίων ἐφάσων. Itidemque Πιτυοῦσα dicta quondam
“*fuit Miletus, quod multas πίνκας haberet. Iti-
“*demque dixerim Ἐπεικούσαν s. Ἐπεικούσαν voca-
“*tam esse hoc nom., non simpl. quod ἐπεικας haberet,
“*sed quod multas. Comprobatque meam senten-
“*tiam altera appellatio, Ἐπεικώδης: cum sciamus
“*hac terminatione abundantiam denotari. Sic au-
“*tam et pro Φοινικουσα dicitur Φοινικώδης.” “Ὑπε-
“*ρεπτός, vel Ὑπερικόν, Frutex ferulaceus, dodran-
“*telis, rubens: folio rutæ, flore albæ violæ, luteo,
“*qui digitis tritus sanguineum succum remittit: ex
“*quo ἀνδροσαμνον cognominatur. Vulgo Herbam
“*Sancti Joannis appellant, inquit Gorr. Vide Diosc.
“*3, [171. Plin. 26, 8, s. 53. Hypericum caris Linn.,
“*Engel. Hist. Rei Herb. 185, * Ὑπερεικός, ἢ, Ni-
“*cander A. 603.]*******************

“*Ἐπεικίον, Gal. ait esse dictum τὸ ἱπρίον, quod sit
“*ἁπλοῦς, i. e. Facile frangibile, s. Facile fria-
“*bile, ut quidam interpr., qui etiam putant ἱπρίον
“*illud esse aliquid ejusmodi quale id quod vulgo ap-
“*pellamus Marzepain. Alioqui ἱπρίον redditur Pla-
“*centa, necnon Libani ex Athenæo. Apud Hes.
“*legimus, Ἐπεικός, ὁ ἐρεγμός. Κρήτες δὲ ὠστριμάς.
“*Quibus addit, λέγονται δὲ οὕτω καὶ τὰ ἱπρία τὰ ὑπὸ
“*τῶν λάγανα.” “Ἐπεικίδες, Hippocrati αἱ ἀδρο-
“*μερές διρημέναι κριθαί, Ordea crassius divisa, ut
“*Gal. exp. Sed addit quosdam intellexisse τὰς διχῇ
“*διρημένας. Quæ in duas partes divisæ essent:
“*nam et ἐρεγμὸν ab illis censi dictum ἀπὸ τοῦ
“*διχῇ διρηθῆναι. Verum sibi omnia hujusmodi a
“*verbo ἐπεικεῖν orta videri: quo non signif. δίχα
“*διαμεῖν, sed simpl. θρανεῖν. Unde etiam ἱπρίον
“*appellatum esse ἐπεικίον: quod sit εὐθραστον. Hæc
“*He; sed in vulgatis ejus Edd. pro ἐπεικίδες perpe-
“*ram ἐπικίδες. Nam vel illud ἐπεικεῖν eam scriptu-
“*ram refellit: fuisset enim ut ἐπικίδες, ita etiam ἐπ-
“*ικεῖν scr. Quod vero de altera illa nominis exp.
“*tradit Gal., convenit cum iis quæ ap. Erotian. le-
“*guntur, in Libello qui vocatur τῶν παρ’ Ἰπποκράτει
“*ἀλέων Συναγωγή, p. 50, meæ Ed.: ibi enim φα-
“*σιν ἐρέγματα exponens διαμήματα: addit, Προ-
“*prie enim ἐρεγμός dicitur ὁ δίχα διρημένος κύα-
“*μος.” “Ἐπικίδες, Galeno in Lex. Hippocr. αἱ ἀδρο-
“*μερές διρημέναι κριθαί: aliis αἱ διχῇ διρημέναι:
“*ἡ ἵππε qui ἐρεγμὸν nominatum velint ἀπὸ τοῦ διχῇ
“*διρηθῆναι. Mihi vero, inquit Gal., παρὰ τὸ ἐπεικεῖν
“*omnia ejusmodi facta esse videntur, quod non est
“*τὸ δίχα διαμεῖν, sed simpl. τὸ θρανεῖν: unde τὸ
“*ἱπρίον nominatur et ipsuni ἐπεικίον, quoniam est
“*εὐθραστον.” “Ἐπικίταν ἄρτον, Seleucus ap. Athen.
“*(114.) dici scribit τὸν ἐξ ἐρηρειγμένου καὶ ἀσήστου
“*πυρροῦ γιγόμενον καὶ χονδρώδους.”************************************

ΕΠΕΙΤΩ, et Ἐρέπτομαι, Edo, Vescor: proprie de
brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἐρας, A terga, in quam inclinati
edunt: ut sit quasi eis ἐραν κύπτειν. Sed interdum
et hominibus tribuitur: atque adeo J. Poll. esse ait
Raptum, Affatim edere. (Il. B. 776.) Ἀπὸ τὸν ἐρεπτό-
μεροι. Aliquam certe rapacitatis signif. subesse os-
tendit comp. [“Meleager 110. Epigr. adesp. 335.
Ioup. Opusc. 1, 287. Heyn. Hom. 4, 397. 5, 36.
516. 8, 59. 165. * Ἐρείπτω, 58. 59, Ἐρίπτω, 6, 520.”
Schæf. Mss. Ἐρέπτω, i. q. ἐρέφω, Dio Orat. 79. p.
422. Χρῶσθ’ τὰς οἰκίας ἐρέπτονσι: Liban. Antioch. 1.
p. 282. Reisk. Τὰ δὲ ταῖς ὕλαις ἐρέπτει: Cratinus
Athenæi 681. Κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι.] “Ἐρέπτω,
“Tego, VV. LL. Dicitur alioqui ἐρέφω illa in si-
“gnif. Ἐρεπτά, Alimenta, VV. LL. At Hes. τροφέα.
“Ἀναρεπτόμενη, Hesychio χωριζομένη, item ἀναλί-
“πτοσα. Ἀνηρείπτεσθαι, Eid. χωρίζεσθαι.” [Nicand.
“A. 756. στόμαχον ἀνερειπτόμενον, Sursum convulsum
“stomachum.] Ἀνερείπτω, vel Ἀνερείπτομαι, pro
“ἀνερέπτω et ἀνερέπτομαι, pleonasmo τοῦ ι, Eust., Ra-
“dio, Cic.; nam is Il. Y. (232.) καὶ ἀντίθεος Γανυμή-
“δης, — Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ διὰ οἰνοχοεύειν, Κάλ-
“λεος εἵνεκα. οἶο, interpr. Tusc. 1. Nec Homerum au-
“dio, qui Ganymedem a diis raptum ait propter for-

mam, ut Jovi pocula ministraret. Od. A. (241.) Νῦν
δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνηρείψαντο. || Item ἀνερεί-
πτομαι, pass. signif. Rapior. [Apoll. Rh. 1, 214. 2,
503. “Gesn. Ind. Orph. v. Ἀνηρείψασθε, Ruhnk.
Ep. Cr. 194. 234. Piers. Veris. 215. Wessel. Pro-
bab. 139. Jacobs. Anth. 9, 389. 12, 178. Kuster.
Bibl. Chois. 85. * Κατερέπτω, * Κατερείπτω, Heyn.
Hom. 8, 58. 59.” Schæf. Mss. * Ὑπερέπτω, Il. Φ.
271, Quint. Sm. 9, 376.]

ΕΠΕΙΤΩ, Everto, Disturbo, Prosterno, Demolior.
Utitur Hom. et ceteri poetæ. Sed et in prosa lo-
cum habet. Xen. (K. Π. 7, 4, 1.) Ὁ δὲ Κύρος —
μηχανὰς ἐποιεῖτο, — ὡς τῶν μὴ πειθόμενων ἐρεψίων τὰ
τείχη. Plut. Cimone, Τὰς δὲ πλείστας τῶν οἰκιῶν ὁ
σεισμός ἥρπυσε. Et pass., Evertor, Prosterno, Soph.
Aj. (308.) ἐν δ’ ἐρείπιοις Νεκρῶν ἐρεψθεῖς ἔατ’, Pro-
stratus, Jacens. || Ἡριπὸν interdu neut. pro Ce-
cidi, Lapsus sum. Il. N. (389.) Ἡριπέ δ’ ὡς ὅτε τις
δρῦς ἥραπεν, ἢ ἀχευαῖς. Sic Hesiod. Ἡριπε γυνωθεῖς,
[Θ. 704. 858. “Lennep. ad Phal. 18. Wakef. S. Cr.
2, 24. Herod. 724. Heyn. ad Apollod. 446. Sylb. ad
Paus. 222. Simonid. 7. Cattier. 92. Agathias 63. Ja-
cobs. Anth. 12, 146. Heyn. Hom. 5, 70. 6, 319.
520. 7, 63. Lobeck. Aj. p. 267. * Ἐρίπτω, ib. Wakef.
l. c.” Schæf. Mss.] “Ἐρείπει, Hesychio καταβάλλει,
“Dejicit, Diruit.” [Ἐρείπω, Orell. Epicur. Fr.]
“At ἐρείπειν, quod Idem exp. καταπεσεῖν, una cum
“particip. ἐρείπων, est aor. 2 ab ἐρείπω. Ἐρίπτω, in
“VV. LL. esse dicitur Cado: sed sine auctoritate.
“Nam ἥριπε, et ἐρείπιτο,” [Il. E. 15.] “quæ huc
“referunt, pertinent potius ad ἐρείτω.” [* Ἐρεψίς,
“Erot. * Ἐρείψιτοχος, Æsch. S. c. Th. 883. δωμάτων.]
“Ἐρείψιμος, ὁ, ἢ, Cadivus, e Plinio: Ruinosus, e Ci-
“cerone in VV. LL. Quibus additur, sonare quasi
“quis dicat Labilis. Et ἐρείψιμον στέγος, Ruina la-
“psum tectum, ex Eur.” [Ipb. T. 48.] “Ἐρίψιμα,
“Hesychio πτώσιμα: afferenti et ἐρήψαι pro ἀφανί-
“σαι, καταρρίψαι.” [Ἐρίψ, unde] “Ἐρίπες, Eid.
“δαλοί, Titiones, Torres.” [* “Ἐρείποτόπιον, Schol.
“Opp. A. 1, 54.” Boiss. Mss. * Ἀνερείπτομαι, Ly-
“cophr. 1293. Ἐξερείπτω, idem, sed præp. vim au-
“gente, Hesiod. [A. 174. Pind. Il. 4, 469. Il. P. 440.]
“Κατερείπτω, ψω, Dejicio, Diruo: unde præet. perf.
“pass. κατερήρειμαι, et inde particip. κατερήρειμέ-
“νος ap. Plut. Sic Herodian. (8, 2, 11.) Τὸ δὲ τεῖχος
“πρότερον μὲν κατερήρειπτο.” [Κατερήριπε, Il. E. 55.
“Προσκατερείπτω, Paus. 3, 7, 10. * Συνερείπτω, Alci-
“damas περὶ Σοφιστ. 87. Διαλύειν καὶ συν. τὴν τῶν
“ονομάτων οἰκονομίαν. * Ὑπερείπτω, Subruo, Subverto,
“Plut. Pomp. 74. * “Ἐρείπιος, Leo Diac. 209.” Boiss.
“Mss.] Ἐρείπιον, τὸ, Collapsum, Semicollapsum ædi-
“ficium, Collapsi ædificii, aut e parte collapsi, Reli-
“quæ, Rudera. Paus. Ἐντάθα ἱερὸν Ἡρακλέους,
“ἐρείπια ἐφ’ ἡμῶν. Et infra, Τεσσαράκοντα δὲ προελ-
“θόντι στάδια, ἐστὶν Ἀσκληπιῶν ναὸς, ἐρείπια καὶ αὐτὸς,
“Semirutum, Bud. Vide et Soph. supra in Ἐρείπτω.
“[“Koen. ad Greg. Cor. 102. ad Herod. 624. Huschk.
“Anal. 104. Lobeck. Aj. p. 267.” Schæf. Mss. Æsch.
“Pers. 423. Eur. Tro. 1025. Herod. 2, 154. 4, 124.
“Cadaver, Opp. A. 5, 324. cf. Πτώμα.] “Ἐρίπιον,
“Hesychio τὸ ἡμιπτῶτον οἶκημα ἢ πτώμα: afferenti
“et ἐρείπων pro πτώσεων τῶν τευχῶν.” [* Ἐρείπων,
“Chishull. Antiq. Asiat. p. 135. “Koen. ad Greg.
“Cor. 102. 116.” Schæf. Mss.]

“Ἐρίπνη, ης, ἢ, Cacumen, vel Rupes: κορυφή ἢ
“κρημνός. Secundum enim Schol. Nicandri et Apol-
“lonii ἐρίπναι nonnullis sunt αἱ ἀκρόρειαι, αἱ τῶν ὀρέων
“ἐξοχαί: αἱ εἰς ὕψος ἀνέχουσιν πέτραι, ita dictæ παρὰ
“τὸ ἐρι πνέεσθαι: secundum alios αἱ ἀπορρώγες πέ-
“τραι, τὰ ρήγματα καὶ ἀποθραύσματα τῶν ὀρέων, παρὰ
“τὸ ἐριπεῖν, τὸ πεσεῖν. Utitur porro h. v. Nicander
“Θ. (22.) διώξει ἢ ἀπ’ ἐρίπνης Ἡὲ καὶ αὐτοπόνοιο
“χαμευνάδος. Et Apoll. Rh. 2, (434.) ὑπέβυσαν
“Δεῖμα τι Δικταῖς περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης: (1249.)
“ὀρέων δ’ ἀνέτελλον ἐρίπναι.” [“Eur. Phœn. 1175.
“El. 210. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. iv. Anth.
“8, 191, Wakef. S. Cr. 4, 49. Antip. S. 51. Archias
“18.” Schæf. Mss.]

Ἐρίπτω, Everto, Disturbo, i. q. ἐρείπτω [Etym. M.
* Κατερίπτω, * Κατερίπτοις, Suid. 2, 275. * Κατε-
“ρειπτός, Heliod. 9, 5.] Συνερίπτω, et pass. Συνερίπτου-

μαί. Greg. de Homine, ubi de Hierusalem eversa loquitur, Τῇ δὲ τούτων καταστροφῇ συνηρικώθη καὶ τὰ βασίλεια. Pono autem Ἐριπώ post Ἐρείπων non tanquam ex eo deducatur, sed quod ut ἐρείπιον est a præs. ἐρείπω, sic ἐριπῶ ab aor. ἤριπον: in quo Eust. mihi assentitur. Hoc vero cum ita sit, ἐριπῶ, ut habet idem Eust., non ἐρείπῶ scr. esse liquet, cum tamen alioqui in illo etiam Greg. I. legatur. συνηρεπιώθη. ["Συνηρεπιώ, Leo Diac. 209. * Ἐρειπιώ, ib." Boiss. Mss.] "Ἐρειπιώσις, Ruina, VV. LL."

"ΕΡΕΣΣΟΣ, vel Ἐρεσός, Urbs in Lesbo, ut ex historicis discimus. Apud Steph. legitur Ἐρεσός unico σ. Apud Thuc. utraque lectio extat. Diod. S. 16. Πλεύσας δ' ἐπὶ Λέσβον, Ἀντισσάν μὲν καὶ Μήθυμναν καὶ Πύρραν καὶ Ἐρεσσὸν ῥαδίως ἐχειρώσατο τὴν δὲ Μιτυλήνην καὶ Λέσβον, μεγάλην οὖσαν, κ. τ. λ. Ubi quædam exempl. habent Ἐρεσσον cum accentu in prima; sed passim accentum in ultima habet, sive per σ, sive per σσ scribatur. Siquis autem Ἐρεσσον scribat, cum Ἐρεσσον coincidet, præter imp. verbi ἐρέσσω, pro ἤρεσσον." ["Ad Diod. S. 1, 714." Schæf. Mss.]

ΕΡΕΣΣΩ, VEL Ἐρέττω, Remigo, Od. I. (490.) M. (194.) οἱ δὲ προπεσόντες ἤρεσσον. Et pass., ἤρεσσομένη ἀργῶ, Apoll. Rh. (1, 633.) Quæ remigando impellitur. || Metaph. ἐρέσσω πύδα, ex Eur. (Iph. A. 138.) Impellens pedem s. movens. Et ἐρέσσειν ἀπελάς, Minas jactare. Sed et ἐρέσσει πτεροῖς ex Eur. (Iph. T. 289.) pro Alis remigat: Virg. Remigio alarum. Ceterum quod Ἐρετμος subjungo verbo Ἐρέσσω, quod alioqui præcedere judicaturus sit aliquis, sicut Remus prius est quam Remex et Remigo, in eo Eustathii etiam auctoritatem sequor, scribentis τὰς παραγωγὰς verbi ἐρέσσειν aliquando retinere primam ejus litteram, ut ἐρέτης et ἐρεμῖς: aliquando ei addere ε, ut εἰρεσία: nonnunquam etiam in ο vel η eam mutare, ut εἰκόσσορος: in η, ut ὑπηρεσία, et ἐπὶ ῥετμος, item διήρης, et εὐήρης, ac similia. Hæc ille, pro confesso ponens, ἐρετμός, sicut et cetera, ab ἐρέσσω formari. Quod certe cum illo fatebitur, quicunque hujusmodi formationum naturam considerarit. Sed credo, cum ἐρέσσω dictum fuit, si non eod. tempore dictum sit et ἐρετμός, saltem aliud synonymum non defuisse. Quid si vero dicamus ἐρέσσω factum esse ex aliquo nomine obsoleto, quod Remum significaret? ["Toup. Opusc. 2, 78. Jacobs. Exerc. 1, 140. Anth. 6, 88. 428. 7, 407. T. H. ad Lucian. Dial. 108. Dawes. M. Cr. 447. Wakef. Ion. 162. Phil. 1135. Huschk. Anal. 233. 235. Heyn. Hom. 5, 311. Lobeck. Aj. p. 259. De ambulantibus, Jacobs. Anth. 7, 118. De re venerea, 8, 216. 9, 169. Ἦρεσαν, Apoll. Rh. 1, 1110." Schæf. Mss.] Διερέσσω: a quo irregulariter διήρεσα, Od. Ξ. (351.) χερσὶ διήρεσα, pro Manibus remigavi, tanquam remis usus sum. [* Παρερέττω, J. Poll. 5, 71. τὸ σῶμα: vulgo extat. παρεγγυῶν.] "Περιερέττω, Hes. et "Suidæ κωπηλατῶν, Remigans." Προερέσσω, Remigando promoveo, subduco, [Od. N. 279. * Προερέττω, Ælian. H. A. 13, 9.] Συνερέσσω, Simul remigo. [* Υπερέσσομαι, Quint. Sm. 2, 183.]

Εἰρεσία, ἢ, Remigatio, Remigium, Od. A. 639. Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος: M. (224.) Μήπως μοι δέισαντες ἀπολλήξειαν ἐταῖροι Εἰρεσίῃς. Et εἰρεσίῃν ποιείσθαι Apoll. Rh. (2, 557.) pro Remigare. Polyb. 16. Οὐ μὴν ἀλλὰ χρυσάμενοι ταῖς εἰρεσίαις, ἐνεργῶς προσέβαλον, Veruntamen usi summa remigum alacritate, impetum fecerunt, Bayf. || Lucian. (1, 151.) εἰρεσίαν πτερῶν metaph. dixit, ut Virg. Remigium alarum. Alia autem metaph. dixit poeta quidam ap. Athen. Εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμφομεν εἰς μέγαν αἶνον. Vide Ἐρέτης. "Ἐρεσία, "Remigatio, κωπηλασία." ["Ad Charit. 261." Schæf. Mss.] "Dicitur tamen potius εἰρεσία. Est autem Ἐρεσία et nomen ἔθνικόν, ab urbe Ἐρεσος, quæ et Ἐρεσός, cum σσ." Ἀνσερεσία, Difficilis vel mala remigatio, aut etiam infausta: Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν. "Ἐπηρεσίον, Hes. exp. προ- "σκεφάλαιον." [Cf. Υπ.] Παρεξερεσία, ET Παρεξερεσίον Hes., q. d. Pars navis, quæ est extra remi-

gationem, i. e. in qua non remigatur, quasi παρὲς τῆς εἰρεσίας Hes. Suid. Thuc. Schol. Sed hic uno in I. dicit esse τὸ κατὰ τὴν πρῶτάν πρὸ τῶν κωπῶν, quod habet Hes. quoque et Suid.; in altero, τὸ ἀκροτάτω τῆς πρύμνης καὶ τῆς πλώρας. Vide p. 125. 244. ibidemque ipsum Thuc. Vide et J. Poll. [Polyæn. 3, 11, 13.] Προεξερεσία, Navis pars, in qua remigatur, Suid. [Agathias Hist. 5, p. 167. * Ὑπερεσία, Orph. Arg. 701. Vide Hermann. ad 670. Apud Apoll. Rh. 1, 114. Brunck. dedit ἐπ' αἶρ. divisim.]

Ἐρέτης, δ, Remex, Od. A. (280.) Νῆ ἄρσας ἐρέτησιν ἐλίκουσιν ἦτις ἀπλοτή. Plut. (6, 353.) Ἐρέτας ὁμοροθήσοντας. || Appellavit autem metaph. quidam Poeta ap. Athen. potiores ἐρέτας κυλικῶν, q. d. Remiges calicum s. poculorum: sicut et συμποδιστὰς ναύτας: dicens ead. metaphora, Οἶνον ἀγόντες ἐν εἰρεσίῃ Διόνυσον. [* Ἐρετάνης, * Ἐρεταίνω, Hesychio i. q. ἐρέτης et ἐρέσσω.] Ἐρετικός, Ad remos pertinens. Ἐρετικός, sub. τέχνη. Plat. Ars remigatῶν, remigandi. [Appian. 1, 295.] Ἀντερέτης, Thuc. (6, 91.) Miles, qui ipsemet remigat, Hes. Suid. Bayf. [Lobeck. ad Phryn. 704. ubi et de * Ἀντηρέτης.] AT Ἀντερέτης in hac signif. perperam ap. J. Poll. scriptum est, sicut et in VV. LL. [Callim. Fr. p. 578.] Sed ibid. Ἀντήρης exp. etiam, Qui juxta alium renigem sedet et remigat, Contendens remigando, δ ἀντικαθήμενος. Et Ἀντερετεῖν, Cum alio remigare, ἐπὶ ταυτοῦ ἄλλου καθεζόμενον ἐρέσσειν. Quæ sibi non consentanea prætereaque ἀμάρτυρα sunt. [* Ἀντηρέτης, Æsch. S. c. Th. 289. 1001. * Ἀντηρετέω, Etym. M.] "Ἀντηρετον, Ἰσον. ἀπὸ τῶν ἐξ ἴσου ἐρεσσόντων, ἡγοῦν κωπηλατούντων. Ita Varin., repouens nimirum Ἀντηρετον pro ἀντήρεται, quod ap. Hes. legitur, et distinguens post Ἰσον, quod ap. Eund. sine altera punctione sequentibus jungitur." "Μοννερήτης, Solus remex, Epigr." [Anal. 2, 33. * "Νυκτερετής, Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss. * Ομηρέτης, metaph. ὁμόψυχος, ὁμογνώμων, Phot. * Συνηρέτης, Ἐπὶ σύμφωνος. * Συνηρετίδω, unde Συνηρετίσσει, Ἐπὶ συνήσει, συζυγήσει. "Συνηρέτης, * Συνηρετός, * Συνηρεμῶ, Συνηρεμῶ, Lobeck. Aj. p. 411." Schæf. Mss. Idem ad Phryn. 704. ubi et de * Συνηρέτης.]

Ἐρετμός, ET Ἐρετμόν, Remus, [Apoll. Rh. 3, 34.] Od. M. (15.) Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τῶμβω εὐήρης ἐρετμόν: A. (124.) Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τὰ ῥε πρὸς νηυσὶ πέλοντα. Ceterum ἐρετμός dici putat Etym. pro ἐρετμός. In prosa usitatus est κῶπη quæ est ἐρετμός. [Pennarum remigium, Æsch. Ag. 52. * Ἐρετμή, Hes.] Ἐρετμός, Remis instruo, remigo, Bud. ["Gesni. Ind. Orph. v. Χεῖρας, Ruhn. Ep. Cr. 241. Porson. Med. p. 6. * Ἐρετμέω, ib." Schæf. Mss.] AT in seq. comp. mutatum est ε in η. Δολιχέρητες, naves (Od. A. 499.) Longos habentes remos, Diuturnæ remigationi sufficientes, Eust. Et Ἐπηρετμοὶ naves (Od. A. 559.) Remis instructæ. Ἐπηρετμοὶ autem ἐταῖροι, Ad remigandum parati, utpote qui jactant ipsi remis velut incumbunt, aut eis astant, ἐπὶ τοῖς ἐρετμοῖς ὄντες. [Od. B. 402. * Εὐήρετος, Æsch. Pers. 375. * Ἰσήρετος, Eur. Iph. A. 242.] Λευκήρετης, navis, Eur. q. d. Albiremis, Albos habens remos, [Iph. A. 283. * "Πενήκοντ' ἐρετμος, Heyn. Hom. 7, 788." Schæf. Mss.] Φιλήρετος, Remorum studiosus, i. e. rei nauticæ, [Od. E. 386.] VERB. item Συνηρεμῶν ejusdem formæ, q. d. Corremigatῶν Una remigare; metaph. pro Concorditer aliquam facere, Concordare, Convenire. [Soph. Aj. 1329.] "Συνερεμῶ, Simul remigo."

Ἐπηρεσίον, Pellis aut Alind quidpiam, quod remiges sibi substernebant, J. Poll. Hes. Schol. Thuc. 2, (93.) p. 79. Λαβόντα τῶν ναυτῶν ἑκάστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὄν. καὶ τὸν τροπωτήρα. SED Ἐπηρεσίον habet Suid.; in ead. signif. itemque pro Λαβόν. AT Ὑπηρεσία Thuc. (1, 143.) Naves admistratæ earum, quæ armatos portant; etiam Servitia earum, Bud. Sed addit, Arrianum videri accipere pro Remigibus: quod et Ὑπηρεσίαν sing. significare Demostheui, cum alibi, tum (1214.) Διεξιὼν τοὺς τε μισθοὺς τοὺς τῇ ὕ. καὶ τοῖς ἐπιβάταις κατὰ μῆνα διδομένους. Sic autem Ὑπηρετικά πλοῖα dicta fuerunt Actuaria quædam navigia, quæ majoribus navibus inserviebant. Sed Ὑπηρεσία frequenter ponitur pro Quolibet

ministerio, et pro Opera, quæ navatur quapiam in re. Synes. Ep. 145. Ὑπέρση δὲ τὴν ὁ. αὐθαίρετος. Bud. accipi etiam tradit pro Ministris, ut Lat. Ministerium. Ὑπέρσης, Minister, Famulus. Et fem. Ὑπέρης, Ministra. Οἱ ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπέρηται, Xen. K. II. 2, (1, 16.) Οἱ περὶ τράπεζαν ὁ, Plut. π. Ἀργ. Aristot. Pol. 1. Ὁ γὰρ ὁ. ἐν ὀργάνῳ εἶδει ταῖς τέχναις ἐπὶ. Interdum Minister publicus, Apparitor, Æschin. 42. Sic Xen. E. 2, (4, 5.) Τὸν δ' ἐξιόντα ἀεὶ οἱ ὑπέρηται ἐυνέδουν. [* Ὑπέρης, Toup. Opusc. 2, 221. Schæf. Mss. Synes. p. 103. 138.] Ὑπηρετικός, ut Familiaris a Famulus, et a Servus dicitur Servilis, Xen. K. II. 2, (1, 6.) Ὅτῳ δ' ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρῳ χῶρῳ εἶναι, καταμένειν ἐν τοῖς ὁ. ὅπλοις: ubi Phil. Ministratoria arma interpr. male meo iudicio. Vide Ὑπηρετικός. Ὑπηρετώ, Ministro, Inservio, Operam navo alicui, Dem. pro Cor. Τοῖς μὲν ἐχθροῖς ὑπηρετῶν, ἐμοὶ δ' ἐπηρεάζων εὐρέθη. Et Ὑπηρετεῖν τοῖς ἐχθρομένοις, ibid. Dicitur etiam ὑπηρετῶ σοι τοῦτο, Xen. (Ar. 2, 4, 7.) Ἀ αἱ χεῖρες ἐκάστῳ ὁ. Idem K. II. 4, (6, 3.) Σὺ ἡμῖν τί ἀντὶ τούτων ὑπηρετῆσεις; Bud. ab Isocr. accipi ait pro Obsequor, Impendo obsequium. Idem ap. Aristot. Eth. 8. Καὶ οὐτε δέονται φίλων, οὐδ' ὁ. τοιαῦτα, vertit, Non obsequuntur amicis in talibus. A Thuc. autem et pro Suppeditare, Subministrare supra ait. Et ὑπηρετοῦμαι quoque act. interdum: ut Xen. E. 5, (2, 24.) Ὅστε ἐκείνους [αἱ] ἐκείθεν πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὅσων ἂν δέσθε. Alioqui ὑπηρετοῦμαι, est Gall. Je suis servi, Mihi ministratur, præstatur ministerium. Bud. 333. [* Ὑπηρετήτων, Aristot. Eth. 9, 2.] Ὑπέρημα, Soph. (El. 1836.) et Plato. Et Ὑπέρησις, Ministerium, Arist. Rhet. 2. Ὅσα εἰς ὁ. ἢ σώματος ἢ ἐργῶν αἰσχυρῶν. Bud. ὑπέρημα ait esse Ministerium, i. e. Functionem, in h. Antiph. I. Αὐτῆς μὲν εἶναι τὸ εὐρημα, ἐκείνης δὲ τὸ ὑπέρημα. Addit signif. et Obsequium. Ὑπηρετητικός, q. d. Ministratorius, i. e. Ad ministrandum aptus, Ad obeunda ministeria. [* Ad Dionys. H. 2, 1209. Schæf. Mss.] Et Ὑπηρετικός, i. q. ὑπηρετητικός, Bud. VV. LL. In ὑπηρετικός ψυχῆς affertur ἀδεσπότης pro Vim habens ministrandi animæ: et ὑπηρετική ex Aristot. pro Scientia ministrandi. Est tamen ὑπηρετικός ab ὑπέρης potius, sicut ὑπηρετητικός ab ὑπηρετῶ. At vero ap. Dem. (262.) Ἔως τριῶν πλοίων καὶ ὑπηρετικῶν, pro Ὑσque ad navigia terna et eorum remigium. [* Ἀνυπέρητος, Ministris carens.] Ἀνθυπηρετώ, Vicissim operam navo, Officium s. Obsequium vicissim præsto, Aristot. Ἀνθυπηρετεῖν γὰρ δὲ τῷ χαρισσαμένῳ, καὶ πάλιν αὐτὸν ἄρξαι χαρισσάμενον. [* T. H. ad Plutum p. 343. Schæf. Mss.] Ἐξυπηρετώ, ET Ἐξυπηρετοῦμαι quoque in act. itidem signif. pro simplici, ut Basil. Ἐξυπηρετοῦμεν τῷ κρίσαντι. [Soph. Trach. 1158. * Καθυπηρετέω, Eumath. 414. * Συνυπηρετέω, Plato de LL. 2, 934.]

Ἀθήνη, οὐς, ἢ, sub. ναῦς, vel δέπες πλοῖον, Biremis, Navis, quæ binis remis agitur. [Plut. 77.] Sic Τριήρης, Trierem. [Gen. plur. τριήρων et τριηρῶν, Arcad. 136.] INDE Τριήραρχος, seu Τριήραρχης, Trierarchus, Trierem s. Trieremium præfectus; Qui in publicam triremem s. publicas triremes sumtum suppeditat, unde et τριήραρχος ab J. Poll. annumeratur inter παραωντας εἰς τὰ δημόσια. [Wolf. Prol. ad Dem. 6.] Τριήραρχία, Trierarchia, Præfectura triremis, s. triemium, Munus, quod obibat trierarchus. Erat autem sumtuosum munus, quia naves paratas habere oportebat et omni parte ad bellum instructas eorum s. umtu, qui hoc munere fungebantur, Suid. [* Ad Xen. Ec. 2, 6. Villos. ad Long. 297. Schæf. Mss.] Τριήραρχικός, Ad trierarchiam pertineus, νόμος, Dem. Ex Ec. (329.) et (261.) τὸ τριήραρχικόν, Ordo trierarchicus, τίμημα, Lucian. [3, 499.] Τριήραρχέω, Fungor, trierarchi munere. [Aristoph. B. 1097.] Τριήραρχημα. Sumtus, qui fit in trierarchiam. [Harpocr. in Dem. 1220.] Ἐπιτριήραρχημα, Sumtus, qui fit trierarchiæ tempore: nisi mendo carent Suidæ exempli. NAM Ἐπιτριήραρχέω est Ultra justum tempus obo munus trierarchiæ: ut Bud. interpr. e Lem. (1214.) Εἰδὼς τὸν τε χρόνον ἐξήκοντα, — καὶ ὅτι ἐπιτριήραρχοῦντά με. Sic autem ἐπιτριήραρχημα

A fuerit Tempus, quo quis fungitur trierarchia exacto jam justo spatio. Cui expositioni assentitur et J. Poll. Ceterum quale fuerit τριήραρχων munus et quid τριήραρχεῖν, copiose docet Bud. Asse 5. simul etiam II. auctorum proferens. [* Συντριήραρχος, Dem. 566. * Συντριήραρχέω, Lysias c. Andocid. p. 126.] Τριηρημολία navis, Quæ non tot remis agitur, quot justæ triremes, Bayf., de hac tamen interpr. non affirmans; ναὺς μακρὰ ἀνευ καταστρώματος, Hes. [Athen. 203. Vide omnino Schn. Lex. "Ad Diod. S. 2, 472. * Τριημολία, 473. et Add." Schæf. Mss.] Τριηρονόμος, Nauclerus et Trierarchus, VV. LL. [Hes.] Τριηροποιός, Navis structor s. ædificator, VV. LL. [Dem. 598.] AB EODEM nomine fit et Τριηρικὸς, Ad triremem pertinens. Item τὸ τρ. in VV. LL. ex Aristot. Polit. pro Navali multitudine. At τριηρικόν, Strabo vocat et Navale ad triremes recipiendas, Bayf. [Athen. 535.] Τριηρίτης, Remex triremis, e Plut. Them. [Sic Herod. 5, 85.] E Thuc. autem (6, 46.) τριηρίται pro Trieremibus advecti, οἱ ἐν τριήρεσιν ἀφικόμενοι, Schol. [* Τριηρίτης, Dio Cass. 1353. * Τριηρίτης, unde * Τριηρητικός, Appian. Præf. et * Τριηρετώ, J. Poll. 1, 95. 98.] DICTUR itidem Τετρήρης, Quadrirēmis: ET Πεντήρης, Quinquereimis: ITEM Πεντηρικὸν πλοῖον. AT Ἐξήρης, ET Ἑπτήρης, ET Ὀκτήρης, ET Ἐννήρης, ET Δεκήρης, ET Ἐνδεκήρης, ET Δωδεκήρης, ET Τρισκαιδεκήρης, ET Πεντεκαιδεκήρης, ET Ἑκκαιδεκήρης, ET Εἰκοσήρης, ET Τριακοντήρης, ET Τεσσαρακοντήρης, Navis sex ordinum, septem, octo, novem, decem, undecim, duodecim, tredecim, quindecim, sexdecim, viginti, triginta, quadraginta: de quibus lege Bayf. et exempla ex auctoribus ap. Eund. [Apud Athen. 203. 204. leguntur fere omnia hæc vocabb. * Ἐξηρικὸς Polyb. Fr. 35. * Τετρηρικὸς, 2, 10, 5.]

Ἐνήρης ET Εὐήρης ead. forma dicuntur. Est autem navis, ἐνήρης, Navis remigio instructa. Plut. Bruto, (28.) Μὴ ναὺν ἐνήρη, μὴ στρατιώτην εἶνα, μὴ πόλιν ἔχοντες. Vide ap. Bayf. et alia exempla. Affertur autem et pro Nave uniremi e Pachymerio: sed tum scribendum fuerit ἐνήρης cum aspero. AT Εὐήρης, Remigationi aptus et commodus: ut ἐρετμόν Luciano (1, 641.) Εὐήρης καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον. Sunt autem ex Hom. verba hæc εὐήρης ἐρετμόν, ut vides in Ἐρετμός. At Plut. Περιπλέων εὐήρεσι σκάφεισι: quæ alibi ναὺς εὐστρόφους, Expeditas, et quasi Versatiles. Bud. [Nicander Θ. 81. Paus. 1, 497. Fac.] "Εὐήρεια, Facilitas, VV. LL." [Etym. M.] Κρατήρης pro ἐνήρης, ut κρατήρης πλοῖον, Herod. 8. Navis instructa et parata, Bayf. [Perperam pro κατήρης, Herod. 8, 21.] AT Μονήρης πλοῖον quidam ap. Suid. appellant, Navigium, quod unicum habebat per transtra et sedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. [* Ταχυήρης, Æsch. Suppl. 33.] AT Ἀντήρης vide in Ἀντεπελδῶ. Ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, Thuc. (4, 67.) Ambire me acatium. Ita enim appellari posse existimat Bayf. Id, in quo unusquisque remex remis binis remigat. Schol. Thuc. "Apud Hes. vero "Ἀμφήρικα legimus, expos. ἀκάτιον ληστρικόν, ἐν ᾧ "εἰσελαύνουσι δύο κώπας: quod si mendosum non est, est accus. sing. a nom. Ἀμφήριξ. Ἀμφήριμον τὸ, Navigii genus quod utrinque impellitur, VV. LL. perperam pro ἀμφηρικόν." ET Ἀμφήρης, idem, J. Poll. "Ἀμφήρης, ὁ, ἢ, Utrinque instructus remis, A cujus utraque parte remigari potest: ut, Hesychio quoque ἀμφήρεις νῆες sūnt αἱ ἐκατέρωθεν ἐρεσσομέναι. Verum et aliis accommodatur h. v. Varin. "enim ἀμφήρης στόμα affert pro ἀμφοτέραις γνάθοις "ἐσθλόν, Utrinque comedens: vel potius Utrinque "instructum dentibus. Affert etiam ἀμφήρης αὐλὸς "pro ἐκατέραις χερσὶ κατεχόμενος, Qui utraque manu "teneri potest: vel σύμφωνος." [Eur. Ion. 1128. σκηναί, Herc. F. 243. ξύλα.] "Ἀνηρεὶς, Hesychio κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχονται, Anuli per quos "rudentes trajiciuntur. AT Ἀνήρεος, Etymologo et "Lex. meo vet. οὐ κατάρατος οὐδὲ ἡρμωμένος." "Ἐπήρης, ὁ, ἢ, Paratus et instructus, proprie ad remigationem: unde navigium dicitur ἐπήρης. Suidas e quopiam cujus nomen tacet, Τὸ δὲ πλοῖον

“ἐπῆρες ἦν, εἰς ᾧ τὴν ἀνθρωπὸν ἐμβάλλουσιν καὶ ἀπο-
“πλεῖ. Itidem ἐπῆρες κελύφιον ap. Arrian.” [Maxi-
mus 415.]

Εἰκόσσορας ναῦς, Navis, quæ viginti remis agitur,
[Athen. 207.] ΕΤ Τριακόντορος, quæ triginta, [Xen.
K. A. 5. 1, 10.] ΕΤ Πεντηκόντορος, quæ quinquaginta,
[5, 1, 9.] Vide Bayf., qui etiam scribit τριακόντορον
et κέλφη ποῦ α Τῆς. 4. inter Prædatoria navigia.

“ΕΡΕΣΧΕΛΕΩ, Cavillor, Scommate illudo, aut
“etiam Scommate irrito: vel Ludificor, Mendacio
“illudo. Quæ interpr. sunt Ευδαῖ: afferentis e
“Platonis Phædro, Ἐσπούδακας, ὃ Φαῖδρε, ὅτι σοῦ
“τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμεν ἔρεσχελῶν σε, Serio con-
“tendis et enixe, o Phædre: quoniam tuos amores
“compellavi, te ludificans, te deludens, et joco iri-
“tans: nbi σπουδάσειν et ἔρεσχελεῖν poni tanquam
“opposita apparet. Talis autem oppositio hinc
“exemplum ex Eod. affert, de Rep. 8. Βούλει οὖν
“φῶμεν τὰς Μούσας, τραγικῶς ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς
“παίζουσας καὶ ἔρεσχελούσας, ὡς δὲ σπουδῇ λεγούσας
“ὑψηλολογουμένας λέγειν. Subjungit et e Luciano,
“Ἐχρην μὲν μὴδ’ ἀποκρισάσθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες
“ἔρεσχελοῦντα. Ex Eod. Ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι
“αὐτὸν καὶ δειματοῖν, στεφάμενοι νεκρικῶς. Et e
“quadam Diag. Epist. Κάγῳ δόξας αὐτοὺς ἔρεσχελεῖν
“πρὸς με, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς ἀποκεκρίσθαι, Putans
“eos non serio id respondisse, sed me ludificari, et
“mendacio illudere. Idem ἔρεσχελῶ pro Contendo
“et Rixor ab Hermogene usurpari testatur. At
“VV. LL. ἔρεσχελεῖω in ea signif. ab illo usurpari
“tradunt. Pass. autem ἔρεσχελεῖται reddit Cavillis
“et verbis ludicatoriis ac territantibus impetitur,
“in isto Greg. loco, Ἐπειτα ἔρεσχελεῖται παρὰ τοῦ
“βουλομένου παντός. Snid. ἔρεσχελεῖται exp. φλυα-
“ρεῖται: ἔρεσχελοῦντα esse ait σκώποντα et χλευά-
“ζοντα καὶ οἷον ἐρίζοντα. || Ἐρεσκελῶ etiam φει
“annuant VV. LL., sed nullum usus h. v. exem-
“plum afferunt. Apud Hes. quidem legitur ἔρε-
“σκεῖ: sed dubium est an pro ἔρεσχελεῖ: cum ex-
“ponat ἀηδίζεσθαι et ὀχλεῖται. Quod autem proxime
“sequitur ap. eum, sc. ἐρεθίζει pro ἔρεσχελεῖ, scri-
“ptum perperam esse suspicari quispiam possit:
“tum quod sit inter illud ἔρεσκεῖ et ἔρεσχελία,
“tum quod quasdam habeat ex illis signif. quas Suid,
“verbo ἔρεσχελεῖν tribuit. Exp. enim illud ἐρεθί-
“ζει Hes. ἀδολεσχεῖ, et χλευάζει, item παίζει, σκώ-
“πει, necnon διαμάχεται. Superius autem ἔρεσχε-
“λοῦντες exposnerat φλυαροῦντες.” [Thom. M. 363.
Lucian. 2, 336. Plato Phædr. 216. Heind. Bergl.
Alciph. 193. Athen. 223. Mær. 158, et n. * Ἐρε-
“σχηλῶ, ib.” Schæf. Mss.] “Ἐρεσχελία, Ludifica-
“tio, Disputatio ludificatoria, Contentiosa dispu-
“tatio. Greg. Οἱ καὶ τοῦτο μέρος τρυφῆς, ἡ περὶ ταῦτα
“ἔρεσχελία. Bud. φλυαρίαν signif. ait, vel Conten-
“tiosam disputationem: addens etiam τὴν καμψίαν
“τῶν ἀντιθέσεων.” [Thom. M. l. c. Mær. l. c.”
Schæf. Mss.] “Ἐρισχῆλος, Contentiosus, Promptus
“ad convicia. ET Ἐρισχελῖν, Ad contentionem
“incitare, VV. LL.” [Ad Mær. 159. ad Charit. 285.”
Schæf. Mss.]

ΕΡΕΥΓΩ, εὐέω, aor. 2. ἤρυγον, Ructo. Et pass.
interdum, ut δυσῶδες ἐρεύγεσθαι, Alex. Aphr. Fœti-
dum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φωνήν, q. d.
Ructare vocem, pro Emittere vocem. Fluvii quoque
dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, pro Undas suas in mare
devolvere, quasi eructando et evomendo: quæ me-
taph. ei consentanea est, qua iisdem στόματα tribuun-
tur. Sic et comp. ἀνερεύγεσθαι et ἀπερεύγεσθαι
usurpantur. Sed ἐρεύγειν Eust. indicat esse etiam
τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν πνεῦμα, ut ἤρυγεν ἐλκόμενος ὡς
ὄτε ταυρος. Unde esse dictum ταῦρον ἐρύγηλον. II. Σ.
[580. Thom. M. 173. 368. Porson. Phœn. 463.
Válck. p. 750. Jacobs. Anth. 11, 318. Epigr. adesp.
230. Heyn. Hom. 7, 101. Phryn. Ecl. 20. Ruhn. Ep. Cr. 150. Conf. c. ἐρεύθω, ad Apoll. Rh. 3, 163.”
Schæf. Mss.] “Ἐρύγειν, Eructare: Hesychio φ-
“ρεῖν. Ἐρεύμενον, per sync. pro ἐρεγγόμενον, ap.
“Hesiod. E. 2, (94.) καὶ σε εὐολπὰ Γῆθήσειν, βιότοιο

“ἐρεύμεναν ἔνδοκ θάλασσαν. Ita enim Moschop. sc.
“cipiti, exprobrans, καὶ σε ἐλπίζω τεροθῆσθαι τῶν
“πρὸς εὐὸν ἐπιτηδείων ἐρεγγόμενον ἔνδοκ θάλασσαν: qui
“etiam addit, Atticenn esse hoc genus loquendi ἐρεν-
“γόμενον βιότοιο, ut ἔφαγε τοῦ ἀρτον: hoc autem
“τῆς ἐρύγῃς vocabulo significari τὴν ἀφθονίαν, Abun-
“dantiam et copiam: metaphorā a stomacho, qui
“multis repletus cibis, ructat. Sed videtur scri. po-
“tius ἐρεύμενον, ut ἀρχαῖον pro ἀρχαῖον: quæ
“syncope Ionica esse creditur: [αἰσώμενον, Med.
Voss. Etym. M. 38, 12.] “Ἐρύγω, Mugio, unde ἐρύ-
“γων, Hesychio μυκάμενος” [* Ἐρεγγάβας, Ructando
vivens, Greg. Naz. Epigr. 172.] Ἐρεγγυῖ, Ruc-
tatio, Eructatio, Ructus. [Hippocr. 297, 42. * Ἐρεν-
“γμῶδες, 356, 23. * Ἐρεγγμα, Greg. Naz. Epigr. 166.]
Ἐρεγγματώδης, ὁ, ἡ, [Hippocr. 404, 47.] ITEM Ἐρεν-
“κτικός, Ructus movens. Sic ἔρεγγματώδης βοτάνη:
quod redditur etiam Ructatrix herba, e Martialis:
et πνεῦμα ἐρεγγματώδες, Spiritus ructuosus, Quintil.
Voce autem ἐρεκτικός utitur et Diosc. pro qua male
in VV. LL. ἐρεκτικός, [* Ἐρεκία, Hippocr. 1020
* Ἐρεκίχολος, Nicet. Annal. 19, 4. * Ἐρεκίχολος
Ructus.]

[* Ἐρύγω, i. q. ἐρεύγω, Schol. Nicandri A. 111.
257. * Ἐρυγῶ, idem, Geop. 1157.” Wakef. Mas.]
Ἐρυγμός, Ructatio, i. q. ἐρεγγμός, et quidem usita-
tius. Aristot. Καὶ αἱ φύσαι δὲ καὶ αἱ ἐ. τῶν ἀπέναν-
“δυσθῶδες. [“Ad Mær. 158.” Schæf. Mss.] HINC
Ἐρυγματώδης: ut Ἐρυγματώδης νόσος Hippocr. Mor-
bus ructuum effectivus et flatuosus. [Imo est ab
* Ἐρυγμα, τὸ, “Musgr. El. 837.” Schæf. Mas,
* Ἐρυγίς, Hippocr. 1200.] DICITUR et Ἐρυγή, qua
que pro eod. [“Theod. 1, 967. Voss. Hes.” Wakef.
Mss.] “Ἐρυγηλή, epith. raphani, teste Hes.; foras
“quod ructus ciat.” [* Ἐρυγηλή, idem, Etym. M.]
Ἐρυγηλος, pro ἐρύγηλος, per pleonasm. τοῦ μ., Eust.
[II. Σ. p. 1224, 52.] de cuius signif. vide in Ἐρύγω
[I. q. ἐρύμκος, II. Σ. 580. Hes. derivat ab * Ἐρύμκος:
“Ἐρυγμαῖω, Eructo: unde partic. ἔρυγμα: ἔρυ-
“ap. Hes. de bove s. vacca.” [* Ἐρυγμαῖω, Hesiod.
1207. vulgo ἐρύγμαι.] Ἐρυγγάνω, itidem pro Ἐρύγω, et
quidem usitatius in prosa quam ἐρεύγω, s. ἐρύγω.
Sunt tamen qui eam differentiam constituent, ut
γάνειν de jejunis dicatur, sicut ἐρεύγεσθαι de sat-
[Eur. Cycl. 521. Schneideri Lex., qui formam * Ἐρυγ-
γάνω etiam agnoscit. * Ἀερεγγάνω, Suid. * Ἀερεγγ-
γάνω, Alciph. 3, 32. * Ποοαεργάνω, Theophr. Char.
19.] AT COMP. Ὀξύρεγμα paulo aliter formatum fuit.
Sic autem appellatur Acidus ructus: qui sc. flatum
sapore acidum a ventriculo ad os refert. Hippocr.
(1256.) Ἐν τῇσι χρονίῃσι λειαντερίσιν ὀξύρεγμα ἐπι-
γενομένη. [I. q. ὀξύθυμία, Aristophanes Phot. * Ὀξ-
“ωρεγμία, Phryn. Bekkeri 56.] Ὀξύρεγμα δὲ, Qui
acidum ructum emittit, Qui acidum ructat, Hippocr.
(Aphor. 6, 7.) Οἱ ὀξύρεγμῶδες οὐ πάντῃ τι πλεῖ-
“ρτικοὶ γίνονται. Ὀξύρεγμῶς, Acidum ructus: unde
τοῖς ὀξύρεγμῶσι, Diosc. (3, 35.) pro τοῖς ἀντιθέ-
“δεσι. [* Ὀξύρεγμῶ, Phot.] Κρομμυόρεγμα, mu-
tidus ructus, qualis eorum, qui capras edunt, Ari-
stoph. El. (529.) ὄζει κρομμυόρεγμῶς.

D Ἀνερεύγω, vel Ἀνερεύγομαι, Eructo, pro Sum-
sum eructo. De fluviis interdum dicitur, metaph.
pro Emitto quasi eructando, Apoll. Rh. 2, (744.)
ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων. “Ἀνήρυγα, aor. 2.
“metaph. ap. Nonn. ἀνήρυγεν αὐδὴν, Emitit s. Effu-
“dit.” Ἀνερεύγομαι, idem. [Thom. M. 368. Brunck.
Apoll. Rh. 163. 242. Ruhn. Ep. Cr. 149. Valer.
Phoen. p. 750. ad Callim. 1, 149.” Schæf. Mas. * Ἀπ-
“ρενέως, Eructatio, Aret.] “Ἐνερεύγω, Eructo in,
“Irructo, ut Plaut. unde aor. 2 ἐνήρυγον. Aristoph.
“Σφ. (913.) Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν. Oxi
“Schol. exp. ἡρεύετο. Alij sic, In me eructat
“modo turpissime caseum.” “Ἐερεύγω, Eructo,
“Ructu effundo.” [Herod. 1, 202.] “Ἐνδῃ aor. 2
“ἐξήρυγον: inde et VERBALE Ἐξήρυγμα, τὸ, Id
“quod ructu ejectum est, Id quod eructatum est.”
[* Ἐξήρενξ, Aret. 14. * Ἐξήρυγγῶ, Schol. Lex.
ἀμαρτύρως. * Διεξήρυγξ, Euseb. Pr. E. 6, 3.
* Ὑπεξήρεύγω, Nicauder A. 227. * Ἐπερεύγω,
Brunck. Apoll. Rh. 163. 242. Ruhn. Ep. Cr. 149.]

Schæf. Mss.] "Κατερέγω, Eructo in, s. Ructu
"effundo aut efflo in. Apud Aristoph. enim Σφ.
"(1151.) Ὡς θερμὸν ἢ παρὰ τι μὲν κατήρυγεν, Schol.
"exp. κατέπνευσεν, ὡς ἐπὶ τῶν κατὰ τροφήν ἐρευγο-
"μένων." "Προσερέγω, Adructo: vel Cum ructu
"afflo. Diod. Sinop. ap. Athen. 1. 6. de adulatori-
"hus, οἷς ἐπειδὴ προσερέγοι Παφάνδα καὶ σαπρὸν
"οἶλον καταφαγόν, Ἰα καὶ ῥόδ' αὐτὸν ἐφάσαν ἥρι-
"στηκέναι. Et II. O. 620. τὰ κύματα προσερέβγεται
"ἄτρη." [* Υπερέγωμαι, Apoll. Rh. 3. 984.]

ΕΡΕΥΘΟΣ, τὸ, Rubor. Proprie autem putatur
ita dici Rubor eorum, qui erubescunt. In VV. LL.
male ὁ ἐρευθος: nam cum alii, tum Gal. et Egineta
abique neutro gen. proferunt. ["Ruhnk. Ep. Cr. 219."
Schæf. Mss. * Ερευθὴς, Opp. K. 3. 94.] Ερερε-
υθῆς, Ruber, [Casaub. ad Athen. 60. * Υπερευθὴς,
Opp. A. 3. 167.] Ερευθῆς, poet. Rubicundus,
Ruber, [Nicander O. 899. Schn. edidit * ἐρευθῆς.
* Ερευθῆς, Nonn. 12. 346. 348.] Ερευθόδανον, B
herba, quæ Lat. Rubia. ["Vitiosa scriptura pro
ἐρευθόδανον, ut ostendunt cetera e δάνος composita,
μυρεδανός, ρυγεδανός, τυφεδανός, βρυκεδα-
νός." Schn. Lex. Idem ap. Theophr. ex analogia
ἐρευθόδανον corrigit: vide notata in Ind. Theophr.]
Ερευθόδανον, τὸ, alia est herba quam ἐρευθόδανον,
quæ et ἐρυθρόδανον, quæ Lat. Rubia. Nam, ut
idem annotatur in VV. LL., ἐρευθόδανον, spino-
sum caulem habet, et in geniculis folia radiata:
"at ἐρυθρόδανον, spinis caret, ut hedera: cui etiam
"folia similia habet, sed rotundiora: ut testatur
"Theophr. H. Pl. 9. 14. Plinius autem 24. 10.
"Erythraeos erythranos dixit, quod ibi Theophr. ἐρευθό-
"δανον. Idem Theophr. H. Pl. 6. 1. inter ἀνά-
"καθα ἐσθμερα: at Rubiam inter aculeata recenset
"Diosc. (3. 160.) ipsi καὶ λὸνδς τραχεῖς tribuens. Sic
"Plin. spinosum caulem ei esse tradit." [Rubia tin-
"ctorum Plin. Herod. 4. 189. * Ερευθῆς, Theod.
"Brödr. Amar. 458." Elberling. Mss.] Ερευθῶ, Ru-
"beficio: αἵματι γὰρ ἐρευθῶν, H. A. (394.) Et pass.
"Ερευθῶ, Rubefio. [* Ενερευθῶμαι, Nicander O.
"Συνερευθῶ, Hippocr. 175. * Κατερευθῶ,
"Refacio, Opp. A. 2. 612." Wakef. Mss. * Ερευ-
"θῶ, Lucian. Neronē 7. * Ερευθῆμα, Lobeck. ad
"Plyrn. 727. * Ερευθῶ, Nicet. Ann. 5. 5.] Ερευθιάω,
"Rubefio, Rubesco. Et pro Rubeo, Sum ruber:
"Nonn. (J. 2. 43.) Ὑδατος οἰνωθέντος ἐρευθιῶντι κε-
"λεύθῃ. Item Erubescio; nam ἐρευθιῶντες Hes. exp.
"ἐρυθριῶντες. [Opp. A. 3. 25. * Ερευθριάω, Lo-
"beck. ad Plyrn. 728. * Ερευθιάω, 4. 253." Wakef.
"Mss.]

* Ερευθῆμα, amisso ε, Rubor, Τῶν ὀφθαλμῶν ε. καὶ
"φύλας, Thuc. 2. (49.) Lucian. (1. 333.) Ἡ ἐρευθῆμα
"ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐστίν. Synes. Καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ
"μοι κατὰ τῆς παρεΐας ε. Item Verecundia. || Radix,
"quæ ἐρευθόδανον etiam et ἐρυθρόδανον. " Ερυθρημα,
"Rubor, VV. LL." Ερυθραίνω, i. q. ἐρευθῶ, Rubefa-
"cio. Et pass. Ερυθραίνομαι, Rubefio, H. Φ. (21.) ἐρυ-
"θαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ. [* Αμπερυθαίνω, Quint. Sm.
"59. * Ερυθρίαμα, Psell. Cantic. Cant. 4. 3." D
"Mss.]

* Ερυθρίνος, Piscis nom., Opp. A. 1. 97.]

* Ερυθρία, ad Paus. 372. Boiss. Philostr. 366."

Schæf. Mss.]

* Ερυθρός, amisso ε, et assumpto ρ, Ruber: ut οἶ-
"νος, Μεκρῶ, Hom.: θάλασσα, Rubrum mare. Ah-
"cubi etiam ἐρυθρὰ sine adjectione. || Item ἐρυθρός,
"quibdam, vel ἐρυθρος retracto accentu, Frutex, qui
"ἐρυθρὸν, vulgo Σύμαχ. ["Compar. Ερυθρότερος
"ἵππος, Cocco rubentior, Dromon Comicus ap. A-
"thien. 240." Schw. Mss.] Ερυθρόδανον, Herba, quæ
"et ἐρευθόδανον, Rubia, [Diosc. 2. 160.] Ερυθρόδανω-
"μένος, Rubefactus, et quasi rubia tinctus, Hes. v.
"Ερυθρόδανωμένος. " Ερυθρόδανωμένα, Hesychio πυρ-
"ρὰ, πυροειδῆ, κόκκινα: aliis Tincta radice rubiæ,
"quæ ἐρυθρόδανον dicitur." [Greg. Naz. 1. 153.]
"Ερυθροειδὲς, ὁ, ἢ, Rubrum cor habens, VV. LL.
[Theophr. H. Pl. 3. 12.] "Ερυθρόκομος, Qui rubeis
"est comis. Ita cognominatam fuisse quandam

"Mali Punici speciem disclmns e Plin. 13. 19. for-
"san ideo tingendis vestibus usurpatam: dicit enim
"floreem mali Punici, Balaustium dictam, tingendis
"vestibus idoneum esse." [* Ερυθρόλευκος, Hes.
"Ερυθρόπελας, Athen. 652.] Ερυθρόπελας, quod et
"ἐρυσίπελας, VV. LL. [J. Poll. 2. 202. * Ερυθροποι-
"κίλος, Athen. 322.] Ερυθρόποιος, q. d. Rubipes, Avis
"quædam Aristoph. O. [303. * Ερυθροπρόσωπος,
"Suid. v. Ἀρματος, " et v. Σήφαξ. * Ερυθροσήμαντος,
"Const. Manass. Chron. p. 113. * Ερυθρόφυλλος, p.
"97." Boiss. Mss. * Ερυθρόχλωρος, Hippocr. Epidem.
"6. 3. T. 1. p. 805. Lind. = §. 7. p. 268. Foes. ubi
"Ερυθρόχλωρος: vide Schn. Lex. Suppl. * Ερυθρό-
"χως, Cratinus Athen. 325. * Ερυθρόχρους, Nicet.
"Eugen. 4. 80. 128. 5. 15. * Λευκερυθρόχρους, 1. 133."
"Boiss. Mss.] Διέρυθρος, Rubro colore distinctus, Cui
"rubor permistus est. [Diosc. 3. 11. * Ενερύθρος,
"Aret. 32.] Εξέρυθρος, Valde ruber, Gal. Τῆς γέ τοι
"φλεγμονῆς ἡ μὲν, ἐξέρυθρός ἐστιν, ἡ δ' ὀλίγη τινὶ τοῦ
"κατὰ φύσιν ἐρυθροτέρα: [8. 446 "Cattier. 76." Schæf.
"Mss. * Εξερυθροειδῆς, Hippocr. Protrhet. 1. 18. T.
"1. p. 482. Lind. * Κατέρυθρος, Theophr. Epist. 15.
"Λευκοέρυθρος, Procl. Paraphr. Ptol. 3. 16. p. 203.]
"Υπέρυθρος, Subruber, Aliquantum ruber, [Athen.
"316. 326. * Ερυθρότης, Schol. Æsch. Pr. 134. * "Ε-
"ρυθρόω, Const. Manass. Chron. p. 54. 57. Meurs."
"Schæf. Mss. * Εξερυθρόω, Nicet. Eugen. 4. 252.
"Κατερυθρόω, Const. Manass. Chron. p. 42. * Ερυ-
"θρως, * Ερυθροος, p. 55." Boiss. Mss. "Ερυθρῶς,
"Const. Manass. Chron. p. 105. cf. Epimetr. 1. ad
"Aristoph. Πλ. Hemsterh. p. xxxii. Ed. Lips." Schæf.
"Mss.] "Ερυθρίνιον, sive Ερυθραϊκόν, dicitur alte-
"rum Satyrii genus, habens τῆς ρίζης τὸν φλοὸν
"καρπὸν, teste Diosc. 3. 144. ut et Plinius 26. 10.
"Est et aliud, inquit, genus Satyrii: Erythraicon
"appellant: duræ radice cortice rubro." [* Ερυ-
"θράδιον, Schol. Nicandr. O. 74. * Ερυθρίς, Gl. ἰχθὺς,
"Rubra. * Ερυθρίτις, Synes. 209. * Ερυθριάς, Rubi-
"cundus, Athen. 76.] At Ερυθρίας est Rubicundus,
"Ruber: ut ὀχρίας, Pallidus. Bud. ex Aristot. Præd.
"[8.] Ερυθραίνω, Rubefacio. Et pass. Ερυθραίνομαι,
"Rubefio: Herodian. 5. (6. 24.) Καὶ τὰς παρεΐας ἐρυ-
"θραίνων. Κατερυθραίνω, Idem. [Hes.] VERB. autem
"Ερυθριάω neutr. pro Erubescio, Rubore suffundor,
"Plato de Rep. 1. Τότε καὶ εἶδον ἐγὼ, πρότερον δ' οὐ-
"πω, Θρασύμαχον ἐρυθραίνοντα. Dem. (270.) Ἀλλὰ κἄν
"ἕτερον λέγοντος ἐρυθρίασεως. [* Ερυθρίασις, Gl. Ru-
"bor, Ion. Ερυθρίσις, Hippocr. 23. * Ερυθριασμένος,
"Dio Cass. 914. * Ανερυθριαστος, Philo 2. 664." Kall.
"Mss. * Ανερυθρίαστος, Simeon Metaphrasta Ms. Vit.
"S. Pelagius Cod. Par. No. 1528. fol. 74. b. * Impu-
"denter, Deposito pudore, Chrys. Hom. 135. T. 5. p.
"868." Seager. Mss. * Απερυθριάω, Xen. Σ. 3. 12.]
"Απερυθριάω, Depudere, e Seneca, Pudorem depono,
"Erubescere desino; Me non pudet, Depudit Ovid.
"Aristoph. N. (1216.) Απερυθρίασαι γε μάλλον, ἢ
"σχεῖν πράγματα, Impudentia uti, Impudenter negare.
"Chrys. de Sacerd. Ψυχὴ γὰρ ἐπειδὴν εἰσάπαξ ἀπερυ-
"θρίασαι βιωσθῇ, εἰς ἀναλησῖαν ἐκπίπτει, Pudorem
"deponere, verecundiam. A. pass. th. Απερυθρίαμαι
"fit ἀπηρυθριασμένος partic., et dicitur ἀπηρυθριασμένον
"Quod impudenter factum dictumve est, et pudore
"deposito. [* Απηρυθριακός, Apollod. ap. Stob.
"Serm. 44. 307.] Απηρυθριασμένος, Impudenter, De-
"posito pudore, Perficta fronte, ἀναιδῶς. [Cyrillus
"Suidæ v. Σπάδων. * Εξερυθριάω, Hippocr. 566.
"Επερυθριάω, Cyrill. Alex. in Mich. p. 309. 470.
"Κατερυθριάω, Heliod. 10. p. 486.] At Υπερυθριάω,
"Aristoph. (Πλ. 702.) Subrubesco. Ερυθραῖον, inter-
"dum pro ἐρυθρός, ut eum, ἐρυθραῖον οἶμα θαλάσσης
"dicitur a Dionysio P. quod alio nomine ἐρυθρὸν πέ-
"λαγος ἐρυθρὰ θάλασσα nuncupatur. Ab Eod. vero
"ἐρυθραῖος κάλαμος appellari creditur Calamus odora-
"tus, vel quod juxta Rubrum Mare nascatur, vel quod
"ruber sit. At ἐρυθραῖος λίθος, qui Statio Erythræus
"lapillus itidem, Claudiano Erythræa gemma, Tibullo
"periphr. in Erythræo legitur quæ litore concha:
"Propertio, quæ venit e Rubro concha Erycina
"Mari. Idemque esse putatur qui Bacca conchea,
"Virgilio in Culice dicitur, quod in conchis, quas

margaritiferas cochleas Plin. vocat, concreascit, Margarita Tullio, ut et Theophr. atque aliis *μαργαρίτης*, Unio Plin. Luciano et *λίθος Ἰνδικός*, qui alioqui altero illo nomine utitur, (2, 442.) *Λίθους ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρημένους βρίθος*. Hieronymus denique ad Principiam, Rubri Maris granum nominavit: ubi, sicut et Lucian., auribus appendi solitum ostendit: scribens Aurum portare cervicibus, auribus perforatis Rubri Maris pretiosissima grana suspendere. ["*Ἐρυθραῖοι*, ad Diod. S. 2, 365." Schæf. Mss.] *Ἐρυθρίον*, Malagmatis nomen, cujus compositio habetur ap. Aegin. 7, 18. *Ἐρυθρίοις*, VEL *Ἐρυθροειδής*, Tunica testium et vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere. Quamdiu enim intra ventrem sunt, eorum tunica, quod illic nihil eximium habeat, nullo proprio donatur nomine: posteaquam vero extra ventrem processit, quia rubet, *ἐρυθρίοις* incipit appellari. Gorr. *Ἐρυθρίος*, al. *Ἐρυθρίνος*, Rubellio, ut Gaza vertit ap. Aristot., Gr. nomen imitans. Sicut et Gall. ead. fere nominis forma vocatur Rouget. Plin. Gr. nomen retinet: sed vulg. exempl. habent Erythinus. Vocatur et *δύκη* ab Athen. 7. ["Kiessl. ad Iambl. Pr. p. 316." Schæf. Mss.]

"*ἘΡΥΣΙΒΗ*, ἡ, Rubigo: Hesychio *νόσος τις ἀέρος ἐπιγενομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς*. Theophr. C. Pl. 4, 15. esse dicit *σῆψιν* τινὰ τοῦ ἐφισταμένου ὕγρου, "maximeque infestare τὰ σιτώδη καὶ τὰ χεδροπὰ, in locis κοίλοις καὶ δροσοβόλοις, superveniente sole rori. Unde Plin. 18, 17. Cæleste frugum vinearumque malum nullo minus noxium est rubigo. Frequentissima hæc in roscido tractu convallibusque." ["Boiss. Philostr. 636. ad Timæi Lex. 122. 210." Schæf. Mss.] "*Ἐρυσίβη*, Hesychio ὁ ὡς κονιορτὸς κατερχόμενος καὶ ἀφανίζων τὸν σῖτον." "INDE *Ἐρυσιβώδης*, Rubiginosus, h. e. vel Rubigini similis, vel Rubigini obnoxius, Qui rubigine infestatur." [Theophr. C. Pl. 3, 24, 4.] "ITEM *Ἐρυσιβάω*, Rubigini obnoxius sum, vel Rubigine laboro. Theophr. in l. paulo ante cit., *τῶν δ' ὀσπρίων μάλιστα ἐρυσιβᾶ κύματος*. Utitur idem et alio verbo, NIMIS *Ἐρυσιβόμαι*, Infestor s. vitiator rubigine. Affertur enim ex H. Pl. 3, 17. *Ἐρυσιβούται σίτος μάλιστα ταῖς πανσελήνοις*, pro Rubigine infestatur." "*Ἀπερυσιβόω*, Rubiginem ingenere: vel Rubigine consumo: unde pass. *ἀπερυσιβοῦνται*, quod exp. "Rubiginem sentit." [Theophr. C. Pl. 5, 10, 13. 5, 11, 3.]

"*ἘΡΥΣΙΠΕΛΑΣ*, ατος, τὸ, Erysipelas: *ἐρεῦθος* "μετὰ διαπύρον φλογώσεως, ἐστὶ ὅτε πυρετὸν καὶ φρίκας ἐπιφέρει", inquit Defin. Med. auctor. Celsus (5, 26.) inter Cancris species numerat τὸ ἐρυσίπελας, ubi disserens quibus signis decernatur, ait, Modo super inflammationem rubor ulcus ambit, isque cum dolore procedit: *ἐρυσίπελας* Græci nominant. J. Poll. (2, 202.) *ἐρυθρόπελας* vocat, Latini etiam Sacrum ignem, vulgi superstitione Ignem sancti Antonii. Qu. Seren. Samonicus, Est etiam morbi species quæ dicitur ignis, Languida quo multo torrentur membra calore. Et Virg. Georg. 4. contactos artus sacer ignis edebat: de pecudibus loquens, de quibus et Colum. 7, 5. Est etiam insanabilis sacer ignis, quam pusulam vocant pastores. INDE *Ἐρυσίπελατῶδης*, Erysipelati similis, Erysipelatis speciem gerens, In erysipelas vergens: ut *φλεγμοναί*, Diosc. 1, 15. et vicissim *ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες*, Galen. Therap. 14. init. et ad Glauc. 2, 1. quibus in ll. fuse de hoc vitio tractat."

ἘΡΕΥΝΑΩ, Indago, Vestigo; Scrutor, Perscrutor, Inquiro. Il. Σ. (321.) Πολλὰ δέ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε, μετ' ἀνέροις ἰχνη' ἐρευνῶν, Εἰποθεν ἐξεύροι: ubi Eust. ἰχνη' ἐρευνῶν esse dicit ἰχνηλατῶν. Potest tamen jungi etiam verbo præp. Antiphon. (719.) Πρῶτον μὲν εἰσβάντες εἰς τὸ πλοῖον, ἡρεύνων καὶ ἐπειδὴ τι αἶμα εὖρον. Bud. a Plat. pro Indago et Vestigo poni auctor est. Vult autem ab ἐρέω deduci Eust., ut ex ἐρέω primum fiat ἐρεύω per epenth. του ν, ut e χέω fit χεύω, deinde per epenth. του ν, ἐρευνῶ: sicut ex ἱκω formatur ἰκνῶ, et οἰκνῶ ex οἰκω. ["Thom. M.

363. ad Charit. 407. Wakef. Ion. 464. H. in Cer. 163. Xen. Eph. 43. Heyn. Hom. 7, 480. Cohor, Theocr. 7, 45. Conf. c. ζητῶ, Jacobs. Anth. 11, 416. Med., Plato Theæt. 327. In med. et act. promiscue usurpatur, Valck. Oratt. 326. ad Xen. Eph. 233. *Ἐρεύω*, * *Ἐρευνῶ*, Acta Traj. 1, 254." Schæf. Mss. * *Ἐρευνήτεον*, Xen. Σ. 8, 39.] *Ἐρευνήτης*, [Athen. 256.] ET *Ἐρευνήτηρ*, Scrutator, Nonn. [J. 1, 155. D. 2, 25. * *Ἐρευνήτρια*, Cornut. c. 10. * *Ἀνερευνήτος*, Eur. Ion. 255.] *Ἀνερευνήτος*, ὁ, ἡ, Cuius difficilis est scrutatio, Qui non facile indagari potest, [Hes.] *Ἐρευνά*, Indagatio, Scrutatio: "E. ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, Aristot. Oec. 2. Perscrutari domos. Et οἱ κατ' εἰσιόντες pro Ad scrutandum, Bud. tacito auctoris nomine. ["Brunck. CEd. T. 566." Schæf. Mss.] *Ἀνερευνῶ*, Pervestigo, Perscrutor. Dicitur et *Ἀνερευνῶμαι* signif. act. [Plato Phæd. 1, 69. * *Ἀνερευνήσις*, Gl. Perscrutatio, Indagatio, Schol. Lycophr. 11. * "Ἐξερευνῶ, Tzetz. Chil. 5, 83." Elberling. Mss.] *Διερευνῶ*, Idem. Appian. B. C. 3, (98.) Πρόπλων δ' αὐτῶ τινὲς τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διερευνῶν. Dicitur et *Διερευνῶμαι* act. signif.: "θεῖον πάντα διερευνᾶται, Greg. de Hom. ["*Ἀνερευνήσις*, Clem. Alex. Str. 7. * *Διερευνήτεον*, 8, 4. p. 919. Platō de LL. 2, 654. * *Διερευνήτικος*, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18." Kall. Mss.] *Διερευνήτης*, Perscrutator, Indagator. [Xen. K. Π. 5, 4, 4.] *Ἀδιερευνήτος*, Impervestigatus, Non pervestigatus, Philo de Mundo, Οἷς οὐδὲν ἄ. ἀπολέλειπται. A Bud. exp. Non exploratus, excussus, ap. Plut. Dione 312 (= 856.) Interdum vero est Non pervestigabilis, Impervestigabilis, Inscrutabilis. ["Valck. Adonit. p. 232." Schæf. Mss.] *Ἀδιερευνήσις* pro eod., VV. LL. ["*Ἀδιερευνήτος*, Perscrutatu difficilis," [Dio Cass. 659.] "*Προδιερευνῶ*, Ante perscrutor et pervestigo." ["ad Diod. S. 2, 424. Thom. M. 363. * *Προδιερευνήτης*, ib." Schæf. Mss. * *Συνδιερευνῶ*, Basil. 3, 34.] *Ἐξερευνῶ*, Idem, [Diog. L. 10. p. 791. * *Ἐξερευνῶ*, Indago, Hes.] *Ἐξερευνήσις*, Perscrutatio, Indagatio, [Symm. Ps. 63, 6.] *Ἐξερευνήτης*, Eur. Perscrutator, Indagator. [* *Ἐξερευνήτικος*, Strabo 3, 231.] *Ἀνεξερευνήτος*, Inscrutabilis, [Gl. Inextricabilis. * "*Ἀνεξερευνήτως*, Andr. Cr. p. 31." Kall. Mss.] "*Ἀνεξερευνήτος*, Investigatu s. perscrutatu difficilis." [Athen. 256. stot. Polit. 7. *Ἀνεξερευνήτος* γὰρ ἐκεῖνη τῶν οἰκίῶν διάθεσις καὶ δυσεξερευνήτος τοῖς ἐπιτιθεμένοις." "*Ἐξερευνῶ*, et *Διεξερευνῶμαι*, Diligenter pervestigo, Accuratissime indago, s. rimor; addit enim secundam quandam vehementiam geminatio præpositionis. Plato de LL. *Διεξερευνῶμενος* χώραν. [* *Διεξερευνήτης*, Schn. Lex. ἀμαρτύρω. * *Προξερευνῶ*, Eur. Phœn. 92. * *Προξερευνήτης*, Rhes. 296. * *Συνεξερευνῶ*, Plato Theæt. 1, 155.] *Προερευνῶ*, Prius indago, pervestigo, scrutor. Et *Προερευνῶμαι* pro eod. Xen. K. Π. 5, (4, 2.) Πέμπει τινὰς προερευνήσομένους."

ἘΡΕΦΩ, Tego, Contego, Tectum impono, στέγάζω, Dem. (426.) Ἦρεψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μαρκεδονίας δοθεῖσι ξύλοις. At Hom. locum ex Il. A. vide in *Ἐπερέφω*. ["Simmias Epigr. 1. Aristoph. Fr. 223. Heyn. Hom. 4, 22. Wassenb. 23. ad Timæi Lex. 188." Schæf. Mss.] *Ἐρέφω*, q. d. Tectura, i. e. Ipse tegendi actus: ut νεῶν ἐρέφει. Interdum vero et Tectum: ut exp. ap. Plut. Pericle, Τῇ δ' εἰ. περικλινὲς καὶ κάταντες τὸ ὄδειον. Bud. quoque a Plut. pro Tecto poni scribit, sed locum non proferat. Sic autem et a Theophr. accipi putat ideur, H. Pl. 5, (6, 1.) Χρῶνται πρὸς τὴν εἰ: ut sit, inquit, pro ὀροφῇ, sicut κάμψις dicitur pro καμψῇ. Sunt vero qui et Contignationem hic interpr. [Plut. Antiochio 45.] A quo *Ἐρέφω* ἔλη, Theophr. (H. Pl. 4, 2, 8.) Materies tectis conficiendis idonea. Sic et *ἐρέφω* ξύλα. Bud. *ἐρέφω* Tectorium vertit. || Et *ἐρέφω*, Herba, Suid. ["Thom. M. 641. Markl. Iph. p. 233. Timæi Lex. 187. et n." Schæf. Mss.]

Ἀμφερέφω, Circumquaque tectus, circumcirca, In circuitu tectus, Epith. pharetræ, Il. A. (45.) Τὸν δὲ μαισιν ἔχων, ἀμφερέφει τε φαρέτρην. [* *Ἀμφερέφω*, Antip. Epigr. ap. Huschk. Anal. 286.] *Ἀνηρερέφω*, Apoll. Rh. (2, 1173.) Tecto carens, νηοῦ. Exp. ta-

men in VV. LL. Alte tectus. [* Διηρεφής, Tzetz. Posth. 6, 325.] Ἐπηρεφής AB Ἐπερέφω, Tectus, Co-
opertus, Opacus, Apoll. Rh. 2, (736.) σπέος — Ὑλη
καὶ πέπλην ἐπηρεφές. Apud Od. N. (349.) σπέος κα-
τηρεφές. Eust. tradit a vet. exp. etiam χθαμαλόν. Est
autem ἐπηρεφω pro Tego, Tectum impono, et Il. A.
(39.) εἰ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα: ubi Eust.
ἔρεψα ait esse ὀρόφωσα: sed ego ἐπέρεψα lego, juncta
præp. ἐπὶ verbo ἔρεψα. Κατηρεφής, idem. QUOD
idem est a Κατερέφω: κατηρεφές enim δάφνησι σπέος,
(Od. I. 185.) quod illis tegitur tanquam tecto. * At
ἄμα, Unda quæ se attollendo, velut alto quodam
tecto operit, [E. 366.] Et contra κατηρεφές, cum περὶ
τοῦ χθαμαλόν dicatur, pro χθαμαλόν. Eust. Est
autem illius v. media vox κατερέφεται ap. Apoll.
Rh. 2, (1074.) κεράμω κατερέφεται ἐρκλον ἀνὴρ. Et ap.
Theophr. Σφ. (1294.) dicitur testudinibus, ὧς εὖ
καταμάσθω, pro Quam bene tectæ estis, s. cooper-
te. * Κατηρεφής, Tectus, Tecto munitus. [* Συγ-
νηρεφής, Lycophr. 1279. * Νυκτηρεφής, Nocte oc-
cultus, Aesch. Ag. 467. * Περηρεφής, Pr. 299.]
Συνηρεφής, Teetus umbra spissa tanquam tecto, Um-
brosus, Opacus, Ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμέν, Lucian. (2,
898.) ἔσορ' ἰν' ὀπακο sumus, umbra. Sic et Straboni
ἔσορ' ἰν' ὀπακο diei Opacum scribit Bud. [* Συνηρεφής,
Niget. Eugen. 6, 9. * Συνηρεφεία, 4, 39.] Boiss. Mss. [
Συνηρεφής, Opaco, Inumbro, Theophr. (H. Pl. 3,
155.) de fluvio alveum mutante loquens, eo exun-
dante, καὶ ἄμα τῇ μεταβάσει τοσαύτην ὕλην συγγενῆ
τοῖς ὕδασι, ὥστε τῷ τρίτῳ εἶναι συνηρεφεῖν. Locum
mutare, Bud. [* Συνηρεφεία, Applam. B. C. 4, 649.]
Ἐπηρεφής, Alte tectus, Altum tectum habens. Et
Albus, Celsus, e consequenti. SED poet. Ὑπερεφές
δὲ, ὕψωμα ab Hom. dicitur metri causa, pro ὑψηρεφές.
Sic et ὑπερεφεῖς γαστήρ, Aristoph. (N. 306.) Scribitur
πᾶσι et ὑπερεφής in VV. LL. sed hanc scripturam non
recipit Eust. [“Heyn. Hom. 5, 38. 7, 679. Kaster.
Aristoph. 55. ad Od. Δ. 46.” Schæf. Mss.]
* Ὀροφώ, Contignatio qualis est tectorum, Thuc.
(2, 158.) ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος; καὶ
καλόντες τὴν δ. ἐβαλλον τῷ κεράμῳ. Theophr. Δια-
κρίνουσιν δ. τινὰς τῶν ἀρχαίων οὔσας. Quod de-
κρίνουσιν Plin. ait, Theophr. huic arbori honorem
dedit, memoratas ex ea referens templorum vete-
rum contignationes. Aristot. de apibus, Ἀρχονταὶ
δὲ τῶν ἰσθμίων ἀνωθεν ἀπὸ τῆς δ. του σμήνου καὶ κάτω
κατασκευάζουσιν, i. e., eod. Plin. interpr., Struunt orsæ a con-
tignatione alvei, textumque velut a summa tela
deducunt. Pro eo autem, quod Varro habet, Sin-
gulis parietibus columbaria fiunt rotunda, in ordinem
crebra; ordines quamplurimi esse possunt a terra
usque ad cameram: in Geop. est, Κατασκευάζειν δὲ
τὴν ἐν τοῖς τοίχοις καὶ νεοσιὰς πυκνὰς, ἀπὸ ἐδάφους
ἐκ τῆς δ. Ap. Athen. 5. Ταῖς τε κατασκευαῖς καὶ
τοῖς δ. καὶ θυρώμασι δὲ πάντα ἦν ταῦτα πεποιημένα,
Tectis laqueatis et postibus spectabili opere exor-
nata, Bud. Ὀροφος, δ. Tectum, Camera, Thuc. 1,
(114.) Τοῦ οἰκήματος τὸν δ. ἀφείλον, Domus tectum
amicti sunt, Philo V. M. 3. Τὸν δ. καὶ τοὺς τοίχους
ἀφαινεῖν, Tectum et parietes integere. || Aquatilis
calami genus, quo domus tegi solebant, Il. Ω. (450.)
de tentorio Achillis, ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν λαγνή-
ων ὀρόφον, λευκωνόθεν ἀμύσαντες. Citat J. Poll.
etiam Theophr. et Aristot. Eur. Schol. tradit esse
genus Calami fragilis et papyracei, ἀσθενῆς, inquit,
καὶ ὑγρὰ δὴς, e quo pueri conficiant fistulas exilem
sonum edentes, adeo ut vix audiri queant: hinc n.
compositum vult illud, quod infra habes, ὑπόροφον
βοῶν. [* Ὀροφώ, Anal. 3, 55.] Ὀροφώ, δ. ἡ,
Tectum, Contignationem ferens: ὀροφώ, ἀνι-
μαλὶς dicitur, quod alio nomine ὀστρακόδερμον, Testa-
ceum animal. [Anal. 3, 50. * Ἀνώροφος, Lycophr.
350.] Ἀνώροφος, Tectum e seipso habens, Seipsum
contignans. [Wakef. S. Cr. 4, 48. Dionys. H. 1,
205.] Schæf. Mss. * Ἀνώροφος, Const. Manass.
Chron. 2730. p. 106. Kall. Mss.] Διόροφος, Du-
plici tecto instructus, Duplicem concamerationem,
contignationem habens, δίοτεγος. [Hes. * Ἀνώ-
ροφος, Schol. Pind. O. 5, 27.] Boiss. Mss. * Εὐόροφος,
Anal. 2, 113. * Εὐόροφος, Schol. Lycophr. 350.]

A Ὀμωρόφιος, Qui sub eadem camera vel tecto est,
J. Poll. [p. 53. Athen. 437. * Ὀμώροφος, var. lect.
ibid.] “Dicitur et Ὀμώροφος pro eod.” [“Herodian.
Epimer. 204.” Boiss. Mss.] “Ὀμωρόφιος, Sub eod.
“tecto habitans, Contubernalis. Antiphon, Ἴνα μὴ
“ἄμ. γένηται τῷ αὐθέντη.” [Lobeck. Phryn. 643.
* Ὀμωρόφιος, Nonn. D. 2, 340. * Ὀμωροφίω, Schæf.
Æsop. 145. * Ὀμωροφίω, Gl. Contubernium.] Παρω-
ροφίς, ἡ, Quod est inter ὄροφον et τέγος, J. Poll. 1.
[Herod. 2, 155. * Πεντόροφος, * Πεντρώροφος, Lo-
beck. Phryn. 709. Dionys. H. de Comp. VV. 1, 3.]
Πεντρώροφος, Habens cameram s. tectum e lapidibus,
[Tzetz. Argum. Lycophr. p. 268. Müller. * “Πεντρώ-
ροφος, Herodian. Epimer. 204.” Boiss. Mss.] Πολυ-
ρόφος, Multas concamerationes s. contignationes ha-
bens, Multas habens cameras s. tecta. [“Ad Cha-
rit. 631. Toup. Opusc. 1, 573.” Schæf. Mss. * Πολυ-
ώροφος, Eust. 640=499.] Τετρώροφος, Quatuor ha-
bens concamerationes s. contignationes, Quatuor ha-
bens cameras s. tecta. [Appian. 1, 436.] “Ὑπερ-
“όροφος, Superbus. Nam Hes. ὑπερόφους, si modo ita
“scripsit, exp. ὑπερηφάνους.” Ὑπερορόφιος, Qui
supra tectum s. cameram est. Cui CONTR. Ὑπω-
ρόφιος, Qui sub tecto s. camera est, φάλαγγες, ἀράχ-
ναι, Araneæ quæ sub camera s. tecto degunt, οἱ φω-
λοῦντες ὑπὸ τοὺς ὀρόφους, Eust. At Eur. Or. (147.) Ἴδ',
ἀτρεμάλαν δὲ ὑπόροφον φέρω βοῶν, Vocem, quæ sub
tecto domus contineatur nec extra a quoquam exau-
diri queat. Alii vero referunt ad ὄροφον, Calamum,
ut vox intelligatur tam exilis, quam quæ editur a
fistulis ex illo calamo confectis; sic enim hic chorum
respondere verbis Electræ præcedentibus, φώνει
ὥστερ' πνοὴ καὶ ἀπήχησις σύριγγος λεπτοῦ δόνακος.
“Ὑπορόφιος, i. q. ὑπώροφος,” [Basil. 2, 550. Ὑπο-
ρόφιος, Ὑπωρ., Lobeck. Phryn. 706. Ἡ ὑπώροφία,
sc. χώρα, Diod. S. 18, 26. * “Ὑπόροφος, Antip. S.
37. Musgr. Herc. F. 107.” Schæf. Mss.] Ὑπόροφος,
Altam cameram s. concamerationem habens, Od.
B. (337.) δδ' ὑπόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός.
[Ὑπόροφος, * Ὑπόρ., Lobeck. l. c. “Apud Athen.
C 189. geminata ὁ littera ὑπόροφα δώματα scribitur.”
Schw. Mss.] Ὀροφίος, ον, δ: ut ὀροφίαι μῦες καὶ
ὀφεις, Qui in camera s. tecto latibula habent, οἱ περὶ
τὰς ὀροφὰς διάγοντες. Aristoph. Σφ. (205.) Μῦς; οὐ
μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυνάμενός τις οὐτοσὶ ὕπὸ τῶν κεραμίδων
Ἠλιαστῆς δ. Est autem Eustathio δ. ἐν ταῖς οἰκταῖς
μυοθήρας ὄφης, Serpens, qui mures venatur in conca-
meratione s. tecto. [* “Ὀροφίαιος, * Ὀροφικός, Ind.
ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 241.” Boiss. Mss.
* Ὀρόφινος, Æneas 32.] Ὀροφώ, Concameratio, Con-
tigno, Plut. (6, 790.) Οἰκίαν τετραγώνους ὀροφωμένην
δοκοῖς, Joseph. Κεδρίνοις φατνώμασιν ὀρόφωοντο. Ὀρό-
φωμα, Tectum, Concameratio, Contignatio, Athen.
(205.) Ὀρ. ῥομβωτόν. Ὀρόφωσις, Concameratio,
Contignatio. [Gl. Lacunarium, Laquearium. * “Ὀρο-
φωτής, Const. Manass. Chron. p. 9. Meurs. * Ὀρο-
φωτός, Heyn. Hom. 6, 284.” Schæf. Mss. * Ἐπορο-
φώ, Heracl. Alleg. c. 48. * Κατοροφώ, Eumath. 1.
p. 9.] Συνοροφώ, Contego, Concameratio, Lucian. [2,
409.]

D * ΕΡΗΜΟΣ, δ. ἡ, itemque ἐρήμη interdum. Apud vet.
autem ἐρήμος, ut ἐνοῖμος, Desertus, Solus, ut dicitur,
loca sola caveto, inhabitatus. Item Incultus, Od. Γ.
(270.) Δὴ τότε τὸν μὲν αἰοῖδ' ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην.
Xen. K. Π. 3, (2, 1.) Πολλὴν τῆς χώρας τοῖς Ἀρμε-
νίοις ἔ. καὶ ἀργὸν οὔσαν διὰ τὸν πολέμιον. Et ὄρος Thuc.
Item Ἐ. καὶ ἀπάνθρωπος γῆ, Lucian. (1, 194.) cum
prius dixisset γῆν ἀνέργαστον. Herodian. 3, (12, 12.)
Ἐ. βασιλεία vocavit Regiam vacuum, Polit. Interdum
vero additur gen.: Xen. K. Π. 4, (4, 2.) Χώρα ἔ.
ἀνθρώπων οὔσα. || Sed frequenter dicitur et homo
Desertus, Qui præsidio destitutus est, Cui nemo fert
opem; Incustoditus. Andoc. Οὐδ' ἔ., οὐδ' ἐαδίκητος.
Thuc. 2. Ἀπώλλυντο ἔ. Herodian. 2, (12, 12.) Ἐ.
τε καὶ ὑπὸ πάντων καταλειφθεῖς. Plut. Amat. Narr.
Οἱ δὲ καταλαβόντες ἔ. τὰς κόρας, βιάζονται, Incusto-
ditas, Polit. Sic autem ap. Thuc. ἔ. πύλας Schol. exp.
ἀφάλακτος: atque ita et in Prov. Ἐρήμας τρυγήσεις
crediderim ἐρήμας exp. posse: v. Erasmus. in Prov.

Haud impune vindemiam facies: simul et meam in illud animadversionem. Dicitur etiam ἔ. οἶκος a Dem. et ἐρημωθεί, quando sublata stirpe liberorum legitimorum, successio ad proximos defectus. Bud. Isocr. autem videtur et ἐρήμους ἀνθρώπους eo sensu dixisse, sicut et στρατιώτας, Qui amiserunt suum ducem. Frequenter tamen gen. additur, et dicituraliquis ἐρημος τοῦ βοηθήσοντος, Isocr. ἐρημος βοηθείας, Plut. quem gen. et Schol. Thuc. subaudit in quodam ejus l., ubi dicit ἐρήμη ὄντι. Quinetiam ap. Il. E. (140.) τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται, Eust. exp. ἐρημα τοῦ βοηθήσοντος. Esse autem ἐρημα, vet. scripturam, admonui supra. Huc certe pertinet copulatio τοῦ ἐρημος cum ἀβοήθητος, ap. Plut. de Al. Fort. Sciendum est autem non tantum cum illo gen. aut similibus jungi ἐρημος, sed cum plerisque aliis, pro Destitutus, Orbatus, aut etiam simpl. Carens. Plato Ep. "Ε. εἶναι ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Et "Ε. γνησίων διαδόχων χώρα, Plut. Sol. θεραπείας, Camillo. Isocr. ad Phil. Ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἀπάντων ἔ. γέννηται καὶ γυνός. Xen. (K. Π. 2, 1, 4.) "Ε. συμμάχων. Idem vero K. Π. 4, (4, 2.) dixit regionem, quæ sit ἐρήμη ἀνθρώπων, esse etiam ἐρήμην τῶν ἀγαθῶν. || "Ερημος ἀγῶν, Non habens adversarium, Hes. || "Ερήμη sub. δίκη, Vadimonium desertum. Et "Ερημόδικον pro eod. Dem. (540.) Δίκην δὲ τοῦτω λαχὼν ὑστερον τῆς κατηγορίας, εἶλον ἐρήμην, Indicta causa damnavi, i. e. Cum ille ad iudicium non affuisset. Et ἐρημον δίδοναι, Secundum præs. judicare, non obeunte reo: vulgo ad verbum Donner défaut. Bud. 22, 23. 41. Item λύεσθαι dicitur ἐρήμη, ut ex J. Poll. annotatur, cum deserti vadimonii iudicium nullum fit. || "Ερημος pro Unico et singulari, Bud. e Plat. Tim. Οὐρανὸν ἓνα μόνον, ἐρημον κατέστησε. ["Wakef. Trach. 905. Phil. 470. Jacobs. Anth. 10, 242. ad Diod. S. 2, 68. 614. Heyn. Hom. 5, 26. Boiss. Philostr. 505. ad Charit. 257. 270. 393. Heringa Obs. 126. 127. ubi et de confns. cum ἡρέμα. Carens, Schneid. ad Xeu. Pol. p. 305. Anton. Lib. 258. Verh., ad Herod. 173. Non semper signif. locum plane asperum, Ind. Geogr. in Xen. Anab. 588. Hutch. 8°. Cum gen., Ruhnck. ad Vell. 131. Herod. 9, 118. De fem., Thom. M. 364. ad Dionys. H. 1, 155. Steph. Dial. 25. De accentu, T. H. ad Plutum p. 164. Heyn. Hom. 5, 26. 6, 102. Reiz. Præf. ad Herod. p. ix. Koen. ad Greg. Cor. 8. ad Il. K. 520. De mari, Acta Traj. 2, 114. "Η ἐρ., sc. χώρα, ad Herod. 288. 298. "Η ἐρ., sc. δίκη, ad Charit. 584. ad Lucian. 1, 601. ad Diod. S. 1, 545. Dionys. H. 2, 664. "Ερήμη, Locella ad Antigone. 237. Beckm., ad Charit. 270. ad Herod. 448. "Ε. οἶκος, Markl. Suppl. 1133. ad Herodian. Philet. 441. "Ερημον ἐμβλέπειν, Aristoph. Fr. 263. Τὰ ἐρ., Diod. S. 2, 436. "Ερημα, τὰ θρέμματα, Toup. Opusc. 2, 202. Schæf. Mss.] ["Ερημα, ατος, τὸ, Desertio, Solitudo: "ἐρημία. Ita VV. LL. in exemplum afferentia h. l. "Isocr. ex Epist. ad Philipp. Ἀπόντος γὰρ τοῦ γράψαντος, ἐρημα τοῦ βοηθήσοντός ἐστιν. Cui subjungunt, τὰ ἐρήματα, Deserta, Virgilio. Sed hæc mendosa sunt. Et quantum ad l. illum Isocr. attinet, esse adj. plur. et cum eo sub. esse τὰ ἐπιστελλόμενα, satis manifestum est, si locum adeas. "At ἐρημα poet. pro ἐρημα, ut ὁμοῖα pro ὁμοια. "Ερήματα, Suidæ τὰ θρέμματα, Pecora: forsan quia "in solis et desertis locis pascuntur." [*"Ερημοβάτευτος, Gregentius, ap. Suiceri Thes. "Ερημόδικιον, Gl. Eremodicium, Ulp. Dig. 4, 4, 7. Angl. A non-suit.] "Ερημοθῶκος, Qui solus causam suam agit, VV. LL. ἐρημολόγος, Hes. [*"Ερημοκόμης, Philipp. 67. *"Ερημόκομος, Jacobs. Anth. 8, 161. *"Ερημολάλος, 6, 121. Toup. Opusc. 1, 14. Schæf. Mss. "Ερημολόγος, v. "Ερημοθῶκος.] "Ερημονόμος, In deserto pastus, VV. LL. [Apoll. Rh. 4, 1333. "Wakef. S. Cr. 4, 48. *"Ερημόνομος, Zosim. Epigr. 2. Schæf. Mss. *"Ερημόπλανος, Demetr. Phal. 116. *"Ερημοπλάνης, Orph. H. 39, 4. sed v. Hermi.] "Ερημοποιός, Qui desertum reddit, Suidæ ἐρημωτής. [*"Ερημόπολις, Eur. Tro. 620. *"Ερημοπολίτης, Hoeschel. ad Vit. Anton. p. 125. Schæf. Mss.] "Ερημοσκόπος, Qui negligenter excubias agit, Suid.

A [*"Ερημοφίλης, *"Ερημοφίλας, Jacobs. Anth. 11, 174. Schæf. Mss. *"Απέρημος, Schol. Pind. N. 4, 88.] "Δυσέρημος, Desertus, Desolatus: vel Difficilis ob solitudinem. [Anal. 2, 230.] "Πανέρημος, Omnino desertus. Synes. Epist. 4. "Εν ἐσχατιᾷ τινὶ πανερήμῳ. ["Pallad. H. L. 30. Boiss. Mss. *"Υπέρημος, Plut. Emilio Paulo 8.] Φιλέρημος, Amans solitudinis, Epigr. "Rufin. 25. Jacobs. Anth. 6, 121. Ruhnck. Ep. Cr. 275. 280. Toup. Opusc. 1, 14. Benth. Opusc. 75. Schæf. Mss. [*"Ανερήμητος, (ab *"Ερημέω,) Cornut. 26. *"Ανερμήτης, Sext. Emp. adv. Math. 10, 223. Kall. Mss. *"Ερημοσύνη, Anal. 2, 282. 3, 49.] "Ερημός, Desertum reddo, Desolo, Vasto, Dem. Et pass. "Ερημοῦμαι. Thuc. 1. Οὔτε πόλεις τοσαύτῃ ληφθεῖσαν ἡρημώθησαν, αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων. Vastatæ sunt. Apud Eund. tamen 5. Καὶ ἐρημώσαντες Συρακοῦσας, exp. Schol. simpl. καταλιπόντες ἐρήμην, i. e. Cum desertam urbem illam reliquissent. A Plut. ἐρημοῦν accipi puto pro Amicis destituere, ut ἐρημον ostendi de Eo interdum dici peculiariter, qui amicis destitutus sit, in h. l. Vitæ Alex. Νῦν δ' ἰσοβασιλέας πάντας ποιεῖ καὶ πολυφιλίας παρασκευάζεις αὐτοῖς, σεαυτὸν δὲ ἐρημοῖς. || Cum gen. Destituo, Privo, Orbo, Aristot. Οὐδεμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης, ἐρημωθείσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας. Sic Philo V. M. 1. Καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις ἐρημωθείσαι τῶν ἐν αὐταῖς, ἀνέλαβαν ἀνδρας βελτίους. ["Wakef. Herc. F. 252. (359.) Fac. ad Paus. 3, 105. ad Herod. 475. Toup. ad Lægin. 298. Wakef. S. Cr. 3, 183. Derelinquo, Ear. Hec. 31. Dionys. H. 4, 2162. "Ερημοῦσθαι ὑπό τινος, 2181. Schæf. Mss.] "Ερήμωσις, Desolatio, Vastatio, Destitutio, Privatio. [Arriau. Exp. Alex. 1, 21.] "Ερημωτής, Desolator, Vastator; Destitutor, Qui destituit, Qui privat. ["Antip. S. 18. Schæf. Mss. *"Ερημωτικός, Epiphan. 1, 458. "Απερημῶς, idem. Unde pass. "Απερημῶμαι, [Gl.] Desolor, Vastor. Et Plato, Destituor, Relinquor. Plut. Lyncurgo, "Απέρημωθείσα ἡ τρυφή τῶν ζωπυρρύντων. "Ἐξερημῶς, idem: unde Plato, Epist. Τὰς ἐξερημωμένας πόλεις κατοικέζειν. ["Wakef. Herc. F. 252. Toup. Opusc. 2, 172. Dionys. H. 4, 2181. Schæf. Mss.] "Ερημία, Desertus locus, Solitudo. Æsch. Pr. (2.) Σκίθ' οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Cic. ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν, terpr. In solitudine vitam agere, Lex. Cic. 58. || De eo, qui destitutus est auxilio. Thuc. 1. Οὐχ οἱ δὲ ἐ. ἄλλοις προσιώντες, i. e. Quod a suis destituantur. rantur. Et peculiariter aliquando de Iis, qui amicis carent, aut etiam eorum ope destituuntur: quo sensu dici puto a Plat. αὐθάδεϊαν esse ἐρημίαν ξήνοικας. Sed additur sæpe gen. et generaliter est Penuria. Nec enim dicitur duntaxat ἐρημία φίλων, quo et Xen. (Ap. 2, 2, 14.) utitur, sed etiam νέων a Plat. et τῶν Ἑλληνικῆς φωνῆς ab Eod.: item διαδοχῆς a Plut. et (6, 154.) γού καὶ φρενῶν ἀγαθῶν: item τοῦ καλύοντος, a Chrys. [*"Ερημιάς, Lobeck. Aj. p. 272. Valck. ad Theocr. p. 280. (27, 62.) Schæf. Mss.] "Ερημικός, Solitarius, Solitariam vitam agens, In solitudine habitans, Greg. Ζώνην μιμούμενος τῶν ἐ. καὶ προδρόμων, i. e. Iohannis Baptistæ. Sic pelecenem LXX. Interpret. vocarunt ἐρημικόν Ps. 101, (6.) Ὠμοῖω πελεκάνι ἐ. "Ερημίτης, idem. Sed ἐρημίται dicti sunt peculiariter Qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eamque ideo agebant. Eremitæ servata voce Gr. dicti fuerunt. Galli quoque Ermites, quasi Eremites, appellant. [Job. 11, 12. *"Ψευδοερμίτης, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 130. Boiss. Mss.] "Ερημαίος, poet. i. q. ἐρημος: ut νήσος, Apoll. Rh. (2, 672.) Et cum gen. pro Privatus, Orbatus: Epigr. Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλνφος Ὀμματος. "Ερημάς, ἄδος, ἡ, itidem poet. pro Orbata, Epigr. φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὄψαται. ["Christod. Ecphr. 334. Wakef. S. Cr. 4, 49. Musgr. ad Hec. 444. Schæf. Mss.] "Ερημάς, autem in prosa, Deserta loca frequento, In solitudine ago, Diog. L. in Democr. 466. "Ε. ἐνίοτε καὶ τοῖς πᾶσι ἐνδιατρίβων. Pyrrhone 477. Ἐπατεῖν τε καὶ ἐ. σπανίως ποτὲ ἐπιφανόμενον τοῖς οἴκοι. [Theocr. 22, 35. Anal. 2, 61.] "Απερημάσαι, ap. Hes. legitur, "expos. ἀποικῆσαι. Unde ἀπερημάζεσθαι dici videtur

“σκαῖς ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν ψῆγες εἰς τοὺς δλύνθους
 “μεταστάντες τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάσω-
 “σιν: id quod ἐρινάζειν dicitur: ut Plin. quoque
 “15, 19. repertum esse scribit ut illatæ aliunde et
 “inter se colligatæ caprifici injiciantur fico, sc. ut
 “culices quos parit, fraudati alimento in matre,
 “cognatæ arboris fructui se insinuent, morsuque
 “ficorum crebro, h. e. avidiore pastu, aperientes ora
 “earum, atque ita penetrantes, intus solem primo
 “secum inducant, cerealesque auras immittant fori-
 “bus apertis, et lacteum humorem fici absumant, ut
 “eo citius maturescat. Dicuntur et σῦκα ἀνερίνα-
 “στα, Incaprificatæ fici: quæ sc. a caprifici culici-
 “bus intactæ sunt: ut ap. Theophr. C. Pl. 2, 13.
 “Ἐνιοὶ γ’ οὐδ’ ἐρινεάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦντες κη-
 “ρύττουνσιν ὡς ἀνερίναστα, quoniam sc. τὰ σῦκα χεί-
 “ρονα ποιεῖ ὁ ἐρινεασμός. Proverbialiter autem ἀνε-
 “ρίναστος dicitur ἐπὶ τῶν ἀπερ ἂν λάβωσι μὴ διακα-
 “τεχόντων, teste Suida: qui a quibusdam exponi ait
 “etiam μαλακὸς καὶ ἄγονος, metaph. ἀπὸ τῶν
 “quæ non caprificatæ non retinent nec maturant
 “fructus. Ἀνερίναστος, i. q. ἀνερίναστος: ac sicut
 “illud, ita et hoc Proverbio dicitur ἐπὶ τοῦ μὴ κρα-
 “τύντος ἢ ἔχει, ἀλλ’ ἀποβάλλοντος, metaph. ἀπὸ τῶν
 “συκῶν τῶν μὴ κρατουσῶν τὸν καρπὸν διὰ τὸ μὴ ἐπι-
 “βληθῆναι αὐταῖς τοὺς δλύνθους τοὺς ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν,
 “ὃ ἐστὶν ἀγριουσυκῶν, ut refert Lex. meum vet. et
 “Etym. ap. quem vide et alia. Memiuit Hes. quo-
 “que hujus v., qui a quibusdam exponi ait μαλακὸς,
 “ἄγονος, cum prius dixisset ἐρινάζειν esse cum ἐρι-
 “νεοῦ τῆς συκῆς περιάπτονται δλυνθοί, ἀγρίας οὔσης,
 “ὑπερ τοῦ τελεσφορησασθαι καὶ τὴν ἡμέραν: qua de
 “re vide quæ supra e Plinio retuli.” “Ἐρινεῶν
 “i. q. ἐρινεάζω, s. Ἐρινάζω. Ex Theophr. H. Pl. 2,
 “9. Περὶ γὰρ Ἀτταλίαν οὐ φασὶν ἀποβάλλειν τὸν καρ-
 “πὸν διὸ οὐδ’ ἐρινεοῦσι, [ἐρινεάζουσι Schn.] “Ἰτα-
 “λίαν reponunt nonnulli pro Ἀτταλίαν. Ibidem
 “utitur verbo synonymo ἐρινάζειν, item et nom. plur.
 “ἐρινεά.”

“EPINNYΣ, Erinnyes, Furia: dea infernalis pec-
 “catorum ultrix et pœnarum irrogatrix, Od. O.
 “(234.) θεὰ δασπλήτης Ἐριννύς. Alibi συγερὰς
 “Ἐριννύας, ut (B. 135.) συγερὰς ἀρήσας Ἐριν-
 “νύς. Et Il. I. (454.) Πολλὰ κατηράτο, συγερὰς δ’
 “ἐπεκέκλετ’ Ἐριννύς. Hesiod. (H. 39.) κρατερὰς vo-
 “cat, qui eas τῇ πέμπτῃ dicit ἀμφιπολεῦειν et τίμνω-
 “σθαι τοὺς ἀδίκους. Apud Soph. vero (Aj. 1034.)
 “Ajax dicit, Ἀρ οὐκ Ἐριννύς τοῦτ’ ἐχάλκευσε ἔφος;
 “Annon Erinnyes s. Furia hunc cudit ense? in
 “meum sc. exitium. Et Hercules ap. Eund. Trach.
 “(1052.) dicit, δολῶπις Οἰνέως κόρη Καθῆψεν ὅμοις
 “τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀμφιβληστρον: quod
 “Act. ap. Cic. vertit, Me furiali veste irretiit. Rur-
 “sum Hom. dicit Ἐριννύς τινός, pro Erinnyes quæ
 “injuriam alicui illatam persequitur. Od. P. (475.)
 “Ἄλλ’ εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσι. Præ-
 “terea dicit aliquem alicujus Ἐριννύας ἐξαποτίσαι,
 “vel ἀποτίσαι, pro Dedisse pœnas Erinnybus injurias
 “alicujus ulciscantibus. Il. Φ. (412.) Οὕτω κεν τῆς
 “μητρὸς Ἐριννύας ἐξαποτίνοισι, Ἥτοι χωμένη κακὰ
 “μήδεσται. Non semper tamen injuriam passi Ἐριν-
 “νύες sunt, sed ejus etiam qui fecit: ut Od. A. 278.
 “de Epicasta matre Œdipodis, τῇ δ’ ἄλγεα κάλλιπ’
 “ὀπίσω Πολλὰ μάλ’, ὅσσα τε μητρὸς Ἐριννύες ἐκτε-
 “λέουσι. Hes. vero Ἐριννύας exp. ἁμαρτίας, procul
 “dubio respiciens ad Hesiod. Θ. 471. de Rhea par-
 “turiente, ὅπως λελάθειτο τεκοῦσα Παῖδα φθον, τί-
 “σαιτο δ’ Ἐριννύς πατρὸς ἐοῖο, Παῖδω οὖς κατέπιπτε
 “omnino enim hoc dicere velle videtur Rhea, Ut clare
 “parere posset filium, qui ulcisceretur delicta patris
 “sui Saturni in liberos quos devoravit. Alii sic
 “etiam verterunt, Quo pacto lateret pariendo filium
 “carum: possit autem ulcisci furias patris sui con-
 “tra liberos quos devoravit. At Ἐριννύων ἀπρὸρρῶξ,
 “Proverb. ἐπὶ τῶν δυσειδῶν. Suid.” [“Markl.
 “Suppl. 702. Musgr. Iph. T. 294. Markl. p. 411.
 “Wakef. Trach. 893. Eum. 48. 52. 56. Stanl. init.
 “Wakef. S. Cr. 4, 7. Jacobs. Anth. 8, 363. 12, 282.
 “Lobeck. Aj. p. 229. Abresch. Lectt. Arist. 179.
 “Toup. Opusc. 1, 313. 390. ad Od. P. 475. ad He-

rod. 346. ad Lucian. 1, 469. Valek. Callim. 147.
 Musgr. Med. 1260. Visconti Iser. Triop. p. 71.
 Brunck. ad Phœn. 1322. ad El. 113. Hesych. 652.
 Schow. Peccatum, Ruhuk. Ep. Cr. 97. Heyn. ad
 Hesiod. 151. De quant., Porson. Med. p. 87. De
 acc., Sylb. ad Paus. 874. Ἐριννύς, Husehk. Anal.
 212. 282. Jacobs. Anth. 9, 383. Heyn. Hom. 4,
 627. * Ἐριννύδης, Jacobs. Anim. 222.” Schæf.
 Mss. “Basil. Sel. Thecl. V. 293. Plut. πρὸς Ἀσργη-
 11.” Boiss. Mss.]

“EPIΣ, ἡ, Contentio, Concertatio, Il. Υ. (48.) Ὁμο-
 “δ’ ἐρις κρατερὴ λαοσσός: E. (891.) Αἰεὶ γάρ τοι ἐρι-
 “τε φίλη, πόλεμοι τε, μάχαι τε: Υ. (251.) ἐριδα καὶ νε-
 “κεα — Νευκῆν ἀλλήλοισι, pro Contentionibus, et ju-
 “giis: B. (376.) Ὅς με μετ’ ἀπρήκτους ἔ. καὶ νεῖκεα
 “βάλλει. Sic Xen. K. Π. 8, (2, 13.) Τοῖς μὲν τοι ἐρί-
 “στοις οἱ ἀγῶνες οὔτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔ. καὶ φιλονε-
 “κίας ἐνέβαλλον. Dem. (231.) conjungit ἐρις et ταρο-
 “χῇ, Ἀλλὰ τις ἦν ἀκριτος καὶ παρὰ τούτοις — ἐρις καὶ
 “ταραχῇ, Herodian. (3, 2, 13.) Ζήλη καὶ ἔ., Ἐμულῆ-
 “tione et contentione. Thuc. (2, 54.) Ἐγένετο ἐρις
 “τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ἀνομαῖσθαι ἐν τῷ ἐπεί, Eri-
 “contentio non nominatam esse pestem hoc versum
 “Interdum vero additur gen. ejus rei, qua contendit-
 “tur, vel etiam de qua contenditur: ut, πολέμου, Il.
 “P. (253.) ξεινοδόκῃ ἐριδα προφέρηται ἀέθλων, Od.
 “C. (210.) χρυσέας ἐρις ἀρνός, Eur. Or. (812.) Ὅρμι-
 “εις ἐριν ταύτης τῆς μάχης, Xen. K. Π. 2, (3, 6.)
 “λίκων ἐριδας διαλύετε, Athen. 15. ¶ Fingitur etiam
 “Dea contentionis auctor: quam ab εἰρῷ dictam voluit
 “nonnulli Gramm., παρὰ τὸ εἰς μάχην εἶρειν, i. e. ἰσο-
 “πλέκειν. Ἀστερις, Obluctatio, VV. LL. [Ἀντι-
 “Gl. Obices.] Δύσερις, δ. ἡ, Contentiosus, Morosus,
 “Aristot. Eth. 4, 6. Ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων, εἰρηγὰς
 “δύσκολος καὶ δ. Eth. 2, 7. ἀγῆς, δ. et δύσκολος οἷον
 “τῷ ἀρεσκος et κόλαξ. Isocr. (ad Demon. 4.) Ὅμι-
 “τικός δ’ ἐσεῖ, μὴ δ. ὢν μὴδὲ δυσάρεστος: ubi oppo-
 “σόμελτικος et veluti synonymum a latere colloca-
 “tὸν δυσάρεστος. Plato de Rep. 9. iram vocat δ. καὶ δύ-
 “μαχον κτῆμα. Greg. Οἷον δὲ αὐτῶν κάκειναι, ὡς λίαν
 “δ. καὶ ἀναίσχυτον, i. e. Qui improbe contendit
 “Bud. [Pind. O. 6, 33. Δύσερις, * Δύσερις, Lol-
 “Phryn. 707.] Φίλερις, Contentionum amans, Qui
 “benter contendit, Jurgiosus. [Athen. 240. * Φί-
 “v. Schn. Lex. Suppl.]

“Ἐρίζω, Contendo, Concerto: cum dat. pers., ad-
 “dito vel infin. vel nomine aliquo cum præp. vel dat.
 “instrumenti. Od. Σ. (38.) ἐρίζετον ἀλλήλους, Χερσὶ
 “μαχέσασθαι: (Θ. 225.) Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζε-
 “σκον περὶ τόξων: O. (320.) Ἀρητοσύνη δ’ οὐκ ἂν καὶ
 “ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος. Plut. Fabio, Ἐρίσας Λακεδαι-
 “μονίους μὴ ἐνδοῦναι, Contendens ne Lacedæmonii
 “cedere videretur, Plato Protag. Ἀλλήλοισι περὶ λόγων
 “ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, Inter vos de rebus
 “hujusmodi controversemini, non concertetis, ut Cic.
 “vertit, Lex. Cic. 131. Construitur etiam cum accus.
 “rei et dat. pers., VV. LL. ex (Il. I. 389.) ἐρίζαι Ἀφ-
 “φροδίτῃ κάλλος, Formæ venustate cum Venere con-
 “tendat. Istud autem (1 Reg. 12, 14.) Ἐρίσθη τῇ
 “στόματι Κυρίου, exp. Exasperaveritis os Domini
 “¶ Ἐρίζομαι, voce pass., signif. act. pro ἐρίζω, Il. Υ.
 “(735.) Μηκέτ’ ἐρίξεσθον [al. ἐρείδεσθον] μὴδὲ τριβεσθῶ
 “κακοῖσι: E. (172.) ὃ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε ἀπὸ
 “Aristoph. N. (1375.) Ἐπος πρὸς ἔπος ἐριζόμεσθ’, [Be-
 “ηριδόμεσθ’] Ultro citroque verbis disceptabamus s.
 “concertabamus. [“Heyn. Hom. 4, 499. Thom. M.
 “409. Luzac. Exerc. 12. Jacobs. Anth. 6, 104.
 “Husehk. Anal. 75. Kuster. V. M. 67. Ruhuk. Ep.
 “Cr. 140. 155. Toup. Opusc. 1, 256. Ammon. 64.
 “Valek. Hipp. p. 210. ad Callim. 1, 69. De prosodia,
 “Clark. ad Il. A. 6. Med., Steph. Dial. 15. Wakef.
 “S. Cr. 4, 236. * Ἐριζήσασθαι, Heyn. Hom. 8, 518.”
 “Schæf. Mss. Fut. ἐρίζω, Nonn. 1. p. 38. Ἐρίσθη,
 “Theocr. 1, 24.] Ἐριδῶ, ἡσ, factum e fut. 2. verbi
 “ἐρίζω, i. q. ἐρίζω, Il. Υ. (791.) ἀργαλέον δὲ Ποσειδῶν
 “ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ, Ἐριδόμεσθαι
 “Contendo, Concerto, Il. A. (574.) ἔνεκα θνητῶν ἐρι-
 “δαινετον ὦδε: B. (342.) Αὐτῶν γὰρ ῥ’ ἐπέεσσ’ ἐριδασ-
 “νομεν, Nequicquam enim verbis contendimus. Unde

est. et *ἀντιμαχία* ap. Apoll. Rh. Concertavi, Contendi, [986.] *ἀντιμαχία*, Contra contendo, [Nonn. 7, 43.] * *Ἐπιδάμνω*, Timon Phlias. 5. * *Ἐπιδαντεύς*, Plat. 8, 127.] *Ἐπιδάμνω*, Irrito, Ad contentionem et certamen provoco, Il. Π. (260.) de yespis, οὗς παῖδες ἠριόμαχουσιν ἐθόντες Αἰεὶ κερτομέοντες. Derivatur autem vel ab *ἐπιδάμνω*, interjecto *μ*, vel ab *ἐρίς* et *μαίνω*, ut Gramm. volunt. * *Ἐρισμα*, Contentio, Certamen, Il. Δ. (37.) μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔ. μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. [* *Ἐρισμός*, Timon Phlias. 5.] * *Ἐρυσμός*, Hesychio πόλεμος, "Bellum, Pugna." [Videtur leg. *Ἐρισμός*.] * *Ἐριστής*, Litigator, VV. LL. φλόνευκος, Schol. Soph. [Aqu. Symm. Theod. Ezech. 44, 6.] * *Ἐριστήρ*, Hesychio "προσέππος σάκος, ἢ ἔρκης καὶ πράκτης." * *Ἐριστικός*, Contentiosus, Qui verbis lubenter contendit, ὁ ἐπιμαχόμενος ἔχων eis τὸ ἐρίζειν, Soph. Schol. Heronimus ap. Lucian. (1, 755.) peripateticos dicit esse φιλοπολούς καὶ ἔ. τινάς. Budæo ἀμφισβηητικός, ἠριστικός, ἀντιλογικός, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικός, est Acer et argutus in disputationibus. * *Ἐ. λόγοι*, ap. Aristot. Soph. Elench. sunt οἱ ἐκ τῶν φαινομένων ἐκλογαὶ συλλογιστικοί, Qui e rationibus, quæ probabiles esse videntur, aliquid inferunt. Et ἔ. syllogismus Eid. in Princ. Top. est ὁ ἐκ φαινομένων ἐνδοξῶν, μὴ ὄντων δέ. Aristot. Schol. scribit Lasum ἔ. λόγους εἰσάγων πρῶτον εἰσαγαγεῖν. Bud. rursus annotat ἔ. εἰ ἀγωνιστικὸν λόγον Aristoteli eund. esse: esseque sophistarum proprium, qua ars non modo ἔ. et περὶ λόγους ἀγωνιστική, sed etiam ἀντιλογική a Plat. dicitur Sophista, Τῆς μὲν ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους τὴν ἀντιλήψιν, τὴν ἔ. τέχνην ἀφωρισμένος. Idem Bud. ap. Aristot. Probl. 18, 22. Διὰ τί οἱ ἔ. λόγοι γυμναστικοὶ εἰσι, exp. Disputationes. [* *Ἐριστικῶς*, Schol. Aristoph. A. 452. Aristot. Topic. 8, 2, 11.] * *Ἐριστός*, (ἔ. ὄν.) De quo contenditur aut concertatur, contendere et concertare licet. Apud Soph. El. (219.) τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς Οὐκ ἐρίσθ' ἀπλάθειν, Schol. exp. τοῖς δυνατοῖς οὐ δι' ἐρίδος δεῖ eis τὰυτα προσπελάζειν, cum potentioribus de his concertare consultum non est: vel, τὰυτα δὲ, ἃ πράττεις, οὐκ ἔ. τοῖς κρατοῦσιν ἐστὶ. De his, quæ facis, cum potentioribus contentum non est. * *Ἀμφήριστος*, ὁ, ἢ. Dicitur ἀμφήριστον, Controversum, In contentione positum, De quo certatur, est controversia. Cui opp. ἀναμφήριστον, Minime controversum, De quo nulla est contentio. Proprie ἀμφήριστον sonat, De quo utrimque est contentio. || *ANCEPS*, Polyb. 5, (85, 6.) Αἰεὶ γὰρ ἀμφήριστους ἔχουσαι τὰς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος ἀποφάσεις, Ancipiti marte adhuc stantes, Bud. Il. Ψ. (383.) Καὶ νῦν κεν ἢ παρέλασσαν, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν, ἢ ἀμφήρις, Ἀμφήριστος, Lobeck. Phryn. 707.] * *Ἀναμφήριστος*, De quo contentio non est: ad verbum, De quo utrimque non contenditur, aut concertatur. [Nonn. J. 10, 122. 20, 125.] Wakef. Mss. Ita leg. ap. Timon. Sexti Hypot. 1, 33. pro vitioso * *Ἀναμφήριστος*. * *Ἀναμφήριστος*, Clem. Alex. Str. 1, 378.] * *Ἀναφήριτος*, VV. LL. ἀμαχος: perperam pro ἀναμφήριτον, ut ap. Hes. scriptum est, licet non suo loco. Alioqui ἀναμφήριστος dicitur per "ἄν." * *Ἀνήριστος*, De quo non contenditur, contentio aut controversia non est. [Lobeck. Phryn. 707.] * *Ἀνέριστος*, idem, [Hes. Philo J.] * *Ἀνέριστον*, Non controversum, ἀφιλονείκητον: VV. LL. perperam "ὅτι ἀνέριστον." * *Δυσέριστος*, De quo contendere difficile est, In infelici contentione positus, Soph. El. (1384.) Ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται Τὸ δυσέριστον αἷμα φιάλῃ Ἀρης, i. e. τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον κακόν, Schol. Funestum sanguinem spirans Mars. * *Δυσήριστοι*, Hesychio sunt δυσέριστοι, φιλόνευκοι, ἀμφίβολοι, "Contentiosi: vel potius Difficiles in contentione, "Infestis inter se contententes animis." [* *Δυσήριμος*, Δυσήριμος, ad Maer. 126.] Schæf. Mss.] * *Ἐκτανήριτος*, ὁ, ἢ, De quo viginti inter se contendunt, Il. X. (349.) Οὐδ' εἶκεν δεκάκις καὶ εἰκοσινήριτ' ἄπονα Στήσωσ', i. e. πρὸς εἴκοσιν ἐρίσθ', vel εἰκοσάκις ἐπιδαντεύσθ', Eust. * *Ἐπήριτος*, De quo contenditur, s. Ob quem contenditur: item Æmulatione dignus, VV. LL. Est alioqui nom propr. ap. Hom. [Od. Ω. 305.]: existimaturque dictum

A "Ἐπήριτος, pro Ἐπήριστος, ea forma quæ ἀμφήριτος, "tanquam ab ἐρίζω. Eust." [1962, 7.]

Nήριτος, De quo contentio non est, non concertatur, ἀνέριστος καὶ ἀναντίρρητος. Unde exemto σ, sicut in γνωτός, FIT Νήριτος, Eust. Multus, Imnumerus, Immensus. Potest reddi etiam, Cum quo contendit et comparari nihil potest. Eust. enim alibi ἐρίζειν dicit esse συγκρίνεσθαι, παραβάλλεσθαι et ἐξισοῦσθαι: Cum quo nullus contendat, πρὸς ὃν οὐδεὶς φιλονεικήσει. Hesiod. "E. (2, 129.) καὶ πᾶσα βοῶν τότε νήριτος ἔλη. Apoll. Rh. 3, (1288.) νήριτα ταύρων ἴχνια μαστεύων. Et 4, (158.) περὶ τ' ἀμφὶ τε νήριτος ὁδμὴ Φαρμάκου ὕπνον ἐβαλλε. AT Νήριτον, Mons est Itbacæ, Eust. [* Νηριτόμυθος, Valde loquax, Hes.] "Νηριτόφυλλον, Eid. πολύφυλλον, Multa "habens folia." [* Φιλέριστος, Gl. Pertinax. * Φιλερίστος, Pseudo-Origen. c. Marc. 3. p. 70. Wetst. * Φιλεριστικός, Schol. Aristoph. El. 788. * Φιλεριστής, J. Poll. 6, 168. * Φιλεριστέω, Phot. De * Φιλήριτος, * Φιληριστέω, v. Schn. Lex. Suppl.]

B Ἀντερίζω, Contendo cum aliquo, Certo cum aliquo per æmulationem, ἀνθαμύλλωμαι. ["Villois. ad Long. 204. Boiss. Philostr. 572. * Διερίζω, Jacobs. Anth. 12, 142. Belin. ad Lucian. 5, 196." Schæf. Mss. * Διεριστήρ, ὁ ἐστὶν ἡμᾶς ἵππων περὶ τὸ στήθος, Gl. Antilena: videtur leg. * Διεριστήρ, de quo "Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss. * Ἐξερίζω, Plut. Pomp. 56. * Ἐξεριστής, Eur. Suppl. 919. * Ἐξεριστικός, Gal. 8, 159. * Ἐπερίζω, unde * Συνεπερίζω, Jacobs. Anth. 13, 672." Boiss. Mss. * Προσερίζω, Longus 4, 2. * Προσεριστής, Symm. Ezech. 12, 3.] "Συνερίζω, Contendo, φιλονεικῶ:" [Suid. v. Καταβολή, Hippocr. 157. A. falsa lect. pro συνεπέδω, Huschk. Anal. 205. * Συνεριστικός, Suid. v. Φαλαξ: v. Brunck. ad Aristoph. I. 1378.]

[* Ἐρείος, Theocr. 15, 50. lect. dub. "Valck. ad x. Id. p. 175. 360. Wakef. S. Cr. 4, 212." Schæf. Mss.]

ΕΡΕΘΩ, Irrito, Prorito, Lacesso, Il. A. (519.) ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείους ἐπέεσσι, Od. T. (516.) πυκινὰ δέ μοι ἀμφ' ἀδινδὸν κῆρ Ὀξείαι μελεδωναι ὄδυρομένην ἐρέθουσι. Eust. ἐρέθειν dicit esse eis ἔριν θυμικὴν παρακινεῖν: alibi autem derivat ab εἶρω i. e. eis μάχην συμπλέκω, quemadmodum ipsum etiam ἔρις, ut indicavi. [* Ἐξερέθω, Anal. 3, 71. * Κατερέθω, Hes.]

Ἐρεθίζω, Idem, Il. E. (419.) Κερτομίους ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον. Diosc. Φασὶ δὲ ἔνιοι τὴν μὲν ἀναγαλλίδα ἔχουσαν τὸ κυάνεον ἄνθος, προπτώσεις δακτυλίου στέλλειν τὴν δὲ τὸ φοινικουν, ἐρεθίζειν καταπλασθεῖσαν, i. e., ut Plin. habet, Anagallis cærulea procidencia sedis retroagit; e diverso rubens, proritat. Synes. Ep. 57. Νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἐπιτιμησας ἡρέθισα, Objurgans irritavi. Ἐρεθίσμα, Irritamentum, Irritamentum. Critias ap. Athen. (600.) Anacr. inter alia esse dicit Συμποσίων ἔ., γυναικῶν ἡπερόπνευμα. Appian. Ὁ δὲ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο, σκώπτων εἰς αὐτόν ὁ δὲ τέως μὲν αὐτοῦ κατέχευε μετὰ δὲ, οὐ φέρων ἐπὶ τὸ ἔ., ἀντήλασε τὸν ἵππον. Ἐρεθισμός, Irritatio, Proritatio, Provocatio. Apud Diosc. Ἐρεθισμοὶ ἐντέρων, Hermol. vertit Intestinorum rosiones. ["Thom. M. 180. Coray Theophr. 332. Dionys. H. 4, 2079. * Ἐρεθίσις, ad Charit. 16." Schæf. Mss. * Ἐρεθιστέος, Plato Tim. 3, 89.] Ἐρεθιστής, Irritator, Provocator. [LXX. Deut. 21, 18.] Ἐρεθιστικός, Irritatorius, Proritandi s. Provocandi vim habens. [Eust. 826, 64. * Ἐρεθιστικῶς, Idem Il. A. p. 79.] "Εὐερέθιστος, Facile irritabilis, Iracundus, Strabo." Ἀνερεθίζω, Irrito, Instigo, Ad iram provocho: unde Ἀνερεθίζομαι, pass. Irritor, Instigor, Ad iram provocho, incitor. Thuc. (2, 21.) Παντὶ δὲ τρόπῳ ἀνθρώπου ἢ πόλιν, Irritata erat, Ad iram incitata. Quidam exp. Irata erat. "Διερεθίζω, Irrito, Appian." ["Georg. Lapitha Poema Mor. 269." Boiss. Mss.] "Διερεθίσμα, Irritamentum, Bud." [Appian. B. C. 5. p. 1084. * "Ἐνδιερεθίζω, Suid. v. Ὑποσμήνομαι." Boiss. Mss.] Ἐξερεθίζω, Irrito, Prorito. [Pind. Π. 8, 15.] Ἐπερεθίζω, idem. [Anal. 2, 271.] Ἐπερεθισμός, Irritatio, Proritatio. [Plut. 9, 598.] "Κατερεθίζω, Irrito s. Incito. Utitur Gaza de Senect."

[* Παρερεθίζω, Joseph. Vita 45. * Προερεθίζω, Gal. de Comp. Med. 2. T. 2. p. 107, 40. Ald. * Προσερεθίζω, Spohn. Niceph. Blemm. n. 97.] * Υπερεθίζω, q. d. Subirrito, Aliquantum irrito. ["Appian. 2, 305." Wakef. Mss. * Υπερεθίζω, Basil. 3, 457.] [* Έρεθιον, Gl. Irritamentum.]

"ΕΠΙΦΟΣ, ό, Hædus : partus capræ recens adhuc et tener, ut agnus. Il. Ω. (262.) 'Αρνών ήδ' έρίφων έπίδήμιοι άρπακτῆρες. Hes. esse dicit τόν μικρόν αίγα, τόν έν τῷ έαρι φαινόμενον, ήγουν τόν πρώιμον : χίμαρον autem, τόν έν τῷ χειμῶνι. || *Ερίφοι, Hædi, sunt etiam Constellatio quædam ap. Arat. (Phæn. 158.) et Procluru, Hyginum, ceterosque astronomos." [Theocr. 7, 53. Epith. Bacchi, ap. Lacedæmonios, Hes. * "Ερίφος, ή, Theocr. 146. 149. 153. Harl." Schæf. Mss. * "Ερίφοκλόπος, Opp. K. 1, 516. * "Ερίφοστάσια, Gl. Hædilia. * "Ερίφοστάσιον, * "Ερίφιῶν, Bentl. ad Horat. Carm. 1, 17, 9. p. 44. Zeun." Schæf. Mss. "Ερίφιῶνες, Gl. Hædilia, leg. έρίφιῶνες. * "Ερίφεῶν, Lobeck. Phryn. 166.] "Ερίφείας, Hædus. * "Ερίφειος, Hædinus, Qui ex hædo est : ut κρέα, [Antiphanes Athen. 296.] "Ερίφιον, τὸ, Parvus s. tenellus hædus. Apud Athen. 1. 14. e Comico quopiam, έρ. έμπνικτον." [Matth. 25, 33. * "Ερίφη, Poeta ap. Etym. M. 372.]

"ΕΠΝΟΣ, eos, τὸ, Planta, Germen : interdum et Ramus. Il. P. (53.) Οίον δέ τρέφει έρνος άνήρ νεοθηλές [έριθηλές] έλαιης. Od. Z. (163.) Φοίνικος νέον έρνος άνερχόμενον. Il. Σ. (437.) ό δ' άνέδραμεν έρνεϊ ίσος. Et Od. E. (175.) τόν έπει θρέψαν θεοί έρνεϊ ίσον. Legitur ap. prosæ etiam scriptt. Diosc. 4, 81. de apocyno, "Ερνος έστὶ ράβδους έχον μακράς, φύλλα κισσῷ όμοια : pro quibus Plin. 24, 11. Frutex est folio hederæ. Et e Theophr. H. Pl. 2. affertur έρνη φυτεύεται, pro Rami seruntur." [* Έρνη Hesychio κέρατα. * Έρνος, Lex. de Spirit. p. 219. * "Έρνοκολάπτης, ad Dionys. H. 1, 40." Schæf. Mss.] "Έρνοκόμος, Hortulanus, Is qui plantas educat et curat : παραδεισάριος, Hes." [* Έρνεσίπεπλος, Orph. H. 30, 5. * Δυσερνής, J. Poll. 1, 231.] "Έδερνής, Suidæ εύθαλής : ut Hesychio quoque εύερνές est εύθαλές, καλῶς βλαστήσαν : ab έρνος signif. βλαστός, κλάδος. Signif. igitur Virens, Lætus germinibus. Rursum Hes. εύερνέστατα exp. εύστελέχη, "Pulcros habentia stipites s. truncos." [Eur. Iph. T. 1100. * Εύερνώ, Phot. perperam pro εύερμῷ.] Affertur ET Εύερνώδης, ό, ή, pro Fruticosus, Ramosus." [* Κατερνής, Orph. Arg. 916.] "Λιπερνής, Hesychio ό έκ πλουσίου πένης, s. ό έξ άγρού εις πόλιν πεφενγώς, Qui e divite factus est pauper, Qui ex agro in urbem confugit : ut sit ό λιπών τὰ έρνη, Qui plantas destituit." [Gl. Pupillus, Orbus. "Ad Diod. S. 1, 505. * Λιπερνήτης, Λιπερνίτης, Jacobs. Anth. 11, 231." Schæf. Mss.] "Suid. HABET Λιπερνήτης, exponens πτωχή, Mendica, Paupera : παρά τὸ λείπεσθαι έρνέων, q. e. φυτῶν. Idemque ET Λιπερνούντας affert pro πενιχρούς, Pauperes. In vet. meo Lex. scriptum λιπερνίτης. Sic enim ibi, Λιπερνίτης, et fem. Λιπερνίτις, signif. τόν ένδεή καί πτωχόν, Egenum, Mendicum : ut, Ού γάρ μοι πενίη πατρώιος, οὐδ' από πάππων Είμι λιπερνίτης : derivatum παρά τὸ λείπεσθαι έρνέων, q. e. φυτῶν : nam έρνος dicitur τὸ φυτόν. Aristoxenus λιπερνίτας dicit τούς άλιεῖς καί τούς θαλασσίους, Piscatores et eos qui in mari victum quærunt : utpote qui cura arborum neglecta τὸ ύδωρ διφῶσι. Idem est ap. Etym." "Λιπερνούντες Hes. affert pro έν συνδένδρω τότῳ προσφιλῶς διάγοντες, In arboroso loco amice degentes." [Joseph. Ant. 11, 5, 5.] "Έρνώδης, Similis έρνεί. Aliis Ramosus : ["Έρνωδέστατος, Geop. 10, 22, 5.] "Hes. vero et "Έρνύτας dicit tradit έρνη, βλαστήματα, κλάδους." [I. q. κέρατα, Aristot. Poet. 13. * Έρνυγας, var. l. * "Έρνόμοι, Germino, Philo J. 2, 402." Wakef. Mss.] "Έρνατις, Hesychio άναδενδράς, Vitis arbustiva : forsitan quoniam scandit τὰ έρνη : ideoque foret "όξυντέον. "Έρνια, τὰ, auctore J. Poll. 1. 1. dicuntur τὰ άγρια σύκα, ό τῆς έρινέου καρπός, Ficus sylvestres,

"Caprifici fructus : quæ et περιάπτεσθαι τὰς συκαῖς ait, ne fructus earum ante maturitatem decidat. Addit his, τὸ τὰ έρνια συλλέγειν ή περιαρτῆν, dici "συκάζειν. Id tamen potius έρινάζειν s. έρινεάζειν dicitur et έρινούν : nam et έρινον s. έρίνεον dicitur τὸ έρνιον. Quin et pro illo έρνια videri possit reponendum έρινα."

"ΕΠΙΩ, Serpo, Repo, Repto. Et ut a Serpo dicuntur serpentes, et a Repo, reptilia, sic έρπετὰ ab έρπω. Metaph. item ponitur έρπω, eod. fere modo, quo Serpo, pro Paulatim s. Pedetentim gradiendo accedo. Soph. Aj. (157.) Ηπὸς γάρ τόν έχονθ' ό φθόνος έρπει. Eust. autem in Od. P. (157.) "Ως ήτοι "Οδύσεὺς ήδη έν πατρίδι γαίῃ "Ημενος ή έρπων, exp. κρυφα καί οὐ κατ' όρθόν βαδίζων : sed alioqui tamen plerumque simpl. ponitur pro βαδίζω, Incedo, Vado, atque ita ipsemet Eust. exp. in Od. Σ. (130.) Πάντων όσσα τε γαῖαν έπιπνείει τε καί έρπει : scribit enim, έρπειν hic άπλῶς esse τὸ βαδίζειν. In qua tamen exp. non libenter Eustathio subscribo, quippe qui videam έρπετὰ alibi vocari ab Hom. generaliter Omnia brutæ animantia. Sed a Theocr. manifeste ita sumitur (105.) έρπε ποτ' "Ιδαν, "Ερπε ποτ' "Αγγίσαν. Itidem que Soph. (Aj. 287.) έξόδους έρπειν κενάς. Ceterum έρπειν dici putant quidam Gramm. quasi κατὰ τήν έραν σπᾶσθαι : quod etymum etsi nimis curiose exagitatum puto, tolerabilius tamen judico, quam quod afferunt nonnulli vocis έρπετὰ, sc. παρά τὸ εἰς τήν έραν πεπτωκέναι : quasi vero έρπετὰ non sit ab έρπω et peculiari etymo opus habeat. "Έρπισ, eus, ή, Reptatio, seu, ut Plin., Reptatus." ["Fischer. De Rept. Lect. 798-9." Schæf. Mss.] "Έρπετος, Reptilis. Unde έρπετὰ, Animalia, quæ serpunt, Serpentina seclā ferarum, Lucr. Vulgo Reptilia : Τῶν έρπετῶν τὰ λοβῶν, Philo V. M. 1. Sed Hom. vocavit generaliter Omnia bruta, Od. Δ. (418.) όσά έπὶ γαῖαν "Ερπετὰ γίνονται [* "Ορπετον, Æol., Sappho Hephæstionis p. 24. Theocr. 29, 13.] AT in "Ερπετόδηκτος retinetur propria signif. Est enim a serpente morsus, Diosc. [* "Ερπετόμορφος, Epiphan. 1, 262. * "Ερπετοφάγος, 2, 106. * "Ερπετοείς, Opp. K. 2, 274. * "Ερπετώδης, Arist. 68. * "Αφερπετώ, leg. ap. Stob. Phys. p. 1098. vitioso έφευρωμένη.] "Ερπτον pro "Ερπετον ap. Aristot. : quod fortasse dictum est ad similitudinem τού όπτον ex όπτηνόν, Eust. [Il. Δ. p. 367.] Ceterum έρπετος esse dictum pro έρπεστός, si Eid. credimus, docent paulo post in "Ερπηστικός.

"Ερπης, ητος, ό, Ulcus serpens, vel manans : accipio autem e Plin. hanc quoque posteriorem interpr., ut paulo post docebo. "Ερπης, inquit Gorr., Tumor exulceratus a flava bile sincera proveniens. Sunt autem tres ejus differentię : nam si bilis substantia crassior est atque acrior, totam cutem usque ad carnem subjectam exulcerat, et dicitur έρπης : έσθλύμενος : qui ulcus inæquale est, ut ait Corn. Celsus, cæno simile, cui multus humor glutinosus inest, odor intolerabilis, majorque quam pro modo ulceris inflammatio : sic dictum a Gr., quia celeriter serpendo penetrandoque, usque ad ossa corpus vorat. Quod si bilis tenuior est et minus acris, superficiem solum velut inurit, appellaturque simpl. έρπης. Sin autem bilis ipsa tenuior, et minus tum acris, tum calida est, pustulas exiguas multasque per summam cutem excitat, κέγχρω, h. e. Milio, similes : atque ob id έρπης κέγχρίας dicitur, quem Lat. Miliarem interpr. Idem vero etiam έρπης φλυκταινώδης nuncupatur, a pustulis suis indito nomine. Hactenus ille. Ceterum quidam Herpetem servato nomine Gr. vocarunt : nonnulli vero et Zonam, teste Scribonio Largo, sicut Gr. ζωστήρα. Lucr. autem 6. ignem sacrum serpere itidem dixit, Exurit sacer ignis et urit corpora serpens, Quamcunque arripuit partem, repitque per artus. Plin. autem dixit etiam Hulcera manantia, quæ Diosc. έρπητας : de rubo enim hic ita, Κραινέει δέ καί ούλα, καί άφθας άγιάζει διαμασώμενα τὰ φύλλα, καί έρπητας επέχει, καί άχῶρας τούς έν κεφαλῇ θεραπύει : pro quibus Plin. Oris quidem vitilii etiam folia commanducata prosunt, et hulceribus manantibus, aut quibuscunque in capite illinuntur. Alibi

Hulcera serpentia dixit; nam pro istis, quæ de Lycio scribit Diosc. *Καὶ ἔρπητας καὶ σηπεδόνας λαταί*, habet ille, Hulcera serpentia ac putrescentia (sanat.) J. Poll. 4. vocat etiam *ἐρπυστικὸν ἔλκος*, quo utitur et Diosc., ubi et quæ ab eo vocantur *ἐρποντα ψυδράκια*, ad *ἐρπητα φλοκταίνωδη* referenda arbitror. ["Philo J. 2, 64. Phot. 288." Wakef. Mss.] *Ἐρπηδών*, idem. Nicander A. (418.) *ὁλοήν θ' ἐρπηδόνα γυίων*: [**Ἐρπυδών*, Schol.] *Ἐρπηστής*, Qui serpere solet s. repere, Reptator, Epigr. p. 174. meæ Ed. *Λάθριον ἐρπηστήν σκολιὸν ἔδα κισσὸς χορεύσας*: ubi animadvertendum est *ἐρπηστήν* dici *κισσόν*, sicut Virg. *Hederam serpere* dixit. Sed intelligit, ut opinor, Philippus auctor Epigr. de hederâ, quæ sequacibus suis flagellis et flagris, unde et serpere dicitur, vitem premeret et veluti strangularet. Ut autem hic dicitur *ἐρπηστής* pes hederæ, sic *ἐρπύζειν* dicitur ead. in quodam Epigr. in Soph. p. 274. ["Jacobs. Anth. 6, 330. 8, 332. 9, 54. Prol. 103. Huschk. Anal. 27. Philipp. 45. *Ἐρπηστήρ*, Tzetz. Exeg. in Il. 92, 25." Schæf. Mss.] *Ἐρπηστικός*, i. q. *ἐρπετός*. Vult autem Eust. esse non ab *ἐρπω*, sed ab *ἐρπῶ* inus., ut quemadmodum dicitur *ποιῶ*, *ποιήσω*, unde *ποιητικόν*, sic ab *ἐρπω*, *ἐρπήσω*, ut *ἐρπητικόν*, et interjecto *σ*, *ἐρπηστικόν*. Itidem vero ut *τελῶ*, *τελέσω*, unde *τελεστών*, sic ab *ἐρπῶ*, *ἐρπέσω*, sit *ἐρπεστών*, et ejecto *σ*, *ἐρπετόν*. Quæ quamvis scribat, ex Aristot. tamen tradit verbi *ἔρποντι* *ἐρπω* esse *παράγωγον* nomen *ἐρπετόν*. [Hippocr. 220. **Ἐρπητικός*, Etym. M.] *Ἐρπήν*, *ἦνος*, δ, Etym. M. Philo 2. p. 64. **Ἐρπύζω*, p. 205. νόσος.] *Ἐρπινώδης*, Serpendi vim habens, Ad serpendum aptus: ut Philo de Mundo 1. ubi dixit, ubi Bud. Morbum serpentem interpr. [Hippocr. sc. Ulcera serpentia dicunt Lat. ["Wakef. S. Cr. 3, 158. 4, 216." Schæf. Mss.] *Ἐρπίς*, (ἡ) Vinum: quia, ajunt, eos, a quibus immodice bibitur, facit *ἐρπεῖν*: intelligentes, ut opinor, per *ἐρπεῖν*, perreptare humum, ut ii, quorum pedes officio suo fungi nequeunt. Sed ad futile hoc commentum non confugissent, si *ἐρπίς* *Ægyptiacam* esse agnoscant, qua tamen usus est Lycophron, et ante eum Sappho ["ap. Athen. 39. *Ἐρπας δ' ἐλὼν ἐρπιν*, Menagerius vinum capiens (ministravit Diis.) Lycophr. 41. Hipponax ap. Tzetz. in Lycophr. l. c. *Ægyptium* esse vocab. docet Eust. in Od. p. 360." Schw. Mss. **Ἐρπας*, Hippocr. 1253.] *Ἐρπίκακθα*, q. d. Serpens spina, herba quæ et *ἀκανθα* dicitur. Putatur autem vocata *ἐρπίκακθα*, quod longius foliis suis serpat. [Diosc. 3, 19.] *Ἐρπυγής*, Humi repens: vide *Χαμαί*. [Hes. **Χάμα*, Man. Phil. 5, 258. p. 160.] *Ἀνέρπω*, Sursum repo, Irrepo. Interdum pro *ἔρπω*, sed proprie quasi Rependo sursum. Hes. *ἔρπεν* exp. *ἐβάδιζεν*. "*Ἀνείρφε*, quod Hes. exp. *ἐβάδιζε*, est præter. perf." ["Ad Mær. 64. Eur. Phœn. 1185." Schæf. Mss.] *Προσανέρπω*, ut, Προσανέρπει γὰρ τραχήλῳ, Plut. Themist. quod exp. *Σερεπί*, s. Perrepit in cervicem. ["Wakef. Phil. 702." Schæf. Mss.] *Ἀφέρπω*, Abeo, quasi reptando. Et simpl. pro Abeo, ut *ἐρπω* dixi sumi pro Eo. Soph. (A.) 1161. "*Ἀφερπε νῦν*. At Gaza *ἀφέρπω* ap. Cic. dixit l. de Senect. pro Serpo. "*Ἀναφέρπω*, Recedo, ["V. LL. e Theocr." [**Ἀτέρπω*, Const. Manass. Chron. p. 117." Boiss. Mss. **Εἰσέρπω*, Plato 9, 199. **Ἄνέρπω*, Perrepo, Eur. Fr. Alcmenæ 2. p. 418." Meier. Mss.] *Ἐξέρπω*, Erepo, Prorepo, Aristoph. N. (709.) *ἐκ τοῦ σκίμπεδος Δάκνουσι μ' ἐξέρποντες οἱ Ἀφρίνιοι*. *Διεξέρπω*, Aristot. [**Ἐπεξέρπω*, Hippocr. 375.] *Ἐφέρπω*, Arrepo, In aliquem locum reptando eo. ["Abresch. Æsch. 2, 46. Wakef. Eum. 314. Alc. 275. ad Herod. 601." Schæf. Mss. **Καθέρπω*, Gl. Proserpo, Xen. Σ. 4, 23. **Μεθέρπω*, Opp. A. 1, 543. **Παρέρπω*, Mimas Gal. p. 711. **Περίέρπω*, Ælian. V. H. 13, 1.] *Προσέρπω*, Adrepo, Irrepo, Advenio velut reptando, Soph. (Aj. 227.) *φοβοῦμαι τὸ προσέρπον*. [Theocr. 5, 36. **Συνέρπω*, Gl. Conrepo.] *Υφέρπω*, Subrepo, Epp. et Subserpo, pro Clam serpo. [Soph. Cœd. T. 786.] *Ἐρπύζω*, i. q. *ἐρπω*, e quo et deductum est. Est enim, Serpo, Repo, Repto: ut *ἐρπύσαν βρέφος* in Epigr. quo etiam modo Lat. dicitur Reptare de pu-

erulis. Mures quoque dicuntur *ἐρπύζειν* ap. Diog. L. *Πρὸς τοὺς ἐρπύσαντας ἐπὶ τὴν τράπεζαν μῦς*. Ab Hom. autem Il. Ψ. (225.) dicitur Achilles *Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν* pro *συγκεκυφώς* et *ἡρέμα παραγινόμενος*. [**Ἐρπύω*, s. **Εἰρπύω*, Quint. Sm. 13, 93." Wakef. Mss. **Ἐρπυστάζω*, Lex. Apoll. v. Ἀγαλλε. **Ἐρπυξή*, Diosc. Notha, 455. **Ἐρπυσις*, Athan. 2, 246.] *Ἐρπυσμός*, Reptatio. ["Jacobs. Anth. 8, 332." Schæf. Mss.] *Ἐρπυστής*, Reptator, Reptilis, ["ibid. et Proleg. 103." Schæf. Mss.] *Ἐρπυστήρ* pro eod. Opp. K. 3. (2, 235.) *Ἐρπυστήρας ὄφεις καὶ ἀργαλέους κροκοδείλους*, Reptatores angues, Reptiles. In alio autem ejusd. libri l. *ἐρπυστήρας* dicit sine adjectione, pro Serpētibz: Ἀλλὰ καὶ ἐρπυστήροι καὶ ἰχθύοισιν, ἡδὲ καὶ αὐτοῖς Θήρεσιν ὀμνηστέσι. *Ἐρπυστικός*, i. q. *ἐρπυστής* s. *ἐρπυστήρ*: sed illa magis ad verbum sonant Reptator, at *ἐρπυστικός*, Reptilis, Rependi vim habens, Ad rependum aptus: ut *ῥῶα ἐρπ.*: cum ex animalibus dicuntur esse quædam *ἐρπ.*, quædam *πορευτικά* et *ἐρπυστικά*. At vero *ἐρπ.* *ἔλκη* Diosc. Serpētia ulcera, Manantia ulcera; nam utramque interpr. esse Plinii, docui in *Ἐρπη*. ["Clem. Alex. Protr. p. 7." Routh. Mss.] *Ἀνερπύζω*, Sursum serpo, ut *ἀνέρπω*. Interdum pro Adrepo, Reptando eo; aut etiam simpl. pro Eo: Aristoph. Eip. (585.) *Δαίμονα βουλόμενοι Εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι*. ["Schol. Apoll. Rh. 1, 118. ubi perperam editum est *ἀνερπίσας*." Boiss. Mss. **Υπανερπύζω*, Ælian. H. A. 5, 3.] *Ἀφερπύζω*, Abrepo, Repens abeo: interdum et generalius Abeo, Discedo: ut *ἀφέρπω* quoque. "Item simpl. Eo, ut Suid. *ἀφερπύσαι* exp. *βαδίσαι*, in h. l. Aristophanis, *Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως* "*ἀφερπύσαι*: addens metaph. esse *ἀπὸ τῶν ἐρπετῶν*." [**Διερπύζω*, Opp. A. 2, 261. *Εἰσερπύζω*, Ælian. H. A. 12, 31.] *Ἐσερπύζω*, Irrepo, pro *εἰς*. "*Ἐξερπύζω*, Erepo, Prorepo, Aristot. *Καὶ εἰάν τις αὐτῶν ἐξερπύσῃ*. ["Valck. Adoniz. p. 400." Schæf. Mss.] *Διεξερπύζω*, Aristot. de Mundo, *Εἰς νομοὺς διεξερπύσει*. *Ἐφερπύζω*, Adrepo, Irrepo, Reptando eo, Aristoph. Πλ. (675.) *Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι*. Sic alibi *ἀνερπύζω* cum *εἰς* jungit, ut modo ostendi. *Καθερπύζω*, Irrepo, Joseph. *Καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τοιχων*. Ex Aristoph. autem (B. 129.) *καθερπύσον* affertur pro Vade, [**Μεθερπύζω*, Orph. de Lap. Ostrit. 83.] *Παρερπύζω*, Obrepo, Clam irrepo: *ἡρέμα εἰσερχομαι*, Suidæ. [Aristoph. Ἐκκλ. 398. **Περιορπύζω*, Ælian. H. A. 6, 21. **Προσερπύζω*, 2, 3. **Συνερπύζω*, Opp. A. 1, 328.] *Υφερπύζω*, Subrepo, ut *υφέρπω*. [Philostr. p. 500.] *Ἐρπυλλος*, s. *Ἐρπυλλον*, Serpyllum, Gall. Serpoulet: de qua lege Diosc. [3, 46. Plin. 20, 22. *Ἐρπυλλος*, ἡ, Theocr. Epigr. 1. **Ἐρπυλος*, Theophr. H. Pl. 2, 18, 2. Schn., Meleagri Corona 54.] SED ET ab hoc *Ἐρπυλλος* fit *Ἀφερπυλλοῦσθαι* pro Mutari s. Transire in serpyllum, [Theophr. C. Pl. 5, 7, 2. *ἀφερπυλλοῦσθαι*, Schn. **Ἐρπύλλιον*, Aret. 119. **Ἐρπύλλινος*, Athen. 679.] "*Ἐρπύλλις*, Hesychio *τέττιξ*, Cicada." [Nom propr., Athen. 589.]

"EPPΩ, Ægre eo, Dolens et afflictus eo. Il. Σ. (421.) de Vulcano claudo, *αὐτὰρ δ' ἔρρων Πηλεῖον* "*ἐνθα Θέτις περ ἐπὶ θρόνου ἴζε φαεινόν*. Et Od. Δ. (367.) *Ulysses de Idothea, "Ἡ μ' οἶμ' ἔρρωντι συνήν* "*τετο νόσφιν ἐταίρων*. Ubi Schol. quoque exp. *μετὰ λύπης πορευομένη καὶ φθορᾷ*. At (Il. I. 364.) "*Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων*, si gnif. potius, Inauspicato et magno meo malo huc veniens. Quo modo et *ἔρρειν* jubetur aliquis pro "*Abire in malam rem, Facessere in malam crucem*. Il. Θ. (164.) "*Ἐρρε κακὴ γλήνη*. Od. K. (75.) "*Ἐρρε*, "*ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν* [*Ἐρρ' ἐπεὶ ῥα θεοῖσιν*] *ἀπεχθανόμενος τόδ' ἱκάνει*: Ibid. (72.) "*Ἐρρ' ἐκ νήσου θᾶσον*, *ἐλέγχιστε ζώντων*. Aristoph. Πλ. (604.) "*Ἐρρ' ἐς κόρακας θάπτον ἀφ' ἡμῶν*. Quibus in Il. nota etiam præpp. *ἐκ*, *ἀπὸ*, et *ἐς*, cum suis casibus. "Alibi idem Comicus pro hoc *ἔρρε* dicit *ἀποφθάρθαι* et *ἐκφθάρθαι*. Similiter Plato in Philebo, de rebus "*inanimatis*, *Αὐτὰ ἔρρει ταῦτα ἐκ τῆς ἐαυτῶν χώρας ἐν ἡ ἐννῇ*. Nam et hic accipiunt pro "*Facessere atque* "*Abire*. Alioquin *ἔρρειν* ex res dicuntur quæ pereunt, intereunt, pessum eunt: ut ap. Xen. Σ. (1,

"15.) scurra dicit, Ἐπεὶ γὰρ ὁ γέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα, Pessum eunt res meæ, Perii, Actum de me est. Plut. Cic. Τὴν δὲ ποιητικὴν αὐτοῦ, πολλῶν εὐφυν ἐπιγενομένων, παντάπασιν ἀκλεῆ καὶ ἄτιμον ἔρρειν συμβέβηκεν, Interire et evanescere. At Plato in Epist. Πόλεις ἑλληνίδας ἐρρούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, pro Deletas et excisas a barbaris. Affertur et ἔρρων ἐκ βύθου ex Epigr. pro E fluctibus emicans. At ἔρρεα χοῆς ap. Eur. Hec. (528.) Fundebat libamina: a βῶω usurpato pro χέω. Rursus ab ἔρρῳ s. pass. ἔρρῳ μαι, affertur imperativus ἔρρον ex Eur." [Alc. 734. al. ἔρροις] "pro Abi, Peri." [*Ἀνέρρω, uide Ἀνήρρησα, Eupolis ap. Schn. Lex. Ἀνήρρηξα, Hesychio ἀνελεξάμην ἑμαυτὸν ἐκ τόπου, falsa l. pro ἀνιήρρησαι. Ἀνεφρέω, Valck. Hipp. p. 268." Schæf. Mss.] Ἀποέρρω, ex ἔρρῳ, signif. φθείρω, est Abreptum aut deglutitum perdo: ut fluvijs rapidus aliquem ἀποέρσαι dicitur quem abripuit et uadis suis obrutum exitio dedit: quod Herod. συμψησαι vocat, et Hes. exp. ἀποστερήσαι, ἀποπνίξαι, ποταμοφόρητον ποιῆσαι. Il. Φ. (283.) Ὀν ῥά τ' ἐναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα: Ibid. (329.) Μὴ μιν ἀποέρσει μέγας ποταμὸς βαθυδίνης: Ζ. (347.) ἐς κύμα πολλὸν φλοίσβοιο θαλάσσης, Ἐνθα με εἴμι ἀπόερθε πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι. Eust. exp. ἀποφθείρειν. Ἀπέρρω, Abeo, s. Facesso in malam rem. Unde ap. Aristoph. N. (783.) Ὑθλεις, ἀπέρρε, Nugaris, abi in malam rem. Hes. quoque exp. ἀποφθείρου, πορεύου μετὰ φθοῆς." [*Εἰσέρρω, unde Εἰσέρρησα, Aristoph. I. 4. Θ. 1075. *Ἐπεισέρρω, J. Poll. 9, 158.] "Ἐξέρρω, Exeo in malam rem, Eur. (Hipp. 973.) Ἐξέρρε γαλας." "Περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἐωθινοῦ, Suid. e Pherecratis Crapatalis affert pro ζηρῶν, Quærens: derivatum dicens ex ἔρρων q. e. φθείρομενος." ["Περιέρρει, Miser circumerrat, Aristoph. I. 533." Seager. Mss.]

"ΕΡΨΗ, sive Ἐρση, ης, ἡ, Ros. (Od. N. 245.) ἔρση τεθαλυῖα, Virens ros: i. e. Faciens virescere et vigescere plantas. Hesychio: est non solum δρόσος, rosia, sed etiam ὀμίχλη. At plur. ἔρσαι Eid. sunt non modo δρόσοι, verum et οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γίνοντες ἔριφοι, et τὰ ἀπαλὰ τῶν προβάτων. Quo modo Hom. accepit, Od. I. 220. διακεκριμέναι δὲ ἕκασται ἔρχατο χωρὶς μὲν πρόγονοι χωρὶς δὲ μέτασαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι. Ubi Schol. quoque exp. αἱ νεογενεῖς καὶ ἀπαλαί, ac veluti δροσώδεις, Tenellæ agnæ et recentes adhuc a partu." "Ὅρος, Agnus serotinus. Hesychio enim ὅροι sunt τῶν ἀρνῶν οἱ ἔσχατοι γινόμενοι." "Ἐρσήεις, ET Ἐρσάϊος, ET Ἐρσώδης," [Schol. Od. I. 220.] "Rorulentus, Roscidus, Rore imbutus. Duorum priorum meminit Hes. Affert enim ἔρσαιη pro δροσώδης. Et ἔρσήεις pro δροσερός, νεαρός: itemque ἔρσήεντα pro δροσινόν, ἐνικμον. Sed affert et quartum, nimirum Ἐρσεα, exponens itidem δροσώδη, ἀπαλὰ, νέα, ἑαρινὰ, Roscida, Tenera, Recentia, Verna. Primo ἔρσήεις et Hom. usus est Il. Ω. 757. Ibi enim Hecuba de Hectore interfecto dicit, Νῦν δέ μοι ἔρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροις Κεῖσαι." [*Ἐερσεῖ χαρῆς, Anon. H. in Virg. 6.] "Ἐρσομένην, Nicander Θ. 631. Schol. exp. δροσιζομένην, βρεχομένην." "Ἐέρση, pleonasmo poet. τοῦ ἔ pro ἔρση, Ros. Hesiod. A. (395.) de cicada, ὦτε πόσις καὶ βρῶσις θήλυς ἔέρση. Il. Ξ. (351.) στυλινὰ δ' ἀνέπιπτον ἔέρσαι, Lucidæ roris guttæ: A. (53.) κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἔέρσας Αἴματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος. UNDE Ἐερσήεις, Rorulentus, Roscidus, Rore conspersus, s. madefactus. Il. Ω. (419.) de Hectore peremto, Οἶον ἔερσήεις κείται: quod exp. κάθυγρος, νεαρός: sc. ut τὰ δεδροσισμένα ἄνθη."

ἘΡΥΩ, ὕσω, Traho, Od. Θ. (34.) Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διαν, Il. Γ. (373.) Καὶ νῦν κεν εἴρυσσεν: ante vero dixerat, Ἐλκε δ' ἐπιστρέψας: Π. (862.) δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἴρυσσε, λαξ προσβάς. || Ἐρύομαι quoque in ead. signif., act. sc., capitur, Il. P. (159.) Αἶψα δὲ Πάτροκλον ἐρύσσει μεθαῖλιον εἴσω, Trahamus, s. Raptemus, ἐλκύσαιμεν: habet enim signif. violentæ tractionis, ut ἐλκύω

supra: Φ. (173.) ἄρα δὲν ἐρύσσάμενος παρὰ μηρῶν, ["Ἐρύειν πλίνθους, Ducere lateres, Herod. 2, 136. quod alias ἐλκύειν." Schw. Mss.] Εἴρῳ, pro eod. interposito ι, ut sit. in ἐλίσσω, ab ἐλίσσω. Unde εἰρύμεναι νῆα, Hesiod. [H. 54. *Ἐρυσσε, Max. Tyr. 364.] Ἐρυσίθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, Capillos trahens, Epigr. ψήκτρην. [Anal. 2, 90.] "Ἐρυσίσκηπτρον, Erysi: sceptrum: frutex spinosus, alio nom. dictus ἀσπλάθος, teste Diosc. I, 19. et Plin. 12, 24. quem vide et 24, 13." [Diosc. Notha 452. *Ἐρυσίσκηπτρος, 466. al. *Ἐρείσκηπτρον, Schn. Lex. *Ἐρείσκηπτος. *Ἐρυσίχαιος, Schol. Apoll. Rh. 4, 972. *Ἐρυσίχθων, Athen. 382.] Ἐρυσίσκηπτρον, Currum trahens, Il. Π. (370.) Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ Ἐρυσίσκηπτρον ὠκέες ἵπποι: ubi μεταπλασμὸν esse annotat. Sic sicut in ἱππότα Νέστωρ: dicendum n. reguliter ἐρυσάρματοι ab ἐρυσάρματος.

"Ἐρύσιμον, τὸ, Erysimum: a Theophr. C. Pl. 2, 17. numeratur inter semina ea quæ ἐλάχιστα sunt καὶ πολυχόσστα, ut milium, sesamum, papaver, cuminum: 6, 19. Ἐρυσίμου καὶ σπθάμον χλωρὸν ὄντων οὐδὲν ἀπτεσθαι ζῶον, διὰ τὴν πικρότητα καὶ δυσχυσίαν, ξηρανθέντων δὲ, μάλλον. Eidem ferula: ceum culmum tribuit, ut et sesamo, H. Pl. 9. de frugum culmis loquens: nam inter fruges ipsam numerat, ut et Gal. de Aliment. Facult. Plin. 18, 10. de sesama locutus, Huic inquit simile est in Asia Græciaque erysimum: idemque erat pinguius esset: quod ap. nos vocant Irionem, medicamentis annumerandum potius quam frugibus. Et 22, c. ult. Irionem, inquit, inter fruges sesamæ simile esse diximus, et a Græcis Erysimum vocant Galli Velarum appellant. Est autem fruticulosum, foliis erucæ angustioribus paulo, semine nasturtii. Ubi quæ erysimo semini tribuit, Diosc. erysimo herbæ, 2, 188. Paul. Ægin. 1. ἐρύσιμον, ὄρμιον, et εὐζωμον, numerat inter olera quæ venerem excitant." [Schneid. Ind. Theophr. *Εἰρύσιμον, Nicander Θ. 894.]

Ἐρυσός, Tractus, Soph. Aj. (729.) ἐς τοσοῦτον ἤλθον, ὥστε καὶ χερσὶν Κολέων ἐρυσὸν διεπεράσσειν, Eousque venerunt, ut distincti enses prodierint e vaginis.

*Ἐρυμῶς, i. q. Ἐρυγός, Hes. *Ἐρυμῶς, Draco 79. *Ἐρυσήρ, Nicander A. 363.]

Ἀνέρω, i. q. ἀνέλκω, Sursum traho: unde etiam sicut ἀνέλκειν, ἀνελκύειν ναῖς, ita et ἀνερύειν dicitur. Apoll. Rh. 2, (586.) ἀνέρυσσε τηλόθι νῆα, Lat. Navem subduxit. || Significat etiam, sicut ἀνέλκω, Retraho, quasi Retro traho, Abstraho: pro qua significatione quidam ex Epigr. ἀνέρυσε δεσμά. Accipitur etiam pro Reflecto trahendo retrorsum: ut ap. Hom. ἀνέρυσαν exp. εἰς τοῦπίσω ἔκλασαν. || Quidam e veti. ἀνερύειν voluerunt etiam signif. Jugulare: quod in jugulatione solerent retrorsum flecti percuti jugula, et sursu inversus converti. Ἀνερύοντα, Hes. affert pro εἰς τοῦπίσω ἔκλοντα, In aversum s. retrorsum hentem. Legitur ap. Hom. (Il. Θ. 325.) Sed pro eo quidam Codd. habent ἀνερύοντα, ut ἀνίστασθαι pro ἀνίστασθαι. HINC et ἀναρρύειν pro θύειν dicitur volunt. ET Ἀνάρρυσσι, pro θυσία. [*Ἀνερύω, Sublevo, Ab humo attollo, Moschus 4, 126. Ἀνερύω, Rependo, Theogn. 77." Seager. Mss.] Ἀνερύω, Abstraho, Detraho, Od. (Ξ. 134.) Πῖνον ἀπ' ὀρεσῶν ἐρύσαι, i. e. ἀποσπάσαι, Detrahēre, Avellere: videtur enim esse tmesis pro ἀνερύσαι. Ἀνερύσαι Hesychio "διαστῆσαι, διελκύσαι: forsitan poet. epenth. τοῦ εἰ, pro διερύσαι, Distrahere," [Apoll. Rh. 1, 687.] Ἐξέρω, Extraho, Il. Π. (505.) Τόσο δ' ἄμα ψυχῆ καὶ ἔργου ἐξέρυσ' αἰχμῇ. Quo referri potest. Ἐξέρυσσας, ap. Hesych. pro ἐξείλκε. Pro ἐξέρω, autem dicitur ETIAM Ἐξείρω inserto ι, sicut εἴρω, pro ἐρύω: unde ἐξείρυσας ap. Hes. ἐξέλκυσας. [Ad Herod. 522." Schæf. Mss. *Συνεξέρω, Authol. 6, 567.] Ὑπεξέρω, Subtraho. Unde ὑπεξείρυσαν, Subtraxerunt. Et in pass. signif. tamen act. ap. Apoll. Rh. 2, (1183.) Ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὅμῳ ἐμὴν ὑπεξείρυντο φόνοιο Μητρύϊας, Exemerat e cæde s. eriperat et liberarat a cæde a noverca imminente. [Herod. 7, 225.] Ἐπερύω, Attraho, Od. A. (441.) θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη Ἀργυρέη: i. e. εἰλκύνε,

πέπασε. Ἐπειρώ, pro eod., interjecto ε, ut in ἁπλῶς. unde est quod in VV. LL. adespoton citatur, ἁπλῶς ἔχων τὴν λεοντήν, exp. Leonis pellem subrahens. [Apoll. Rh. 3, 149.] Κατερύω, Detraho, i. q. καθελκύω, Od. (E. 261.) Μοχλεῖσιν δ' ἄρα τὴν γε ἀπέρυσεν εἰς ἄλα διὰν: pro quo in prosa καθελκύσαι καὶ ἁπλῶς usitatum est. Et in pass. (Ξ. 332.) Νηα κατερίσθη, Navem in mare tractam esse s. deductam. Πατερύω, SEU Παρερύω. Unde Πατερύσαν φραγμόν, VV. LL. ex Herod. (7, 36.) Prætenderunt sepem. Πατερύω, Protraho, Od. O. (495.) καὶ δ' ἔλον ἰσθὺν ἀπαλάμω, τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς, Lat. Remis propellere navem dicunt. “Συνεῖρνε, Candelabebat, Epigr.” [“Christod. Ecphr. 14.” Schæf. Mss.]

ἈΡΥΩ, ET Ἀρύω, ὕσω, Haurio, E profundo traho; et Traho, simpl.: ἄρυν enim, Hesychio εἰλκον: nam ab ἔρῳ derivatur a Gramm. verso e in a. Hesiod. (A. 301.) Οἱ γε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἦρνον, i. e. ἦρτλον Hauriebant. Epigr. ἰδὼν ἀρίοντα βοώτην, Haurientem intuitus pastorem. Et metaph. ap. Apoll. Rh. 3, (1015.) Καὶ νῦν κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στήθεων ἀρύσασα Ψυχὴν, Exhaustiens, ἀφελομένη, ἀπαντήσασα, ἐκκενώσασα. || Passiva quoque vox act. significat, Aristoph. N. (272.) Νεῖλον προχόας ἰδὼν ἁρυσέης ἀρύεσθαι πρόχουσι. Plato de LL. “Ὁν δὲ μὲν ἁρυνόμενος ὄθεν τε δεῖ καὶ ὀπόσα καὶ ὀπότε. Basil. Libanio, Ὁ πηγῆς πολυχέυμενος, οἶους ἔδειξε τοὺς ἀρυσμένους, Haurientes. || Ἀρύει, Hesychio ἀντιλέγει, βασι. [βοηθεῖ, Anecd. Bekk. 1, 448.] ἀρύουσαι, Eid. λέγουσαι, κελεύουσαι: ἀρύσασθαι, ἐπικαλέσασθαι. [Ἀρύσσω, Herod. 6, 119. ubi v. Schw.” Elberling. Mss.] Ἀρύπτω, Eust. Od. A. p. 39. * Ἀρυντέω, unde Ἀρυντήσιμος, Anal. 2, 218.] Ἀρυντήρ, Cochlear, Oribas. Bud. e Diosc. 2, 84. Βαλὼν εἰς κρατῆρα πλατύστομον καὶ ἐπεχέας ὕδωρ, ἀνάγει, ἀρυντήρι τράσσαν ῥαγδαίως, Ligulam, Ruell. Haustrium, Marcell. dicens esse Instrumentum coquinarium, quo ex ahenο hauritur aliquid. Haustra tamen, ut Nonius scribit, proprie dicuntur Rotarum cadi, ab hauriendo, sicut ἀντλία Lucr. 5. Ut fluvios versare rotas atque haustra videmus. Bud. interpr. Aquariam ad rotam vel tyrranum. AT Ἀρυστήρ, [Herod. 2, 168.] ET Ἀρυστήρ, ET Ἀρύστιχος, Aristoph. Schol. Vasculum arutum ad hauriendum: ut cotyla, cyathus, calix. Anaximides ap. Athen. 2, “Ἐδωκεν οὐδὲς οὐδ' ἀρυστήρα τράγῳ. Aristoph. Σφ. (855.) Ἐγὼ γὰρ εἶχον τοὺςδε τοὺς ἀρυστήχους: ubi Schol. οἰνοχόους a quibusdam exp. annotat: sicut Eust. quoque ἀρυστήχον dicit esse πηλὴν οἰνοχόην: et οἶνον ἀρυστήρα Hes. κοτύλην, alio vero nomine illud σκεῦος vocari ἐφηβον, ut testatur Athen. etiam, adducens Xenophanem. Phrynicus ap. Athen. I. c. κύλικ' ἀρυστήχον. [“Ἀρυστις, Bruck. Soph. 3, 474.” Schæf. Mss.] * Ἀρυστικὸς, Philan. H. A. 17, 37.] “Ἀρυστήρ, VV. LL. male “ἔρο ἔρυστήρ. At vero Ἐρυστήραι Hes. exp. δούλαι, “Servæ.” SED Ἀρύστεις, quod Hes. ἀρυστήρας et ἀρυστήχους vocari tradit, ab Eod. exp. quoque τὰς ἀρυνεὺς πόσεις: quæ exp. convenit etiam τῷ ἁρυνισμῷ. Scribitur vero ap. eum ἀρυνεῖς. “Ἀρυνεῖς καὶ ἁρυνεῖς, conjunctum ap. Etym. leguntur, sed “ἀνε expos. Hes. ἀρυνεῖς δᾶμι scribit τὰς ἀρυνεὺς πόσεις. Signif. igitur et ἁρυνεῖς Magnum ejusmodi meri haustum, ut ἁρυνεῖς.” Apud Suid. est ETIAM Ἀρυνεῖς: quod quidem non exp., sed sonat perinde ac si dicas Haustrix. Citat vero Ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖν ἀρυνεῖδα. Hesychio Ζωμήρουσι est Ζωμοῦ ἀρυνεῖς: sed quid ἀρυνεῖς sit, ab eo non annotatur. [Anal. 2, 258. * “Ἀρυνεῖς, Haustus, Schol. Nicandri A. 583. * Ἀρυνεῖς, Etym. M. 936, 50.” Wakef. Mss.] Εὐήρυτος, Hom. H. in Cer. 106.] “Κατήρυτος, Hes. affert pro κεκαλυμμένον καὶ κατεργασμένον.” “Κατήρυδες, Hesychio sunt αἱ βριθονταὶ καὶ καταρτέονσαι ἀμπελοὶ, Vites præ pondere defluentes. Ita autem vocat, inquit, τὰς χρυσὰς ἀμπελοὺς, παρόσον οὐκ ἐκλαδεύοντο.” [“Thom. M. A. ad 535.” Schæf. Mss.] Pertinet huc ET Ἀρύταινα, itidem ab ἄρῳ derivatum: est autem εἶδος τι λεκανίδος, Eust.: Athen. videtur facere synonymum superioribus. Aristoph. Schol. dicit esse χαλκὸν

PARS XIII.

σκεῦος, τὸ ἐλαιον ἐγγέουσιν εἰς λύχνους, in I. (1090.) καὶ μοι δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτῇ τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυνταίνην πλουθυγίαν. Athen. (495.) de ἔλῃ loquens, ἀρυνταίνην μάλιστα ἐοικὸς, ὃ δὲ καλοῦμεν χάα. J. Poll. 10. numerat inter Vasa balnearia, ei apponens quasi synonymum κατάχυτλον, et citans ex Aristoph. Βαλανεύς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυνταίνας, [Fr. 77.] UNDE Ἀρυνταίνουσι dicitur Una e tribus laryngis cartilagimbus, mobilis et in angustum valde transitum desinens, cujus os superius illis vasorum osculis respondet, quibus aqua lavaturis affunditur: cujusmodi vasa Gr. ἀρυνταίνας appellant. Gorr. e Gal. de Usu Part. 7. [4, 462.] Sicut ET Ἀρύβαλλος ab eod. J. Poll. l. c. inter Vasa balnearia recensetur, citante itidem ex Aristoph. I. (1094.) Εἴτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυντάλλῳ Ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ. Ἀρυντάλλον tamen Schol. ibi accipit pro Marsupio, dicens esse πλεκτόν τι βαλλάντιον, ὅπερ ἐλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται: dictum ab ἀρύνει et βάλλειν: quemadmodum itidem et J. Poll. 10, (63.) ἀρυντάλους, sic enim ibi scribitur, usurpari annotat ἐπὶ τοῦ ἐπισπαστοῦ βαλλάντιον, citans Antiphanem et Stesich. auctores. Eust. ex Athen. duo hujus v. significata ponit: sc. βαλλάντιον συσπαστόν, sicque accipiendum ait Aristoph. locum, et ποτήριον οὐ πόρρω ὅν ἀρυστήχον, κατὰ μὲν ἐρότερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὸ ρηθὲν βαλλάντιον. [Athen. Fr. 11. p. 783.] Ἀρύβαλλις, Etymologico et Hes. i. q. λήκυθος, Dor.: item et μαρσύπιον, i. q. ἀρύβαλλος s. ἀρύβαλος. Apud eund. Hes. est ET Ἀρυνβάσλλον, quod exp. κοτύλη, ἡ φάσκων: esse autem ait φάσκων Poculi genus. Addendum ETIAM Ἀρυνσάνη, nam et ipsum ab ἀρύσασθαι derivatur; ut Athen. (424.) tradit e Timone: videtur autem i. signif. q. ἀρύταινα s. ἀρυστήχος.

“Ἀρυνφήνα, Hes. affert pro ῥυτίδα, Rugam: sed “etiam ἀρυνφήν pro eod. didi innuit.”

“Πρόδαρον, Atticis dicitur κρατὴρ ξύλινος εἰς ὃν τὸν οἶνον κινῶσιν, Crater ligneus in quo vinum miscetur. Atheu. (495.) ex Pamphilo.”

Ἀναρύτω, Haurio, i. q. ἀρύτω. “Apud Suid. duplici τ scriptum ἀναρύττω, afferentem e Cratino, “Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύττουσα ἀπηχθά-“νους: quod exp. ἀναντλούσα.” [* Ἀναρύτω, Hip-“ποcr. Epist. p. 1288. Σοφίη ψυχὴν ἀναρύεται παθῶν.] Ἀναρυστήρ, Vas, in quod vinum hauritur; Hes. enim ἀναρυστήρα esse dicit, ἐν ᾧ ὁ οἶνος ἀνιμᾶται. Ἀπαρύτω, “s. Ἀπαρύττω, utroque enim modo scri-“ptum reperitur, ut ἀνύτω et ἀνύττω,” VEL Ἀπαρύτω, σω, Haurio. e. Non dico Exhaustio uno verbo, quod præp. Ex in h. comp. aliud signif. || Interdum metaph. pro Detraho, velut hauriendo, s. Minuo: ἀπαρυστέον inquit Suid., ἀφαιρετέον, ἀπὸ τοῦ ἀρύω. Plut. (278.) Οὐ δὲ γὰρ ἐν μουσικοῖς τις, ἡ γραμματικοῖς, ἐπι-“διδόντες γνοίη, μηδὲν ἐν τῷ μανθάνειν ἀπαρύτων τῆς περὶ ταῦτα ἀμαθίας. Sic ap. Eund. de Tranq. An. Ἀπα-“ρύτειν τοῦ πρός τὴν τύχην μεμψιμοῖρον, Detrahere, Minuere de querelis. Est autem eadem ratio hujus metaphora, quæ et in ἀπαντῶ, de quo alibi dictum est. Usurpatur etiam interdum vox pass. Ἀπαρύτωμαι pro ἀπαρύω s. ἀπαρύτω. “Ἀπαρυστέον, Haustu demandum est, Exhaustiendum est. In Suidæ Ms. “exemplari exp. ἀφαιρετέον.” [Aristoph. I. 917. * Διάρύνω, i. q. ἀναντλέω, Hes. Etym. M. “Porson. Phæn. 463. Διάρύνω, * Διάρύνω, Koen. ad Greg. Cor. 28.” Schæf. Mss.] * Διάρυντος, Hesychio διηνηλημένος. * Εἰσαρύνομαι, Hippocr. de Gland. 4.] Ἐξάρύνω, Exhaustio; Exprimo. Bacchius enim ap. Hippocr. ἐξαρύνεται exp. ἐκθλίβεται, Erotian. Sic vero et ἐξαντλεῖται, quod ejusdem cum ἐξαρύνεται signif. est, eidem Erotiano est ἐκπιέζεται. In Galeni autem Lex. Hippocr. scribitur ἐξαρύνεται: quod itidem exp. ἐκκενοῦται, ἐκθλίβεται: item, secundum alios, ἐξορμᾶται καὶ ἐξορμὴν ποιεῖται, [Orph. Arg. 1119.] Ἐξάρυνσις, Exhaustio, ἀπάντλησις, Gal. Lex. Hippocr. Ἐπαρύτω, ET Ἐπαρύτω, Haurio. Et pass. voce, signif. act. ἐπαρύνομαι s. ἐπαρύνομαι pro eod. [“Dio Chrys. 1, 411.” Wakef. Mss. Plut. 8, 369.] Ἐπαρυστήρ, i. q. ἀρυστήρ s. ἀρύταινα, Vasculum, quo oleum lychno infunditur. Exod. 25, (38.) de candelabro templi, Καὶ τὸν ἐπαρυστήρα αὐτῆς, καὶ τὰ ὑποθέματα αὐτῆς: pro

11 M

aratro ἰσοβοεύς: quamvis J. Poll. ῥυμῶν, etiam inter Aratri partes numeret. [I. q. ῥυτήρ, Aelian. H. A. 10, 48. I. q. ὀλκός, Tractus, Arat. 927. Schol. Plat. p. 249. Hesychio τάξι, ἐμμέλεια.] Ἀκροῖον, Extrema s. Summa temonis pars, Summus temo, τὸ τοῦ ἅμμου τέλος, τὸ ὑπερθεὶν ἐκδεδεμένον τῷ ἄνγῳ, J. Poll. [* Διῖον, * Τρίῖον, Aesch. Pers. 47. "Ex Aeschylō citantur voces ἐν * διῖον, πῶλοι ap. Eust. 706, 50. quas e Glaucō Potniensi desumptas credit Hermannus." Blomf. Gl.] Ὀκτάρυμος, s. Ὀκτάρυμος, ὁ, ἡ, Octojugis, Octo temones habens: ἄρμα, Xen. K. Π. 6, (1, 27.) Currus octojugis, Ἰδὼν τὸ ἄρμα, κατενόησεν ὡς ὅλον τε εἶη καὶ ὁ ποιήσασθαι, ὥστε ὅκτω ζεύγεσι βοῶν ἄγειν. "Παλαιῶν, Hesychio τὸ παρὰ τὸν ῥυμόν. Πρωτοῖον, Extremo temonis, Xen. K. Π. 6, (1, 26.) Συνεζεύξατο δὲ τὸ ἑαυτοῦ ἄρμα τ. τε καὶ ἐξ ἵππων ὅκτω. "Scribitur etiam τετράρρυμος."

ῬΥΤΙΣ, ἡ, Ruga, i. e. Cutis in senili corpore in plicas et quasi sulcos contractio: unde et ipsum a ῬΥΤΙΣ derivatur. Plato de Archeanassa meretrice, Ἡ καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔστιν, ἔρως, vel, ut ap. Suid. legitur, ὁ γλυκὺς ἔσθ' ἔρως. Epigr. Οὐδὲ παρειῶν ῥυτίδας ἐκτανύσεις, Genarum rugas. Metaph. etiam accipitur, ut Lat. vocab. Plut. "Ὅσπερ ῥ. ἁώρους ἡ πάλαι ἐπαγαγὼν τῇ ψυχῇ τὰς φροντίδας. Plato Symp. Ἀμείνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥ., Coria erugantes, s. coniorum rugas complanantes. ["Toup. Opusc. 1, 415. Jacobs. Exerc. 2, 93. Anth. 9, 43. 412. 11, 321. ad Charit. 217." Schæf. Mss.] Ῥυτίδοφοι, ὁ, ἡ, Cortices rugosus habens, Epigr. ["Diodor. Zon. 3. Jacobs. Anth. 9, 163." Schæf. Mss.] Ῥυτίδωτης, Rugosus: [Theophr. H. Pl. 4, 7.] Ῥυτίδωτης, Rugo, Corrugatio, In rugas contrahō, Aristot. Διὰ τί τὸ θερμὸν ὑδὸρ ῥυτίδοι, τὸ δὲ πῦρ θερμὸν ὄν, οὐ. Et in pass. ap. Plin. de Gen. Anim. 5. Τὸ ἄλλο δέρμα καὶ τὸ τοῦ ἑρμιῶτος, ῥ. τε καὶ παχύτερον γίνεται γηράσκοντος. Theophr. 3, 4. Ἐρρυτίδωμένα φύλλα, Rugata folia. Lucian. (2, 929.) Τὴν ὅψιν ἐρρυτίδωμένον. [* Ῥυτίδωτης, T. H. ad Plutum p. 383.] Ῥυτίδωτης, Corrugatio. Medici Pupillæ corrugationem sic vocant, quæ et ῥυτίδωτης. Ἀρρυτίδωτης, ὁ, ἡ, q. d. Irrugatus, Qui rugas non habet, Rugarum expers. ["Const. Boiss. Chron. (2342.) p. 48. * Ἐρρυτίδωτης, 108." Boiss. Mss. * Ῥυτίδωτης, Gl. Rugo. * Ῥυτίδωτης, Phot. e Menandro.]

* ῬΥΣΟΣ, ET ῬΥΣΟΣ, Rugosus, Il. I. (499.) de Eumenidibus, Χωλαί τε, ῥυσσαί τε, παραβλύπεις τ' ὀφθαλμοί. Aristoph. Πλ. (266.) (πρεσβύτην) Ῥυσάοντα, ῥυσάον, ἄθλιον, ῥυσσόν, μαδῶντα, νωδόν. Lucian. (3, 82.) Ῥυσός δὲ τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μέλανταρον, Obrugata cute, vietus, retorridus, Bud. Philostr. Ep. 2. Ῥ. δὲ ἡ παρεία καὶ ἔξωρος. Et metaph. ap. Athen. 6. e Theopompo Comico, Δεσπότου Περικλέους ῥ. βουλευτήρια. Plut. Symp. 8. Τὰ περιόντα τῶν ἀποδρόμων ἰσχυρὰ καὶ ῥ. ["Toup. App. in Theocr. 32. ad Mær. 336. ad Timæi Lex. 228. Wessel. Prob. 45. Valck. Adoniaz. p. 381. Markl. Suppl. 50. Jacobs. Anth. 8, 163. 9, 18. T. H. ad Plutum p. 78. Heyn. Hom. 5, 643." Schæf. Mss.] AT ῬΥΣΑ VEL ῬΥΣΗ, ἡ, Suidæ ἡ μάρανσις, ἡ γήρανσις. Ῥυσσόςκαρπος, ὁ, ἡ, Fructum rugosum ferens. [* Ῥυσσόςκαρπος, Diosc. 1, 13. * Ῥυσσοχίτων, Orph. L. 715." Wakef. Mss.] Ῥυσσότης, Rugositas, Plut. Galba, (8, 412.) Ἐπισκόπων τὴν φαλακρότητα καὶ ῥ., Frontem rugosam, rugis sulcatam et exaratam. Ῥυσσός, VEL ῬΥΣΟΣ, Rugo, Corrugatio, i. q. ῥυτίδω: unde ῥυσσάσαι, Corrugare, Bud. ex Hippiatr. Et ῥυσσοῦμαι, Rugor, Diosc., a quo præter. pass. ἐρρυσσωμένος, Rugatus, Corrugatus, In rugas contractus. ["Ῥυσσός, ad Mær. 336. ad Diod. S. 2, 195. Ῥυσός, Valck. Adoniaz. p. 381." Schæf. Mss. Apollod. Poliorc. p. 15. (ap. Diod. S. 2, 472.) δέρρεϊς ῥεφυσσωμένοι.] Ῥυσσώσις, Rugatio, Corrugatio, In rugas contractio, ῥυτίδωσις. [* Ῥυσσώτης, Gl. Rugosus.] Ῥυσσάλλος, Rugosus, i. q. ῥυσσός. Nicander 'A. (180.) ὀπότε Ῥυσσάλην ὀδανοῖο καὶ ἐκ ψιθῆς ἐλίνοιο Κεῖροντες ὀδονοῦσι: ἐρρυσσωμένην, Schol. In rugas contractam: e quo intelligimus Maturam, Ῥυσσάλλω, Rugo,

A Corrugatio: unde pass. ap. Nicandr. 'A. (78.) Τοῦ μὲν ὑπὲρ γένυός τε, καὶ ἡ ῥυσσάινεται οὐλα, i. e. ῥυσσοῦται. [* Ῥυσάω, Hesych. 2, 1128. (ῥεφυσσώκοι.) Ῥυσάω, * Ῥυσέω, Wessel. Probab. 45." Schæf. Mss.] Ῥυσσημα, Ruga, Pellis in rugas contracta. Ῥ. τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν γεγηρακότων σπιλάματα, Suid. i. e., ut Gorr. habet, Sordes ac rugæ, quæ in senili facie cernuntur. [Phot.]

"Ῥυσσοί, Rugosus, VV. LL. e Diosc. 3." "Ῥυσσοῖ, ap. Diosc. 3, 119. legitur de Marrubio, "præcedente δασύ: exp. autem Rugosum. Quidam "leg. putat ῥυσσοῖ: sed id non minus suspectum est."

ῬΥΤΩ, Custodio, Salvo, Salvum et incolumem præsto, Conservo, Tueor, Defendo. Unde pass. voce, signif. act. (Il. E. 344.) Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσασα Φοῖβος Ἀπόλλων Κνανέη νεφέλῃ, Custodiit, ἐφύλαξεν: K. (44.) (βουλῆς) Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σώσει Ἀργείους καὶ νῆας: A. (238.) θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύσεται, i. e. φυλάττουσι, Conservant, Tuentur: X. (507.) de Hectore, Trojæ columine, Οἷος γὰρ σφιν ἐρυσσο πύλας καὶ τεῖχεα μακρά: q. l. citans Plato Cratylō, subjungit, Διὰ ταῦτα δὴ ὡς εἰκεν ὀρθῶς ἔχει καλεῖν τὸν τοῦ σωτήρος νῆον Ἀστυνάκτα: illo vocab. σωτήρος exp. Hom. ἐρυσσο, ut sit ἔσωζες. Hesiod. 'A. (138.) Ἡ γ' εἰρύτο κάρη Ἡρακλῆος θεοῖο. Apoll. Rh. 2, (1210.) de dracone aurei velleris custode, ὅφισ περὶ τ' ἀμφὶ τ' ἐρύται: de quo (1271.) κῶας ὅφισ εἰρύτο δοκεῖν, Custodiebat observans. Opp. K. 3. Εἰρυνμένη φίλα τέκνα, Servans caros pullos. || Servo, Observo, ea signif., qua legem aut mandatum servare dicimur: i. e. φυλάττομαι, τηρῶ. Il. A. (216.) Χρὴ μὲν σφωίτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι. || Ἐρύσσομαι, Libero, Redimo, E periculo eximo trahendo ad me, Il. X. (351.) Οὐδ' εἶκεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνέγχοι Δαρδανίδης Πρίαμος. || Arceo, Depello, κωλύω, Od. Ω. (523.) Ἡ δ' οὐκ ἐγγος ἐρύτο διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκός, Illa vero galea hastam non arcebat, repellebat. || Caveo, Effugio, φυλάττομαι, ἐκφεύγω, Il. B. (859.) de Ennomo augure, Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσι ἐρύσασατο κῆρα μέλαιναν. "Ἐρυσσομαι, per sync. "pro ἐρύσσομαι ap. poet. h. e. Custodio, Servo, Tueor. "Od. E. (483.) φύλλον γὰρ ἦν χύσις, ἥλιθα πολλή, "Ὅσσοι τ' ἡ δὲ δύω ἡ δὲ τρεῖς ἀνδρας ἐρύσσοι Ὀρῆ χειμερῇ, Quantumque duos aut tres homines hyemali tempore tueri et defendere adversum frigus queat: "ut et Schol. exp. ῥυσσάσαι, σωσαι. Od. E. (259.) κελύμεν ἐρύσας ἐταίρους Αἰντοῦ παρ' ἠέσσει μένειν καὶ νῆας ἐρύσσοι, Custodire ac tutari naves: ut et Apoll. Rh. 2, (1210.) ὅφισ περὶ τ' ἀμφὶ τ' ἐρύται, sub. τὸ "χρυσόμαλλον δέρος. Et rursum, κῶας ὅφισ ἐρύτο δοκεῖν. Quo ἐρύτο utitur Hom. quoque: ut, de Hectore, Οἷος γὰρ σφιν ἐρυσσο πύλας καὶ τεῖχεα μακρά. Et Hesiod. 'A. (415.) Οὐδ' ἐρύσσει χαλκόν ἐρύτο δὲ δῶρα θεοῖο. Idem vero et pass. signif. dixit, Θ. 304. Ἡ δ' ἐρύτο εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ ἐχιδνα, pro Tenebatur, s. Asservabatur. Εἰρύσσομαι, i. q. ῥύσσομαι, s. ἐρύσσομαι, e quo et factum est, poet. epenth. τοῦ ε, metri causa: Servo, Conservo, Custodio: ut Il. Φ. (587.) Οἱ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν Ἴλιον εἰρυσσόμεσθα, Conservabimus, Custodiemus: s. Protegemus, Tuebimur, Defendemus: Il. (542.) Ὅς Ἀνκίην εἰρύτο δικησί τε καὶ μένῃ [σθένει] φ. Et Hesiod. 'A. 138.) Ἡ γ' εἰρύτο κάρη Ἡρακλῆος θεοῖο. Dicitur etiam animo aliquid εἰρύσασθαι aliquis pro Servare et custodire, sc. reconditum, pro Non effutire. Od. Il. (458.) μὴ ἐχέφρονι Πηνελόπειῃ ἔλθοι ἀπαγγέλλον, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσοιτο. Dicitur etiam βουλὰς vel ἔπος alicujus εἰρύσσοιτο, qui ipsum observat et non transgreditur: ut Il. Φ. 235. Scamander Apollini dicit, οὐ σύ γε βουλὰς Εἰρύσσο Κρονίωνος, ὁ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν Τρωσὶ παριστάμεναι. Et Il. A. (216.) Χρὴ μὲν σφωίτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσσοιτο, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον ὡς γὰρ ἄμεινον Ὅς γε θεοῖς ἐπιπείθηται. At εἰρύσσοιτο, ἐλκύναι vel κωλύσαι, vide in Εἰρύω. Εἰρύσεται, Ion. pro εἰρύσσεται: in præter. perf. pass. verbi ῥύσσομαι s. εἰρύσσομαι. Il. A. (238.) θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύσεται, i. e. φυλάττουσι, ῥύσσονται, Conservant, Tuentur." [* Ἐρυσσινήτης, Philipp,

Epigr. 5. ἀγκύρα. “Ἐρυσίνης, Toup. Opusc. 2, A 125.” Schæf. Mss. * “Ἐρυσίπολις, Schol. Pind. O. 2, 14.” Wakef. Mss.] Ἐρυσίπολις, ἡ, Urbium custos et servatrix, Urbium tutatrix et patrona, Minervæ epith., quæ et πολιοῦχος ead. de causa dicebatur. Eust. Περὶ σωτηρίας πόλεως χεῖρας ἀνέχοντες, Ἐ. Ἀθηναῖν ἐπεβοῶντο, ἡγουν φύλακα πόλεως. Il. Z. (301.) Πόντι Ἀθηναίη ἐρυσίπολις, διὰ θεῶν. Sunt qui et ab ἐρύω, Traho, derivent, ut intelligatur Urbium vastatrix. [* Ἐρυσμός, i. q. ἔρυμα, Hom. H. in Cer. 230.] Ἐρυμα, Tutamen, Tutamentum, Munimentum: quō sc. nos tutamur et inimicos arcemus. Hesiod. E. (2, 154.) Καὶ τότε ἔσσεσθαι ἔρυμα χροῖς, ὥς σε κελεύω, Tutamentum corporis contra vim frigoris. Xen. K. Π. 4, (3, 3.) Θώρακας μὲν, ἐρύματα σωματων. || Peculiariter vero dicitur Quo nos contra hostes tutamur; ideoque exp. Munimentum, Vallum, Murus, Præsidium. Soph. Aj. (466.) ἰὼν Πρὸς ἔρυμα Τρώων, συμπεσὼν μόνος μόνους, Καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λολισθίον θάνω: i. e. τεῖχος, Schol. Ad Trojanorum mœnia. Thuc. 6, (66.) Σταύρωμα ἐπηξάν, καὶ — ἔρυμα — λίθους λογάδην καὶ ξύλοις διαταχέναν ὀρθώσαν, i. e. φύλαγμα: 3, (90.) Καὶ τῷ ἔ. προσβαλόντες, ἡνάγκασαν ὁμολογίᾳ τὴν ἀκρόπολιν παραδόναι, i. e. φρουρίῳ, Munitione occupata. Xen. E. 2, (3, 18.) Ἐρυμα τειχίζοντες: (Απ. 2, 1, 14.) Ταῖς πόλεσιν ἔ. περιβάλλονται, Munitionibus urbes cinguntur. Herodian. (3, 3, 12.) Φρουρὰν καταλιπόντες τοῦ ἐρύματος: (3, 1, 8.) Διαφράττεσθαι γενναίοις τεχεσὶ τε καὶ ἔ. Valido muro munimentisque obstruere. Philo. Ἐν ἔ. δυσάλωτος, In munitionibus firmissimis. || Ἐρυμα, στήριγμα, Erot. ap. Hippocr. [Æsch. Choeph. 152.] * Ἐρυμαῖον, Lucian. 8, 238.] Ἐρυνός, (ἡ, ὄν,) Munitus, Tutus, Callim. H. in Del. (23.) Κεῖναι μὲν πύργοις περισκεπέσσειν ἐρυνά. Thuc. 5, (65.) Χωρίον ἔ. καὶ δυσπρόσοδον. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους, ἐν ἔ. αὐτοὺς ὦν, ὑποδέξῃ, In loco tuto et munito. Plut. Camillo, Πόλις ἐρυνή, Tutissima urbs. Greg. Εὐνὴ μοι στιβάς ἐστι, καὶ ῥήγεα σάκκος ἐρυνός. Hesychio ὑψηλός, μέγας, ὄχρως, σκοτεινός. Ἐρυνόνωτος, ὁ, ἡ, Tergum habens munitum s. loriatum, Epigr. [Anal. 2, 263.] Ἐρυνότης, Munitio, non intelligendo actum muniendi, sed, ut ita dicam, essendi munitum, Philo V. M. 1. Πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς τόποις ἔ., μηχανήμασι καὶ ταῖς ἐλεπόλεσι (φραζόμεθα,) Adversus locorum munitionem, Xen. K. Π. 6, (1, 14.) Ὅσα τε ἐρυνότητος προσεδεῖτο, Quæque munitione adhuc indigebant. Ἐρυνώω, Munio, [Etym. M. * “Ἐρύνω, ad Hes. 1, 1450.” Dahler. Mss.] “Ἐρυνῶδες, Hesychio λύπην καὶ “φλεγμονὴν παρέχον, ἡ ὑπερήφανον.” [* “Ἐρυνία, Securitas, Hes.” Wakef. Mss.]

Ἐρύν, ὕσω, i. q. ἐρύω, Custodio, Servo, Tueor, Il. P. (223.) ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα Προφρονέως ῥύσασθε, Od. E. (107.) οὗς τάσδε φυλάσσω τε, ῥύομαι τε, Il. O. (290.) Ἀλλὰ τις αὐτὲ θεῶν ἐρύσαστο καὶ ἐσάσσειν Ἐκτορ. Hesiod. A. (105.) Ὅς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεται τε πόληα. Idem, (Θ. 662.) Ῥυσόμεθα κράτος ὑμῶν, Vestrum imperium defensabimus. Est vero usitatum in hac signif. etiam in prosa. Herodian. 6, (7, 11.) Ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας, Tuendis Romanorum ripis: 6, (5, 21.) Ῥύεσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, οὐ μάχεσθαι, ἀγαπητὸν, Conservare s. Servare corpora sua, non pugnando objicere periculis. || Libero, Redimo, Servo, Conservo e periculo, Eximo et extraho e periculo. Unde ῥύσαι ap. Suid. pro λυτῶσαι. Pass. autem vox, activa tamen signif. tam in prosa, quam ap. poetas usitatior. Od. M. (107.) Οὐ γὰρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐρυσίχθων, Nec enim te exemerit et eripuerit e periculo. Eur. (Alc. 11.) ὃν θανεῖν ἐρύσάμην, Quem morte liberavi. Soph. Aj. (1275.) Ἡδὲ τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς Ἐρρύσαι ἔλθων μοῦνος, Vos eripuit, septis sc. quondam inclusos. Apoll. Rh. 2, (218.) ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, Liberate calamitate, servate ex interitu. Diog. L. Archyta, Οὗτός ἐστιν ὁ Πλάτωνος ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, παρὰ Διονυσίου μέλλοντα ἀαιρεθῆναι, Qui Platonem per epistolam a morte, quam Dionysius ei parabat, liberavit s. periculo mortis exemit. Notandum tamen posse quædam hujus or-

dinis exempla ad priorem etiam signif. referri. Pass. etiam sumtum reperitur. Unde ῥυσθῆναι pro Liberari citat Bud. e Basil. Sic Can. 4. Concil. Neocæs. Ἐρρύσθη ὑπὸ τῆς χάριτος; Per gratiam Dei liberatus, servatus est. || Thuc. (6, 63.) Ἐργὸν γὰρ ἀγαθὸν ἔσσεσθαι τὰς αἰτίας, Schol. ἀπολύσειν. || Ῥύω, s. Ῥύομαι, Arceo, Depello, κωλύω, Eust. Od. Ψ. (249.) Ἡδ' αὖτε Ῥύσαι ἐπ' ὤκεαν. [* Ῥύομαι, Ruhnck. H. in Cer. 151. Toup. Opusc. 1, 377. 526. Herod. 394. 441. 514. ad Anton. Lib. 266. Verh., Valck. Anim. ad Ammon. 100. 123. Jacobs. Exerc. 2, 180. 196. 198. 202. Anth. 9, 256. Musgr. Iph. T. 1234. Wakef. Herc. F. 195. Eum. 300. Del. 1, 145. Kuster. V. M. 143. Heyn. Hom. 4, 178. 5, 67. 440. 484. 614. 6, 54. 84. 7, 11. 51. ad Lucian. 1, 358. Mahne de Aristox. 123. ἐκ, Herod. 1, 87. μὴ, seq. inf.; Dionys. H. 2, 823. Ἐρρύσθη, Diod. S. 2, 490.” Schæf. Mss.] Ῥύμα, i. q. ἔρυμα, Tutamen, Tutamentum, Munimentum, Propugnaculum, Soph. (Aj. 158.) Καὶ τοὶ σμικροὶ μεγάλων χωρὶς, Σφαλερόν πύργον ῥύμα πέλονται, i. e. φυλακή, Schol. Dubium præsidium et tutamen. Unde remedia atque auxilia ῥύματα dixit Hippocr. i. e. βοηθήματα, Gal. quippe quibus e mortis periculo conservamur, quibus contra mortis vim nos tuemur. Ῥύμη pro eod. ap. Hes. sc. φυλακή. Ῥύσα, Liberatio, Redemptio, Eust. [* Ῥυσίασμος, Anon. H. in Virg. 18. * “Ῥυσίπολις, * Ῥυσίπολις, ad Hes. 1, 1451. n. 7. 2, 1127. n. 9.” Dahler. Mss.] Ῥύσιονος, ὁ, ἡ, A labore liberans, Laboris molestiam sublevans, Epigr. [Anal. 2, 518.] * Ῥύσιος, Æsch. Suppl. 155. * “Ῥύσις, Wakef. Ion. 535.” Schæf. Mss.] Ῥύσιον, Quod pro redemptione et liberatione alicujus datur, λύτρον, λυτήριον, Hes. Suid. Greg. de Passione Domini, Ῥ. ἀρχηγόνων ἡμετέρων παθόντων. || Unde et pro Pignore accipitur, i. e. pro ἐνέχυρον, Suid.; seu, ut Hes., τὸ ἐνεκα ἐνέχυρον κατεχόμενον, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὸ κατεχόμενον. Joseph. ap. Suid. Προῦτ' ἂν γὰρ Ῥ. τῶν πολεμίων ἄγων. Apud Soph. etiam (Phil. 959.) Φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίτω τάλας, Etiam ἐνέχυρον, ἀμοιβήν: dicit ihi Philoct. se feris et avibus vicem redditurum, e quarum captura vivebat, ut quas ante jaculis peteret ad se nutriendum, eæ jam suo vicissim corpore mortuo pascantur. || Quod datur diis pro restituta valetudine aut salute conservata, i. e. σωστρον, δῶρον σωτήριον. Dionys. P. loquens de insulis Cycladibus, Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χορὸν ἀνάγουσιν ἅπαναι. Illud autem Eur. ῥύσια ψυχῆς δῶρον, in VV. LL. exp. Dona, quæ animæ prosint et sint salutaria. [* Ῥύσιον, Thom. M. 308. 422. Wakef. Ion. 535. Phil. 959. Jacobs. Anth. 8, 12. 10, 389. ad Diod. S. 2, 548. Heyn. Hom. 6, 237. Dionys. H. 3, 1315. ad Liv. 1, 139. Ruhnck. Ep. Cr. 161. Toup. Opusc. 1, 403. 405. ad Il. A. 673. ad Mær. 221. 235. 337. Brunck. CEd. C. 858.” Schæf. Mss.] Ῥυσιάζω, Pignoris loco capio, ἐνέχυρα λαμβάνω, Suid. afferens, Φασὶ δὲ τὸν νεανίσκον ἀνελεῖν καὶ τὴν πόλιν ῥυσιάζειν. [Eur. Ion. 523.] Ἐρυσιάζω, pro eod. Eust. exponens (Il. A. 673.) Ῥύσι ἐλαυνόμενος, scribit ῥύσι ἐλαύνειν esse i. q. ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἀνταρτήματα, ἡγουν ἐνέχυρα χρέους. [* Brunck. CEd. C. 858.” Schæf. Mss.] “Ἀρρύσιαστος, Qui opprigitur, rari s. pignori opponi non potest: apud Dionys. H. 6. Hes. vero ἀρρύσιαστον exp. non solum ἀρρύσιαστον, ita enim ap. eum reponunt pro ἀνέχυρον, sed etiam ἀσουλόν.” [Æsch. Suppl. 625.] Ῥύτηρ, ἦρος, ὁ, Custos, φύλαξ, Od. P. (187.) Ἀντὶ βουλομένων σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Opp. K. 3. Διδὼ ῥυτῆρας ἀγανούς, Jovis custodes: de Curetibus loquens. Ῥύτωρ, pro eod. Suid. ex Epigr. Πανὶ ὠραίῳ ῥύτορι βουκολίῳ: iteni, Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα: κρύφαλον. [* Ad Mær. 235. Toup. Opusc. 2, 98. 130. Jacobs. Anth. 6, 427. 8, 29. 252. 9, 101. 11, 353. Hermocreon 2. Epigr. adesp. 125.” Schæf. Mss.] Ῥύτρον, Quod pro liberatione alicujus offertur, i. q. ῥύσιον. Hes. ῥύτρα exp. λυτήρια, σωτήρια, σώστρον. [* Ῥύτρος, Planta quædam, Theophr. H. P. 6, 4, 4.] Ῥύστης, Liberator, Servator, σωτήρ, λυτῶτης, [Hes. Lucian. Philop. 6. * Ῥύσις, Anon. H. in Virg. 18. * Κοσμορύστης, Pisid. Oplf. p. 428. * Ῥύστηρ, Orac. Sibyll. p. 446.]

'Αναρρύνω, vel 'Αναρρύνομαι, Redimo, Libero captivum, Pand. et ἀνερρύνθη pass. signif. pro Redemptus est. ITEM verbale 'Αναρρύνσις, Redemptio. Capitulum ἀναρρύνομαι etiam pro Reparo, Sarcio, Dionys. H. 5. 'Αναρρύνσασθαι τὴν προτέραν ἦταν. || 'Αναρρύνω, Jugulo, Maoto, Sacrifico, quia sacrificantes ἀνέκλων τοὺς τραχήλους τῶν θυομένων ἐπὶ τὰ ἄνω τρέποντες: unde Hom. ἀνέρυσαν. Etym. || HINC etiam ἀναρρύνσις, Sacrificium. Est et Nomen diei secundi 'Απαρρύνειν, Hes. "Αναρρύνει, Hes. exp. σφάζει: subjungens, 'Αναρρύνειν, τὴν τελευτήν: pro quo itidem putarim scr. ἀναρρύνειν, et τελευτήν pro τελευτήν: προσερτίμ cum ap. Etym. reperiam, 'Αναρρύνσις, θυσία. 'Αναρρύνειν, θύειν: qui simul et nominis hanc subjungit rationem, ἐπειδὴ θύοντες ἀνέκλων τοὺς τραχήλους ἐπὶ τὰ ἄνω τρέποντες: additque, ἀναρρύνειν vocatam fuisse festum quoddam ap. Athenienses. Suid. etiam ex Eupolide ἀναρρύνει addit pro σφάζει, θύει, necnon θυσίαν ἐπιτελεῖ: addens, τὴν θυσίαν quoque dictam fuisse ἀναρρύνειν et *ἐπαρρύνειν: sed ἀναρρύνειν dictam fuisse etiam τὴν κυρίαν ἀπατουρίων: fuisse enim tres ἀπατουρίων feriarum dies, δόρυειαν, κουρεῶτιν, et hanc ἀναρρύνειν. ["Αναρρύνω, Musgr. Suppl. 44. Droys. H. 2, 951. Toup. Opusc. 1, 526. 'Αναρρύνω, Kuster. Aristoph. 119. Brunck. 3, 144. (Elp. 890.) Schæf. Mss. 'Αναρύνω, *'Αναρύνω, Bekk. Anecd. 417. 'Αναρρύνω, Schol. Plat. Ruhnck. p. 201. *'Επαρρύνομαι, Hes. *'Επαρρύνω, i. q. ἐπίθυμα, Bibl. Coisl. p. 606. 'Επαρρύνω, Bekk. l. c. *'Επαρρύνω, Suid. v. 'Αναρρύνει. *'Εκρύνω, Eximo, Paphro. Lycophr. 190. Eur. Bacch. 258. *'Συνεκρύνω, Basil. 2, 43. *'Υπεκρύνω, Apoll. Rh. 2, 1183. *'Υπεκρύνω, Aesch. S. c. Th. 171.] 'Υπέρω s. 'Υπόκωμαι, i. q. ῥύνωμαι, Tueor, E periculo servare, φυλάττω. Il. Ω. (729.) Audromache de Hectore Trojæ propugnatore et servatore, ἡ γὰρ ἑώρας ἐπίσκοπος, ὃς τέ μιν αὐτὴν 'Υπόκειν. EΠΥΚΩ, Inhibeo, Contineo, κατέχω, κρατέω, Il. Δ. (48.) unusquisque suo aurigæ jubet 'ἵππους εὐκατὰ ῥέσμον ἐνέκμεν αὐτὸν ἐπὶ τάφῳ, Decenter continere, retinere, ἵσχειν. Γ. (113.) Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἐπὶ στίχας, Retro inhibebant, Bud., seu, ut Continebant in ordinibus. Item Impedio, et quasi cursum alicujus inhibeo. Θ. (178.) τὰ δ' οὐ μένος ὤμων [al. ἀμών] ἐρύξει, Non impediunt, inhibebunt. Σ. (126.) Μὴδ' ἐμ' ἐρύκε μάχης, Ne me a pugna avoces, ad pugnam properantem inhibeas et impedias. Apoll. Rh. 2, (336.) οὐτὶ θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω, Non impedio, prohibeo, κωλύω. Hesiod. E. (1, 28.) Μὴδ' ὁ ἔρις κακὸς ἄνθρωπος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι, Ab opere faciendo animum tibi inhibeat s. avocet, κωλύει ἀπ' ἔργου, Procl. Detineo, Od. O. (68.) οὐτὶ πύργω πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω 'Ἰέμενον νόστοιο: Il. (315.) ἀέκοντα δέ σ' οὐτὶς ἐρύξει: Il. Z. (217.) Ἐρίσας ἐν μεγάροισιν, ἐέκοισιν ἡμᾶς ἐρύξας. || Arceo, Depello, Od. (E. 166.) ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι. Et in VV. LL. ἐρύκω λαμποῦ τοὺς ὄρους, Pestem a finibus arceo. Pass. quoque capitur, Il. Ψ. (443.) Μὴ μοι ἐρίεσθον, μὴδ' ἔστανον ἀχνυμένω, Hector ad suos ἄνδρας, i. e. κατέχεσθε, Schol. Ne cursus vester inhibeatur. Derivatur autem ab ἐρύω, propter affinem signif.; nam, ut ἐρύω signif. Arceo, sic etiam ἐρύκω. Quod autem ad signif. primam attinet, qua pro Inhibere ponitur, ab ἐρύω, Traho, non incommode deducitur, quod eum, quem inhibemus, retrahamus. ["Musgr. Heracl. 499. Wakef. Phil. 423. S. Cr. 1, 63. Heyn. Hom. 5, 234. 440. 6, 34. 323. Jacobs. Exerc. 2, 154. ad Il. Φ. 6. De constr., Boiss. Phil. 419." Schæf. Mss.] "'Ερύξει, Hes. exp. κωλύσει: "quod per ὃ potius scribitur ἐρύξει. 'Ερπυμένη, "Hesychio κατεχομένη, κωλυμένη: qua signif. et "ἐρπυμένη dicitur." [*'Ερπυτήρ, Athen. 271.] 'Απερύκω, Arceo, Repello, Propulso, Abigo, Il. P. (562.) βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν, Od. E. (283.) Ἄλλ' ἀποκρίνοις ἐρύκει. Verbum est ποιητικώτερον: quo tamen utitur Xen., ut et aliis nonnullis ποιητικώτεροις: ut (Ap. 2, 9, 2.) Κύνas τρέφεις, ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσι: et, 'Απερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ οἴκου. Et cum gen., sine præp. ἀπὸ, (ibid.)

A. 'Απερύκειν σου τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε. Suid. quoque ἀπέρυκεν exp. ἀπεκάλυεν, exempla citat e prosa hæc, 'Ο δὲ μόνος ὑφίστατο καὶ ἀπέρυκε τὸ θηρίον. Item, Καὶ βάρη συνεχῇ ἐπιβάλλοντες, ἀπέρυκεν τοῦ λυμάλνεσθαι τὸ τεῖχος. "'Απερήκω, Depello, VV. "LL. perperam pro ἀπερύκω." [*'Ανταπερύκω, Jacobs. Anth. 13, 738.] Διερύκω, Inhibeo, Impedio, q. d. Medium me interponendo inhibeo, Dirimo, Plut. Lyc. Διερύκων γὰρ ἀψιμαχίαν τινὰ, μαγειρικῇ κοπίδι πληγῇς ἀπέθανε. [Arat. 299. *'Εξερύκω, Soph. Phil. 423.] Κατερύκω, Detineo, Inhibeo, Remoror, Od. O. (73.) δὲ ἐσσύμενον κατερύκει, Qui abire parantem remoratur, A. (315.) Μὴ μ' ἐτι νῦν κατερύκε, λιλαιόμενον περ ὁδοῖο, Δ. (284.) κατερύκε καὶ ἐρχεθε ἱεμένους περ, [al. ἱεμένω.]

¶ 'Ερυνάκω, ET 'Ερυνάκω, i. q. ἐρύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror, Il. E. (321.) τοὺς μὲν ἐοὺς ἡρύκακε μώνυχας ἵππους, Od. Λ. (104.) Αἶκ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυνάκσει καὶ ἐταίρων. || Arceo, Depello, Il. O. (449.) αὐτῷ ἦλθε κακόν, τό οἱ οὐτὶς ἐρυνάκοι ἱεμένω περ, [ἐρύκακεν al.] Κατερυνάκω, i. q. κατερύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror, Il. Ω. (218.) Μὴ μ' ἐθέλοντ' ἱέναι κατερύκακε: legitur tamen ibi et κατερύκακε, quasi Δ Κατερυνάκω, ["Heyn. Hom. 8, 633." Schæf. Mss.] Sic vero et ἐρυνάκω et ἐρυνάκω in aliquibus exempl. scriptum reperitur tanquam AB 'Ερυνάκω, ["ad Od. 10, 429." Schæf. Mss.] ET 'Ερυνάκω.

"EPXOMAI, Venio, Eo, ἐλεύσομαι, aor. ἦλθον, ἦλθον, tanquam ab ἐλεύθω, de quo supra: unde et exempla diversorum loquendi generum per ἔλθειν, aut ejus comp. cum ἐρχεσθαι et ejus comp. ponere non dubitavi. Il. B. (457.) Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπο, Ab illis euntibus: A. (120.) γέρας ἐρχεται ἄλλη, Abit alio. Cum ἐπὶ, πρὸς, εἰς, ut, "Ερχεσθαι ἐπὶ τὰς εὐθύνας, Dem. (341.) ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν, Plato. Cum πρὸς autem, ut, "Ερχεται πρὸς τὸ οἶκμα. Cum εἰς, ut, "Ερχεται εἰς σε ἡ ὀργή, Dem. Et "Ἐλθεῖν εἰς δύναμιν, Plato de Rep. 2. pro Adipisci s. Nancisci potestatem. Aristides autem alio loquendi genere, Τό γ' εἰς ἀνθρώπους ἐλθόν, pro Quantum quidem in viribus humanis situm fuit. Jungitur et cum διὰ, ut, "Ἐλθεῖν διὰ μάχης (τοῖς πολεμίοις,) Thuc. (4, 92.) Apud Herod. sæpe cum partic. fut., ut ἐρχομαι ἐρέων, φράσων, pro Dicere aggredior. Ad verbum, Venio dicturus, i. e. ad dicendum, ut Gall. Je viens maintenant à parler de etc. Item ἐρχόμενος, pro Futurus, Instans, ut Act. 88, (21.) ἐορτή, Festum, quod instat. At Thuc. ἐτοῦς, pro Insequenti anno. ["Valck. Hipp. p. 172. ad Xen. Eph. 204. ad Il. E. 150. T. H. ad Lucian. Dial. 10. Wakef. S. Cr. 1, 97. Brunck. (Ed. T. 1069. Abresch. Lectt. Arist. 71. 118. Arnzen. Epist. p. 31. ad Herod. 697. Markl. Suppl. 170. 523. 562. Musgr. Heracl. 610. Wakef. Phil. 141. Huschk. Anal. 249. Kuster. V. M. 13. Jacobs. Anth. 9, 379. De adeundo Deo, Heyn. ad Apollod. 874. De cibis in mensam illatis, Valck. Phæn. p. 66. Hipp. p. 172. Callim. 258. Abeo, Wakef. Phil. 48. Redeo, Cattier. 80. Legendo, ad Charit. 694. De rebus quæ alicui obveniunt, ad Lucian. 1, 358. Pro ἀπέρχ., Jacobs. Anth. 10, 110. Heyn. Hom. 5, 620. Conf. c. ἀρχ., 7, 169. Jacobs. Anth. 9, 507. ad Diod. S. 1, 657. Cum accus., Porson. Phæn. 831. Philostr. 246. Boiss. "Ερχ. παρὰ, sensu obscæno, ad Herod. 133. 280. 468. ἐπὶ τι, 203. Wytt. Sel. 386. T. H. ad Lucian. 1, 221. Villois. ad Long. 153. εἰς, ad Herod. 120. Musgr. Herc. F. 1202. εἰς ἐν, de concordibus, Heind. ad Plat. Phædr. 277. εἰς ταῦτόν, Boeckh. in Min. 93. εἰς αὐτόν, ad Diod. S. 1, 618. λέξων, Valck. Phæn. p. 270. 383. sed v. Il. 15, 179. πεδίον, Heyn. Hom. 4, 403. γυναικὶ πρὸς λέχος, Porson. Hec. p. xxxix. Ed. 2. "Ερχεται, Decet, Musgr. Or. 966. "Ερχεται τι, Nuntiatum aliquid, Thuc. 8, 96. coll. 97. "Ερχομαι, pro fut., ad Charit. 221. Seq. inf., Wassenb. ad Hom. 45. "Ελεύσομαι, Phryn. Ecl. 80. Thom. M. 337. Sopb. Trach. 595. De hoc fut. et fut. comp. poss., Valck. Hipp. p. 279. Pbryn. Ecl. 12. "Ελῆ-

λυθα, Thom. M. 418. Markl. Suppl. 523. ἤλυθον, Brunck. ad Eur. Hec. 88. Toup. Opusc. 1, 337. Διὰ πόθου ἔλθειν, Desiderare, διὰ φόβου, Metuere, Valck. Phœn. p. 526. ad Herod. 655. Eis εαυτὸν ἔλθειν, Valck. Oratt. 383. ad Xen. Eph. 228. Ἐλθὲ, ad Mær. 193. ad Charit. 297. Ἐλθὼν, ib. Toup. Emendd. 1, 302. Zeun. ad Xen. K. Π. 176. Conf. c. λαθὼν, Wakef. Ion. 846. Musgr. 828. El. 275. Ἐλθης et ἐθέλθης conf., Jacobs. Anth. 7, 305. Schneid. ad Xen. Pol. 314. Matth. ad Schol. Eur. p. 86. Ἐλθοι καὶ ἱκοιτο, Heyn. Hom. 6, 629. Τὸ ἐπὶ νοῦν ἔλθον, Koen. ad Greg. Cor. 87. Eis τόδ' ἤλθον, Piers. Veris. 137. Valck. Phœn. p. 474. Schæf. Mss.]

“Nēlus, Qui nuper admodum advenit, Qui recens cens advenit: ὁ νεωστὶ ἐληλυθώς. Etym. Hes. vero “νεήλυδος exp. νεωστὶ κατοικομένης, νεωστὶ τετελευ-
“τηκυίας, Ejus quæ nuper admodum s. recens de-
“cessit.” [Gl. Novitius, Convena. “Heyn. Hom. 6, 88. Valck. Anim. ad Ammon. 32.” Schæf. Mss.]

[* Ἀμφέρχομαι, Od. Z. 122. cf. M. 369.]

[* Ἀναέρχομαι legit Hoelzl. ap. Apoll. Rh. 1, 821.] Ἀνέρχομαι, Ascendo; ad verbum, Sursum vado. Herodian. (4, 2, 22.) Ἀνελευσόμενος εἰς τὸν αἰθέρα. Invenitur etiam, ἀνελθὼν ἐπιβήματος, Cum tribunal conscendisset. || Cic. ap. Arat. ἀνέρχεσθαι exp. Emergere, Existere; nam quod dicit (690.)

Ἥμος καὶ προκύων δύνει, τὰ δ' ἀνέρχεται ἄλλα, “Ὀρνις τ', αἰητός τε, τὰ τε περδόντος οἰστοῦ Τελεα, reddit, Obruatur procyon: emergunt alites una, Et volucris terris existit clara sagitta. || Interdum i. q. ἐπανέρ-
χομαι, Redeo: ἀνερχομένω, ὑποστρέφοντι, Hes. [* Ἀν-
τανέρχομαι, Theod. Prodr. 9, 353.] Elberling. Mss.

* Ἐξανέρχομαι, Eur. Tro. 747.] Ἐπανέρχομαι, Redeo, Dem. pro Cor. Ἄλλ' ἐκέισε ἐπανέρχομαι, [cf. 281.]

|| Rursus dissero, Explico, Bud. 109. e Plat. et Aristot. Sed in hac signifi. ab ἐπέρχομαι potius esse videtur, quam ab ἀνέρχομαι. [Apoll. Rh. 1, 821.

* “Ἀντεπανέρχομαι, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 216.” Boiss. Mss. * Προανέρχομαι, Aristot. Meteor. 2, 2. * “Συνανέρχομαι, Basil. Schol. ad Greg. Naz. Stelit. 2. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 106.” Boiss. Mss. * Ὑπερανέρχομαι, Phot. 332.]

Ἀπέρχομαι, Abeo, Exeo, Discedo. Interdum absolute, i. e. sine casu. Cum gen., ut, Ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, Cum abisset domo, Profectus domo, Egressus domo. Sic ἀπελθεῖν τοῦ βίου, E vita decedere, abire, Cic. ἀπελθε τοῦ λόγου, Eur. (Iph. T. 546.) Abi a sermone, pro Missum facito sermonem. Sic Cic. dixit, Sed abeo a sensibus, pro Missum facio de sensibus sermonem. Interdum additur præp. ἀπὸ, ἐκ: Isocr. Ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν. Nonnunquam con-

struitur cum præp. εἰς, πρὸς: Ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, πρὸς τοὺς ἀρχοντας. Jungitur interdum cum accus. ὁδόν, sicut et simpl. ἔρχομαι: Τάτην ἀπῆλθε τὴν ὁδόν, Abiit hac via; nam Lat. dicitur quidem Ire viam, Redire viam; sed Abire viam si dicitur, certe raro: dicitur enim potius per ablat. Via Gr. quoque dicunt non solum per accus., sed per dat. Ἀπελθὼν ἐκείνη τῇ ὁδῷ. Ἀπέρχεσθαι dicuntur etiam res inanimæ: ut ap. Anacr. dicuntur ἀπελθεῖν capilli, Abi-

isse, pro Defuxisse, Marc. 1, (42.) lepra ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Sic Nausea, Pestilentia abiit. At Matth. 4, (24.) Ἀπῆλθεν ἡ ἀκοή αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, Abiit rumor de eo in totam Syriam, Ivit fama de eo per totam Syriam: Virg. It fama per urbes. Ἀπέρ-
χεσθαι, Mori: ut ἀποφοιτᾶν, Lat. Decedere, alicubi etiam Excedere. Greg. Σοὶ δὲ κίνδυνος, εἰ ἀπέλθοις

τῷ φόρῳ γεννηθεὶς μόνῃ, καὶ μὴ τὴν ἀφθαρσίαν ἀμφι-
σάμενος. Citatur e Chrys. ἀπελεύσομαι itidem pro Moriar, h. l. Ἰσως κατὰ μικρὸν ἀπελεύσομαι χρόνον. Sic et ap. Diog. L. ἀπελθόντες dicuntur mortui, ut in Plat. Vita, Εἰκόσιν ἔτη διήκουσε Σωκράτους· ἐκείνου δὲ ἀπελθόντος, προσεῖχε Κρατύλῳ τε καὶ Ἑρμογένει.

|| Redire, pro ἐπανέρχεσθαι, Thuc., si Suidæ credi-
mus: ἀπέλθῃ, ἀντὶ τοῦ ἐπανέλθῃ, Θουκυδίδης. Dem. autem pro ἀποδρᾶναι, Aufugere. Sed fortasse scripserat Thuc. Paneg. (19.) ἀπέλθῃ πάλιν: ut et Isocr. ἀπῆλθε πάλιν dicit pro ἐπανῆλθεν, Rediit, Λέγεται δ' οὖν περὶ μὲν Ἀμαζόνων ὡς τῶν μὲν ἐλθουσῶν οὐδεμία

ἂ πάλιν ἀπῆλθεν. [Dem. 1090. * “Ἀνταπέρχομαι Theod. Prodr. 9, 42. 46.” Elberling. Mss. “Διαπέρχομαι, de militibus dilabentibus, de exercitu di-

soluto, militibus furtim discedentibus aliis alio, De mosth. 1188. 1199.” Seager. Mss. * “Ἐξαπέρχομαι Theod. Prodr. 238.” Elberling. Mss.] “Ἐπαπέρχο-
“μαι, Decedo post, Subsequor. Greg. in Maccab

“Encom. Καλὸν ἐντάφιον δίδωσι τοῖς παισὶν ἐαυτῇ”
“ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι, Subsecuta eos qu

“jam ante se e vita discesserant.” “Προαπέρχομαι
“Prior abeo s. discedo, Ante alios abeo. Iten

“Prior decedo, Prior excedo ex hac vita. Greg. in
“Maccab. Encom. de matre septem illorum filiorum

“Καλὸν ἐντάφιον δίδωσι τοῖς παισὶν ἐαυτῇ, ἐπὶ πα-
“θοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι.” [“Liban. 2, 58.” Boiss

Mss.] “Προσπέρχομαι, Prius decedo, Præmorior
“Ita VV. LL. sed perperam pro προαπ.” “Προσπέρ-
“χομαι, Insuper discedo, Xen.” [Apud Lex. Xen

non agnoscitur. * “Συναπέρχομαι, Schol. Lucian Jov. Trag. 15. Etym. M. 482.” Boiss. Mss. * Ὑπαπέρχομαι, Elia. H. A. 11, 33.]

Διέρχομαι, Transeo, Pertranseo, Prætereo, Il. Γ. 198. de ariete, “Ὅς τ' οἶων μέγα πῶν διέρχεσθαι ἄργε-
“νῶν. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1 Cor. 16, (5.)

Διέρχοντο Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν, Acta 15, (3.) Ἄλλο-
“vero alibi cum διά, ut Jo. 4, (4.) Διέρχεσθαι διὰ τῆς

Σαμαρείας. Et διέρχεσθαι τὸν βίον, Vitam traducere, transigere. Dicitur etiam λόγος διέρχεσθαι a Thuc. (6, 46.) et Plat., ut Lat. Rumor pervadere. Ita enim malo interpretari, metaph. retinendo, quam Dimanare. || Dissero, Enarro, Commemoro, Plato de Rep. 2. Ἀπερὶ περὶ τῶν δικαίων διήλθε. Sed μεταφ. ad verbum, Percurro, Percurro oratione. Dicitur vero et διέρχεσθαι a Plat. Percurrere legendum. Jam vero et quod Isocr. κατὰ Λογίον 194. dicit Διελθεῖν πρὸς ἐαυτὸν, et a Bud. redditur Secum reputare, Ἀμμο versare, malim, itidem Percurrere retinens, in-

interpretari, Animo et cogitatione percurrere, eod. ta-
mien alioqui sensu. Bud. autem ap. Isocr. περὶ ἑμᾶν τοῦ διελθεῖν vertit etiam Orationem habere. Alicubi certe διέρχομαι vertitur etiam Enumero, Percen-

quo etiam modo Bud. interpr. Act. 17, 23. Διεννο-
“μενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ἡμῶν· eum alioqui vulgo reddatur ab Interpret. Præteriens, et

gentibus sc. seorsim, non autem junctum accus. σε-
βάσματα. [* Ἐπιδιέρχομαι, J. Poll. 1, 163. Ἐπιδιέρχομαι, Xen. K. 1, 7.] “Προσδιέρχομαι, Insuper

“percurro s. enarro. Unde προσδιελθόν.” [H. 74. 122. * Συνδιέρχομαι, Suid. 3, 26.]

Εἰσέρχομαι, VEL Ἐσέρχομαι, Ingredior, Eo ad. Ac-
cedo, Il. Γ. (184.) Ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσῆλθον ἀπὸ Λέεσσαν, Od. O. (406.) Πείνη δ' οὐ ποτε δῆμον ἐσέρχε-
ται. Herodian. 2. Ὡς λαθόντες τό, τε στρατὸν εἰσελθοῖεν ἀνδρῶν κενόν. In VV. LL. Εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ βουλευτήριον ex Æschine pro Adoptari in curiam. At εἰσέρχεσθαι περὶ γραφῆς, Dem. Postulare et cau-

sam dicere: et ἀγῶνα, γραφὴν εἰσελθεῖν, necnōt εἰσελθεῖν sine adjectione, pro eod. Bud. 110. Item Εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, Subire personam Jovis, quod εἰσελθεῖν dicitur. Item εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, Convenire eum domi. Bud. 110, e Lys. Ibid. affert e Plat. Εἰσέρχεται ἀντὶ θεός. Sic autem cum dat. ex Herod. (1, 24.) Τοῖσι εἰσελθεῖν ἡδονήν. Et cum accu-
sus., quæ multo frequentior est constr., ex Esch. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνούλας τοῦ πατρὸς εἰσέρχεται τοὺς πολλοὺς. Item, Εἰσῆλθε δέ με ἡδονήν. Sic Lat. res aliqua dicitur Subire, Incedere, animum alicujus, aliquem. De quibus ibid. Affertur et ex Eur. ὅτι μ' εἰσέρχεται, pro Quod mihi in-

mentem venit, [Iph. A. 522.] Ἀντείσέρχομαι, Vi-
cissim ingredior, In prioris locum subeo, Subcedo, Naz. [* Aristid. 1, 6. Wakef. Mss. Ἐπεισελεύχομαι, vide Ἐπεισελεύθω.] Παρεισέρχομαι, [Polyb. 1, 7, 3.] ET Ὑπεισέρχομαι, Subingredior, Irreπο; Irrependo ingredior. Sed ὑπεισέρχεσθαι interdum signif. etiam Subire animum, Occurrere: Lucian. (1, 667.) Ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μὴ δ' ἄλλον ἂν κατα-
χθῆναι. [* Προσπαρεισέρχομαι, Eunap. V. Σοφιστ. 88. * Συμπαρεισέρχομαι, Lucian. 42.] “Προεισέρ-
“χομαι, Prior ingredior: unde προεισελθόν.” [Dem.

840.] Συνεισέρχομαι, Una ingredior, ["ad Diod. S. A 7, 74. * Προσεέρχομαι, Plut. 2, 280.] " Συνεέρχομαι, Simul exeo, Una exeo." [Artem. 1, 2.] "Υπεέρχομαι, q. d. Subegredior, Clam egredior, Plut. Popl. 'Υπεξήλθε τῆς πόλεως, Clam egressus est urbe, Subduxit se ex urbe. [Schæf. Æsop. 108. * Προὔπεέρχομαι, Dio Cass. 364.]

* Επέρχομαι, Pind. Π. 4, 376.]

Εγέρχομαι, Egredior. Cum gen., ἐγέρχομαι τῆς πόλεως, οικίας. Quo dixit modo Synes. 'Εξελθὼν τοῦ σώματος, ad verbum, Egressus e corpore. Dicitur etiam ἐγέρχεσθαι εἰς τινα τόπον: ut Xen. (Ἀπ. 2, 1, 21.) e Prodico scribit de Hercule, 'Εξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, quod Cic. Exisse in solitudinem. Xen. autem (Κ. Π. 1, 2, 8.) 'Εξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, Transeunt in epheborum numerum. Et Hesiodo "Ε. (1, 215.) δίκη — 'Ες τέλος ἐξελθούσα, pro Ad finem progressa, potius quam Egressa: sicut et Thuc. (1, 70.) Κρατούντες τε τῶν ἐχθρῶν, ἐπὶ πλείστον ἐξέρχονται. Sed et cum διὰ αἰκισμῶν, ut Lucian. (1, 652.) Διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελευτῆς ἐξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐκπορεύσαντες, ubi ἐξέρχεσθαι redditur Pervagari, Permeare. Sine adjectione autem interdum ἐξεληλυθὼς, pro Qui in exilium abiit, Dem. Nonnunquam etiam ἐξέρχεσθαι ἐπὶ τοὺς πολέμους, ut ap. Xen., Egredi s. Prodire adv. hostes. Et sæpius sine adjectione, ut ap. Eund. "Ε. 7, (5, 6.) Bud. autem ἐξέρχεσθαι exp. Obviam exire hostibus, Suppetias ire ap. Dem. Æschin. E quo affert etiam in Or. π. Πάρμαρ. 50. Πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατεῖαν, quod exp. primis stipendiis. || Denique de tempore etiam dicitur: ut, 'Εξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, Dem. Elapsus est annus, Exactus est [cf. 900.] Sic ap. Eund. (501.) 'Εξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι. ["Peculiari notione ap. Herod. ἐξέρχεσθαι, ut ἐξήκειν, signif. Exitum, effectum habere, Finem suum consecutum esse, Impletum esse. Vide Valck. ad 6, 80. Sic 82. Δοκέειν οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρησμόν: 107. extr. 'Ἰππίας πρὸς τὴν οὔνιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι. Similiter de ira, 7, 137. Οὐδὲ ἐκαύσατο ἡ μῆνις, πρὶν ἢ ἐξῆλθε." Schw. Mss.] * "Ἀνεξέρχομαι, Schol. Philostr. 503. Boiss." Dindorf. Mss. * "Ἀντεξέρχομαι, Paus. 3, 17. n." Kall. Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 238. * Ἀπεξέρχομαι, Paus. 3, 252.] Διεξέρχομαι, Pertransio, Pervado, Aristot. de Mundo, Μέχρις ἂν διὰ τῶν πᾶντος διεξέλθῃ. Et Διεξέρχομαι χώραν, Plut. Lycurgo, Per regionem iter facio, ead. constr. Thuc. (3, 45.) Διεξεληλυθάσι διὰ πᾶσιν τῶν ζῴων, q. d. Pertransierunt omnia suppliciorum genera. At vero ap. Isocr. Τί γὰρ τῶν αἰσχυρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξήλθον, pro Non consecrati sunt? Bud. quem vide 332. Et Διεξελεῖν τῷ λόγῳ, ibid. Oratione prosequi, Enarrare, Explicare. Item, Διεξελεῖν λόγον, Plato. Sed dicitur et διεξελεῖν sine dat., ut Philo de Mundo, Διεξελθόντες περὶ τῶν ὁλοσχερεστέρων ἐν κόσμῳ φυτῶν. Quæ etiam pro Lego ap. Herodian. 1, (17, 9.) Διεξελεῖν τὴν γραφήν. [Perrumpo, Plut. 9, 50. * Ἀντιδιέχομαι, Plato. Theæt. 1, 167.] "Προδιεξέρχομαι, prior pertransio: unde particip. προδιεξελθόντες, "Qui priores pertransiere, vel percurrere." [Xen. Ἀ. 5, 4.] "Ἐπεξέρχομαι, sicut et ἐπέρχομαι, Incurso, Invaso, Excurro et percurso populabunde, Bud. exp. in Thuc. 'Ἐπεξήλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες. In- terræpr. et Errumpo infesto exercitu ap. Isocr. Vide Comm. 100. || Percurro, Commemoro, Dissero, aut ἐπέρχομαι, ex Isocr. 'Ἐπεξήλθομεν ταῦτα. Sed et τῷ λόγῳ ἐπεξέρχεσθαι e Plat. de Rep. 1. pro Perlegere oratione. Item ἐπεξέρχεσθαι pro Perlegere: Basil. 'Ἐπειδὴ δὲ ἔλυσεν τὴν ἐπιστολήν, καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξήλθεν. || Ulciscor, Thuc. (5, 89.) cum dat., et Apolliph. (623.) cum accus. Item ἐπεξέρχεσθαι τινι, In jus rapere, Judicium dictare. De quarum signif. utraque lege Bud. 99. [Investigo, Thuc. 1, 22. "Litem persequor, Dem. 501. 1324." Seager. Mss.] Ἀντιπεξέρχομαι, In pugnam adversus invadentem prodeco, Adv. τὸν ἀπεκροχόμενον prodeco, Occurro τῷ ἐπέρχοντι, Obviam prodeco. Sic et ἀντεπέκειμι ap. Paus. [Zosim. 4, 58." Boiss. Mss.] Παρεξέρχομαι, Peregredior, Prætereo, Egredior, παρεξελεῖν πελάγος, (Il. K. 344.) Herod. τὸν κάμνοντα σιγῇ. At Od. E. (104.) Διδὸς νόον, quod et παρεξέλθειν dicitur, Transgredi. Item παρεξελθόντος, Thuc. 8. [sic] pro υπεξελθόντος. ["Violo, Soph. Ant. 921." Seager. Mss. * Ἀντιπαρεξέρχομαι, Dio Cass. 523. Προσεέρχομαι, Gl. Progredior, Antegredior, Thuc.

7, 74. * Προσεέρχομαι, Plut. 2, 280.] " Συνεέρχομαι, Simul exeo, Una exeo." [Artem. 1, 2.] "Υπεέρχομαι, q. d. Subegredior, Clam egredior, Plut. Popl. 'Υπεξήλθε τῆς πόλεως, Clam egressus est urbe, Subduxit se ex urbe. [Schæf. Æsop. 108. * Προὔπεέρχομαι, Dio Cass. 364.]

Ἐπέρχομαι, Advenio, Accedo, Venio ad, q. d. ἐρχομαι ἐπὶ, Il. A. (535.) Μείναι ἐπέρχόμενον, Od. O. (503.) ἀγρόν δ' ἐπελεύσομαι, ἡδὲ βοτῆρας. Soph. autem (Aj. 437.) ex abundanti præp. addidit, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον Τροίας ἐπελθὼν, pro ἐλθὼν. Alioqui cum solo accus. in prosa signif. et Peragrarē: ut 'Ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην, Plut. Sic 'Ἐπελθόντες τὴν γῆν, Diosc. Præf. At οἶμον ἐπέρχεσθαι poet. Iter facere. Sine casu autem est etiam Supervenio, Ex inopinato venio, Od. (O. 256.) Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, E. (457.) Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε. Nonnunquam ἐπέρχομαι et pro Advēto, Appeto, Bud. addens ita videri positum a Paulo (ad Eph. 2, 7.) 'Ἐν τοῖς αἰώσι τοῖς ἐπέρχοντο. Ibid. e Paus. 226. affert ἐπέρχοντι νύκτι, pro Nocte sequenti: paulo post enim ab eo dici τὴν ἐπιούσαν νύκτα. || At vero cum dicitur ἐπέρχεται με τοῦτο, ἐπέρχεται μοι, aut etiam seq. infin. ἐπέρχεται μοι τοῦτο ποιεῖν, λέγειν, signif. Cupido incessit, In mentem venit, Bud. 100. 111. Sic Aristid. 'Ἐπέρχεται μοι ἀποφαίνεσθαι. Lucian. vero (1, 84.) dixit et δέος ἐπέρχεσθαι τινι. || Violentiæ signif. interdum inclusam habet, et sumitur pro Hostiliter ingredior, Invado, Incurso, Bud. e Thuc. 100. Idem alibi e Plut. in Cic. 277. 'Ἐπέρχεσθαι τὰς πόλεις, Invadere, Vi tentare. || Affertur ex Eod. Numa, Τὴν παρανομίαν ἐπέρχόμενον, Ulciscemem. Ex Eur. (Andr. 688.) Ταῦτ' — σ' ἐπῆλθον, pro His te sum aggressus. || Sicut et διέρχομαι, Percurro, Recenseo, Dissero, Disputo, Bud. 100. ex Aristot. et Dem. Sed et pro Lego accipitur a Synes. 'Ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελεθεῖν, de epistola loquens. ["Exp. etiam Cresco, Potentia augeor, Thuc. 1, (97.) Τούτῳ ἐπῆλθον πόλεμῳ τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων, Ad tantum imperium pervenerunt bello." Brunck. Mss. * "Ἀντεπέρχομαι, Nicet. Eugen. 1, 277. 5, 130." Boiss. Mss.]

Κατέρχομαι, Descendo, Herodian. 1, (16, 3.) Φασὶ γὰρ αὐτοῦ καὶ Κρόνον, ὑπὸ Διὸς ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, κατελθόντα εἰς γῆν, γενέσθαι ξένον. || Redeo ut exul, Postliminio redeo, Bud. e Dem. et Aristot. Æsch. ἦκω et κατέρχομαι copulans, (Choeph. 3.) ἦκω εἰς γῆν καὶ κατέρχομαι, ab Aristoph. (B. 1128.) irridetur: cum tamen alioqui ἦκω quidem in κατέρχομαι includatur, at non item κατέρχομαι in ἦκω: neque enim quicunque ἦκειν dicitur, is protinus intelligitur κατέρχεσθαι: adeo ut Aristoph. malitiose hic cavillari existimem, cum ait perinde esse ac si quis μάκτραν et κάρδοπον jungat. Fateor tamen istam τοῦ ἦκω et κατέρχομαι copulationem nimis ἀπλοικὴν videri posse. "Κατενήνοθεν, i. q. ἐπενήνοθεν, Percurrebat: κατέ- "τρεχε s. ἐπέτρεχε. Hesiod. 'Α. (269.) πολλὴ δὲ κόνις "κατενήνοθεν ὄμιον. De th. h. v. vide quæ in Anom. "dixi in 'Ἐπενήνοθε." [* Ἐγκατέρχομαι, Tzetz. Exeg. in Il. p. 50. * Ἐπικατέρχομαι, Hippocr. 246. * Προκατέρχομαι, Gl. Antegredior, Herodian. 1, 25.] "Συνκατέρχομαι, Simul redeo, Una revertor," ["Nicet. Eugen. 3, 273." Boiss. Mss.]

Μετέρχομαι, Adeo: Il. Z. (280.) ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, pro eis τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, aut certe pro μετά σε εἰς τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, Eust.: quod et Od. Γ. (83.) Πατὴρ ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν πον ἀκούσω, exp. δι' ἀκοὴν ἐρχομαι τοῦ πατρός. Admonet autem posteris ab Hom. dici etiam de ulciscente, item de eo, qui aliquid tractat. Cum tamen alioqui et ap. ipsummet Hom. Il. Φ. (422.) μέτελθε non solum ἐπὶ τοῦ ὑστερον ἐλθεῖν, sed et ἐπὶ ἐκδικήσεως accipi posse tradat, 1244. Cum dat. autem pro συνελθεῖν ab eo poni Idem alibi testatur. Qui usus ap. alios rarus est. At vero cum acc. pro Adire usi sunt itidem ceteri poetæ. Sed prosæ scriptt. pro Accerso potius: Dem. Ὡς δὲ ἀφικνεῖται ὁ Θεόφρητος μετελθούσης αὐτὸν τῆς ἀνθρώπου. Et Lucian. (1, 409.) Ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι. Sed interdum et Quæro, Investigo, ut investigamus, quos accersere volumus: sicut ap. Synes. Μετέλθετε τοὺς

φῶρας μνηλατοῦντες. Et μετῆλθον δέρας, Eur. (Med. 6.) Quæsiwerunt pellem. || Alicubi autem μετέρχομαι cum acc. pers., exp. Adiens obsecro: ut in Herod. (6, 68.) Μετέρχομαι σε πρὸς θεῶν τῶληθες εἰπεῖν, et (6, 69.) Μετέρχεται με λιτῆσι εἰπεῖν. Sed Bud. exp. simpl. Obsecrare, Compellare, Appellare, Alloqui: ut ap. Eund. Ἡ Πυθίη μετέρχεται τοῖςδε τοῖς ἐπεσι. Sic et in Phalar. Ep. p. 86. Μέτελθε ταύτην αὐτὸς, Compella eam, et hoc ab ea contende. Idem exp. et Solicitare. Quod autem ad illam compellandi s. alloquendi signif. attinet, in ea μετέρχομαι aptissime reddi puto Latino Prosequor: ut, Μετέρχεται τοῖςδε τοῖς ἐπεσι, in Herod. l. c. sit quod Virg. dicit His dictis prosequitur: atque ita μετέρχεται τινι in h. loquendi genere sit quasi ἐρχεσθαι μετὰ τινι. Ire post aliquem, i. e. Sequi aliquem, Prosequi. Sed et in aliis quibusdam loquendi generibus, μετέρχομαι verbo Prosequi commode reddi existimo. || Sæpe vero cum eod. acc. pers. pro Uiscor. Antiph. 101 (=609.) Μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός. Herod. (3, 128.) Μετῆλθον τίσις Ὀρόρεα. Et ex Eur. (Iph. T. 13.) cum acc. rei, μετελθεῖν γάμους Ἑλένης [al. Ἑλένη] ἐβριθύντας, Sumere vindictam de nuptiis etc. || Punio, Synes. Τῶν πληγῶν αἷς μετῆλθε τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Aphthon. Τὰ ἀμαρτήματα τῶν παίδων μετέρχονται. || Ut autem inclusam habet persequendi signif. in proxime præced. exemplis, quibus addi potest e Thuc. (1, 34.) Τὰ ἐγκλήματα πολέμῳ μετελθεῖν, Querelas suas persequi, sic et in iis, quæ sequuntur, alioqui diversis. Atque adeo Consectari etiam exp., Ambire: quod autem ambimus, id persequimur, et quidem summo studio. Thuc. 2, (39.) Οἱ μὲν ἐπιπύον ἀσκήσει, εὐθύς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, Fortitudinem consecantur. Plut. Pol. Præc. Τὴν ἀγορανομίαν μετερχόμενοι, Ambientem. Idem, Δευτέραν ὑπατείαν μετελθὼν ἀπέτυχε. Bud. vero a Luciano accipi tradit et pro Exercere, Meditari; ubi meminisse oportet τοῦ μεταχειρίζεσθαι; quod aliquando hoc v. declarari scribit Eust. Esse autem et hic aliquam Persequendi signif. fatebuntur, qui quam late pateat ap. Lat. hujus verbi usus considerabunt. || Transeo: ut Μετελθὼν ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἀνδρας, e Luciano VV. LL. Apud Herodian. (5, 5, 1.) Στρατὸς μετελθὼν πρὸς τὸν Ἀρτωνῖνον, non siupl. Trans-eundi, sed et Transfugiendi signif. habet. "Πεδέρχεται, et Πεδამεῖβεται, e Pindaro affertur pro "Sequitur, Insequitur: item Subit, Venit." [Theocr. 29, 25.] "Inde est Πέδελθε ap. Hes. quod exp. et "μέτελθε et ἰκέτευσον. Apud Eund. legitur et Πε-δελύει, expos. itidem ἰκετεύει, μετέρχεται: sed "suspectum. "Ἀντιμετέρχομαι, Vicissim s. con- "tra ambio." Συμμετέρχομαι, pro Concomitor, VV. LL. e Basil. quæ tamen interpr. suspecta est. ["Plato de Rep. 7. p. 440. Ed. Bas. 1." Seager. Mss.]

Παρέρχομαι, Prætereo, Epigr. Δεῖξαι τὰς ὄρας πᾶσι παρερχόμενοι. Et χρόνος παρελθὼν, Isocr. Archid. Tempus, quod præterit, Tempus elapsum. Sic Ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν, Aristot. Huc pertinet illud cujusdam Poëtæ, "παρέρχεται ὡς ὄναρ ἡβη. Interdum vero cum acc., ut in cursu dicitur aliquis alium παρέρχεσθαι, Præterire. Od. Θ. (230.) Οἷοισιν δεῖδοικα ποσὶν, μή τις με παρέλθῃ Φαιήκων. Sed et metaph. pro Anteire, Vincere, Superare, ut qui præterit in cursu, vincit. Plut. Camillo, Παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος: Popl. Τοσοῦτον εὐτυχία Σύλλαν παρήλθεν. At vero Il. A. (132.) ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πέλσεις, sunt quidam qui itidem exp. Superabis; sed alii malunt Decipies. Ego vero existimo perinde esse ac si diceret Non me antevertes astutia, Non obrepes mihi incauto. || Prætereo, i. e. Prætermitto, Omitto, Aristoph. Σφ. (636.) Ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε, Κούδεν παρήλθεν. Sed et cum infin. e Dem. (550.) Παρήλθε με τὸντ' εἰπεῖν, Præterit me hoc dicere, Fugit me hoc dicere. || Prodeo, In medium prodeo, Procedo, Progredior, Thuc. 2, (59.) Καὶ παρελθὼν ἔλεξε τοιάδε: 3, (36.) Παρελθὼν αὐτὸς ἔλεγε τοιάδε. Ibid. Ἐγὼ δὲ παρηλθὼν οὐτε ἀντεῶν κ. τ. λ. Et cum els sequente

acc., ut Æschin. Ctes. Παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Sed et παρελθὼν εἰς μέσον dicitur a Plut. Sol., cum alioqui παρελθεῖν per se id significet, ut modo docui. Sed παρελθεῖν interdum non simpl. est Prodire, Prodire in medium, sed Palam omnibus in medium prodire et se jactare; In medietum prodire ad edendum sui specimen. Atque Bud. 684. exp. ap. Athell. Αὐλωδοὶ δὲ παρήλθον. Idem παρέρχομαι interpr. Ingredior, Eo, afferens e Plut. Antonio, Μεγαλυνόμενος δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ, παρήλθεν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τὴν Κλεοπάτραν κατέφιλησεν ἐν τοῖς ὅπλοις. Sed affertur ex Eod. et pro Invado, in Theseo, Els τὴν Κνωσσὸν παρελθὼν. Ἀντιπαρέρχομαι, Contra prodeo, Adv. aliquid prodeo. ["Jacobs. Anth. 7, 255." Schæff. Mss. Schleusn. Lex. in N. et V. T. * Ἐπιπάρχομαι, Dio Cass. 348. * Συμπαρέρχομαι, Concomitor, Max. Tyr." Scap. Lex. Elzev.]

Περίερχομαι, Circumeo, Circumvenio. Æsch. (3, 28.) Περίερχονται τὴν ἀγορὰν, ἀληθεῖς κατ' ἀλλήλους ἔχοντες δόξας. Plut. autem addidit κύκλῳ cum acc. in Popl. Κύκλῳ περιήλθε τοὺς πολέμους, Hostem undique circumvenit, circumscdit. Cic. ap. Plat. Tim. Κύκλον περιέρχεσθαι, de luna, Lustrare cursum suum: de sole, Suum conficere et peragere orbem, interpr. ut videbis in Lex. Cic. Apud Lucian. (2, 926.) Περιήλυνθε ταῦτα τοὺς πολλοὺς, exp. Hæc vulg' animos pervaserunt. Quam exp. ita probro, ut tamen malim. Hæc vulgi animos pervagata sunt: eo modo quo Cic. dixit, Molestiæ, lætitiæ, cupiditates, timor, similiter omnium mentes pervagantur. Sed frequenter etiam sine casu ponitur περιέρχομαι pro Oberro. Lucian. (1, 43.) Μεθῶν ὑπὸ τῶν λόγων π. At minus est quam Oberro, in seqq. Il., ut paulo post declarabo. Plato Ap. Socr. (17.) Οὐδὲν γὰρ ἄλλο πρὸς τῶν ἐγὼ π. Dem. (579.) Τοιαῦτ' ὑβρίζων, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνειαν, ἥν, κατὰ τῶν πολλῶν ὑμῶν ἔχων ἀφανῆ παρ' εαυτῷ περιέρχεται, φανεράν ἐπὶ τοῦ καιροῦ καθιστάς. Alicubi vero invertitur orationis structura, et pro verbo ponitur partic.: ut si in illo Plat. l. pro πράττων περιέρχομαι dicitur, πράττων περιερχόμενος. Tale est, λέγονται περιερχόμενοι, περιῶντες, quod idem prorsus valet. Dem. (69.) Λογοποιοῦσι περιῶντες: (578.) Περιῶν εὐλογεῖ ποιεῖ. In quo loquendi genere mihi plane video agnoscere nostrum illum Gallicismum, Ils s'en vont disans, quæ tamen, quod ad orationis formatam respondet potius alteri orationis Gr. structuræ, ut si dicas περιῶσι, vel περιέρχονται, λογοποιοῦντες. Idem vero et de illo Plat. l. dici potest, οὐδὲν ἄλλο πρὸς τῶν περιέρχομαι. Dicimus enim itidem, Il ne va faisant autre chose que &c. Lat. autem præp. περιῶν h. loquendi genere retinent, cum de sermone agitur, nam pro πάντες περιέρχονται λέγοντες dicunt, Fati circumfert; interdum, Sermonibus omnium circumfertur. Quid si vero dicamus et frequentativis suis hic Latinos uti? ut, Περιέρχονται τοιαῦτα λέγοντες, sif Talia dictitant; τοιαῦτα πράττοντες, Talia faciunt? || Circumvenio, i. e. Decipio, Herod. (3, 4.) et Lucian. Bud. 430. || Devenio, Tandem venio, Plut. Antonio, Ἐδεῖ γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. Bud. ibid. || Item περιήλθεν, pro In contrarium recidit, ut περιέστη, idem Bud. alibi. "Constr. et cum accus. absque præp. ap. Herod. 8, 106. Πανῶνιον μὲν νυν οὐτὸς περιήλθε ἡ τίσις." Schw. Mss. * Ἀντιπερίερχομαι, Theod. Prodr. Amar. 453. Elberling. Mss.]

Περίερχομαι, Usquequaque circumdo, Bud. 331. Herodian. O. (6, 5, 21.) Sic autem et ἐπεπερίερχα Xen. [K. 8, 5. * Ἐμπερίερχομαι, Euseb. V. 44.] Boiss. Mss. * Συμπερίερχομαι, Gl. Collustro, Appian. B. C. 1088.]

Προέρχομαι, Progredior, Procedo, Thuc. 2, (21.) Ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθόν: ubi εἴτα πλέον velut otiosum est: ut, cum dicitur Non ultra progressus, pro Non progressus. Dem. (42.) Οἱ προελήλυθεν ἀσελγείας ἀνθρώπος, ut Lat. dicitur Eo improbitatis, impudentiæ progressus est, processit: (29.) Els πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρὰ πράγματα. Ex Isocr. autem Els τοσοῦτον προήλθον Eo usque progressi sunt, pro Ad tantum successerunt pervenerunt. Dicitur et de tempore: ut, Προελθόν

τος πολλοῦ χρόνον, Thuc. 1. Longo temporis progressu. Sic Theophr. (H. Pl. 9, 8, 2.) Θέρος ἐνιστάμενον, προεληλυθός appellat, Æstatem ineuntem, Jam adultam. Xen. E. 6, (1, 4.) προεληλυθότας ταῖς ἡλικίαις vocat Ætate provectos, Τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις ἔχει, τοὺς δ' οὐπω ἀκμάζοντας. Interdum vero cum acc. pro Prævenio, Antevertō: ut Marc. 6, (33.) Προηλθον αὐτούς. || In Xen. de Rep. malim προέρχεσθαι vertere Prægredi quam Progredi, ut vulgo exp.: Παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προεληλυθόντων. Imo aptius etiam fuerit vertere προέρχεσθαι ὁδόν, Viam prius conficere, i. e. ante alium. || Egreddior, Prodeo, Προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, Gal. ad Gl. Domo prodire. Sic Προελθόντα τῆς σκηνῆς, Herodian. 8, (5, 22.) Lucian. Ἐκ μέσων προελθόν. Bud. autem προέρχεσθαι sine adiectione, etiam pro Prodire in publicum, i. e. Domo egredi, poni sæpe testatur. Interdum cum eis: ut Herodian. 7, (10, 16.) Προελθεῖν eis τὴν βασιλείαν αὐλήν. Προέλευσις, Exgressus, Profectus, qua in signif. accipitur et Progressus, Lucian. (1, 33.) p. 4. Μίαν ταύτην προεποίητο, ἐκεῖνους ἐπισκώπτειν, Progressum, Bud. [* Συμπροέρχομαι, Hierocles Aur. Carm. p. 20. Ashm. Boiss. Mss.]

Προσέρχομαι, Adeo, Accedo, Προσέρχομαι σοι, Xen. (K. Π. 1, 4, 27.) Προσελθὼν τοῖς λογισταῖς, Dem. (406.) Idem, Προσέρχομαι τῇ βουλῇ, Accedo ad curiam, pro Ad curiam refero. Et τοῖς κοινοῖς, Dem. πρὸς τὰ κοινὰ, Plato, Ad temp. accedo, gerendam sc. Sed simpl. etiam a Cic. dicitur Accedere ad remp. Et Προσέρχομαι ἐγγύς, Xen. Accedo prope, i. e. Appropinquo. Pro Advento et Imimineo, Dem. || Peculiari autem signif. dicuntur qui supplices accedunt, ut cum ad orandum Deum venimus: de qua signif. lege quæ habet Bud. 125: sed iis addo e Syues. Αὐτὸ καταμόνας ἐν πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσῆλθον τῷ Θεῷ. Nec male fortasse hæc quoque Thuc. addiderim, 4, (121.) p. 160. Ἰδίᾳ δὲ ἐταίριον τε, καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ. Suspicio enim quandam divini honoris signif. τῷ προσέρχεσθαι hic includi, licet Valla longe aliter interpr. || Προσέρχομαι γυναίκι, Accedo ad mulierem, pro Congredior cum illa: ut in Apophth. Λάκαινα ἐρωτήσῃ εἰ ἀνδρὶ προσεῆλθεν, οὐκ ἐγὼ, εἶπεν, ἀλλ' ἀνὴρ ἐμοί. Sic et in h. l., quem Xen. esse puto, (Σ. 4, 38.) Αἰς ἀν' προσέλθω, ὑπερασπάζονται με. || Invenio etiam pro Accedo positum signif. Adjungor, Herodian. 3, (6, 14.) Προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως. || Accedo ad aliquem propinquitate, Sum propinquus, affinis: quam signif. colligo ex his, quæ Basil. ἀδεσπότης profert, Προσερχόμενος αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα, pro Affinis ei e genere materno. [Τὰ προσερχόμενα, Beditus, Markl. ad Lys. 856. Reisk. Sic Redire ap. Propert. 2, 20. * "Ἀντιπροσέρχομαι, Nicet. Eugen. 5, 171." Boiss. Mss. * Συμπροσέρχομαι, Procl. Paraphr. Ptol. 4, 5. p. 260. 263.]

Συνέρχομαι, Convenio, In unum et eund. locum venio, Thuc. 5. p. 183. Προσβείαι ἀπὸ τῶν πόλεων ἐνηλθον, Xen. K. Π. 6, (1, 4.) Ὡς δὲ πάντες ἐνηλθον οὗτος εἶδει. Plato de Rep. 1. addidit eis ταυτὸ, scribens, Πολλὰκις γὰρ συνερχόμεθα τινες eis ταυτὸ παρακλῆσιν ἡλικίαν ἔχοντες. Eoque prior Thuc. paulo post l. modo c. eadem verba adjecit, nisi quod pro eis ταυτὸ habet ἐς τὸ αὐτό. Lat. quoque Convenire et Convenire in unum, ead. signif. dicunt. Cum autem ibi a Thuc. simpl. de conventu dicatur, eorum ec., qui ad consultandum de re aliqua conveniunt, quo etiam sensu ibid. habetur ἐνγαθήμενοι, miror cur Schol. ἐς τὸ αὐτὸ ἐνηλθόντες exp. ἐνωθέντες: nec illi assentiri ullo modo possum. Sed nec 2, (22.) p. 56. illi subscribo, ἐνηλθόντας exponenti συστάται: Περικλῆς δὲ, ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας, καὶ οὐ τὰ ἀριστα φρονούντας, πιστεύων δὲ ὁρθῶς, ἀγγινώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξίεναι, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίησεν αὐτῶν, οὐδὲ ἐβλόλον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ μᾶλλον ἢ γνώμῃ ἐνηλθόντας ἐξαμαρτεῖν τὴν τε ἀν. κ. λ.: quæ sic interpretor, At Pericles cum in præsentia irritatos esse, et recte non sentire animadverteret, suam contra de non facienda eruptione sententiam bonam esse, persuasum haberet,

PARS XIII.

eos nec in concionem nec in ullum (aliud) concilium vocavit, ne forte ubi convenissent, ira potius quam certo consilio impulsī, aliquid peccarent. Quis hic ἐνηλθόντας referri ad id, quod dixerat, ἐκκλησίαν et σύλλογον ποιεῖν, ideoque simpl. accipi, non videt? Ideo autem hoc probare volui, ne lectores multas cum hujus Schol., tum aliorum exp. a me prætermitti mirentur; nam ut multas mihi properanti s. potius præproperanti excidere fateor, ita plerasque me consulto prætermittere profiteor. Ut autem ad signif. τοῦ συνέρχομαι revertar, συνέρχεσθαι dicitur etiam uterque exercitus ab Herodiano, 3, (4, 4.) Συνέρχεται δὴ ἐκατέρωθεν ὁ στρατὸς eis τὸ κατὰ τὸν Ἰσσηρικὸν καλούμενον κόλπον πεδῖον, Concurrat, Polit. Huc autem pertinet dissimile quidem, sed in re tamen simili, genus loquendi, quo utitur Thuc. 5, (74.) p. 189. Μάχη—ὑπὸ ἀξιολογώτατων πόλεων ἐνηλθούσα, pro μάχη, ἐν ᾗ ἀξιολογώτατοι πόλεις ἐνηλθον, vel ἀξιολογώτατων πόλεων στρατοί. Rursum vero ab Herodiano res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eund. effectum conveniunt et velut concurrunt. || Interdum etiam συνέρχεσθαι de unico dicitur homine: ut eis βουλὴν, quod e Plat. de LL. affertur. Quod eo fortasse modo dictum est, quo a Plauto, In urbem crebro convenio, pro Venio. Apud Dem. autem (273.) quidam testes ab eo producti, dicunt se εἰδέναι Αἰσχίνην—συνερχόμενον νυκτὸς eis τὴν Θράσωνος οἰκίαν, καὶ κοινολόγούμενον Ἀναξίνῳ. Dixerat vero Dem. paulo ante de ead. re, Ἀναξίνῳ τῷ κατασκόπῳ συνῶν eis τὴν Θράσωνος οἰκίαν, item μόνος μόνῳ συνῆει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Unde cum sint ejusdem signif. et naturæ συνέρχεσθαι et συνιέναι, non dubium est, quin ut συνέρχεσθαι eis οἰκίαν τινὸς, sic et συνέρχεσθαι τινι dicatur: sed συνέρχεσθαι τινι ad Lat. Convenire accedit, junctum accusativo personæ: at in συνερχέσθαι eis οἰκίαν videri potest esse elleipsis: ut sit pro σ. τινὶ eis οἰκίαν, quod resolutur, ἐρχέσθαι σὺν τινι eis οἰκίαν. In VV. LL. conspirationis etiam signif. datur huic verbo: et ita συνέρχομαι esset ad verbum Coeo, a quo Coitionem facere dicitur, sed sine exemplo: nec certe in illo Dem. l. ad hanc usque signif. extendi potest. In iisdem affertur e Soph. (Ed. T. 572.) ἐνηλθέ σοι πρὸ ἐλαβέ σε κοινῶν τοῦ βουλευματος. Item cum acc. sine præp. ex eod. poeta. (Aj. 491.) ἐνηλθον τὸ σὺν λέχος, pro Conveni ad tuum cubile. At e Plut. regulariter cum eis, in Camillo, Συνῆλθον eis λόγους, pro In colloquia convenerunt. Sed Lat. dicendum est potius In colloquium venerunt. || In iisd. LL., aut certe in nonnullis eorum, affertur, sed ἀδεσπότης, Ταῖς γυναῖξι συνελθεῖν, pro Congredi cum mulieribus: quod et Coire ad verbum, et Matthæi l. additur, 1, (18.) Πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, ut qui hanc etiam interpr. admittat, et quidem eam sequente Erasmo. At ego ei minime assentior, nec video cur minus usitatam signif., imo etiam cujus nullum certum exemplum affertur, et minus loco convenientem, magis usitatæ et magis loco accommodatæ anteponeere debeamus. Referendum igitur censeo ad contubernium, propter ea etiam absurda, quæ alteram interpr. consequuntur, et exponendum, ad vitandam omnem ambiguitatem, Cum (in eadem ædes) convenissent. Gallice aptissime redderetur, Avant qu'ils fussent en ménage: quo loquendi genere peculiariter signif. Contubernium mariti et uxoris. At quidam ambiguum v. Græcū: ambiguo Latino reddere volens, interpr., Priusquam ipsi coivissent: quasi vero Coivissent de viro et uxore dictum, de coitu omnes intellecturi non sint, non autem de coitione. [* Ἐπισυνέρχομαι, Epiphan. 1, 242.]

ὑπέρχομαι, Subeo, Soph. (El. 928.) θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται, Subit me admiratio, τὸ ὑπελθόν, Lucian. Quod mentem subiit, in mentem venit. Sed vereor ne male pro ἐπελθόν scriptum sit. || Subeo, Induo, Simulo, Bud. afferens e Basil. de polypode, Ὅς ὁποιᾷ ποτ' ἂν ἐκάστοτε πέτρα περιπακῇ, τὴν ἐκείνης ὑπέρχεται χρόαν. || Et ut Quimil. dicit, Interim fallendus judex et variis artibus subeundus est, sic etiam ὑπέρχομαι assentationem signif. ait et obreptionem sese alteri captiose submittentis, nam huc pertinere di-

ctum illud Fabii, ideoque in Bud. Comm. p. 389. suo loco motum esse existimo, et affert e Luciano (1, 228.) Τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα κ. τ. λ. Item (1, 320.) Ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην. Existimo autem posse hic reddi Obrepere simpl. vel Blanditiis obrepere. Eur. certe dat. etiam addit, (Andr. 436.) ὑπέρχεσθαι δόλῳ, (Iph. A. 67.) πυκνῇ φρενί. || Obsequiose colo, Alicui me vendito et eum observo : ut ὁ καὶ θεραπεύειν, Dem. (623.) Bud. 389. Cam. quoque ὑπέρχεσθαι, inquit, signif. et Insidiosam aggressionem et Blandam submissionem : Plato Crit. (15.) Ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βίωσῃ καὶ δούλευων, Omnibus mortalibus obnoxius et subjectus vitam deges. [* Προσπέρχομαι, Method. Conviv. 67.] Routh. Mss. * Ὑπερέρχομαι, Pind. O. 13, 20.]

“ ἩΛΥΣΙΟΝ πεδῖον, Elysium campus : fingitur a Gr. poetis et Lat., a philosophis etiam, locus esse in quem animæ justorum post mortem congregentur, et in quo perpetuo gaudio et æternis fruuntur voluptatibus : quas alii μακάρων νήσους appellarunt. Od. Δ. (563.) Ἀλλὰ σ' ἐς Ἡλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς, Τῆπερ ῥήϊστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι. Virg. Elysios campos dicit, Ovid. Vallis Elysia, Collis Elysium, item Domus Elysia. Rursum Virg. Elysium absolute pro Campum Elysium. Æn. 5. amœna piorum Concilia Elysiumque colo. Et 6. per amplum Mittimur Elysium. Forsitan sic nominatur παρὰ τὴν τῶν ψυχῶν ἐκεῖσε ἡλυσιν : nisi cum Hesychio malimus existimare dictum quasi οὐ λύσιον, quod ibi animæ a corporibus non dissolvantur. Sunt Eod. teste qui eo nom. intelligant etiam κεκεραυνωμένον χώριον ἢ πεδῖον : qualia loca esse dicunt ἄβαρα : Polemon et alii ab Atheniensibus sic vocari κατασκαφὴν χώριον, ἢ ἱερὸν : item “ παράδεισον.” [Toup. Opusc. 1, 163. Jacobs. Anim. 274. Anth. 12, 324. * Ἡλύσιος, 9, 391. Marcellus fin.] Schæf. Mss.]

“ ἘΡΩΔΑΣ, est ἐρωδῖος : ea autem avis species est ex genere Diomedearum, ut volunt nonnulli. Suid. ciconiæ similem esse dicit, et ita vocari quasi ἐλωδῖον, παρὰ τὸ ἐν ἔλεσι διατρίβειν : quod etymon admodum probabile est. Nam et Aristot. H. A. 8, 3. tradit ἐρωδῖον et λευκερωδῖον περὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμούς διάγειν. Ubi etiam ipsum a Ciconia distinguit. Ceterum Lat. dici Ardeam s. Ardeolam, cognoscet qui conferre volet quæ ipse H. A. 9, 1. 18. tradit, et Plin. 10, 60. ubi triplex ejus genus enumerant. [“ Ἐρωδῖος, Huscbl. Anal. 118. Jacobs. Anth. 9, 70. T. H. ad Plut. p. 313. Heyn. Hom. 6, 57. 625. Wolf. ad Hesiod. 97. Valck. Diatr. 286. ad Lucian. 1, 295. ad Anton. Lib. 52. 79. 101. 251. Verh.] Schæf. Mss.] “ Λευκερωδῖος, Alba ardea s. Alba ardeola : ardearum species ap. Aristot. H. A. 9, 18. Plin. 10, 60. 11, 37.” “ Ἐδῶλιος, Hesychio avis species : cujus et Aristoph. Schol. meminit, innuens dici etiam εἰδῶλιον. In textu vero ipsius Comici [O. 887. 1142.] “ legitur ἐρωδῖος : unde suspicor εἰδῶλιον et ἐρωδῖον eand. esse avem, Ardeam.” [“ Callim. 1, 469.” Schæf. Mss. * Ῥωδῖος pro ἐρ., Hipponax ap. Etym. M.]

“ ἘΡΩΗ, ἢ, Impetus. Hesychio ὁρμὴ et βεῦσις. Il. O. (358.) ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, Quousque hastæ emissæ impetus pertingit : P. (562.) Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν. Γ. (62.) ἀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν. Et (Ξ. 488.) ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν. Et Π. (127.) πυρὸς δηλοῖο ἐρωήν. Et Epigr. (Anal. 3, 245.) ἢ περὶ κύπριν ἐρωή. || Signif. etiam κατάπανσις, ut Etym. accipit Il. Π. (302.) πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἐρωή. || Recessio : ὑποχώρησις, Hes. ut Dionys. P. (601.) dicitor usurpasse pro “ Fuga, ἐκφυγή.” [“ Jacobs. Anth. 10, 284. 288. Epigr. adesp. 444. Heyn. Hom. 6, 181. 656. 7, 64. 162. 190. Thom. M. 204. Theocr. 22, 192. Valck. Anim. ad Ammon. 58. ad Lucian. 1, 523. ad Il. Ψ. 529.” Schæf. Mss.] “ Ἐρωέω, Eo, Fluo : interdum et Impetu feror : exp. enim non solum χωρῶ, ῥέω, sed etiam ὀοῦμαι. Il. A. (303.) Αἰὶδά τοι αἶμα κελαι-

“ νὸν ἐρωήσας περὶ δουρί, Fluet, Impetu feretur. Hesychio χωρήσει, ῥεύσει. Il. Ψ. (433.) de equabus Antilochi acrius concitata. αἱ δ' ἠρώσαν ὀπίσσω “ Ἀτρεΐδεω. Ubi signif. potius Deflexerunt : ut et Schol. exp. ἐκτὸς ἐδραμον. || Recedo, Regredior, Retrocedo, Retrogredior : vel etiam Cesso, Desisto. Il. X. (185.) Ἐρξον δὴ δὴ τοι νόος ἐπλετα, ὅθ' ἔδ' ἐρώει : T. (170.) Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυνὴ Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωήσας πολέμοιο. || Act. etiam signif. habet, declarare, Inhibeo, Avertō, Repello. Il. N. (57.) Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσας ἀπὸ νηῶν : ubi et Schol. exp. ἀποστρέψοιτε καὶ ἐλάσοιτε. || At Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας, Suid. e Callim. affert pro μειώσας, “ κατὰξας : Etym. pro εἰς τὴν ἔραν καταγαγών.” [“ Callim. 1, 530. Heyn. Hom. 4, 91. 227. 6, 381. 506. 540. Anton. Lib. 50. Verh. Ἐπεί αὐτὸν ἠρώσαν ὁ χώρος, interpr. Quod ipsum destituisset terra. Cesso, H. in Cer. 301.” Schæf. Mss.] “ Ἐρωάζει, Quietus, scit, Quietus est : ἡσυχάζει, Hes.” “ Ἀπερωήσας, Hesychio κωλυτής : ab ἐρωεῖν, inquit, significante ὁρμῇ : ut Etymologo quoque ὁ τῆς ὁρμῆς καὶ προθυμίας κωλυτής : ab ἐρωῇ, signif. ὁρμῇ, προθυμίᾳ. Ita igitur dicitur Qui impetum alicujus inhibet, reprimit, Quique aliquem jam ἐρωῶντα ἀποτρέφει : velut ap. Il. Θ. (361.) ἐμῶν μενέων ἀπερωήσας. “ Ἀπερωέω, Discedo : ut Il. (Π. 723.) Τῷ κε τόχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσας, Discesseris, ἀποτρέφεις, Hes. Vel etiam Destiteris et amiseris τὴν ἐρωήν.” [* Ἐξερωέω, ap. Schneid. Lex. male ἐξερωέω, Theocr. 25, 189. Il. Ψ. 468.] “ Ὑπερωήσαν, Retrocesserunt. Exp. et aliter, ut te docebit Eust. [Il. Θ. 122.]

“ ἘΣΘΛΟΣ, Bonus : interdum et Probus, Frugalis de persona, Od. X. (415.) Οὐ τινα γὰρ τίεσθαι ἐπεχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. De re, Bonus, Utilis. Il. I. (76.) Ἐσθλὸς καὶ πυκνὸς βουλῆς. Sic aliquid dicitur esse ἐσθλόν, Bonum et utile, quod sc. prodest et juvat. Il. Ω. (301.) Ἐσθλὸν καὶ Διὶ χεῖρας ἀνασχεμέν, αἱ ε' ἐλέησεν αὐτόν. (207.) Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται δ' ἄγγελος αἶψα εἰδῇ. Sic aliquis ἐσθλὸς νοεῖ, ἀγορεύει, πράττει. Hesiod. E. (1, 284.) Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νόεω ἐρέω. Od. P. (66.) Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βαρύνοντες. Et Il. B. (272.) ἢ δὴ μὲρ Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε. || Rursum ἐσθλὸς de persona, Bonus, Strenuus, Fortis. Il. Ξ. (382.) Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὰ ἔδυνε, χερεῖα δὲ χεῖρονι δόσκειν : Π. (425.) πολλὰν τε καὶ ἐσθλὴν γούνατ' ἔλυσεν. Od. Π. (263.) ἐσθλὰ ἐπαμύνορε. At Il. O. (283.) Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίᾳ quidam malunt interpr. Peritus : cum præcedat ἐπιστάμενον μὲν ἄκοντι. INDE Ἐσθλωμα, τὸ, Facitum strenuum et facinus præclarum. Eur. κληρονομία ἐσθλωμάτων, Præclara et decantata facinora. [Derivandum esset ab Ἐσθλώω, quod nusquam legitur. A Schneidero quoque Euripidi ascripta est v. Ἐσθλωμα, apud Iudicem tamen Euripideum frustra quæras. Pravam fortasse lectionem secutus est H. Stephanus, spectans ad Andr. 773. Κληρονομία, al. κληρυσσομένοι, δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων Τιμὰ καὶ κλέος. * Ἐσθλότης, Plat. 7, 735.] “ Ἐσθλός, Bonus, pro ἐσθλός, Bonus.” [“ Harles. ad Theocr. Cor. xxxviii. Toup. ad Longin. 301. Koen. ad Greg. Cor. 95. Hermann. de Metr. Pind. 237.” Schæf. Mss.]

“ ἘΣΠΕΡΟΣ, Vesper, Hesperus, Virg. Cic. de N. D. 2. Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græce, Lucifer Lat. dicitur, cum antegreditur solem ; cum subsequitur autem, ἔσπερος. Moschus (7, 1.) p. 278. mem. Edit. Ἐσπερε, τὰς ἐρατὰς χρύσειον φάος Ἀφρογενεῖαν ἔσπερε, κτανέας ἱερὸν φίλε νυκτὶ ἀγαλά, Τόσσον ἀφαρτέρον μῆγας, ὅσον ἔροχος ἄστρων, quæ ego olim ita verti : Hespere perblandæ pulcherrima flamma Cytheres, Hespere, noster amor, nigra decus Hespere noctis, Qui tantum lunæ, quantum tibi sidera cedis. Animadvertendum autem hic inter alia pulchre dici φάος Ἀφρογενεῖας, quod Cic. Stella Veneris. Il. X. (317.) Οἷός δ' ἀπὸ τοῦ εἶσι μετ' ἄστροισι νυκτὶ

ἀνάλογον Ἑσπερός, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἡστέρι. At Od. A. (423.) Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ Ἑσπερος ἦλθε: ubi μέλανα dici tradit Eust. ad differentiam illius καλλίστου. Ceterum Ἑσπερος dictum putat Etym. ἀπὸ τοῦ ἔσω ποιεῖν περὶν ζωᾷ ἀναπαύομενα, vel ὁ πέρας τῆς ἔω φέρων. Quod posterius etymum paulo verisimilius est; sed malim brevius dicere, Ἑσπερος vocatum quasi ἔω πέρας. || Ἑσπερος, Vespera, ex Aristot. H. A. 9. Ἄχρως ἐ. καὶ περὶ ἄρθρον. || Ἑσπερος poëtis adjective interdum pro ἑσπέριος, Vespertinus. Sic αἰετός ex Apoll. Rh. (2, 1253.) Aquila vespertina, i. e. Vespere volans. Soph. (Aj. 285.) Ἑσπεροι Λαμπτήρες, Vespertinae faces. item ἐ. θεός, Pluto, (Ced. T. 178.) At ἐ. ἀγκώνες μαντίου (Aj. 805.) pro Ad occidentem spectantes. Sic autem ἐ. ὠκεανός ap. Dionys. P. pro Occidentibus. [Jacobs. Anth. 11, 209. Heyn. Hom. 5, 79, 7, 304. Greg. Cor. 199. Stella, Wakef. S. Cr. 4, 21. Jacobs. Anth. 7, 277. 12, 320. Adj., 7, 58. 11, 143. Paulus Sil. 13. Lobeck. Aj. p. 262. ad Od. A. 53. ad Mær. 211. Toup. Opusc. 2, 163. Æsch. Pr. 348. Valck. Hipp. p. 277. Fem., Apoll. Rh. 4, 1290. Ἑσπέρως, ad Timæi Lex. 226.] Schæf. Mss. * Ἑσπερόμορφος, Tzetz. Chil. 11. p. 208. * Ἑσπερόθριον, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 239.] Boiss. Mss.] Ἀκρόσπερον, adv., ap. Hippocr. et Nicædruum, Summa vespera: i. e. Prima et incipiente: ἀκρόσπερον, inquit Gal. Gloss. Hippocr. ἀκρας ἑσπέρας ταύτης πρώτης καὶ ἀρχομένης. Interpretor autem Summa vespera cum Gorr. alioqui vocab. aliud desiderans. Sed et ἀ. esse puto pro ἀκρον ἑσπέρου, hoc autem pro ἀκρας ἑσπέρας. [Ἀκρόσπερος, Nicander Θ. 25.] Ἀνέσπερος, ὁ, ἡ, Vespera carens. ἡμέρα, Dies carens nocte, Bud. e Basil. et Damasc. [Const. Manass. Chron. p. 128.] Boiss. Mss.] Ἀρχέσπερος, Vesperæ principium habens. Ab Aristot. ap. Athen. (353.) νύξ dici videtur Vespera, qua nox incipit, q. d. Nox vesperæ incipientis, primi crepusculi, intelligendo de vespertino Γλαῦκεν δὲ καὶ κόρακες ἡμέρας ἀναγοῦσι βλέπειν διὰ νύκτωρ τὴν τροφήν αὐτοῖς θηρούσιν, καὶ οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀρχέσπερον. [* Ἀνέσπερος, Nicet. Eugen. 9, 97.] Boiss. Mss.] Ἑρέσπερος, Vespertinus.] [Anal.] "Apud Suid. Ἑσπερεία, ἡ τῆς ἑσπέρας. At Ἑφεσπερεῦσαι et Ἑφεσπερεῖσθαι, Polluci 1. τὸ ἑσπέρας προσαγγεῖν ἡσσαι. [* Ἑπίσπερος, Plut. 114. * Καχέσπερος, Jo. Damasc. Epiph. 41. * Πανέσπερος, Anal. 1, 192. * Προσέσπερος, Steph. B. 86.] Wakef. Mss.] Πλάσπερος, Dor., Theocr. 8, 16. * Προσεσπέρως, Eratosth. Strabonis 1, 47.] Boiss. Mss.] Τρίεσπερος, q. d. Trivesperus, i. e. Tres vesperas habens: ut νύξ, qua se. Jupiter cum Alcmena concubuit: quod tres noctes in unam tum coaluisse fabulenter poetæ. Alii autem τριέσπερον Herculis epith. faciunt, utpote nocte illa creati. [Lycophr. 33. * Ὑφέσπερος, unde Ὑφέσπερα, neutr. plur., Anal. 3, 162. * Ὑφέσπεριος, Dionys. P. 450. * Φιλέσπερος, Anal. 1, 499. * Ἑσπερόθεν, Arat. D. 2, 159.] Ἑσπέριος, Vespertinus, ut Vespertinus hospes, Horat., Vesperi adveniēns, Od. (336.) Ἑσπέριος δ' ἦλθεν, (E. 344.) ἑσπέριοι ἀφίκοντο. Sic Arrian. (Ind. 23, 2.) Κατάγονται ἐ. ἐς Κάβα. In quibus ll. possumus etiam dicere nomen esse pro adv., sicut Lat. Vespertinus sumitur: ut Horat. Gnavus mane forum et vespertinus pete tetum. || Occiduus, Occidentalis: unde τὰ ἐ. μέρη, pro Occasu; sed sæpe dicitur ἑσπέρια sine adj. ectione, ut τὰ δυτικά. [* Ἑσπερία, ad Charit. 295. Hesperia, Agathias 56.] Schæf. Mss. * Ἑσπέριον, Gl. Citrum.] Ἑσπερινός, i. q. ἑσπέριος, [Jacobs. Anth. 7, 49.] Schæf. Mss.] Ἑσπερίς, ἡ, Occidua, Occidentalis, νήσος, Dionys. P. || Herba generis violarum, quæ noctu fragrantius quam interdum spirare dicitur: unde illi nomen esse Hesperidum putatur. Vulgo Giroflée, secundum quosdam. Theophr. Plin. Ἑσπερίδες, Noctis filiae, ut annot. ex Hesiodo, custodientes aurea mala, quæ et ex illorum nomine dicuntur ἑσπερίδων μήλα. Et Prov. μήλα Ἑσπερίδων δωρεῖσθαι, mala Hesperidum largiri, quod ap. Erasmod. vide. [Fisch. Palæph. 81. ad Diod. S. 1, 300. Ἑσπερίδες, Wakef. Herc. F. 394. Jacobs. Anth. 8, 396. Lu-

cillius 50. et Jacobs. Brunck. Apoll. Rh. 190. Valck. Hipp. p. 243. Musgr. 742.] Schæf. Mss.] "Εὐεσπερίδες, pro Hortis Hesperidum legitur ap. Theophr. H. Pl. 6, 3, (3.) Τὰ πλείονα δὲ γενέσθαι περὶ τὴν σύρτιν ἀπὸ τῶν εὐεσπερίδων. Pro quo Plin. 19, 3. "Circa Hesperidum hortos syrtimque majorem." [* Ἑσπερίδω, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 239.] Boiss. Mss.] Ἑσπέρισμα, τὸ, Vespertinus esus, Cibus qui vespere sumitur. Est autem tanquam verbale AB ἑσπερίζομαι, eod. fere modo, quo si a Vespere diceretur Vesperamentum. Athen. (11.) Φιλήμων δὲ φησιν ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, ἀκρατίσμα τι, ἀρίστω, ἐ., δέλπνυ. [* Ἑσπερίτης, Brunck. Soph. 3, 387. Jacobs. Anth. 7, 274. ad Paus. 342. Benti. ad Callim. 304. * Ἑσπερίτης, Fisch. ad Palæph. 81. * Εὐεσπερίτης, ad Paus. 342. ad Diod. S. 1, 300.] Schæf. Mss.] Ἑσπέρα, Vespera. Ἑσπέρας γενομένης, Xen. (K. Π. 1, 4, 17.) Orta vespera, Cum advesperasset. Et Πρὸς ἑσπέραν, Vesperi, ut Πρὸς ἑσπέραν ἔσται, pro Vesperi erit, e Plat. de Rep. 1. Xen. 'E. 1, (1, 21.) Ἐκάστης ἡμέρας τὸ πρῶτ' καὶ πρὸς ἐ. Sed et ἑσπέρας sæpe adv. ponitur, pro Vesperi, Aristoph. οὐκ ἦν ἑσπέρας. Item ἑσπέρα adj. ut δελή, Vespertinum crepusculum: vide Δελή. || Occidens, Occidentalis pars mundi, Aristot. de Mundo, Ἐκ τῶν πρὸς ἐ. μερῶν. Athen. 12. Πάντες δὲ οἱ πρὸς ἐ. οἰκοῦντες βάρβαροι πιπτοῦνται. Ceterum si cui nonnulla e præced. hinc derivanda potius videbuntur, illi suo uti iudicio liberum per me erit.

ἙΣΤΙΑ, ἡ, Focus, Lar, Hesiod. 'E. (2, 352.) Ἑστίη ἐμπελαδὸν, pro Juxta focum, Thuc. (1, 136.) Ὁ δὲ, τῆς γυναῖκος ἱκέτης γεγόμενος, διδάσκειται ὑπ' αὐτῆς τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν, καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἐ. Herodian. 3, (10, 15.) Ὡς μήτε εὐνῆς, μήτε ἐ. κοινωνεῖν. Interdum vero pro Tota domo: ut Lat. Larem, Lares, Penates, ita volunt accipi quidam in Od. E. (159.) [al. Ἑστίη.] Alii vero pro Ara, quæ juxta focum extructa erat. Xen. A. (9, 5.) Γυναῖκος δὲ κερὴν ἐ. οὐ περιωπτέον. In h. item Plat. 1. ἐστίας pro Domibus accipi vult Bud. de LL. 6. p. 266. Τῇ τε γὰρ πᾶλαι τοῦτο ξυμφορον ταῖς τε ξυνιούσαις ἐ. || Item pro Ara et Asylo poni scribit idem, afferens Thuc. 1. c. et Aristot. Cc. Καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἱκέτην καὶ ἀφ' ἐ. ἡγμένην μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. Sed in illo Thuc. 1. pro Foco simpl. accipi manifestum esse puto, et quid obstat quominus in h. etiam Aristot. 1. sic accipiamus, non video. || Vesta dea: Xen. K. Π. (7, 5, 20.) Πρῶτον μὲν Ἑστία ἐθύσε: ubi tamen Lari vertit Phil. Sic et in Prov. Ἀφ' Ἑστίας ἀρχον, A Vesta incipe, Erasmo A lare incipe. Dicitur et per infin. ἀφ' Ἑστίας ἀρχεσθαι, ἀρχόμενος, Eust. De hujus autem Proverbii usu et origine lege eund. Eust. certe inde dictum tradit, quod mos esset Ἑστία πρῶτον ἀπάρχεσθαι. At de h. v. Ἑστία lege Cic. de N. D. 2. et de LL. Etymum vero vel potius etyma, ex Eust. et Etym. pete. [Ad Charit. 747. Barnes. Rhes. 201. Musgr. 288. Med. 1130. Hel. 1606. Ion. 1613. Wakef. Herc. F. 600. Trach. 262. Stanl. Eum. 443. ad Diod. S. 1, 642. Kuster. Bibl. Chois. 84. ad Lucian. 1, 776. Boiss. Philostr. 643. Ruhn. Ep. Cr. 105. Ammon. 32. Valck. 46. Phœn. p. 646. Diatr. 50. ad Herod. 311. 479. Fisch. ad Palæph. 168. ad Anacr. 16. ad Diod. S. 1, 385. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 19. Toup. Opusc. 1, 119. Emendd. 1, 181. Sedes, Diod. S. 2, 563. Vesta, Wakef. Alc. 161. ad Callim. 1, 252. Ara, Wakef. Eum. 443. Conf. c. οἰκία, Porson. Med. p. 80. Ἑλλήνων, Bergl. Alciph. 233. Μόψου, Τηλέφου, Heyn. ad Apollod. 1399. 'E. καὶ μητρόπολις, Diod. S. 2, 73. Ἐκπίπτειν ἀφ' ἐ. καὶ πατρίων θεῶν, 416. Ἀφ' ἐ. ἀρχεσθαι, Ruhn. ad Schol. Plat. Hoeschel, ad Philon. Opusc. 254. Syllog. Epist. 2, 729. Burm. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 11. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 22. Ἑστία θύομεν, T. H. ad Plutum p. 436.] Schæf. Mss. "I. q. ἐστίας, Socr. H. E. 4, 4. Sozom. 8, 9." Schw. Mss. Fomes, Trall. 12. p. 221.] Ἑστίαρχος, Domus præses. Quidam Cognomentum Jovis esse volunt. || At J. Pol: luci ἐστίαρχοι, Qui concionis locum et theatrum lustrabant, i. e. expiabant. [* Ἑστίαρχης, Plut. Q. S,

2, 10. *Ἑστιαρχέω, Lucian. 5. p. 256.] Ἑστιοπάμῳν, Domus dominus, ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, J. Poll. 1, (711.) Dor. et Æol. vocem esse tradens. ["Phryn. Ecl. 163." Schæf. Mss.] Ἀτ' Ἑστιαρχέω, quod ap. J. Poll. 10, (20.) legitur ead. signif. non dubito, quin mendosum sit; sequendo enim formationis analogiam, ut ἐστίαμα est Convivium, ita ἐστιαρχέω esset Convivator, aut certe Conviva. Contra vero illam alteram vocem ἐστιοπάμῳν suspectam mihi esse non sinit ex eod. v. compositum πολυπάμῳν. [Ἑστιοπάμῳν quoque legitur ap. J. Poll. 1. c.] Ἑστιαρχέω, Qui lari præest et penatibus, larem tuetur, ut πολιοῦχος, Qui urbi præest et eam tuetur, Bud. e Plat. de LL. 9. At vero (Eur. Suppl. 1.) Δήμητρε ἐστιαρχέω, Ἐλευσίνος χθονός, simpl. pro Præses s. Custos. || Pro Ἑστιαρχέω, Convivator, Aristoph. ap. J. Poll. [Æsch. Pers. 511. * "Ἑστιαρχέω, Domum gubernο, s. Civitati præsum, Charondas ap. Stob. 290." Seager. Mss. * Ἑστιαρχέω, α, ον, Heliod. 1. p. 56., 4. p. 195.] Ἀνέστιος, ὁ, ἡ, Sine lare, Domo carens, Qui incertis vagatur sedibus, Lucian. (1, 534.) Μὴ οἰκοὶ μὴ δὲ ἄ. δῆθεν ὦσι, Athen. de Cynicis, 260 (= 611.) Ἀνοικοὶ καὶ ἄ., βιοῦντες ἔξω πάντων. || Exp. etiam Exul. || Sed (Il. 1. 63.) Ἀφρήτωρ, ἀθέμιτος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκείνους ὅς πολέμου ἔραται, Bud. Nec in deos, nec in cives, nec in familiam suam pius est. Ἀφέστιος, Qui a domo abest; Absens, Extra domum, Non domesticus, VV. LL. [Schleusn. Lex. in V. T.] "Ἐνέστιος, " Qui intra lares est, Domesticus." Ἐφέστιος, Qui est ap. focum, s. larem. Et ἐξόμεθα ἐφέστιοι pro ἐπὶ τὴν ἐστίαν, Thuc. 1. c. Interdum, Qui habet larem i. e. domum; atque adeo ap. Hom. Qui larem habet, ubi degit; unde exp. etiam Oppidanus, Civis, Incola. Il. B. (125.) Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσοι ἔασι. Item, Qui in ead. est domo, Domesticus. Eust. Synes. Ὅταν τις αὐτῶν ἐ. ἡμῖν γένηται. Greg. Ἐ. ποιεῖται τὸν δαιτυμόνα. Sed et Ἐ. Jupiter, Soph. (Aj. 492.) Καὶ σ' ἀντιάξω πρός τ' ἐφεστῖον Διός, a quibusdam redditur, Domesticus, quod Gr. Schol. exp. σύνοικος. Sed addit etiam, Qui colitur ap. larem, et contubernium nostrum observat. || At ἐφέστιος πηγῆσι ex Apoll. Rh. (1, 117.) pro Accola fontium. ["Supplex ad focum sedens, Apoll. Rh. 4, 747. coll. Wess. ad Herod. 1, 35." Schw. Mss. "Ἐφέστιον, Theodoret. H. E. 183." Boiss. Mss. Ἐφέστιος, τὰ, Familia, Dionys. Hal. Ant. 1, 24. 67. 3, 9.] "Ἐπέστιος, Iou. pro ἐφ., Domesticus, Familiaris." [potius ἐπίστιος, q. v. * Ἐπέστιος, Callim. H. in Del. 325. ubi * Ἐπίστιος Blomf. * Ἐδέστιος, f. 1. pro ἐστία, Dionys. H. 7, 11. * Ὀμέστιος, Plut. 703. Polyb. 2, 57, 7.] Ὀμέστιος, Eund. larem habens, Contubernalis e Plat. Sic et in Epigr. Εἰμὶ δὲ ταῖς νύμφαισιν Ὀμέστιος, [Anal. 1, 172. al. * Ὀμέστιος.] Πανέστιος: Il. Ἀθήναζε μετοικιζόμενος, Plut. Solone, (24.) Cum tota domo, i. e. familia, Athenas commigrans. "Παρέστιος, i. q. ἐφέστιος, Qui ad focum cum stat vel fit. Eur. Med. (1334.) Κρανοῦσα γὰρ τὸν σὺν κἀσιν παρέστιον, i. e. παρὰ τὴν ἐστίαν s. βωμόν. Soph. El. (269.) p. 94. παρεστῖος Σπέν-δοντα λούβας, ἐνθ' ἐκείνον ὤλεσεν, Ad focum ubi illum occidit." Συνέστιος, Domesticus, Contubernalis, Opp. K. 3. Πῶς δ' ὄρνις κατὰ δῶμα συνέστιος ἀνθρώποισι. [Zeus, i. q. ξένιος, Æsch. Ag. 713.] "Συνεστῖν, Convivium, VV. LL. ex Herod." [6, 128. συνεστοῖ var. lect.] "Υφέστιος, Qui domi agit, Sub tecto versans, VV. LL." [Suid.] Ἑστίας, ἄδος, ἡ, Vestalis, Plut. Ἐ. παρθένων παρουσῶν. ["Toup. Opsc. 1, 130. Emend. 2, 38." Schæf. Mss.] Ἡ Ἰοτή, Ionice, et secundum quosdam Dor. etiam ἰοτή, i. q. ἐστία. [Ἰοτή, Od. E. 159. et Ernest. Herod. 1, 176. 4, 59.] "Ἰοτή, Hesychio ἡ ὑφαίνουσα γυνή, et οἰκία, ἐσχάρα, δεῖπνον: quod potius Doricum erit pro ἐστία." Ἐπίστιος, i. q. ἐφέστιος paulo ante. ["Supplex ad focum sedens, Herod. 1, 35. ibique Wessel." Schw. Mss. "Ἐπίστιον, Anacr. ap. Athen. 447. Spanb. ad Callim. H. in Del. 325. Barnes. ad Anacr. Fr. 71." Strong. Mss. * Παριστία, i. q. ἐστία, Eust. Il. A. p. 100.] Ἑστία, Lare excipio, i. e. domo; s. potius, Convivio te accipio ap. larem. Aristoph. N. (1212.) Ἄλλ'

εἰσαγαγὼν σε βούλομαι Πρῶτον ἐστίασαι. Plut. Cor. Καὶ τότε μὲν εἰστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκιον. Interdum vero cum acc. rei pro Celebrare agitando convivium, et q. d. Convivaliter celebrare, γάμος. Athen. (et Aristoph. O. 132.) Celebrare nuptias agitando convivium. Sic ἐστία γένεθλα, s. potius γενέθλια. Lucian. (1, 750.) Γενέθλια θύειν τὸς ἐστιῶντι. Possumus etiam, ut opinor, vertere, Celebrare natalem convivii, ut Ovid. Celebrare natalem ludis. Nisi quis malit ἐστία γάμους reddere, Nuptiale convivium, epulum celebrare, agitare, Nuptiales epulas celebrare. et ἐστία γένεθλα, Natalitium celebrare. Sic Synes. Ep. 3. Εἰστιάκειμεν τὸ δεῖπνον τὸ ἐπιτάφιον, Agitaramus epulum, Celebraramus. At Ἑστίαμαι, Excipior convivio, s. epulo, Epulor, Aristid. Ἑστῶνται λαμπρῶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Aristoph. (Σφ. 1218.) ἐστίασθαι ἐνύπνιον, pro Insomniari vesi, q. d. Epulari insomnium. || Metaph. ut Lat. Pasco animum pro Oblecto, Bud. 740-1. e. Plut. Ἑστίαμα, τὸ, Epulum, Eur. Iph. (T. 387.) At de Ἑστίαμῳν, vide in Ἑστιοπάμῳν. Ἑστίασι, ἡ, Epulatio, Convivatio, Epulum, Convivium, Plato de Rep. 1. Τὰ λοιπὰ τῆς ἐ. ἀποπλήρωσον, Thuc. 6. Ἐκόμεθα καὶ χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ ἐσέφερον ἐς τὰς ἐ. Interdum metaph. pro Quodam animi velut pabulo. Bud. 741. ["Villois. ad Long. 297. Toup. Opusc. 2, 249. λόγων, Valck. Adonias. p. 323. Ruhnck. Ep. Cr. 187." Schæf. Mss.] Ἑστίατωρ, ορος, ὁ, Convivator, Qui convivium s. epulum præbet, Plato Tim. init. Τὸν μὲν χθὲς δαιτυμένον, τὰ νῦν δ' ἐστιατόρον, Hec convivarum, nunc autem convivorum. ["Thom. M. 914. Ammon. 60." Schæf. Mss. Act. et pass., Lobbeck. Phryn. 468. * Φιλοεστίατωρ, 676.] Ἑστιατόριον, q. d. Convivorium, i. e. Locus, in quo celebratur convivium. Quidam Cænaculum interpr. voce, ut opinor, nimis humili. Plut. (6, 554.) Παρεσκευασμένον γὰρ οὐκ ἐν τῇ πόλει τὴν ὑποδοχὴν ὁ Περικλῆς, ἀλλ' ἐν τῇ περὶ τὸ Λέχαιον ἐ. [Athen. 531. * Ἑστιατήριον, Philostr. 605.] At Ἑστιατορία pro Epulatiō affertur ex LXX. Interpr. 4 Reg. 24, [50. Hesychio ἐπὶ ἑστιά.] Ἀνθεστία, Vicissim convivio accipio, s. sære. [Lucian. 562. * Ἐνεστία, 563.] "Ἐφεστία, ὁ μένος, Hesychio εὐωχῆθαι, εὐφρανθεῖν: ab ἐφεστία, Convivio excipio et exilaro." Ἀνθεστία, pro ἀνθεστία, e Plat. Tim. (9, 281.) sed mendose, ut opinor. [* Ἀνθεστία, Schol. Ruhnck. Schæf. Boeckh. Spec. Ed. Timæi p. xiii. Ἀνθεστία, Elian. H. A. 15, 7.] Συνεστία, Una excipio convivio, epulo. Συνεστιῶμαι, Una epulor. ["Callim. 1, 481. Jacobs. Anth. 11, 139. Ruhnck. Ep. Cr. 214." Schæf. Mss. * Συνεστίας, Gl. Convivium, Dionys. H. 1, 240. * Συνεστίατωρ, Gl. Convictor, Convivator. * Ἑστῶ, Eur. Ion. 1464. δῶμα ἐστιῶντα Domus liberis fundatur. * Ἑστῶτης, fem. * Ἑστῶτη, Domestica, Soph. Tr. 954.] Dor. autem Ἰοτή, sicut in ἐστία non solum lones, sed etiam Dores, secundum quosdam, vertere e in τ, dictum est, quod vett. auctoritate tradit Eust. ["Ad Herod. 564." Schæf. Mss.] "Ἰοτῶρες, Hesychio οἱ δαιτυμόνες, res, qui et ἐστ." [Ἑστίατωρ, Rex sacrorum, Epulor ap. Ephesios, Paus. Arc. 13.] HINC Ἰοτῶρες, de quo modo dixi: ap. Herod. Αὐτὸν Ἰοτῶρον, [4, 35. Ἰοτῶρα, Phot. Anecd. Bekk. 267. * Ἰοτῶρον, ad Callim. 1, 206. ad Herod. 296. 564." Schæf. Mss.]

ΕΤΑΙΡΟΣ, Sodalis, Od. II. (8.) ἡ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἐταῖρος, Ἡ καὶ γνώριμος ἄλλος, Il. P. (150.) Σαρπηδὸν ἅμα ξείνον καὶ ἐταῖρον: (577.) ἐπὶ οἱ ἐταῖρος ἔην φίλος εὐλαπιναντής. Et παρτίος ἐταῖρος, Od. P. (69.) Οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊα ἦσαν ἐταῖροι. Sic autem et alibi cum dat., ut Il. Σ. (251.) Ἐκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος. Ut autem dicitur ἐμοὶ ἐταῖρος, sic etiam ἐμὸν ἐταῖρος. Il. (5.) Νιορμίδους τῶν ἑλπίων, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι. Itidemque dicitur οὗς ἐταῖρους: Δ. (294.) Οὗς ἐταῖρους στέλλοντα καὶ ὀρνήσασθαι. Od. E. (413.) Αὐτὰρ δ' οἷς ἐταῖροιςιν ἐκτεκλετο δῖος ὕφορβος. Frequentissimus est hujus v. usus in soluta quoque oratione. Tribuuntur vero et

regibus *ἐταῖροι*: ut a Xen., qui K. Π. 5. ita orditur, Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆδον, ὅς ἦν αὐτῷ ἐκ πατὸς *ἐταῖρος*, ὃ καὶ τὴν ὁτολήν κ. τ. λ. Sic Dem. (155.) Philippo tribuit *ἐταῖρους*, Τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας *ἐταῖρους* καὶ τοὺς τῶν ξένων ἡγεμόνας εὐρήσεται, δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρίᾳ, περιδεῶς δὲ μᾶλλον τῶν ἀδούλων θάνατος. Quibus in ll., Xen. dico et Dem., *ἐταῖροι* videntur esse qui Gall. Mignons; eo sensu, quo dicuntur Les mignons du roi. Eo autem magis respondet vox hæc Gallica Græcæ in hujusmodi ll., quod ut illa aliquam effeminati cultus signif. inclusam habet, qualem in nostris illis aulicis cernimus, quibus id criminis datur: sic et olim *ἐταῖροι* regum, atque adeo hujus ipsius, de quo loquitur Dem., usque adeo luxu et molliæ diffuserent, ut Theopomp. *ἐταῖρος* potius quam *ἐταῖρος* appellandos esse dixerit. Ceterum eo fere sensu, quo dicimus Mignons du roi, videntur a Liv. dici Qui sunt a latere regis. Alii qui Familiares hic saltem dicere malim quam Sordales. Sed et in aliis plerisque ll. illam interpr. huic inteposuerim. Imo vero *ἐταῖρον* alicubi vertere etiam Socium minime dubitarim: qui autem me reprehendunt, ut certe multis hanc interpr. displicere video, illis eadem opera et Lat. poetæ reprehendendi fuerint, qui, quos Hom. appellavit passim Ulyssis ἡμῶν, ipsi quoque passim Ulyssis socios nominant. Quod autem iu h. Lat. nomine, idem et in plerisque aliis observare animadverti, ut sc. inopia linguæ Lat. sæpe laboremus non ob eam duntaxat causam, quam reddit Quintil., sed quod multa verba licet Lat., Latinitatis finibus alioqui per se angustis appellamus: in contrarium vitium incurrentes ei, quo imperitum vulgus laborare videmus; hoc enim aperte etiam barbara donare civitate Romana conatur. Cujus rei admoneo propter nonnulla loquendi genera ac vocabula, quæ reprehensum iri a multis scio, sed nihilo justius quam si quis me, quod *ἐταῖρος* ὀδυσσεύς vertam Socios Ulyssis, reprehendat. Interim tamen fateor me ea, quæ Lexicographis et Gramm. conceditur, libertate usum, multa etiam, quæ alioqui plane a Lat. sermonis consuetudine abhorrent, atque adeo barbara sunt, usurpasse, et alicubi ut facilius a balbutientibus pueris intelligeretur, cum illis velut balbutisse. Hoc autem et Gr. Lexicographos alicubi fecisse sciendum est: quod qui non considerabit, multa ap. eos inveniet, quæ illi et ad rationem moveant et multum negotii facessant. Atque hoc semel in toto hoc opere dictum sit. Illud autem pro *ἐταῖρος* addo, Patroclum, quem Hom. Achillis appellat *ἐταῖρον*, a Lat. poetis passim quidem Amicum dici, sed et alicubi Socium, nisi ine fallit memoria. || *Ἐταῖρε* interdum est etiam Quædam compellatio, qualis ap. Gallos Compagnon, quod plane Græcæ v. significationi respondet, vel, Mon ami: cum vel parum notum, vel prorsus etiam ignotum alloquimur. Sic Matth. 20, (13.) *Ἐταῖρε, οὐκ ἔδωκας σε*. At vero (26, 50.) ubi Christus dicit *Ἰωάννη, Ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρεαι*; v. h. in prima ejus significatione accipio: ut perinde sit ac si diceret, Quorundam tu, qui esse sodalis meus solebas? vel, familiaris meus. Talem autem vocativi *ἐταῖρε* usum in classicis etiam scriptt. observare me memini. Atque adeo in præsentia loci unius recordor tunc pertinentis. Is est in longa illa Epist. Hippocr. ad Dam., ubi illi, qui nunquam antea visus fuerat, et de nomine duntaxat notus erat, dicitur *τί δέ σε χρέος οὐκ ἔχων ἔλαυνε*; Sed et ap. Plut. π. τῶν ἐκλελοιπῶν Χρ., ὃ *ἐταῖρε*, Blande compellantis esse videtur, ut Lat. Amabo, Sodes. || *Ἐταῖρος* cum gen. rei. Synes. Ep. 82. Τὸν σφόδρα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἐ., q. d. Doctrinæ familiarem: i. e. Cui intercedit familiaritas cum doctrina. Possumus autem et inversa structura orationis dicere, Cui doctrina est familiaris. At vero ap. Theogn. (115.) Πολλοὶ τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσιν *ἐταῖροι*, esse resolvendum geu. in præp. ἐν cum dat. dicendo, πολλοὶ ἐταῖροι ἐν πόσει καὶ βρώσει, ostendit sequens versus, καὶ οὐκ ἀπαινεῖται πρῆγματι παυρότεροι. Gall. itidem dicimus; Amis de table, i. e. Qui mensa tenus se amicos exhibent. || Homero Administer, Adjutor: a quo et ventus dicitur navigantibus esse *ἐταῖρος* ἐσθλός.

A Vide Eust. de hac signif. simul vero et de hujus v. etymo ab *ἔθος*, vel ab *αἰρετός*. Ποετæ autem *Ἐταῖρος* etiam dicunt, metri causa, Hom. Od. A. (6.) cum dixisset *Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταῖρων*, dicit proxime sequente versu, *Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐταῖρους ἐρρύσατο, ἰέμενός περ*. [*Ἐταῖρος*, Musgr. Suppl. 195. ad Diod. S. 2, 187. 204. 258. 294. 335. ad Dionys. H. 5, 251. Heyn. Hom. 5, 124. 525. 6, 457. Heind. ad Plat. Gorg. 219. Segaar. in Daniel. 91. Ammon. 60. 143. Eran. Philo 166. Chardon Magaz. Encycl. T. 5. 2. an. p. 493. Quinam κατ' ἐξοχήν, Ruhnk. Hist. Or. 52. Sensu malo, ad Lucian. 1, 362. Adj., Theogn. 97. Conf. c. *ἑτερος*, Casaub. ad Athen. 1. p. 10. Bergl. Alciph. 436. Goens. ad Porph. 111. Schott. ad Zenob. 54. Fisch. ad Plat. Sophist. 4. ad Callim. 1, 218. Conf. c. *ἐταῖρα*, ad Lucian. 1, 362.; cum *σφέτερος*, ad Dionys. H. 3, 1930. *Ἐταῖροι* sensu politico, Wytt. Sel. 404. De comp. et superl., Thom. M. 377. Plato Gorg. 138. Mer' ἀνδρῶν *ἐταῖρων φίλων*, Aristoph. Ei. 1132. *Ἐταῖρα καὶ φίλη*, Ἑκκλ. 528. Bergl. Alciph. 114. *Ἐταῖρος*, Meleager 122. Jacobs. Anth. 8, 249. Steph. Dial. Att. 14. Wakef. S. Cr. 4, 144. Heyn. Hom. 6, 494. Koen. ad Greg. Cor. 30. 286. ad Herod. 648. Schæf. Mss. [*Ἐταῖρότατος*, Plato Gorgia, 318, 23. Ed. Bas. 1.] Seager. Mss.]

Ἐταῖρα, et Ion. *ἐταῖρη*, Sodalis, fem. Amica. Sic Galli ὁ ἐμὸς *ἐταῖρος*, Mon compagnon, ἡ ἐμὴ *ἐταῖρα*, Ma compagne, dicunt. Sappho (ap. Athen. 571.) Τάδε νῦν *ἐταῖρας ταῖς ἐμαῖς τερπνὰ καλῶς ἀείσω*. Et, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν *ἐταῖραι*. Hom. ap. Athen. vocat etiam citharam *ἐταῖρην* convivii. Φόρμυγγός θ' ἦν δακτὶ θεοὶ ποίησαν *ἐταῖρην*: sed nos ap. Od. Θ. (99.) legimus, Φόρμυγγός θ', ἡ δακτὶ συνήορος ἐστὶ θαλεῖη: admonet tamen Eust. in quibusdā exempl. pro θαλεῖη legi et *ἐταῖρη*, quæ tertia fuerit lectio. || Meretrix. Cujus appellationis auctores traduntur Athenienses, rei odiosæ speciosum dare nomen volentes; ita enim *ἐταῖρα* dixerunt pro πόρνη, ut *ὀνταξίς* pro φόρος, et *οἰκημα* pro δεσποτήριον. In VV. LL. annotatur e Plut. Solonem pro urbanitatem appellasse *ἐταῖραν*, quæ πόρνη dicebatur. Quod tamen a Plut. non dicitur, sed Athenienses in imponendis novis illis nominibus imitatos esse Solonem, qui *χρεῶν ἀποκοπήν* appellarat *σεισάχθειαν*. Itidem certe mutarunt Itali quidem primum, deinde vero et Galli odiosum nomen, quod πόρνη illis significabat: unde est hodie honestum s. potius speciosum vocab. Courtisane ab Italico v. pro turpi Putain, Paillarde. Sed ita mutarunt, ut tamen et alterum manserit: sicut etiam Græci suum πόρνη servarunt. Ad nomen autem Lat. Amica quod attinet, ita Meretricem ap. poetæ significat, ut tamen potius Græco *ἐρωμένη* respondeat, eodemque modo cum adiectione dicatur. Sed de harum vv. discrimine agam et infra. Ceterum ad hujus v. *ἐταῖρα* originem respiciens Antiphanes (ap. Athen. 572.) dixit de quadam meretrice optime morata, illam *ὄντως* fuisse *ἐταῖραν*, cum ceteræ contra tam pulcrum nomen moribus suis contaminent. Postquam enim dixit de illa, *Ἡθὺς τι χρυσὸν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης*, subjunxit, *Ὅντως ἐταῖρας αἱ μὲν ἄλλαι τοῖνομα βλάπτουσι τοῖς τρόποισιν, ὄντως ὃν καλόν*. Anaxilas vero Comicus et ipse (ibid.) dicit cuidam eum non πόρνης, ut ipse vocabat, sed *ἐταῖρας* amore captum esse, et *ἐταῖρας* appellationem ἐκ τῆς *ἐταῖρας* sumtam esse: *Ἐκ τῆς ἐταῖρας, ἐταῖρα τοῖνομα Προσηγορευθῆ' καὶ οὐ νῦν δόχ, ὥς λέγεις, Πόρνης, ἐταῖρας δ' εἰς ἔρωτα τὴν γυναικὶν ἔλκευ*. Est autem observanda hæc deductio, propter illud etiam, quod quidam vett. Gramm. annotant, *ἐταῖρα* sc. in hac signif. non habere præcedens masc. Quibus tamen puto responderi posse, nomen *ἐταῖρα* pro Sodali muliere habere suum masc. *ἐταῖρος*: quamvis autem ab illa signif. in aliam detortum sit, non ideo desinere *ἐταῖρος* masc. ejus esse. Observanda vero est diversitas accentus in gen. plur. ab *ἐταῖρος*, et gen. plur. ab *ἐταῖρα*: in qua luserunt aliquando Gr. Scriptt.: ut quidam (Cynulcus) ap. Athen. (567.) Σὺ δὲ, ὦ σοφιστὰ, ἐν τοῖς κατηλείους συναναφέρῃ οὐ μετὰ *ἐταῖρων*, ἀλλὰ μετὰ *ἐταῖρῶν*, μαστροπενούσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων: repono autem

hic *συναφώρη* pro *συναφώρη*: de qua mea emendatione judicet lector. Porro non solum dicebatur aliqua esse *ἐταίρα*, sed interdum et cum adjectione, esse *ἐταίρα* hujus, illius; sed raro tamen: potius enim voce *ἐρωμένη* tum utebantur: quæ alioqui sine adjectione non ponebatur, et quamvis cum dicebatur *ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ*, αἱ ἐρώμεναι αὐτοῦ, ut Athen. *Φιλάδελφος* πλείστας ἔσχεν ἐρωμένας, ut plurimum non aliud intelligeretur quam *ἡ ἐταίρα αὐτοῦ* et αἱ *ἐταίραι αὐτοῦ*, non tamen *ἐρωμένη* sine gen. itidem ponebatur pro *ἐταίρα*. Ut autem dicebatur *ἔχειν ἐρωμένην*, sicut *ἔχειν ἐταίραν*, ita vicissim illa dicebatur *ἔχειν ἐρώμενον*, *ἐραστήν*. Denique honestior multo erat appellatio *ἐρωμένης* quam *ἐταίρας*, et quidam minus meretricium præ se ferebat. Plato tamen nou dubitavit dicere se habere Archeanassam *ἐταίραν*, in h. versu, *Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφώνος ἐταίραν*. Et versa vice poeta quidam Lat., Propert. si bene memini, amicas, quod Græco *ἐρωμένας* respondere dixi, non aliud quam meretrices esse ostendit, cum scribit, Nunquam venales essent ad munus amicæ: conquerens sc. quod venales essent. || *Ἐταίρα cognominata etiam fuit Venus*, tanquam *ἐταίρους* et *ἐταίρας* congregans: vel tanquam gaudens *ἐταίραις*. Meminit Eust., et ante eum Athen. (572.) qui et πόρνης Ἀφροδίτης Templum ap. Abydenos fuisse tradit. ["Thom. M. 375. 873. Jacobs. Anth. 6, 99. Heyn. Hom. 5, 525. Bergl. Alciph. 186. Fisch. Anacr. 23. ad Anton. Lib. 235. Verh., ad Timæi Lex. 266. Plut. Mor. 1, 1. Ox. Conf. c. ἐτέρα, ad Lucian. 2, 11. Mercer. ad Aristæ. 80. Wagner. ad Alciph. 2, 36. 223. ad Diod. S. 1, 137. Cognomen Veneris, Toup. Emendd. 2, 506." Schæf. Mss.] "*Ἐάρη*, Hesychio *ἐταίρη*, φίλη, συνεργός, "Sodalis, Amica, Socia. Est ei et *ἡ Περσεφόνη*, "Proserpina." ["Valck. Phœn. p. 111. Koen. ad Greg. Cor. 30." Schæf. Mss.]

[**Ἐταιροτρόφος*, Manetho 4, 313.] *Ἀνέταιρος*, ὁ, ἡ, Carens sodalibus. ["Plut. 9, 218." Wakef. Mss.] "*Ἀφέταιροι*, Sodalibus privati, vel etiam "A sodalitiō amoti. J. Poll. 3. e Theopompo historico affert ἀπολῖται, ἀφέταιροι, ἀπαθήναιοι: sed "*παμπόνηρα* hæc esse dicit." [**Μισέταιρος*, J. Poll. 6, 172. **Μισεταίρελα*, 3, 64.] Παραβαλλέταιρος, Qui sodali imponit, Eust. [**Πολνέταιρος*, J. Poll. 3, 62. **Συνέταιρος*, Herod. 7, 193.] Φιλέταιρος, Sodalium s. Amicorum studiosus, Qui suos sodales amore prosequitur et colit: *εὐγνώμων* καὶ φιλέταιρος a Plut. copulantur (8, 274.) Thuc. autem ἀνδρίαν φιλέταιρον dixit 3, (82.) Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομήσθη. *Φιλεταίρος*, Eorum more, qui sodalium studiosi sunt. Bud. aptissime mihi videtur interpr. Socialiter et Concorditer ap. Æschin. (15, 32.) Ἐκλεπτον δὲ τῆς πόλεως κοινῇ καὶ μάλα φιλεταίρως χιλίας δραχμάς. - *Φιλεταίρια*, Amor, quo sodales prosequimur. [Bekk. Anecd. 115. **Φιλεταίρελα*, Xen. Ages. 2, 22. **Φιλεταιρικός*, Schol. Ven. II. Δ. 412.] AT vero Ἀφιλέταιρος contr. τῷ φιλέταιρος, [Phav. 143.] *Φιλεταίριον* autem s. *Φιλεταίριος*, [Diosc. 4, 8.] ET *Φιλέταιρις* Nicandro Θ. (632.) ubi Schol. *ράμνον* esse tradit, dicta est herba Aparine, quod vestibibus ac præsertim laciniis commeanantium, tanquam sodalium s. amicorum, adhæreat, idque tenaci quadam asperitate. Qua de causa et *φιλόανθρωπος* nominata fuit. Officinis et herbariis *Αντιγόνη*. ET *Φιλίστιον* illa ead. herba, Hippocr. ut vult Gal. utramque v. ex eo afferens.

[**Ἐταιρόσυνος*, i. q. *ἐταίρος*, Anal. 2, 378.] *Ἐταιρία*, ἡ, Sodalitas, Sodalitium, *φιλία*. Isocr. Πρὸς ἐ. πολλὰ κρείττων φύσις νόμον, Aristot. Polit. 2. *Ἐταιριῶν τὰ συσσίτια*, Convivia a sodalibus instituta. Sodalitates id vocat Cic. de Senect. Plut. (8, 304.) Ἐξέπεσον οἱ κατὰ πόλεις ἐ. τῶν Πυθαγορικῶν στάσει κρατηθέντων, Sodalitates s. Sodalitia. Ponitur etiam generalius pro Amicitia. Illud enim Thuc. 3, (82.) Τῆς τε ἐ. διαλυτῆς, exp. Amicitia dissolutur: loquitur autem ibi de seditionibus in Corcyrensiū rep. excitatis. Vide *Ἐταίρα*. "*Ἐταρία*, i. q. *ἐταίρια*, "Sodalitas." [Lobeck. Phryn. 469.]

Ἐταιρικός, Sodalitius, Sodalem decens: ut ἐ. *φιλία*, qualis fuit Pyladæ et Orestis, Diog. L.: Lucian. (1,

401.) *Ἐ. μὲν ἡ παραινέσις*. Aristot. Eth. 8, (12.) Ἡ ἀδελφική (φιλία) τῇ ἐ. ὁμοιοῦται, Fraterna amicitia similis est sodalitati: 9, (10.) Οἱ γίνονται γὰρ φίλοι πολλοὶ κατὰ τὴν ἐ. φιλίαν. Et neutr. τὸ ἐ., Sodalitium, Thuc. 3, (82.) Καὶ τὸ ἐγγενὲς τοῦ ἐ. ἀλλοτρίωτερον ἐγένετο, Propinquitas sodalitiū. || Meretricius, Amatorius: ut ap. Suid. Ἡ δ' οὐ προσεῖτο τὴν δότιν, φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, Meretriciumque esse quæstum dixit, Bud. Theophyl. Ep. 75. Πρίσθαι γὰρ πίστιν ἐ., χαλεπώτατον, Philostr. Ep. 38. Ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς ἐταιρικόν. Bud. quoque *ἐταιρικόν* pro Amatorio et Meretricio citat ex Dionys. Areop. [**Ἐταιρικός*, Lucian. 408.] *Ἐταιρεῖος*, q. d. Sodalitis: *Ἐταιρεῖος Ζεὺς*, [Athen. 572.] Jupiter sodaliti præses, Jupiter sodalitiūs, Bud. ut *Ἐρκεῖος* et *Ἐρκεστios*, Præses eorum, quī ejusd. aulæ septi et ejusd. laris participes essent, ὁ ἔφορος τῆς ἐν τῇ ἐ. κοινωσύνης, Eust. Scribitur autem *ἐταιρεῖος*, ab Eust. sicut *ἐρκεῖος*: annotante tamen, *τεχνικόν* quendam, sicut *ἡμετέρεος* dicitur, ita et *ἐταίρεος* dicendum tradere. Epigr. "Ὅσπερ ἐταίρεῖου παρὰ κρητῆρι φόνου Γεύσαντο, Qui inter scyphos sodalis sanguinem gustavit. [*Ἐταίρηος*, Ion., Herod. 1, 44. *Ζεὺς*.] *Ἐταίριος*, i. q. *ἐταρικός*, Lucian. (2, 340.) "Ἀπειμὶ παρὰ τὸν ἐ. Κλέην, [*Ζεὺς*, Diphilus ap. Athen. 446." Strong. Mss.] *Ἐταίρις*, ἡ, Meretrix: i. q. *ἐταίρα*. Athen. (567.) Περὶ τῶν Ἀθηναίων ἐ.: 1. 4. Αὐταὶ δὲ ἦσαν τῶν οὐκ ἀσχημάτων. [**Συνεταίρις*, LXX. Judic. 11, 37.] *Ἐταιρίδεια*, Meretricula, Plut. (9, 224.) Τοιαύτας χάριτας λαμβάνειν ἐ., οὐ στρατηγοῖς, πρέπον ἐστίν: quæ ait Epaminondas ad Pelopidam pro caupone in carcerem coniecto intercedentem. *Ἐταιρίδεια*, τὰ, Festum in honorem Jovis Sodalitiū, Magnesiæ celebrari solitum, quod Athen. dictum scribit, non ab *ἐταίρα*, sed aliunde: idque mox declarans, (572.) ita subjungit, Ἰστοροῦσι δὲ πρῶτον Ἰάσονα τὸν Αἰσώος, συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, *Ἐταιρεῖν* αὐτῷ θῆσαι, καὶ τὴν ἐοικυῖαν *Ἐταιρίδεια* προσαγορεύσαι, [in var. lect. *Ἐταίρις*, *Ἐταρίδα*, *Ἐταρίδια*.] *Ἐταρεῖν*, In societate versari. [Active, Diod. S. 1. p. 492.] *Ἐταρεία*, Sodalitium, *συνήθης ὁμόνοια καὶ φιλία*, Suid. Plat. Ep. 7. Προδοῦναι τὴν Δίονος ξενίαν καὶ ἐ. Isocr. Συναγειν ἐ., Sodalitatem contrahere, [cf. Paneg. 11.] Lucian. (2, 300.) Τὴν Περικλέους καὶ Θεοδότου ἀφ' ἧς ἔδωκεν ἐ. Auctor Axiocbi, Ἐξ ἐ. ἐραστής ἑμὰ κατὰ μένος, E sodalitate s. sodalitiō. Babrius ap. Suid. Θέντρο μετ' ἀλλήλοισιν ἐταίρειν μίε δόλω. || Est etiam τάγμα s. πλῆθος, q. d. Sodalitium factiosum, Factio, Dem. (560.) Μαρτύρων συνεστῶσα ἐταρεία, [al. *ἐταρία*.] Plut. Pericle, Ἐ. ἀντιεταγμένην κατέλυσε. Contrariam factionem evertit: Poplicola, Ἐ. καὶ δυνάμιν φίλων ἔχων καὶ οἰκείων, Magnam amicorum et clientum manum. || Peculiariter vero ἐπὶ τῆς ἐταίρειας usurpavit Andocides, Suid. [*Ἐταιρήτη*, Herod. 7, 71. * "*Ἐταρεία*, ad Charit. 754." Schæf. Mss.] *Ἐταιρειάρχης*, Suidæ δ τῆς ἐταρείας ἀρχὼν. [**Ἐταρειάρχος*, **Ἐταιρειαρχεία*, Nicet. Annal. 9, 17. **Καχεταιρεία*, Malum consortium, Theognis 1171=1123. **Ἐταιρειώτης*, Herodian. Epimer. 37.]

Ἐταρεῖω, Mereor, Prostituo me, ἐπὶ συνοῦ, μισθορῶ, Athen. 13. Reperitur vero tam de masculo, quam de femina usurpatum. Æschin. 12. (8, 13.) inquit Bud., *ἡταιρηκεῖναι* dicit esse παρ' ἐνὶ μεμισθορῶν κέναι ἐπὶ τῷ σώματι, s. *πεπορνευκεῖναι*: vulgo Merere et passim prostare. Idem tamen Bud. a Chrys. 14. Τὸν ἡταιρηκότα ἄνθρωπον καὶ *πεπορνευμένον* pro eod. poni scribit: sicut et in Vita Æschin. Ἦν φασὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἡταιρηκεῖναι καθεζομένην ἐν οἰκῇ μᾶτι πρὸς τῷ τοῦ καλαμίτου ἡρώ, illud ἡταιρηκεῖναι pro *πεπορνευκεῖναι* usurpatur, i. e. Publice prostituisse. Idem Æsch. 8 (=3, 2.) Ὁς ἂν ἐκμισθῶναι ἐταρεῖν. Et *ἡταιρικός* ap. Eund. p. 10 (=5, 5.) Ὁ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει πεπρακὼς, Bud. Plut. Μειράκιον ἐκ παιδικῆς ὥρας ἐταροῦν. Idem Pericle, Παιδίσκας ἐταροῦσας τρέφουσιν. Apud Athen. (560.) cum dat. construitur, *Ἐληνηίδος ἐταίρας μέμνηται* ἐταροῦσῃ τῷ Λεωκράτει. [* "*Ἐταρεῖω*, ad Charit. 754." Schæf. Mss.] *Ἐταρήσις*, Vita meritoria, meretricia, Æschin. (2, 43.) Κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς (τοῦ ἐκμισθωθέντος ἐταρεῖν) οὐκ ἐφ' ἡγεῖν ἐταρήσειν εἶναι, Lex vitæ meritoria reum non agit eum, qui 3

paretibus aut tutoribus aut dominis ad quæstum corpore faciendum prostitutus sit. [* "Προσεται-
ρόμαι, Lucian. 1, 647." Schæf. Mss.] "Συνεται-
ρόμαι, Sodalitatem in eo cum aliquo. E Bud.
"affertur συνεταίρουμένος σοι, pro Sodalis tuus."
[Æschin. Epist. 124.] "Ἐταίριζω, Sodalis fio, Sodalitatem in eo, φιλιουμαι s. φίλιαν καταπράττομαι, Eust.
exp. illud Il. Ω. (334.) σοὶ γὰρ τε μάλιστα γε φίλτατόν
ἐστίν Ἀνδρὶ ἑταίρισσαι. Cui tamen l. non male con-
venit exp., quæ ap. Hes. est, ut sc. ἑταίρισαι
φιλιώμεθα, pro συνεργήσαι, Opitulari et operis
faciendi socium esse. Sunt autem ea verba Jo-
vis Mercurium Priamo comitem et ducem itineris
ad Achillis castra mittentis. || Meretriciam fac-
tito, Bud. e Luciano (3, 300.) Ταῦτα λέγω πρὸς
σε, ἔχωσιν ὅλους ἕτεσεν ἑταίρισασα. || Ἐταίριζομαι
sæu Ἐταίριζομαι, ap. poetas, Associo mihi, So-
cium mihi adjungo, Adjutorem et administrum
mihi assumo: ab ea signif. τοῦ ἑταίρος, qua pro
Administrato ponitur, βοηθὸν καὶ ὑπουργὸν προσλα-
βών, Il. N. (456.) Ἡ τινὰ πον Τρώων ἑταίρισσαιτο
ἄνθρωπον, — ἡ πεφύσασθαι καὶ οἷος: ubi ἑταίριζεσθαι
ἐστὶν ἡ πεφύσασθαι οἷον sibi opp. Nonn. Ὑμέας ὡς ἰδίους
ἔχομεν. || Meretricor, quo vocab. utitur Colum.
A Com. ἑταίριζόμενον appellari τὸν περὶ τὰς ἑταίρας
ἐχόντα annotat J. Poll. 6. Quod de muliere etiam
dicitur ap. Chrys. Δεῖξωμεν τῆς ἑταίριζομένης γυναι-
κος τὴν βδελυγμίαν, i. e. τῆς ἑταίρουσσης, Mulieris,
quæ quæstum corpore facit. Ἐταίρισμός, Venus
merens, Vita meritoria et meretricia, Scortatio, Bud.
ex Athen. 215(=516.) de Cypriis et Lydis,
quæ puellas suas Veneri ob vias exponebant omnibus,
καὶ πάντων ἀπλῶς τῶν ἑταίρισμῶ τὰς ἐαντῶν κόρας
καὶ πορνῶν, Denique omnium, ut semel dicam, fe-
mine, quibus mos est puellas suas Veneri meretrici
prostitutaque consecrare. Ἐταίριστής, Qui meretri-
can solet, cum meretricibus consuescit, ὁ περὶ τὰς
τῶν ἑταίρων θύρας κυλινδούμενος, J. Poll. 6, 41. tit. π.
τὴν ἐν ἄφροδιοῖσις μαινομένην. Ἐταίριστρια, Mere-
trix, ἑταίριστριαί, αἱ τριβάδες, Ἀττικῶς, Bud. citans
Lucian. (3, 289.) Plato Symp. dicit ἑταίριστρίας ex
eiusdem mulierum genere esse, ὅσαι γυναικὸς τμημά
ἐστι, καὶ οὐ πᾶν τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν,
ἀλλὰ μάλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσὶ.
ἑταίριστριαί, Hesychio γυναῖκες αἱ τετραμμέναι
πρὸς τὰς ἑταίρας ἐπὶ συνουσίᾳ ὡς οἱ ἄνδρες, veluti
τριβάδες. Scr. forsan διεταίριστριαί: licet et alte-
rum ferri possit, ut poet. [* "Προεταίριζομαι,
Heber. Ind. Æsch. Socr. Dial." Boiss. Mss.] Προ-
εταίριζω, Mihi sodalem s. socium ascisco. Unde
pass. in Axiocho, Ὁ δὲ τούτῳ προεταίριζόμενος,
ἐταίρος παρὰ, Qui vero illi associatur, societatem
cum eo contrahit. || Προεταίριζομαι, voce pass.
ἐταίριζω, i. q. ἑταίριζομαι, s. προεταίριζω, Socium
adjutorem assumo, Bud. ex Appian. B. C. 2.
Ἐταίρῳ δὲ οὐκ ὁ Πομπήσιος, προεταίριζεται Καίσαρα,
ἐταίρειν αὐτῷ εἰς τὴν ὑπατείαν ἐπομόσας, Lucian.
(32.) Οἱ καὶ προεταίριζονται τὸν Ξενοφῶντα, Diog.
L. Pythag. Προσηταίριζο καὶ φίλον παρεσκεύαζε.
[Hæd. 5, 66. Æschin. Dial. 3, 13.] Προεταίριστός,
societatem et adjumentum ascitus, Thuc. 8, (100.)
193. Διακομισάντες ἐκ τῆς Κύμης πρ. ὀπλίτας ὡς
ἔχοντα. [* Συνεταίριζομαι, Amicitiam in eo, Aqu.
107, 11.]

ETHS, Socius, Amicus, i. fere q. ἑταίρος: nam et
ἑταίρος et ἑταίρος esse dicuntur ἐθάδες a Gramm.: ἐταί-
ρος autem συνηθέστερος, Familiarior alicui, quam ἑταίρος.
H. (215.) Σοὺς τε μάλιστα ἑτας, καὶ ἑταίρους, Od.
(15.) Γείτονες ἡδὲ ἑταί Μενελάου, Il. I. (460.) ἑταί-
ροις ἀμφὶς ἐόντες, Z. (239.) de Trojanis mulie-
ribus, ἐπόμενα παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἑτας τε Καλ-
χάσας. Derivatur autem ab Eust. inde, unde et
ἑταίρος, sc. ab ἑθος, ut ambo i. sint q. ἐθάς: Etym.
vero ab ἑτος derivat, ut sit ὁμοῦτης, Æqualis, Coeta-
ritus: vel ab ἑρεός, ut sit Verus amicus. HINC Ὁ
ἑταίρος pro ὁ ἑτάρ, facta ecthlipsi, sicut in μῆστι pro
ἑσσι. Cujus vocativi idem usus est, qui supra τοῦ
ἑταίρος. Aristoph. N. (1267.) Μὴ σκώπτει μ', ὦ ἑτάρ,
ἀλλὰ μοὶ τὰ γόρματα τὸν νῖον ἀποδοῦναι κέλευσον.
Interdum usurpatur pro Bone vir, ὁ γὰρ θεός. Plato Ap.

Socr. (13.) Ὁ ἑτάρ, ἀπόκριται οὐδὲν γὰρ τοι χαλεπὸν
ἐρωτῶ: pro quo paulo post, ἀπόκριται ὁ γὰρ θεός. Ἀλλ'
ὁ ἑτάρ sæpe in objectione, aut etiam in responsione
ad objectionem adhibetur. Dem. pro Cor. Ἀλλ' ὁ
ἑτάρ εἰ μὴδὲν τούτων, εὐνοιά γε καὶ προθυμία ποῦ; Ol.
3. Ἀλλ' ὁ ἑτάρ εἰ ταῦτα φάσιν, τὰ γ' ἐν αὐτῇ τῇ πῶλει
νῦν ἄμεινον ἔχει: 1. Ἡ ἄλλος τις; ἀλλ' ὁ ἑτάρ οὐχὶ
βουλήσεται. || Jungitur etiam duali et plurali interdum.
Aristoph. Pl. (66.) Ὁ ἑτάρ, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.
Ubi tamen, ut Schol. docet, referri potest ὁ ἑτάρ ad
Chremylum solum, et ἀπαλλάχθητον ad ambos. Cra-
tinus, Ἀρά γε, ὁ ἑτάρ, ἐβελήσεται: vel ἐβελήσεται, ut
ap. Suid. scribitur. Suidas quoque ὁ ἑτάρ πλῆθος
dici annotat, citans Ctesiphontem. Ὁ ἑτάρ, ὁ οὗτος,
ὁ φίλος, ὁ τάλας, ὁ μέλες, ap. recentiores a solis muli-
eribus dici, annotat idem Suid. Ceterum quod ad
scripturam attinet, Idem tradit Attice alteram sylla-
bam corrippe, et scr. ὁ ἑτάρ, cum unica vox duobus
circumflexis notata non reperitur: esse autem ἑταν
Dor. voc. pro ἑτα: unde hoc ὁ ἑτάρ factum sit.
[“Ἐτης, Wakef. Phil. 1131. T. H. ad Plutum p. 407.
Jacobs. Anth. 12, 434. Heyn. Hom. 5, 239. 247.
356. Musgr. Or. 1016. Matth. ad Gloss. Min. 49:
Civis, Heringa Obs. 293. Ἐται, Wakef. S. Cr. 4,
152. Ὁ ἑτάρ, ad Mær. 423. ad Timæi Lex. 281.
Valck. Callim. 104. Mnsgr. Bacch. 801. Bast Lettre
61. Boiss. Philostr. 387. Heusing. Ind. Æsop. v. Ὁ,
Heind. ad Plat. Gorg. 5. Wakef. Herc. F. 278. Sylb.
ad Dionys. H. 2, 36. Schol. Aristoph. Pl. p. 30.
Ammian. Ep. 22.” Schæf. Mss.] “Ἀετῆς, Suidæ ὁ
ἑταίρος, Sodalis, Socius. Ἀίτας, Hesychio ἑταίρος,
“Sodalis: qui itidem αἵταν affert pro ἑταίρον. Do-
rica autem hæc sunt pro αἵτης et αἵτην.”

ETEOS, Verus, ἀληθής. Etym. Derivatur autem
ab Ἐτός, Verus, Bonus, NAM Ἐτὰ ab Hes. exp.
ἀληθῆ, ἀγαθὰ, interjecto e: ἔτός autem ab εἰμί, ut
δοτὸς α δίδωμι, θετὸς α τίθημι: ut ἑτέα ea appellantur
Quæ vere s. revera talia sunt, qualia esse dicuntur.
Cujus quidem v. nulla exempla ab Etym. ponuntur
aut alibi citata reperiuntur: at ἑτεὸν neutr., aut no-
men, aut adv. sumtum, frequens poetis. EST autem
ἑτεὸν, Verum, Vere, Revera, Il. B. (299.) ὄφρα δαῶ-
μεν εἰ ἑτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἡ καὶ οὐκ, An vere
Calchas vaticinetur, verum dicat, prædicat: ut Cic.
interpr. Auguris ut nostri Calchantis fata queamus
Scire, ratosne habeant an vanos pectoris orsus. O.
(53.) εἰ δὲ ῥ' ἑτεὸν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, Si verum
dicis, ita dicis, ut res se habet. Od. N. (328.) Εἰπέ
μοι εἰ ἑτεὸν γε φίλην εἰς πατρίδ' ἰκάνω, An revera in
patriam veniam, Il. Θ. (423.) εἰ ἑτεὸν γε Τολμήσεις
Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεΐραι, Si revera audebis
arma contra Jovem capere. Apud Aristoph. frequen-
ter interrogationibus adhibetur: N. (820.) Τί δὲ
τοῦτ' ἐγέλασας ἑτεὸν; Quid tibi revera risum movit?
(93.) Τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἑτεὸν, ὁ πάτερ; Quidnam igitur
revera hoc est? (35.) ἑτεὸν, ὁ πάτερ, Τί δυσκολεύ-
νεις; “Ἐτός adverbialiter etiam exp. Temere, Abs-
te, Frustra: Aristoph. (Pl. 404.) Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς
“ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε. Et (1166.) Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες
“οἱ δικάζοντες, θαμὴ Σπενδουσιν ἐν πολλοῖς γεγραφέ-
“θαι γράμμασι. Sane ἐτώσιος significat Inanis, Cas-
sus: quod hinc derivatum videri queat. AT Ἐτός,
“foret Missus vel Missilis, ab ἵημι.” [“Ἐτεὸν, T. H.
ad Plutum p. 120. Kuster. Aristoph. 63. Casaub. ad
Aristoph. 103. (I. 733.) Heyn. Hom. 4, 253 26, 545.
Huschk. Anal. 274. El ἑτεὸν δὴ, εἰ ἐτ. γε, Brunck.
Apoll. Rh. 238. Heyn. Hom. 6, 545. *Ἐρεῖ, Goe-
renz. ad Acad. 1, 69. (Sext. Emp. 54.) Ἐτός, T. H.
ad Plutum p. 119. 454. Schol. 1164. Aristoph. Fr.
217. Brunck. 3, 73. Kuster. 237. Heyn. Hom. 4,
253. ad Timæi Lex. 200. Acta Traj. 1, 243.” Schæf.
Mss.] “Ἐταντός, Hesychio ἀληθῶς, Vere, Revera,
“ἐτόμως.” Componitur autem h. v. cum aliquot no-
minibus etiam propriis. NAM Ἐρεοβοντάδες hinc di-
cuntur, qui revera e Butæ progenie sunt, Genuini et
germani Butadæ. [“Bergl. Alciph. 284. ad Diod.
S. 1, 84. 380. Taylor. Præf. ad Demosth. Midian.
*Ἐρεοκλῆς, *Ἐρνοκλῆς, Sylb. ad Paus. 240. *Ἐρεο-

κλειος, Bergl. ad Alciph. 276. ad Charit. 339." A Schæf. Mss.]. SIC 'Ερεόκριτες, (Od. T. 176.) Genuini et nativi Cretenses: ἰθαγενεῖς Κρήτες. SED et 'Ερεοδμῶες hinc appellantur, Genuini et veri servi, Qui ita, ut veros servos decet, serviunt. [Hes.] Dicitur autem ΕΤ 'Ερεόκριθον, q. d. Genuinum hordeum, quod nunquam rubigine vitatur, quoniam incurvum uascitur. Gorr. [* 'Ερεόκριθος, ἦ, Theophr. C. Pl. 3, 22, 2. * " 'Ερεωννμία, Toup. Opusc. 2, 44." Schæf. Mss.]

"ΕΤΩΣΙΟΣ, Inanis, Cassus, Irritus, Nihil efficiens: μάταιος. Od. X. (256.) τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια "θῆκεν 'Αθήνη. Hesiod. "E. (2, 20.) Χρῆμα μὲν οὐ "πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πολλὰ ἀγορεύσεις. Rursum Il. P. (633.) 'Ημῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε: "E. (407.) "Οττι ρὰ οἱ βέλος οὐδ' ἐτώσιον ἐκφυγε χειρός. "At Σ. (104.) ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Virgil. interpr. "Telluris inutile pondus. 'Ετώσιον, et 'Ετώσια, adverbialiter etiam usurpantur pro In cassum, Frustra, Nequicquam. Apoll. Rh. 2, (893.) ἐτώσια "γῆραςκοντας. Theocr. 1, (38.) ἐτώσια μοχθίζοντι, B i. e. μάτην κάμνουσιν, Schol. [* 'Ετωσίως, Schol. Il. Γ. 368.] " 'Ετωσιοεργός, Qui in cassum laborat: "s. Negligens operis, Non assiduus in opere: ideoque suis cessationibus reddens τὸ ἔργον ἐτώσιαν. Hesiod. "E. 2, (29.) Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργός ἀνὴρ πύμ- "πλησι καλῶν, Οὐδ' ἀναβαλλόμενος, Qui deses in "opere est." [* Πανετώσιος, Orph. Arg. 1226.]

"ΕΤΥΜΟΣ, ὁ, ἦ, Verus, i. q. ἐτεός, Od. T. (203.)

"Ἰσκε, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic Hesiod. Θ. (27.) "Ἰδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Od. Δ. (140.) "Ψεύσομαι ἦ ἐτυμον ἐρέω;

Mentiarne an verum dicam? Sic supra dixerat

ab ἐτεόν, ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Usus

est etiam Auctor Dialogi, qui Axiochus inscribitur,

Σὺ δ' οὐκ ἐτυμά μοι μαρτυρεῖς; Non vera de me

prædicas, Vera ista tua de me non est sententia.

Item Athen. 11: Μονονουχὶ εἰπὼν, οὐκ ἐτυμος λόγος οὗ-

τος, ἐγκώμια αὐτοῦ διεξέρχεται. "Ετυμον neutr. adv.

etiam capitur eo sensu, quo ἐτεόν, Vere, Revera,

Od. Ψ. (26.) ἀλλ' ἐτυμόν τοι "Ἠλθ' 'Οδυσσεύς, Vere

venit Ulysses. Il. Ψ. (440.) "Ἐρρ', ἐπεὶ οὐ σ' ἐτυμόν γε

φάμεν πεπνύσθαι. Quod vero ad etymon hujus v.

attinet, derivatur ἐτός ab εἰμί, ut a τίθημι θετός, a

δίδωμι δοτός: a quo postea fit ἐτυμος, ut ἔλυμος ab

ἔλος: unde ἐτυμα ea esse dicuntur Quæ vere sunt ta-

lia, qualia esse dicuntur. ["Jacobs. Anth. 9, 111.

Emendd. 39. Brunck. Phil. 205. Valck. Adoniaz.

p. 374. Conf. c. ἐτοῖμος, Wakef. Eum. 499. Abresch.

Æsch. 2, 77. * 'Ετύμη, Soph. Phil. 205." Schæf.

Mss.] AT "Ετυμον, Etymum, ut Lat. etiam appel-

lant, i. e. Vera origo alicujus v. ejusque originis ve-

ra aut verisimilis ratio. Athen. 13. dicens esse qui

meretrices s. meritorias mulieres, i. e. τὰς μισθοαρνού-

σας, vocarent ἑταῖρας, et inde ἑταφεῖν dici τὸ ἐπὶ συν-

ουσίαις μισθοαρνεῖν, cum ἑταῖραι antea vocarentur so-

cizæ s. sodales, ut in h. versu, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα

μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι: subjungit, οὐκ ἐτι πρὸς τὸ ἐτυ-

μον ἀναφέροντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐνοχλημονέστερον. Plut.

(7, 124.) de Carmentis, v. Lat. "Ἔστι δὲ τοῦ ὀνόματος

τὸ ἐτυμον, ἐστερημένη νοῦ: respiciens compositionem

hujus v. e Careo et Mens. Varro de R. R. 1, 48. de

gluma loquens, Videtur, inquit, vocabulum etymon

habere a glubendo, quod eo folliculo deglubatur

granum. 'Ετυμολόγος, Qui origines verborum indi-

cat s. exp. ["T. H. ad Plutum p. 406. Brunck.

Aristot. 3, 110. Toup. Opusc. 1, 135. 2, 119." Schæf.

Mss.] 'Ετυμολογία, Originis verborum indi-

catio. Etymologia, ait Quint. 1, 6., quæ verbo-

rum originem inquirat, a Cic. (Top. 8.) dicta est

Notatio: quia nomen ejus ap. Aristot. invenitur

σύμβολον, Nota. Nam verbum e verbo ductum, i. e.

Veriloquium, ipse Cic., qui finxit, reformidat. Sunt

qui vim potius intuiti, Originationem vocent. Hæc

ille. Eustathio est λόγος ἐπαληθευομένην δεικνύς τὴν

λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. 'Ετυμολογῶν Libros

ab Apollodoro et Demetrio Ixione conscriptos citat

aliquoties Athen. 'Ετυμολογικός, Etymologicus, Ra-

tionem originis verbi interpretando indagans, VV.

LL. e Gell. 2, 20. [* 'Ετυμολογικῶς. Eust. Il. Γ. v.

300.] 'Ετυμολογέω, Origines verborum indico,

Athen. (35.) Πλάτῳ ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν τὸν

ὄνον, οἰόνουν αὐτὸν φησὶν εἶναι, Plato ὄνον etymon

habere dicit: ut Varro videtur etymon habere a, etc.

Seu, Plato ὄνον ab origine vocis quasi οἰόνουν ap-

pellatum vult. Et in pass. ap. Greg. Naz. 'Ἡ μὲν

γὰρ Θεοῦ κλήσις καὶ ἀπὸ τοῦ θέειν ἢ αἰθεῖν ἐτυμολογῶν

ται τοῖς περὶ ταῦτα κομφοῖς, Quamquam θεοῦ appellatio

iis, qui in h. genere arguantur, vel a θέειν, vel ab

αἰθεῖν ducitur. ["Schol. Aristoph. Πλ. p. 14. T. H.

Phryu. Ecl. 79. Thom. M. 565. Ruhnk. Ep. Cr.

108. Valck. Phœn. p. 13. ad Mœt. 36. Toup. Opusc.

2, 120. Wolf. ad Hesiod. 85. Valck. Distr. 62. Conf.

c. * 'Ετοιμολογέω, Tzschuck. ad Strab. 4. p. 160." Schæf.

Mss. * " 'Ετυμολογῶν, Clem. Alex." Wakef. Mss.

* " 'Ανετυμολογήτης, Sext. Emp. Adv. Math. 2, 245." Kall. Mss.] "Δυστυμολογήτης ὀνο-

μα, Nomen ejus etymologia vix reddi potest, s.

"Cujus cur ita nominatum sit vix reddi ratio potest:

"quale esse dicitur 'Αθηναῖα." ["Phornut. 50." Wakef.

Mss.] "Παρετυμολογεῖν ὄνομα dicitur Qui

"ad etymon ejus alludit: ut Athen. 2, (1.) scribit

"Homerum τὸν ὄνον παρετυμολογεῖν hoc hemistichio,

"ὀνήσαι αἶκε πύρσθα. Et ap. Eund. l. 7. Aristot.

"les παρετυμολογῶν τῆς Ἀμίας τοῦνομα, dicit eam

"nominatam παρὰ τὸ ἄμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις."

["Eust. Il. A. 1. * Παρετυμολογίω, Schol. Soph.

Vit. Boiss. Mss. * 'Υπετυμολογέω, Schol. Aristoph.

"O. 181. * 'Ανετυμός, * 'Ανετύμως, Sext. Emp. 267.]

'Ετύμως, Vere, Philo V. M. 3. de igne, quo eis τὴν

τῶν ἱερωμένων διὰ καθάρσεως ἀγνευτικῇ παντὶ ἱερίῳ

sacerdos utebatur, ὃν ἐτύμως τελειώσεως ἐκάλεσαν,

ἐπειδὴ τὰς ἀρμοττούσας θεραπεύεας καὶ λειτουργοὺς θεῶν

τελετὰς ἐμελλον ἱεροφαντεῖσθαι, Quem vere perfecti-

onis appellavit. Quidam autem respicientes ad si-

gnif. τοῦ ἐτυμον, reddunt ἐτύμως Ab origine vocis s.

Secundum etymon. Idem Philo, eod. l. Τὸν δὲ προ-

γείων, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, (σύμβολον παρὰ τὴν

τὸ ἐτύμως προσαγορευόμενον θυματήριον, Quod ab

origine vocis s. secundum etymon θυματήριον Ἀετ-
c ra, appellatur. Aristot. de Mundo, de voce οὐρανὸς

agens, 'Ετύμως καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὀρον εἶναι τὸν

ἄνω, i. e. οὐρανὸν, Cælum, ab origine vocis dicimus,

quasi ὀρον, etc. [Diod. S. 1, 11. "Jacobs. Anth.

187. 417. 8, 98. 263. 9, 110. Valck. Adoniaz. 374.

Ammon. 25." Schæf. Mss.] 'Ετυμότης, i. q. ἐτυμολογία,

Bud. e Themist. p. 381.] 'Ετυμώνιος, i. q. ἐτυμος, s. ἀληθής.

Quod vocab. derivat Eust. a gen. plur. ἐτυμῶν,

sessivi formam habere dicens: sicut ab ἁλλῶν

ἁλλώνιος, ab ἐτέρων ἐτερώνιος, [et ab ἐτέων ἐτεώνιος

ap. eund. Hes.]

"Ἐτήτυμος, ὁ, ἦ, i. q. ἐτυμος, ex eoque factum p-

epenth. syllabæ τη, metri causa: sicut ἀταρτήτης

ἀτηρός. Od. Ψ. (62.) 'Αλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος

μοι, ὥς ἀγορεύεις. Il. X. (438.) οὐ γὰρ οἱ τις ἄγγελος

ἐλθὼν "Ἠγγεῖλ'. Soph. Trach. "Ὡ παῖ, γὰρ

μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς: ubi Accius, O nate verè ho-

nomen usurpa patri. Apoll. Rh. 2, (975.) ἐτήτυμ

ἔπλετο παγή. Nonn. ἐτήτυμος οὐ πέλε φήμη. ["Ei-

τυμον neutr. adv. etiam usurpatur, ut ἐτεόν et ἐτυμόν

Od. A. (174.) Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον,

εὐ εἰδῶ: sic ἐτυμον ἐρέω supra dixerat, et ἐτεόν

καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Il. N. (111.) 'Αλλ' εἰ δὴ

πάμπαν ἐτήτυμόν αἰτιάς ἐστιν "Ἡρώς 'Αρτεῖδης' P-

τύμως, Vere, Eur. [Alc. 1123. * 'Αμπετήτυμος

cophr. 620.] Πανετήτυμος, ὁ, ἦ, Omni e parte

Nonn. [Orph. Arg. 542. * Παρετήτυμος, 537. πᾶν

τυμα σήματ' ἐφαίνεν, sed leg. παρ' ἐτ.] 'Ετήτυμη

Veritas, Epigr. et Nonn. (J. 7, 68.) οὗτος ὁδεβεῖ

μον ἐτητυμῆς.

'ΕΤΑΖΩ, Examino, Inquiro, Scrutor. Quod

etymum sequimur, quod ab Etym. traditur, pro-

signif. Veritatem inquiro; vult enim esse ab ἐ-

et dici ἐτάζω, quasi ἐτεάζω, Ceterum hujus

exemplum nullum nec ille nec ceteri afferunt, quod

quidem videre mihi contigit. Suid. dicit duntaxat

ἐτάζω jungi accusativo. Hes. ἐτάζεσθαι ἐπὶ

σὺν βλασάνεισθαι, κρίνεσθαι, verum etiam ἐτά-

ζεσθαι. ["Polus Pythag. Stobæi 232. Schol.

Apocod. 1, 96." Dindorf. Mss. "Pro ἐξετάζω ap. Herod. 3, 62. repererat Glossator S. German. monente Wessel. ad l. c." Schw. Mss.] Ἐρασιός, Examen, Inquisitio, ἐξετασις, Hes.: Numerus ap. Pythag. [Tormenta, ad Diod. S. 2, 525.] Schæf. Mss. "Ἐρασιμα, Amos 7, 13. Reponendum ἀγίασμα." Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐρασις, idem, VV. LL. [Hes.] "Ἀερασία, Suidæ λήπη, Dolor, Molestia." [Ἐρασις, Theod. Ps. 7, 10.] Ἀεράζω, i. q. simpl. ἔραζω, vel comp. ἐξετάζω, Examino. [Acta 22, 24. et Lex. Schleusneri.] Ἐξετάζω, i. q. præcedentia, Examino, Inquiro, Scrutor, Diligenter examino, inquirō, Perscrutor. A Bud. exp. etiam Discutio. Isocr. Busir. (14.) Τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Idem ibid. (1.) dixit, Ἀκριβέστερον ἐξετάζειν τὰς ἀμαρτίας; et Areop. (26.) Λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἀμαρτήματα: ut si Gall. dicas Epulcher les fautes. Dem. vero (26.) junxit cum πικρῶς, in ead. re, quod loquendi genus imitatus est Plut. Alcibiade. Et alibi opposuit πρὸς, ut ostendam in exemplo, quod proferam paulo post. At Lucian. de accuratissimo examine loquens, dixit ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζειν, (2, 14.) Ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἑκάστα ἐξετάζοντες. Herodian. 7, (6, 12.) Ἐνθα μόνος τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ δοκούντα ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ βασιλέως ἡρεῖνα τε καὶ ἐξήταζε. Apud Thuc. Schol. exp. δοκιμάζειν. Ἐξετάζειν, Inquirere in aliquem, Quæstionem de alicujus factis habere, ut Bud. interpr., affereus e Dem. (1124.) Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἂν τις ἴδοι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐξεταζομένους: οὗτος δ' αὖ τοῦ γυναικῶνος τὸν δεσπότην ὁ δοῦλος ἐξετάζει, ὡς δὴ τὰ πονηρὰ καὶ ἄσωτον ἐκ τούτων ἐπιδείξων. Quibus addit et ista Ejusd. (1126.) Καὶ τὸν ἡμέτερον πατέρα ἐξήταζε, ὅστις ἦν. Idem Bud. e Plat. Ap. Socr. (10.) p. 20. affert ἐξετάζειν pro Inquirere in se aut in alium. Idem ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, pro Quæstionem habere, Rem quærere, e Cic. in Verr. Act. 3. i. e. Cognoscere et expendere controversiam. Hæc Bud., qui præterea e Pand. affert ἐμβασάνως ἐξετάζειν pro Quæstionem per tormenta habere. || Explorare, Probare, . e. Experimentum facere, et specimen sui dare, s. lacumentum. Bud. e Dem. Epist. p. 87. Ubi tamen exp. etiam Discutere, Disceptare, Allegare. Affert vero et h. ejusd. Dem. l., ubi tamen est vox pass., non act., et quidem quæ de re dicitur, non de persona, 182 (= 318.) Εἰ δ' οὖν ἐστὶ καὶ παρ' ἐμοὶ τις ἐμπειρία πικρῆ, ταύτην μὲν εἰρήστε πάντες ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξεταζομένην ἀεὶ ὑπὲρ ὧμων: i. e., inquit, Si qua est mihi facultas dicendi, invenientis documentum ejus me dedisse. Affert vero ex Eod. Εἰ γὰρ εἴχε, τότε ἂν καὶ λέγων καὶ κατηγορῶν ἐξητάζετο. Hæc quoque ex Eod. profest, ubi ἐξετάζεσθαι ait esse, Probare, Explorare, Deprehendi, Comperiri: "Ὅπερ δ' ἂν ὁ δυναμικῶς ἀνθρώπος ποιήσειε τῇ πόλει, τοῦτο πεποιθὲς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξήτασαι, E rerum eventu deprehenderis vel dispiceris. Hæc Bud. Sed illa significat, quam dat τῷ ἐξετάζω pro Specimen mei præbeo, magis convenit et ipsa passivo ἐξετάζομαι, ut ipsum etiam exemplum docet. Sed et a Luciano ita usurpatur. || Ponitur vero interdum ἐξετάζομαι pro ἐξετάζω, qui ejus usus affertur e Dem. (1490.) Sed et in b. Plut. l. in l. de Musica, act. poni manifestum est, Φανερόν δ' ἂν γένοιτο εἰ τις ἐκάστην ἐξετάζοιο τῶν ἐπισημῶν, τίνας ἐστὶ θεωρητικῆς. || Ἐξετάζειν cum accus. personæ, puto esse quod Gall. dici-mus Sonder quelqu'un, in tribus Plat. ll. ex Ap. Socr. in quorum uno (32.) Cic. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσεὺς κ. τ. λ. vertit Tentare Ulyssis prudentiam, p. 2. mei Lex. Cic. At vero ἐξετασθέντες ap. Herodian. (4, 5, 9.) quod Politian. interpr. Torti, ad eam potius τοῦ ἐξετάζειν signif. pertinet, de qua dictum est antea. || Ἐξετάζειν, Æstimare. Et ἐξετάζεσθαι itidem act. in hac signif., si Budæo credimus. Philo de Mundo, Παντὸς γὰρ ἐνὶ τῇ φύσει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, Porro autem illa anima est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare, Bud. Sed nihil obstande arbitror, quin ἐξετάζεσθαι pass. etiam signif. retineat. || Ἐξετάζειν pro Comparare, Contendere. In VV. LL. ἀδεσπότης affertur, Ἐξετάζειν πρὸς ἐκείνους καὶ παρὰβάλλειν ἐμὲ,

pro Me cum illis collatum examinare et perpendere. Sed et sine altero verbo ἐξετάζειν pro Comparare habet Synes. Epist. Καὶ τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον σύριγγας. Sed in hac signif. ab Isocr. (Symm. 3.) dicitur παραλλήλους ἐξετάζειν, itidemque a Dem. παράλληλα ἐξετάζειν, (315.) Ἐξετάσον τοίνυν παράλληλα τὰ σοὶ κάμοι βεβιωμένα, πρῶτος, καὶ μὴ πικρῶς, Αἰσχίν. Quidam Contendere e Cic. reddunt. || Ἐξετάζειν, Recensere, Thuc. 2, (7.) Ἀθηναῖοι δὲ τὴν τε ὑπάρχουσαν ἐνυμαχίαν ἐξήταζον, Socios suos recensebant. Et Ἐξητασμένη δύναμις, pro Copiæ recensitas, e Dem. (180.) Hinc ἐξετάζομαι pro An-numeror, Sum in numero, Dem. (434.) Καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σὺν εἰς ἐξητάζετο. Idem p. 124. Εἰ γὰρ παρὴν καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο, πῶς κ. τ. λ. ubi Bud. interpr. Si cum aliis conspicietur et unus erat eorum. Et addit, simile esse hoc Ejusd. p. 240. Σύν-ἐξεταζομένους τούτῳ αὐτοῦ, i. e. ἅμα αὐτῷ φαινομένους καὶ συνδιατρίβοντας. Schol. Quibus adjungit exp. Lat. Ab hoc stantes. Sic autem ap. Plut. Cic. Ἐξετάζεσθαι μετὰ τοῦ Καίσαρος reddit Esse in partibus Cæsaris. Idem ἐξετάζειν Censere vertit, citans e Plut. Γενομένων δὲ τιμῶσεων πεντεκαίδεκα μυριάδες ἐξητάσθησαν, pro Censa sunt centum quinquaginta millia. Et ex Eod. Ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζόμενος, pro Qui est in equestri ordine, Eques Romanus. Apud Herodian. autem 7, (5, 3.) Ἐν τε πράξει μεγίσταις ἐξετασθεῖς, Politian. vertit In maximis spectatus negotiis. Tale est ap. eund. Herodian. 6, (1, 8.) Τοῖς ἐξετασθεῖσι τε καὶ εὐδοκμήσασιν ἐν εὐτάκτοις τε καὶ πολεμικαῖς πράξεσιν. Sic ap. Phil. V. M. 1. Καὶ ἐν ἀπάσαις ἐξετάζεσθαι ταῖς μελλούσαις στρατείαις: ubi aptissime exp. Omnia futuræ militiæ stipendia merere. In VV. LL. e Plat. de LL. Παρὼν ἐξετάζομαι τοῖς συλλόγοις pro Intersum conciliis. Sed videtur deesse præp. ["Thom. M. 144. 189. Phryn. Ecl. 122. 184. ad Charit. 505. Musgr. Tro. 198. Ion. 638. Jacobs. Antb. 9, 107. 10, 255. Lucian. 1, 237. 651. ad 2, 238. Dionys. H. 1, 292. 2, 651. 652. 1184. Bergl. Alciph. 29. Morus ad Isocr. Pan. p. 86. ad Diod. S. 1, 187. Soph. Vit. p. ix. Adnumero, ad Dionys. H. 1, 258. 2, 1175. Pass., Adesse, Elog. de Thuc. p. 12. Esse, Dionys. H. 1, 292. Plut. Mor. 1, 281. Conf. c. ὀνομάζω, ad 2, 521.; cum ἐκτάσσω, ad Diod. S. 1, 187. Ἐξεταξέω, Valck. ad Rov. 61. De augm., ad Paus. 379. παρὰ τι, Dionys. H. 1, 270. 465. πρὸς τι, Boiss. Philostr. 348." Schæf. Mss. * Ἐξεταστέον, Plato de Rep. 10. p. 599. * Ἐξητασμένος, M. Anton. 1, 16.] Ἐξετασις, Examen, Inquisitio, Disquisitio, Scrutatio, Lucian. de Salt. Σεμνότερον τὸ πρᾶγμα ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι: (3, 160.) Ὅσῳ γὰρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμαλεστέρας δέεται τῆς ἐξετάσεως. Ut autem in illo Luciani l. est eis ἐξέτασιν καλεῖσθαι, ita et Bud. affert, sed ἀδεσπότης, eis ἐξέτασιν ἀγεσθαι itidem pro In disquisitionem vocari. Ἐξετασις peculiari signif. Quæstio, i. e. Criminis inquisitio. Bud. ex Herodiano, Γενομένης δὲ ἐ. ἀκριβεστέρας. || Comparatio, Lucian. (1, 195.) p. 24. Καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ψῆμιν τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἐμελλεν ἢ ἐ. γιγνόμενῃ, εὐ-δαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό. || Exploratio: ut ἐξετάζειν exp. Explorare. || Recensio: unde Ἐξετασις ὄπλων, Thuc. (4, 74.) Ἐξετασιν ποιεῖσθαι, Xen. (K. A. 1, 2, 14.) pro Recensere, Lustrare. Idem dicit Ἐ. ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν καὶ σύνταξιν, [cf. K. Π. 2, 4, 1.] Itidemque Bud. ex Aristot. affert Ἐ. τῶν πολιτῶν, σύνταξι: quam esse ait descriptionem in classes, concentrationem. Xen. (Ec. 16.) Βασιλεὺς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν ἐ. ποιεῖται τῶν μοθοφόρων: ubi exp. etiam Delectum habet. Et eis ἐ. ἵεναι pro Ire eo, ubi delectus habetur, ad profitendum s. dandum nomen. Item plur. eis ἐ. ἵεναι ex Isocr. in Areop. (38.) Τῶν δὲ περὶ τὸν πόλεμον οὕτω καθημελίσσαμεν, ὥστε οὐδ' εἰς ἐ. ἵεναι πολυῶμεν. Extenditur autem latius hæc nominis ἐξέτασις signif., ut Dem. 137, Ἐπεὶ δὲ ἀ μὴ ποτ' ὄφελε συνέβη, καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων, ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἐτέρους βουλομένων ἐ. ἦν, τηλικαῦτα σὺ κ. τ. λ. Cum jam recensensus fiebat adulatorum, jam certamen et specimen adulatorum extitit, Bud. || Pro Specimine et documento indu-

striæ, Bud. ["Jacobs. Anth. 7, 262. ad Herod. 493. Argumentum, Specimen, Casaub. ad Athen. 54. Recensio, Wytt. Sel. 203." Schæf. Mss.] 'Εξετασμός pro Inquisitione, Bud. e Dem. affert pro Discussionione et disceptatione, (230.) 'Οτι τῆς ἡμετέρας ἐχθρας ἡμᾶς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον ἦν τὸν ἐ. ποιεῖσθαι. 'Εξεταστής, Examiner, Inquisitor. Item ἐξετασταί, sicut et λογισταί, Qui ratiociniis præerant, iisque magistratibus jus reddebant, qui rationes ad ærarium referre debebant; ab iis enim rationem administratæ procurationis exigebant. Bud. ex Aristot. Affert et 'Εξεταστής τῶν ξένων ex Æsch. (16, 7.) Magistratum Atheniensem esse scribens. [Οἱ ἐξετασταί, Quæstores, Marm. Oxon. p. 9. * 'Εξεταστήριον, Orig. Exp. ad Mart. 167.] 'Εξεταστικός, Qui multus est in indagazione veritatis, vel cujuscunque rei, quam perquirere vult, Bud. e Greg. Affert et ex Aristot. Polit. 1. de dialectica, 'Ε. γὰρ οὐσα, πρὸς τὰς ἀπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει: i. e., ut addit ex Aphrod. p. 19., ζητητικὴ καὶ ἐπιχειρηματικὴ. Tale propemodum esse puto ἐξεταστικὴ in Luciano (1, 805.) Κριτικὴς τινὸς καὶ ἐ. παρασκευῆς. In VV. LL. Τῶν ἔργων ἐξεταστικός e Xen. (Ἀπ. 1, 1, 7.) pro Inquirendi peritus. Ibid. τὸ ἐ. pro Stipendio, quod datur disquisitoribus: ut στρατιωτικόν, Stipendium, quod datur militibus. " 'Εξεταστικός, More τῶν ἐξεταστῶν, "Accurate, Exquisite." [Orig. c. Cels. 5. p. 266.] " 'Ανεξέταστος, Non examinatus, Non exploratus, "Diligenti examine non cognitus s. perquisitus: ut "iu illo gnomico præcepto, 'Ανεξέταστον μὴ κόλαζε "μηδένα. Sic Æschines, 'Ανεύθυνον δὲ καὶ ἀζηήτη- "τον καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν ἐστὶ τῶν ἐν τῇ πόλει: "Et Demosth. (50.) Πότε καὶ παρὰ τοῦ, καὶ τί λα- "βόντα, τί δὲ ποιεῖν, οὐδὲν ἀνεξέταστον οὐδ' ἀόρι- "στον ἐν τοῖσις ἡμέλειται. At Plato Apol. 'Ο δὲ ἀνέξ- "βιος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπων, Vita in quam non inquiri- "tur: dicit enim paulo ante Socrates, ἐμοῦ ἡκούετε "διαλεγόμενον, καὶ ἐμὰντὸν καὶ ἄλλους ἐξετάζοντος. " 'Ανεξέταστος, Sine examine, Inexplorato, ut Liv. "loquitur: Budæo Sine delectu, Sine discrimine." [Orig. c. Cels. 3. p. 124. * 'Ανεξεταστὲλεγχος, Qui nondum examinatus vituperat, Tzetz. Exeg. in Il. p. 21. * 'Ενεξέταστος, Aristot. de Anima 1, 4, 5. * 'Ανεξετάζω, f. l. pro ἀντεξ., Schol. Bourd. ad Aristoph. Θ. 809. Philo 530. Par.] 'Αντεξετάζω, Contra, Ex adverso examino, Vicissim examino. Capitur pro Contendo aliquem s. aliquid cum alio, Comparo; nam comparaturi aliquid cum alio, id revocamus ad examen, et velut e regione alterius expendimus. In Athanasii Epist. ap. Theodorit. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν μεγάλην σύνοδον τὴν ἐν Νικαίᾳ καὶ τὰ παρ' ἐκείνων ἑάν τις ἀντεξετάζειν ἐκ παραλλήλου ἐθέλοι. Dicitur autem pro eod. ἀντεξετάζειν, παρεξετάζειν, παραλλήλους ἐξετάζειν, παραθεωρεῖν, ἀντιπαρατιθέναι, &c. || Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἐαυτὸν ἀμφισβητοῦντι, et pass. 'Αντεξετάζεσθαι, pro Offerre se liti, Negotio alieno se offerre. Quod vulgo dicunt, Partem se gerere, quasi Agere adversarium. Bud. || 'Αντεξετάζομαι, Contra, Ex adverso examinor. In VV. LL. exp. Pariter ex æquo cum aliquo examinor, Ex æquo cum aliquo æstimator. Capitur pro Conferor, Comparo, sicut ἀντεξετάζω pro Confero, Comparo. || 'Αντεξετάζεσθαι forense verbum est: diciturque, sicut ἀντιδικεῖν, et ἀνταγορεύειν, pro Ad causam occurrere, Judicio se sistere, Ad iudicium adesse: quod vulgo dicunt, Partem se gerere, quasi Adversarium agere, Bud. || Nec vero ἀντεξετάζεσθαι dicitur duntaxat de eo, qui adversatur in iudicio, sed latius patet: unde 'Αντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ e Luciano citatur (2, 174.) pro Adversans morbo, Cum morbo congredivens s. luctans. Bud. vero ἀντεξεταζόμενους ait vocari æmulos ab eod. Luciano (1, 667.) Τοῖς μὲν ἀντεξεταζόμενοις φθονοῦντα· τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους. [* " 'Αντεξεταστής, Comparandus, Max. Tyr." Wakef. Mss.] 'Αντεξέτασις, Collatio, Comparatio, quæ fit inter duas res, unam quasi ex opposito alterius examinando. Contentio dicitur a Cic., Bud. Est enim, inquit, contentio, ἡ τῶν παρ' ἀλλήλους τιθεμένων ἐξέτασις καὶ θεωρία: vel ἡ ἐκ παραλλήλου ἀντεξέτασις. [Ulp. in Dem. c. Lept. 127.] " 'Αντεξετασμός, i. q. ἀντεξέτασις."

[* " 'Αντεξεταστικός, Aphthon. 29." Wakef. Mss.] Διεξετάζω, Perquiro, Diligenter inquirō. [* Διεξετασμένος, Eunap. 143." Wakef. Mss. * "Διεξέτασις, Quæstio judicialis, Chrys. in Ps. 95. T. 1. p. 925." Seager. Mss.] 'Αδιεξέταστος, Qui perquiri nequit. Affertur tamen duntaxat ἀ. λόγος e Sirach. (21, 18.) pro Inenarrabile verbum. [* 'Επεξετάζω, unde * 'Επεξετάσις, Tbuc. 6, 42.] "Κατεξετάζω, Recognoscere "ut ἐξετάζω (sic) τὸ συμβόλαιον, in comparisonibus "instrumentorum, in Pand. Ita Bud." Παρεξετάζω, Comparo, Chrys. τὴν ἐκείνου δικαιοσύνην τῇ φιλο- "θροπία τοῦ θεοῦ. [Demosth. 741. fin. * Παρεξέτασις, Greg. Naz. 1, 369.] 'Αντιπαρεξετάζω, Vicissim comparo, Ex adverso comparo: exp. etiam, Contra disquiro. [Dionys. H. 1, 3. 142. 604. * " 'Αντιπαρεξετάσις, ad Hes. 1, 1630. n. 28." Dahler. Mss.] "Προεξετάζω, Ante examino, vel Prius perpendo." [Lucian. 460. * "Προσεξετάζω, Dem. c. Timocr. 3, 110. Tauchn." Boiss. Mss.] Συνεξετάζω: unde συνεξετάζομαι pro Annumeror, Bud. e Luciano (3, 622.) Idem ap. Dem. 231. (556.) Καὶ τοὺς συνεξεταζόμενους μετὰ τούτου interpr. Assectatores hujus, subjungitque e Plut. hæc, quæ de Dem. scribit, Ὑπερβαλλόμενος ἐνεργείᾳ καὶ δεινότητι τοὺς ἐπὶ τῶν ἀγώνων καὶ τῶν δικῶν συνεξεταζόμενους. Rursum e Dem. Συνεξετάζεσθαι τινι pro Stare ab aliquo, affert p. 240. (576.) 'Αλλὰ τοῦτω πάντας αὐτίκα δὴ μάλ' ἀ συνεξεταζόμενους τοὺς ῥήτορας ὤψεσθε ἐφεξῆς. Vide 'Εξετάζω. || Συνεξετάζειν videtur esse Contendere, παραθεωρεῖν, Bud. sed l. non proferens. [* Συνεξετάζειν, Epiph. 1, 960. * Παρετάζω, unde Παρήτασεν, Hesychb.]

'ΕΤΕΡΟΣ, Alter; proprie enim de duobus. Il. B. (217.) de Thersite, Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἑτερόν ποδα, Claudus altero pede. Od. E. (265.) Ἐν δὲ οἱ ἀσπὶν ἔθηκε θεὰ μέλας οἶνοιο Τὸν ἑτερόν, ἑτερόν δ' ἵδαται, Alterum vini, alterum aquæ; Unum vini, alterum aquæ: I. (429.) de tribus loquens, ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν, τῷ δ' ἑτέρῳ ἐκάτερθεν ἵτην, Alteri vero duo. Xen. K. Π. 7, (5, 5.) Καὶ βάθος γε ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες, ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἐστηκώς, τοῦ ἵδατος ὑπερέχειεν, Alter supra alterum. 'Ετεροι, Alteri, i. e. Altera pars, Altera factio. Il. A. (70.) Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες ἄρουν, οὐδ' ἑτεροι μύωντ' ὀλοοῖο φόβοιο, Nec alteri s. altera pars de metu cogitabat; Nec alterutri vel alterutra pars. Ἐπὶ τὰ ἑτερα, In alteram partem. Xen. (E. 1, 2, 4.) Πρὸς τὸ εἶδος ἐπὶ τὰ ἑτερα τῆς πόλεως προσηγε. Pro quo frequentius facta synæresi dicitur θάτερα. 'Ετεροι ap. Thuc. præcedente negativa particula οὐδὲ μηδὲ, aliquoties ponitur pro comp. οὐδέτεροι, τεροι: 2, (72.) Καὶ ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων, δέχεσθαι ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ μηδ' ἑτέρους, Neutrorum partes sequamini: 5, (48.) Οὐκ ἀπέρινητο ἔνεκα οὐδ' ὑφ' ἑτέρων, A neutris. Sic 7. Οὗτοι οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, Cum neutris. Quemadmodum autem Lat. Alter alteri, Alter alterum, vel cup præp. Alter ab altero, aut simili, de pluribus usurpatur, sic et h. v. tam in plur., quam in sing. Thuc (7, 64.) 'Ετερος ἑτέρον προφέρει, Alter alteri præstat 2, (51.) 'Ετερος ἀφ' ἑτέρου, θεραπείας ἀναπιμπλάμην—ἐθνησκον, Alter ex alterius curatione. Philo V. 1. Καὶ πρὸς ἑτέροις ἑτεροι τοιαῦτα ἐλεγοῦσιν, Alter cum altero. Interdum sicut ἄλλος pro ἑτερος indifferenter ponitur, ut in illo Plat. de Rep. "Ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χεὶρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη, ita versa vice ἑτερος pro ἄλλος, et in plur., et in sing. Od. H. (124.) ἐτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν, Ἄλλας δὲ τραπέουσιν, Alias decerpunt, alias calcant: sic enim quidam Gramm. accipiunt: licet Eust. ἐπὶ δύο μόνων hic quoque dici velit: eo quod postquam de unis dixisset, Τῆς δ' ἑτερον μὲν θειλόπεδον, de alteris subjungat, ἐτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν: tertias autem significare volens, addat, Ἄλλας δὲ τραπέουσι: sicut paulo post, πάροιθε δὲ ὁμφακὲς εἰσιν, Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἑτερὰ δ' ὑποπερκάζουσαι, Unæ deflorescentes, alteræ maturæ: ut Cic. Unæ rerum, alteræ verborum. Idem (Il. I. 313.) "Ὅς χ' ἑτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Hesiod. Θ. cum multos jam enume-

raisset, subiecit (367.) Τόσσοι δ' αὖθ' ἑτεροὶ ποταμοὶ ἄνδρα ἐνισπεῖν. Tot præterea alii fluvii sunt. Dem. (644.) Τρίτον δ' ἑτερον δικαστήριον πρὸς τοῦτοισι. Æschin. (81.) Πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχουσι. Thuc. 7, (29.) Οὐδεμίας ἥσων μᾶλλον ἑτέρας (ἐνφορὰ,) Calamitas nulla alia inferior. Diosc. Βοηθεὶ σκορπιον-εληκτοῖς ὡς οὐδὲν ἑτερον, Ut nihil aliud, s. Ut quidvis aliud. Herodian. (3, 10, 12.) Οὐδὲν ἑτερον ἄλλ' ἢ, Nihil aliud quam. Lucian. (2, 311.) Ἐτερα μὲν γὰρ ὁ πῶς, ἑτερα δὲ ὁ ῥυθμός: (3, 572.) Ἐτερα ἀνθ' ἑτέρων σημαίνει. Sicut vero Alius alii, Alius alium, Alius alio, et quæ ejusmodi sunt, Lat. dicitur, sic et ἑτερος in hac signif. Aristot. Eth. 3. Ἐτερα γὰρ ἑτέρας ἔστιν ἡδέα, Alia aliis: Polit. 7. Διαφέροντες ἑτερα τῶν ἄλλων ὅσον τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωας ἡγού-μεθα, τῶν ἀνθρώπων διαφέρειν, Tantum alii ab aliis differunt, tanto alii alii superiores. In hoc autem Thuc. 2. Πᾶσι μὲν ὑπήρξε δὴ ὅσοι ἑτεροὶ ἑτέρων ἔξω-σαν ἄρχειν, videtur ἑτεροὶ superfluum esse. Omni- bus accidit, qui aliis imperare studuerunt. Dicitur ἑτερεῖ ἅττα sicut ἄλλ' ἅττα, Bud. 967. Sic ap. Lu- cian. (3, 580.) Νῦν δ' ἑτερεῖ ἅττα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ. Pertinet huc ET Ἐτέραν τρέπεσθαι, sub. ὁδόν, pro Alio se convertere, seu, ut e Cic. exp., Alio iter con- vertere: ex Ovid. Cœptum iter dimittere: e Virg. Mutare iter, viam: e Lucr. Commutare viam retro- que reverti. Lucian. (1, 110.) Καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτεραν ἐκτρέπονται. Synes. Ὡς δὲ οὐ προύχουσι ταῦτη τὸ σπᾶσαι τι τῶν προσηκόντων, ἑτέραν ἐπάπετο, Cum hac via non proficeret, aliam rationem peragendæ rei instituit, Bud., ut Terent. Andr., Hac non successit, alia mediamur via. Pro quo idem Synes. dicit Τὴν ἐπὶ ταύτῃ τρέπεσθαι: Polyb. Τὴν ἐναντίαν ὁδὸν πορεύεσθαι. Coniungitur interdum cum τοσοῦτος. Æschin. (67.) Ἐξ ἀκαρναντίας δὲ ἑτέρου τοσοῦτος, Totidem: paulo ante vero dixerat, Ἐκ Πελοποννήσου μὲν πλεόντας ἢ ἑκατοντῶν ὀπλίτας. Isocr. Paneg. Τοὺς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν ἀνδραγαθήσαντας ἑτέρου τοσοῦτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀνέλαβον, Totidem mensium stipendio: dixerat autem antea, Ὅκτῳ μῆνας ταῖς αὐτῶν δαπάναις ἐβρε- ψαν. ["Sic ἑτερον τοσοῦτο, Herod. 2, 49. non quod Lat. dicimus, Alterum tantum, i. e. Duplum; sed tantumdem vel Totidem, Ejusd. magnitudinis vel mensuræ. Item cum τοιοῦτος, Alius talis, i. e. Huic similis, Ejusd. generis vel Ejusd. naturæ. Herod. 1, 191. Ἐποίησε καὶ ὁ Κυρος ἑτερα τοιαῦτα: 1, 207. Ἀνθρώπος καὶ σὺ εἰς καὶ ἑτέρων τοιῶνδε ἀρχεῖς: 2, 150. Ἠδέα καὶ ἐν Νίνῳ γενόμενον ἑτερον τοιοῦτο." Schw. Mss.] || Ut Alius Lat., capi- tur etiam pro Diversus: opp. habens ὁ αὐτός, Idem. Plato de Rep. 1. Τοῦτ' αὖ φημὲν ἐκάστην τῶν τεχνῶν εἶναι εἶναι τῷ ἑτέρῳ δυνάμειν ἔχειν, Aliam esse: Quintil. Quanto alius fuit ille infelicissimi juvenis affectus? Aristot. Eth. 10. Τὰ γὰρ ἑτερα τῷ εἶδει, ἢ ἑτέρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι, Quæ enim specie alia a-diversa sunt; i. e. διαφέροντα, ut ibid. dicit. In qua signif. cum gen. interdum construitur, exponi- turque Alius ab, Diversus ab. Aristot. de Mundo, 2. Τριχέιον ἑτερον τῶν τεσσάρων, Elementum illud a quatuor illis: Eth. 9, (8.) Φίλαντος μάλιστα ἂν εἴη (ὁ ἐπικυκλῆς) καθ' ἑτερον εἶδος τοῦ ὀνειδιζομένου, Diversa specie atque is, qui vitio vertitur, Bud. Plato de Rep. Ἐτερον τοῦ ἀληθοῦς, Diversum s. Alienum a vero: ἑτερα ἀλλήλων, Diversa inter se. Plut. de Frat. Am. loqueus de Græcis sui temporis, Ἐτεροὶ τῶν πρίτερον γενομένων, μόνῃ διέμειναν οἱ αὐτοὶ τῷ μυσεῖν ἀλλήλους, ubi ἑτεροὶ et οἱ αὐτοὶ sibi opp., Multum mutati ab illis, qui priscis temporibus vixerunt, Alii atque illi priores. "Ὅτερος, Att. synaliphe pro ὁ ἑτερος, ap. Herod." [1, 34. 134.] ["Ἐτερος, ad Mær. 112. Ammon. 11. 61. Len- nep. ad Phal. 112. Valck. Diatr. 112. Phryn. Ecl. 216. Wakef. S. Cr. 5, 74. Thom. M. 377. Markl. Suppl. 572. Weisk. ad Longin. 321. Si- nister, de manu, ad Herod. 702. Alius, Xen. Mem. 1, 1, 1. Deterior, Ruhnk. Ep. Cr. 183. Paus. 1, 419. I. q. κακός, Valck. Diatr. 112. Alienus, Im- proprius, Heind. ad Plat. Lys. 45. Alter e duobus, Brunck. Aristoph. 2, 248. Pro δεύτερος, Heyn. Hom.

6, 291. 7, 172. Pro ὁ ἑτ., Diod. S. 2, 619. Plato de LL. 350. Ast. Ἐτερος, ὁ ἑτ., Herod. Philet. 443. ad Dionys. H. 5, 117. Ὁ ἑτ., ad Diod. S. 2, 396. Heyn. Hom. 5, 576. 7, 172. De differentia inter ἑτ. et ἄλλος, 4, 470. 6, 583. Brunck. Or. p. 180. An ἄλλος ἑτ. dicatur, p. 217. Musgr. 345. Markl. Suppl. 572. 872. Ἐ. παρὰ, seq. accus., ad Herod. 435. Ἐ. δαίμων, Fortuna adversa, Bentl. Opusc. 20. cf. ad Xen. Eph. 162. Callim. 1, 461. De Cæteri ex ἐ. ducto, Clark. ad Il. B. 783. Cum gen., Abresch. Æsch. 2, 20. Jacobs. Antb. 12, 170. Dionys. H. 1, 78. 481. Plato Euthyphr. 36. Fisch. Diversus, ad Timæi Lex. 184. Ammon. 11. Valck. Hipp. p. 169. Ἐτ. et ἐταῖρος conf., Vann. Crit. 606. Plut. Mor. 1, 316. Oxon. Oppian. 1, 78. Belin., ad Thom. M. 96. Bergl. Alciph. 204. Zeun. ad Xen. K. II. 173. Porson. in Toup. Emendd. 4, 453. ad Herod. 167. 201. 260. Boeckh. ad Plat. Sim. 32. Hoeschel. ad Philon. Opusc. 252. ad Diod. S. 1, 621. 2, 204. T. H. ad Plutum p. 93. Potter. ad Clem. 13. ad Lucian. 2, 121. Boiss. Philostr. 345. 496. 613. Heind. ad Plat. Phædr. 210. 267. D. W. ad Plut. 3, 181. ad Charit. 754. Jacobs. Anim. 232. Auth. 6, 149. 175. Kuster. Aristoph. 240. Wakef. S. Cr. 4, 144. Ὁ ἑ. τὸν ἑ., Palæph. 141. ubi v. Fisch., Eur. Bacch. 893. Ἐ. καὶ, Hachenberg Grammat. 386. Ἐ. δεύτερος, Markl. Suppl. 872. Ἐ. ἐξ ἑ., Jacobs. Anth. 6, 288. Wakef. S. Cr. 5, 18. Ὁ ἑ. βραχίων, Aristoph. Ἐκκλ. 267. Ἐ. ἀπὸ, Callim. 1, 565. Ἐ. τις, ad Dionys. H. 1, 297. Ἐρασθῆναι ὥσων ἑτερον ἑτέρον, Palæph. 23. Fisch. Τὸν ἑ. τοῖν ποδοῖν, τὸν ἑ. πόδα, Herodian. 477. et n. Ἐτέροις ἑτερα, Valck. Hipp. p. 177. Wakef. Alc. 914. Ἀλλὰ ἑτέροις, Valck. Hipp. p. 178. Ἐ. τοιαῦτα, Herod. 61. De hoc simi- libusque, Wytt. Sel. 352. Τοσαῦτα ἑ., ad Liv. 1, 155. Ἐτερον μὲν, ἄλλο δὲ, Wakef. Trach. 383. Τὰ ἑ., Alterum, Herod. 7, 229. Ἐ. τὴν χώραν, Heind. ad Plat. Charm. 62. Ἀλλων ἑτέρῳ, Plato de LL. 326. Ast. Χάτερος ἄλλους, Eur. Suppl. 575. ubi v. Herm. p. 38. Seidler. Dochm. 352. Etym. 645, 50. Ἡτέρα, Aristoph. A. 85. 90. Θήτερα, Brunck. Trach. 272. Χεῖρ ἑ., absolute, Sinistra, ad Paus. 355. Τί καὶ ἑ., Dionys. H. 2, 789. Brunck. ad Poët. Gnom. 314. : Ἐ. τούτερον. Sic conjunctim excudi debuit. In Cod. scriptum τοῦ ἑτερον. Vide, si tanti est, Porti Lex. Ion. v. Τούτερον." Schæf. Mss.] "Ἐτερήρεα, Hesychio ἀμφίβολα, Ambigua. Forsan etiam Al- teri quadrantia." ["Ad Charit. 754." Schæf. Mss.] Ἐτερότης, Diversitas. Est v. philosophicum. Quomodo autem a διαφορά differat, docet Aristot. Metaph. 9. Plut. (10, 206.) Διὰ τὸ κάκεῖνον μετέχειν ἑτερότητος καὶ ταυτότητος, Quod illarum utraque di- versi et ejusd. vindicatione teneatur, Turn. Apud Eund. Numa, ἑ. καὶ διαφορά exp. Factio et simultas. Ἐτεροῖος, Alteriusmodi, Non hujusmodi, Bud. e Synes. Τὸ δὲ ἑ. ἔστιν, Hoc autem longe aliter se habet. Aristot. Ἐ. καὶ ἄμικτα, vocat Quatuor ele- menta, de Mundo 221. ["Ad Charit. 484. Maittair. Dial. 337. Lips. Heyn. Hom. 8, 767. Lucian. 1, 227. Adversus, ad Xen. Eph. 162." Schæf. Mss.] "Ἀτεροῖον, Hes. exp. τὸ ἐτεροῦθεν καὶ χωρὶς: idem "procul dubio est quod ἐτεροῖον." ["Ἐτεροῖος, Auctor Philopatr. 18." Routh. Mss. Vide nott. Ἐτε- ροῖος, poet., Dionys. P. 1180.] Ἐτεροῖος, Alio et diverso modo, ἄλλως πως, Hes. ["Ἐτεροῖος, Plato Parmen. p. 147.] Ἐτεροῖος, Alium atque alium facio, ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἑτερον μεταβάλλω, Ammon. Altero, ut Ovid. Fast. 1. Ille suam faciem trans- format et alterat arte. Et pass. ἐτεροῖοσθαι, Alium atque alium fieri, Bud. Philo V. M. 1. Ὅσον ἂν ἀρυσά- μενος ἐπὶ τὴν γῆν ἐκχέης, αἷμα ξανθότατον ἔσται, πρὸς τὴν χροὰ καὶ τὴν δύναμιν ἐτεροῖοσθαι εἰς ἀλλαγὴν παντελῆ, Ac præter colorem etiam potestate prorsus degene- rabit, Turn. ["Jacobs. Anim. 255. ad Herod. 611. ad Anton. Lib. 2. Verh., Ammon. 92." Schæf. Mss.] Ἐτεροῖσις, Alteratio. Cum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt, Bud.: ἡ ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἑτερον μεταβολή, ἀλλοίωσις autem, προτέρας ὑπολήψεως ποίησις ἑτέρα, Eust. Ammon. ["Ammon. 11. 93." Schæf. Mss.] Ἐτεροῖωτικός, Sext. Emp. 82.] Ἀνετε-

ποιωτος, δ, ή, Qui alteratus non est, alterari nequit, In aliam atque aliam conversionis speciem non mutabilis, Aristot. de Mundo, [2, 9.]

Ἑτερώνιος, ad formam possessivorum factum ab ἑτέρων gen. plur. τοῦ ἑτερος: sicut ab ἄλλων fit ἄλλωνιος, ab ἐτύμων ἐτυμώνιος. Eust. ["Heyn. Hom. 8, 93." Schæf. Mss.] Ἑτέρῃ, Alia via, ratione, modo: ut ἐκείνῃ. [Ἐτ' Ἑτέρῃφι, paragoge poet. pro eod.: s. ἑτέρως. Eust. ex Hesiod. ["E. 1, 214. Ἑτέρα, Pind. N. 7, 9. Ælian. H. A. 3, 16.] Ἑτεράκις, Utraque vice, VV. LL. e Xen. sed perperam pro ἑκατεράκις. Erit autem ἑτεράκις, Altera vice. Ἑτέρωθεν, Altera e parte, Ex adversa parte, Il. A. (247.) Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε, Σ. (32.) Ἀντιλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύροτο, δάκρυα λείβων. [Ἀτέρωθεν, Koen. ad Greg. Cor. 139. * Ἑτέρωτα, Æol. pro ἑτέρωθε, Apollon. de Adv. 606. * Κατέρωτα, Sappho ap. Dionys. de Comp. VV. c. 23. * Κατέρωτα, Hesychio καὶ ἄλλοτε. * Κατέρωτα, Koen. ad Greg. Cor. p. 274.] Ἑτέρωθι, Alibi, Alio loco, ἄλλαχού, Plut. Ἀλλὰ περὶ ταύτης μὲν ἐ. τῆς γνώμης γέγραπται τὰ δοκούντα, Alibi. Gal. ad Gl. 1. Ἐ. πάντα λέλεκται. Construitur etiam cum gen.: ut ἐ. γῆς, Aristid. Alibi terrarum. Lucian. (1, 835.) Ἐ. δὲ τῆς εἰκότος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσι, In alia, s. etiam altera parte. ["Alio tempore, Herod. 3, 35." Schæf. Mss.] Ἑτέρως, Alio modo, Aliter, Od. (A. 234.) Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ κακὰ μητιώοντες, At secus dii nunc verterunt, Aristoph. (N. 813.) ἐ. τρέπεσθαι, Secus verti, evenire. Philo de Mundo, Τὸ δὲ φανέναι καὶ τυπώσαν, ποτὲ μὲν οἰκέλει, ποτὲ δὲ ὡς ἐ. διέθηκε τὴν ψυχὴν, Interdum quodam alio modo afficit. [* "Αὐθετέρως, Jo. Diac. ad Hesiod. A. 154." Boiss. Mss.] Ἑτέρωσε, Alteram in partem, Alio, Od. II. (179.) Ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, Il. Ψ. (231.) ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθείς. Ἑτερόσε pro eod. VV. LL. Ἑτερόω, Altero, VV. LL. ["Ad Anton. Lib. 2. Verh." Schief. Mss.] Ἑτέρωσι, Alteratio, VV. LL. [M. Anton. 4, 39.]

Μηδέτερος, ET Οὐδέτερος, SEU Οὐδέτερος, Eust., pro quibus divisa voce οὐδὲ ἑτερον et μηδὲ ἑτερον dixisse Thuc. supra ostendi, Neuter. Plato, Ἐμοὶ μὲν τοῖων τούτων δοκεῖ μ. ποιεῖν, Neutrum horum. Idem Philebo, Τὸ μὲν χρυσὸν, τὸ δ' ἄργυρον, τρίτον δὲ μ. τούτων. Et in fem. ap. Aristot. Eth. 6. Αἰρετὰς δὲ οὐκ ἑκατέρας, καὶ εἰ μὴ ποιοῦσι μηδὲν μηδέτερα αὐτῶν. Plato de Rep. 2. Οἷς οἱ ἀμφοτέρας ἢ οὐδ. πιστευτέον, Quibus vel de utroque vel de neutro credendum. Οὐδ. ὀνόματα et ῥήματα a Gramm. Gr. dicuntur sicut Lat. Nomina neutra s. neutralia, illa quæ nec masc. nec fem., et verba, quæ nec act. nec pass. sunt. ["Μηδέτερος, Phryn. Ecl. 78. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 18. Μηδέτερα pro μηδέτερον, Plato Lys. p. 47. Μηδ' ἐτ., Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad T. 2. p. 138. 320. Bav. Μηδ' eis ἑτερον, Jacobs. Anim. 309. Demosth. 1236, 8. Οὐδέτερος, ad Xen. Eph. 150. ad Herod. 513. Οὐδέτερον, οὐδέτερα, Phryn. Ecl. 78. Porson. Or. 1593. Οὐδέτερα pro οὐδέτερον, Plato Lys. p. 42. Οὐδ' ἄρεος, Strato 77. Οὐδ' ἐτ., Duker. Præf. Thuc. 9. Οὐδ' ὑφ' ἑτέρων, Thuc. T. 2. p. 70. 216. 234. 236. Bav. T. 3. p. 284. Bip. Οὐδέτερος, Phryn. Ecl. 78. Lucian. 1, 398." Schæf. Mss.] Μηδετέρως, ET Οὐδετέρως, Neutro modo; Neutro genere, ap. Gramm. Athen. (701.) Αὐχνα δὲ οὐδ. εἶρηκεν Ἡρόδοτος. Μηδετέρως, sive Οὐδετέρως, Neutro, Neutrum in partem, Il. Ε. (18.) οὐδ' ἄρα τε προκυλινδεται οὐδ., Nec in unam nec in alteram partem volvitur. Quædam tamen exempl. ibi divisim habent οὐδ' ἐτέρως. At Eust. priorem scripturam agnoscit. Thuc. 4, (118.) Μῆτε ἐπιμισγομένους μηδετέρως μ., Neutrosque cum alteris ultro citroque commercium habere. [* Μηδετέρωθεν, Phryn. de N. D. c. 17. p. 171.] Οὐδετέρωθεν, Neutra e parte, Gal. ad Gl. 2. Αἰτουοὐδέτερον, Per se neutrum, Absolute neutrum, vocab. Grammat.

[* Ἐτέτερος, Nicander Θ. 412. 744.] Μετετέτεροι, Quidam, Nonnulli, i. q. ἐνιοι, Hes. Herod. (1, 63.) Μ. αὐτῶν, οἱ μὲν πρὸς κύβους, οἱ δὲ πρὸς ὕπνον (ἐτράποντο.) Idem, Μετεξ. τῶν θεῶν, Certi, Quidam dii. Apud Eund. (1, 199.) reperitur et fem. μετεξέτεραι, Nonnullæ. Nicander ap. Athen. (54.) Λότιμον κά-

μῶν τε Εὐβοέες, βάλαρον δὲ μ. καλέσαντο. Usus est et Arrian. 6, (26, 1.) Ὡς μ. ἀνέργαζαν.

¶ Ἄρεος, Dor. pro ἑτερος, sicut τράπω pro τρέπω et πιάζω pro πιάω idem dicunt: vel synæresi facta ex ὁ ἑτερος, unde et primam syllabam producit, Eust. Fem. EST Ἡ τέρα ET Ὁ τέρα: quæ genitivo et accus. hac contractione servata non profertuntur, Eust. Neutrum EST Θάτερον. A quo θατέρον et θατέρον in sing., et θάτερα in plur. in usu sunt: at θατέροις solæcismum habet, ut e Paus. docet Eust. Sed et Chrysippus ἐσχάτως βαρβαρίσσει ab eed. Paus. traditur eo, quod τὸν θάτερον τῶν Διοσκορίων dixerit. Hæc e Gramm. quantum ad casuum inflexionem attinet: nunc exempla profereunda sunt. Plut. (8, 348.) loquens de duobus Archiæ famulis, Ἐπὶ τῷ νεο τῶν ὑπηρετῶν δ, τι βούλουται λέγει δὲ ἄρεος, Ἀρχίας καὶ Φίλιππος ἐπεμψαν ἡμᾶς. Soph. Aj. (1108.) εἰ τε μὴ σὺ φῆς, Εἰθ' ἄρεος στρατηγός, Sive tu Menelæ non permittis, s. alter Græcorum dux Agamemnon. Aristot. de Mundo, Μέχρι θατέροις ἰσθμοῦ, Ad Isthmum usque alterum. Aristoph. (Εκκλη. 1498.) θατέρον παραβλέπονσα (ὀφθαλμῷ,) Altero oculo. Plato de LL. Θάτερον δυοῖν, Duorum alterum. Et ap. Suid., Καὶ τούτων ἄρεος τῶν ἀνδρῶν. Item, Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἄρεος τῶν πρέσβεων. Aristot. Metaphys. 11. Καὶ οὐχ οὕτως ἔχει ὥστε μὴ εἶναι θατέρον πρὸς θάτερον μηδὲν, Nihil alteri cum altero: de Part. 12. Ἵνα ἰσάξη τὴν θατέρου ὑπερβολὴν θάτερον: de Mundo, Ἐπὶ θάτερον δὲ κέρας πάλιν ἐστῇνεταί, Ad alterum vero cornu rursum amplificatur: et, Κατὰ θάτερον πλατύνεσθαι, In alteram partem dilatari. Τὸ γὰρ παρὰ θάτερον ἀμαρτεῖν, πάντως οὐ ποιήσεις, Nam ut in altero pecces. Θάτερα πλατ. sæpe usurpatur pro sing. Plato Τριῶν οὖν ὄντων ἡμῖν ὦν τινων βούλει, τίθει, καλλίσιν ἵνα ὀνόμασι χρῶμεθα, τὸ μὲν, χρυσόν, τὸ δ', ἄργυρον, τρίτον δὲ, μηδέτερα τούτων. Quibus subjicit, τὸ δὲ μηδέτερα τούτων ἐστ' ἡμῖν ὅπως θάτερα γένοντ' αὐν, χρυσός, ἢ ἄργυρος; Inde ἐπὶ θάτερα διδύμω, In alteram partem. Plato Protag. Ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξανθίππος, Ab altero latere Callias, ab altero Xanthippus; s. Hinc et binc. Aristot. Ἐπὶ θάτερα καθήκει μεταξὺ τοῦ πνεύματος. Synes. Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα. Thuc. 1, (87.) Ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα, In alteram partem. Herodian. 3, (8, 13.) Τοῖς μὲν ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις φιλίαν, τοῖς δ' ἐπὶ θάτερα γνώσιν Ἀλβίνω, Orientalibus amicitiam cum Albino, his vero, qui ab altera parte erant, notitiam. Xen. E. (7, 4, 39.) cum gen. dixit, Τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρετάξαντα, Ab altera parte fluvii; s. Ultra fluvium. Pro quo Idem (E. 1, 2, 4.) solute dixit, Ἐπὶ τὰ ἑτερα τῆς πόλεως, ut in Ἑτερος annotavi. Dicitur et ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, sicut ἐπὶ τὰδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, pro Citra et ultra. Bud.

¶ ETI, Adhuc, Etiam nunc, Thuc. 2, (2.) Καὶ Πυθοδώρου ἐτι δύο μῆνας ἀρχοντος Ἀθηναίων, cum Pythodoro duo menses adhuc superessent summi magistratus. Ad verbum, Duos adhuc menses fungens magistratu. Idem 7. Ἐτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων ἐλπίδα χρῆ ἔχειν. Ubi καὶ non jungo cum ἐτι. Bion (2, 1.) Ἐξυτὰς ἐτι κῶρος ἐν ἄλσει δεινδράντι Ὀρεα θυρεῶν, Qui adhuc erat puer, licet Naso aliter usus sit hoc adv. de ætate itidem loquens, O nec adhuc juvenis, nec jam puer. Opp. vero ἐτι et ἥδη, a Luciano Lex. Ἡδὴ μὲν ἀγλευκῆς, ἀπεπτος δὲ ἐτι. Itidem in h. Philostr. Epist., quæ tota paucis hisce continetur verbis, Ἐπεμψά σοι σῦκα ἡρινὰ θαυμάζοντα δ' ἂν αὐτὸν ἢ τὸ ἥδη ἢ τὸ ἐτι, Erit autem quod mireris eas vel adhuc esse, vel jam esse. Intelligit autem, ut opinor, Mireris adhuc esse, si sint anni anteoedentis, Mireris jam esse, si sint hujus anni, nam utrumvis sit, ἡρινὰ fuerint, habita ratione temporis, quo reperiantur: ut si nivem æstivam vocemus, quo æstate reperitur: At Naso in l., quem modo attuli, Lat. vocum usum immutasse videtur, O nec adhuc juvenis, nec jam puer: pro Qui ætate es media inter juvenilem et puerilem, Qui nec jam es juvenis, nec adhuc es puer: i. e. Et nondum es juvenis, et non amplius es puer, οὔτε νεανίσκος ἥδη, οὔτε παῖς ἐτι.